

Dung Quang
Tuyết Mai dịch

Em luôn đứng,
em yêu!

EM LUÔN ĐÚNG, EM YÊU!

Tác giả: **Dung Quang**

Dịch thuật: **Tuyết Mai**

Nhà xuất bản: **Văn học**

Nguồn sách: **Waka**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Tôi vốn quen biết cô nhân

 rước đây, Dư Điền Điền đã thấy Trần Thuộc rất nhiều lần rồi, nhưng cũng chỉ là gặp qua mà thôi, còn lại tất cả đều là nghe nói.

Nghe nói anh rất nổi tiếng ở khoa Ngoại, ngay cả viện trưởng cũng phải nhường anh mấy phần. Nghe nói anh rất đẹp trai, gia đình ưu tú dư dả, chỉ có đi đâu tính tình khó ưa và miệng lưỡi cũng không phải dạng vừa. Nghe nói trong viện có rất nhiều bác sĩ và y tá thích anh, nhưng vì ngại tính cách ấy của anh nên chẳng mấy ai dám tiến đến thổ lộ.

Trong các cuộc mít tinh toàn viện tổ chức mỗi tháng một lần, Dư Điền Điền gặp anh rất nhiều lần, song chính thức nói chuyện với anh thì lại là hai năm sau khi cô vào làm việc trong bệnh viện.

...

Hôm nay ăn cơm xong, Dư Điền Điền gọi Lục Tuệ Mẫn cùng đến siêu thị mua hoa quả. Lục Tuệ Mẫn đang say sưa chơi game nên đã từ chối lời rủ đó ngay tắp lự.

“Tớ muốn mua lê, táo, chuối tiêu, nhớ là sữa nhất định phải mua của nhãn hiệu Quang Minh nhé, sữa của nhãn hiệu Thiên Hữu uống không ngon!” - Dù có bận chúi đầu vào game, cô nàng Lục Tuệ Mẫn vẫn không quên bớt chút thời gian nhắc nhở bạn một câu. Trước khi ra cửa, Dư Điền Điền bèn lờm bạn một cái - “Ôi, lão Phật gia! Cậu bạn chơi game thì cứ chăm chú vào chơi game đi, cẩn thận không đĩa đệm ở cột sống thất lưng của cậu còn nổi cao hơn cả phần ngực đó nhé!”. Hằng ngày trừ những lúc đi làm ra, phần lớn thời gian Lục Tuệ Mẫn đều ng ã trước máy vi tính, cột sống thất lưng có thể khỏe khoắn mới là lạ đó.

Dư Điền Điền là y tá khoa Nhi, Lục Tuệ Mẫn là y tá khoa Ngoại. Hai người là bạn đại học của nhau, hiện tại thuê chung một căn nhà trọ, cách bệnh viện không xa lắm, đi bộ tới cơ quan cũng chỉ mất có hai mươi phút.

Mua xong hoa quả trong siêu thị, cô hồn hà hồn hển xách túi đồ đi vào thang máy. Xuống đến nơi, từ xa Dư Diên Diên đã nhìn thấy một đám người đang vây lại thành một vòng tròn trước cửa siêu thị, vô cùng ồn ào, không biết là đang làm gì. Cô bèn đi đến rồi đứng bên ngoài nghe cô ngó vào xem, chỉ trông thấy giữa đám đông có một bà cụ đã ngất xỉu nằm tại đó, sắc mặt trắng bệch.

Có một chàng trai trẻ tuổi đang quỳ bên cạnh bà cụ, vừa nhắc nhở người qua đường gọi xe, vừa thực hiện các thao tác cấp cứu. Anh chàng nọ lấy một ống thuốc nước và một cái xi lanh trong hộp đựng dụng cụ y tế đang đặt bên cạnh mình ra, giọng gấp gáp hỏi những người xung quanh: “Có ai từng học qua ngành y hoặc là biết tiêm tĩnh mạch không?”.

Dư Diên Diên nhận ra bà cụ kia đang bị nhồi máu cơ tim, tình hình có vẻ nghiêm trọng, mà quá trình cấp cứu cần phải đồng thời tiến hành ép tim và tiêm thuốc giảm đau vào tĩnh mạch, một mình anh chàng kia không thể làm cùng lúc được.

Cô vội vàng rẽ đám đông ra rồi chen vào trong, có chút lo lắng nhưng việc nghĩa không thể chối từ, nói: “Tôi biết, tôi là y tá!”. Người đàn ông kia nhìn cô một lúc, cũng không biết là anh chàng có nhận ra cô hay không, nhưng tình hình đang vô cùng nguy cấp, chẳng nghĩ được nhiều, anh chàng bèn đưa cho cô ống thuốc và xi lanh tiêm trong tay mình, sau đó báo tên thuốc và liều lượng tiêm một cách rõ ràng chính xác với ngữ khí mạnh mẽ cùng vẻ mặt nghiêm túc. Dư Diên Diên nhanh chóng đọc lại lời bác sĩ dặn một lần, cùng lúc đó, người đàn ông kia bắt đầu tiến hành công tác ép tim xoa bóp lồng ngực và hô hấp nhân tạo cho bà cụ, đồng thời ra lệnh cho cô: “Lập tức tiến hành tiêm”.

...

Xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nín thở theo dõi tình hình. Tay Dư Diên Diên run rẩy, cô lấy lại bình tĩnh, nhắc cổ tay của bà cụ lên, nhưng đi đâu khiến người ta đau đầu chính là mạch máu của bà cụ không hề rõ ràng, cô đã vỗ đến mấy lần mà mạch máu vẫn chưa thấy hiện

ra. Thế là, tất cả những người xung quanh cứ nhìn cô vỗ lên cổ tay bà cụ hết lần này đến lần khác với con mắt đầy ái ngại, không khí gượng gạo bao trùm .

Chàng thanh niên nọ cau mày quay đầu lại nhìn cô, Dư Điền Điền đoán rằng mình sắp bị mắng đến nơi rồi, trong lòng hoảng loạn, nhưng anh chàng ấy không hề nhिếc mắng cô, mà ngược lại còn an ủi cô: “Không sao đâu, đừng lo lắng quá, cô làm rất tốt, bình tĩnh lại một chút là được”.

Anh nhìn cô, niền khích lệ và tin tưởng đong đầy đôi mắt. Trong lòng vô cùng cảm kích, Dư Điền Điền bất chấp khó khăn đâm mũi kim tiêm, nhưng chẳng may là cả hai lần đầu không tiêm đúng vào mạch máu. Trong lúc đang căng thẳng và lo lắng, cô bỗng thấy trên đầu mình nhẹ bẫng, anh chàng kia chẳng buồn hỏi han lấy một câu đã vội kéo chiếc dây chun buộc trên mái tóc đuôi gà của cô xuống, nhắc nhở: “Buộc chặt vào cánh tay, rồi tiêm vào phần từ khuỷu tay lên trên”. Cô vội vàng làm theo, sau khi tiêm xong chỗ thuốc trong xi lanh, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đã bắt đầu tiến hành ép tim cho bà cụ. Anh vô cùng chăm chú, hàng mày nhíu lại, đôi môi mím chặt, cũng không buồn để ý đến chiếc áo khoác màu xám trên người mình, cứ quỳ trên đất chẳng chút băn khoăn mà tiến hành công việc cấp cứu.

...

Xe cấp cứu nhanh chóng đến nơi, đội ngũ y bác sĩ tách đám đông, khiêng cáng đi vào. Dư Điền Điền lùi sang một bên, nhìn anh chàng nọ đang nói với vị bác sĩ cấp cứu, ngôn từ đơn giản và rõ ràng: “Tôi là bác sĩ khoa Ngoại của bệnh viện số Hai. Bệnh nhân khoảng chừng sáu mươi tuổi, nhĩ máu cơ tim bột phát, trước mắt đã tiến hành ép tim thổi ngạt, đồng thời tiêm tĩnh mạch...”.

Sau khi trao đổi qua về tình hình, bà cụ được đưa lên xe cấp cứu, chiếc xe từ từ rời xa khỏi đám đông nhốn nháo. Tất cả mọi người đều vỗ tay, nhao nhao khen ngợi hai người. Dư Điền Điền có chút xấu hổ, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy chàng thanh niên nọ bước về phía mình.

Dáng người anh cao ráo, chiếc áo khoác màu xám nhạt càng tô thêm vẻ kiên cường khỏe khoắn trong anh, ánh đèn đường mờ ảo chiếu rọi lên khuôn mặt sắc nét. Nhưng khiến người ta phải chú ý hơn cả vẫn là đôi mắt đen và sáng đó. Giống như vì sao nổi bật giữa trời đêm, lại tựa như mặt hồ gợn sóng phản chiếu non sông tươi đẹp.

Khuôn mặt cô phút chốc đỏ bừng, ngại ngần gọi anh một tiếng: “Bác sĩ Trần”.

Trần Thước nhìn cô một lúc: “Cô quen biết tôi ư?”. Trong lòng Dư Điền Điền có chút thất vọng, mặc dù hai người không làm cùng một khoa, nhưng tốt xấu gì thì anh cũng ở tầng hai, cô ở tầng bốn, tính đến hôm nay đã làm cùng nhau trọn hai năm rồi. Dư Điền Điền nhanh chóng vứt bỏ chút thất vọng kia, cong khóe môi, chân thành nói với anh:

“Tôi là y tá khoa Nhi bệnh viện số Hai, làm việc trên tầng bốn, tên Dư Điền Điền. Bác sĩ Trần, thật may mà có anh, nếu như không có anh, vừa rồi...”.

“Biểu hiện vừa rồi của cô thực sự là quá tệ!” - Trần Thước dùng giọng điệu nghiêm khắc ngắt lời cô.

Dư Điền Điền kinh ngạc đến sững người.

...

Trần Thước hoàn toàn không để ý đến biểu cảm của cô, anh chưng ra khuôn mặt khó đăm đăm, quở trách cô: “Y tá khoa Nhi trên tầng bốn chứ gì? Trông cô chắc cũng không còn trẻ nữa, làm nghề này ít nhất cũng phải mấy năm rồi chứ nhỉ? Cô nói cho tôi nghe xem mấy năm nay cô làm việc như thế nào? Tiêm tĩnh mạch thì có thể tùy tiện đâm kim, rồi bơm thuốc vào là được sao? Làm sao mà cô có thể tốt nghiệp được chuyên ngành này chứ? Không nhìn thấy mạch máu thì cũng không biết đường buộc cổ tay lại mà tìm mạch máu hay sao? Mạch máu ở cổ tay không hiện rõ, lẽ nào cô không biết chuyển sang tiêm cánh tay ư?”.

Anh tuôn ra một tràng trách mắng, câu sau tàn nhẫn hơn câu trước, đôi mắt kia không còn mang vẻ đẹp của non xanh nước biếc nữa, ngược lại, nó

mang đầy vẻ coi thường và phẫn nộ.

Dư Điền Điền vô cùng sợ hãi, vội giải thích một câu cho mình: “Tôi căng thẳng quá, vì tình hình quá nguy cấp, tôi...”.

“Tình hình nguy cấp thì có thể cứ từ từ mà tiến hành à?”

Tình hình nguy cấp thì một y tá có thể luống cuống giống như một kẻ đầu óc ngờ nghệch vào đúng thời điểm mấu chốt sao?” - Trần Thuốc lạnh lùng nhìn cô, cuối cùng chẳng chút khách khí vớt lại cho cô một câu - “Dư Điền Điền đúng không? Biểu hiện của cô ngày hôm nay thực sự khiến tôi có cái nhìn khác về đội ngũ y tá của bệnh viện Số Hai rồi. Biểu hiện ấy còn không bằng các thực tập sinh chưa tốt nghiệp! Khoa Nhi tăng bốn có một y tá như cô đúng là như hổ thêm cánh, như thần như thánh vậy, đã mạnh lại càng mạnh hơn!”.

“Nhưng... nhưng chẳng phải vừa rồi anh còn nói...”

“Nói cô làm rất tốt đúng không? Nói đừng lo lắng cứ từ từ mà làm đúng không?”. Trần Thuốc tiếp tục hằm hằm giận dữ trách mắng cô: “Tôi sợ cô còn tiếp tục run rẩy như thế nữa, bệnh nhân sẽ trực tiếp bị cô làm lỡ đến tắt thở mất! Tôi thấy cô cũng thực có năng lực quá đi, tiêm một mũi cũng không xong, khả năng đi từ lý luận sang thực tiễn của cô cũng giỏi thật đấy! Cô cảm thấy bản thân mình đã làm vô cùng tốt, tốt đến mức khiến người ta phải ngợi khen mà không hề thẹn với lòng mình đúng không? Đó là tôi đang khen cô sao? Hả?”.

Nói xong những lời châm biếm ấy, anh như thể đã tức đến cực độ rồi, thậm chí còn không buồn quay đầu lại mà quay người bước đi, để lại phía sau một đám người ngơ ngác nhìn nhau và một người đứng giữa đám đông sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, cuối cùng không nói được một lời nào - Dư Điền Điền.

...

Cơn gió rét mùa đông cứa trên mặt như những lưỡi dao, lạnh buốt, chẳng chút nể tình. Cô lạnh đến mức co rúm người lại, chỉ cảm thấy cơn tức giận trong lồng ngực đang muốn trào ra, thế nhưng trong tim thức lại

hiều rất rõ những lời Trần Thuộc trách mắng kia là hoàn toàn có lý, biểu hiện của cô ban nãy thực sự là vô cùng kém cỏi! Cô cúi người xuống nhặt túi hoa quả đã bị bung ra trên đất, cũng không buồn nhặt dây buộc tóc bị Trần Thuộc kéo ra, cứ để mái tóc xõa tung như thế, rồi đi không nói lời nào.

Tối hôm đó, tâm trạng Dư Điền Điền rất tệ, từ khi bước chân vào phòng, cô làm việc gì cũng đá thúng đụng nia. Đầu tiên, cô đặt túi hoa quả xuống bàn đánh “rầm” một tiếng, sau đó quăng đôi dép lê sang một bên rồi đi vào phòng tắm, tắm xong cũng chẳng biết làm rơi cái chậu hay là cái gì xuống đất. Tóm lại là tiếng to tiếng nhỏ vang lên không ngừng.

Ngay cả người đang chơi game một cách say sưa nhập tâm như Lục Tuệ Mẫn cũng không nhịn được phải bỏ tai nghe xuống, cảm râm với cô: “Dư Điền Điền, cậu đang làm gì thế hả? Cậu đang định phá cái nhà này hay sao?”.

“Tớ phá đấy, thì có làm sao!” - giọng Dư Điền Điền cấn ca cấn cẩu vọng ra từ trong phòng tắm.

“Haizzz! cậu cứ như là ăn phải thuốc nổ không bằng ấy.” - Lục Tuệ Mẫn líu lười không nói được nên lời.

“Rầm” một tiếng, Dư Điền Điền đẩy cửa phòng tắm, quần khăn tắm chạy ra ngoài: “Hôm nay tớ đã gặp bác sĩ Trần nổi tiếng khoa Ngoại của các cậu đó. Ngày trước các cậu nói người ta đẹp trai, nhưng tính tình khó ưa, tớ còn luôn nói đỡ cho anh ta, cảm thấy những năm gần đây chỉ cần đẹp trai thì làm việc gì cũng không phạm pháp, khó tính một chút cũng chẳng vấn đề gì? Ha ha ha ha, hôm nay mình đúng là tự chuốc họa vào thân rồi!”.

“Làm sao thế, làm sao thế? Anh ấy làm gì mà khiến cậu tức đến mức này?” - Lục Tuệ Mẫn thẳng thừng vút lại con chuột chạy đến - “Nào, nào, nào, nói cho tớ nghe xem”.

“Tớ chẳng có gì để nói cả” - Dư Điền Điền giận dữ giậm chân xuống sàn, kết quả là chiếc khăn tắm quấn quanh ngực cứ thế mà... rơi xuống

đất.

Hai người nhìn nhau vài giây, cuối cùng Dư Diên Diên cũng lấy lại tinh thần, giậm chân rồi cúi người nhặt chiếc khăn chạy thẳng vào phòng tắm, để mặc Lục Tuệ Mẫn một mình đứng đó, lặng lẽ dụi dụi mắt. Cái... cái này thực sự chưa có chút đề phòng nào. Lục Tuệ Mẫn cúi đầu nhìn vùng ngực bằng phẳng của mình, xì lên một tiếng cảm phẫn: “Đều là cô gái như hoa như ngọc, dựa vào cái gì mà Dư Diên Diên cậu lại lớn hơn tớ những hai size chứ?”.

Giọng Dư Diên Diên vang lên từ trong phòng tắm: “Bởi vì ông Trời muốn giao sứ mệnh trọng đại cho tớ, trước phải khuếch đại ngực, đạt được size lớn nhất!”.

Lục Tuệ Mẫn cười ha ha: “Dư Diên Diên, cậu đừng quên tớ đang trong ngày đèn đỏ đấy nhé! Có bản lĩnh thì cậu đừng có ra đây, trên tay tớ có băng vệ sinh, cậu mà ra đây, không trát cho cậu một mặt máu, tớ không mang họ Lục!”.

...

Đêm hôm đó, Dư Diên Diên nằm mơ. Cô mơ thấy mình đang đứng trên sân khấu trong cuộc mít tinh toàn trường diễn tập về cách tiêm tĩnh mạch, kết quả là mãi vẫn không tiêm được, căng thẳng đến mức mồ hôi vã ra như tắm.

Đúng thời khắc quan trọng thì bỗng có một người bước lên bục khích lệ cô: “Dư Diên Diên, cô có thể làm được! Cô làm tốt lắm!”. Thế là trong giây phút xúc động, cô đã tiêm thành công. Nhưng người kia lại bỗng vô duyên vô cớ mắng như tát nước vào mặt cô: “Người có kỹ thuật thì như cô còn không biết xấu hổ mà đi làm y tá? Cũng không sợ khiến bệnh nhân tắt thở sao?”.

Khi tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ trời vẫn tối đen, trong lòng sợ hãi, cô với tay lấy cốc nước trên chiếc tủ đầu giường, kết quả không cẩn thận làm rơi cốc nước xuống sàn, “choang” lên một tiếng, chiếc cốc thủy tinh vỡ tan tành. Cô mơ hồ cảm thấy một ngày mới sắp đến có lẽ sẽ chẳng mấy tốt

đẹp.

...

Một ngày mới rớt cuộc cũng đến với bao nhiêu đen đui, bắt đầu từ việc Dư Diên Diên bị Chủ nhiệm Mã gọi đến.

Cô vừa mới thay xong quần áo y tá đi ra, thậm chí mũ còn chưa kịp đội ngay ngắn, y tá trưởng đã đứng bên cửa phòng làm việc gọi cô.

“Dư Diên Diên, Chủ nhiệm Mã có việc cần tìm cô đó, cô đến phòng làm việc của ông ấy đi.”

Chủ nhiệm Mã là người mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, trời sinh tính tình nghiêm túc, làm việc gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, Dư Diên Diên rất sợ ông ấy. Cô quay đầu đáp lại ánh mắt đờng cảm của mấy cô y tá đứng trong phòng, rồi bất chấp mọi khó khăn bước vào phòng làm việc của Chủ nhiệm Mã, còn thuận tay đóng cửa lại.

Chủ nhiệm Mã hỏi cô: “Cô đóng cửa làm gì?”.

Cô cười ngượng ngùng: “À, đó chẳng phải là vì sợ chủ nhiệm mắng tôi sao? Đóng cửa lại, chủ nhiệm sẽ dễ dàng phát huy hơn...”.

...

Không hiếm khi Chủ nhiệm Mã trách mắng người khác, không kể là bác sĩ hay y tá, chỉ cần ở trong tay ông ấy thì chắc chắn sẽ bị mắng té tát như hắt nước vào mặt, mặc dù chỉ mắc phải chút sai sót nhỏ, y tá trưởng có muốn bảo vệ cũng chẳng có cách nào.

Nghe vậy, ông ấy lại sầm mặt lại trừng mắt nhìn Dư Diên Diên: “Cô làm như vậy là để tôi dễ dàng phát huy hay là sợ những lời trách móc của tôi truyền ra ngoài hành lang?”.

Dư Diên Diên mặt dày cười ha ha.

Mã Bách Chí đập bàn: “Cười cười cười, cô còn mặt mũi mà cười nữa hả? Dư Diên Diên, cô nói xem con người cô đầu óc lanh lợi thông minh, cãi lý với người ta thì giỏi lắm, chẳng có câu nào là cô không đáp lại được! Có trí thông minh như vậy sao cô không dành một chút vào trong công việc đi?”.

...

Dư Điên Điên có chút mơ hồ. Lời này như thể muốn nói... cô có sai sót gì trong công việc vậy?

Nhưng cô cũng phản ứng rất nhanh, trước tiên cười xòa nói: “Trước tiên cảm ơn Chủ nhiệm Mã đã công nhận trí thông minh của tôi, tôi thật sự rất bất ngờ và vui mừng khi nhận được lời khen như vậy”. Sau đó là điệu dàng hỏi một câu: “Nhưng mà Chủ nhiệm Mã này, tôi đã làm gì mà khiến chủ nhiệm tức giận đến thế? Tốt xấu gì chủ nhiệm cũng nên gợi ý cho tôi một chút, tôi mới dễ dàng nhận ra lỗi của mình chứ...”.

Trước một nhân viên không có chí tiến thủ, kỹ thuật vẫn mãi giậm chân tại chỗ như Dư Điên Điên, Mã Bách Chí không khỏi thất vọng, trừng mắt với cô, nói: “Kỹ thuật tiêm của cô là học được từ Dung ma ma đó phải không? Chỉ để ý đến đâm thế nào, đau thế nào, không bao giờ để ý đến cảm nhận của bệnh nhân! Tiêm bao nhiêu lần cũng không tiêm được đúng vị trí, là mắt cô có vấn đề hay là cô cố ý muốn hãm hại người ta?”.

Dư Điên Điên ngẩn người, một lúc sau chợt bừng tỉnh.

Hóa ra là vị bác sĩ Trần trên tầng hai kia đã tìm đến tận cửa mang rác rưởi đến cho cô? Chẳng phải cô chỉ nhất thời căng thẳng nên mới không tiêm được hay sao? Anh ta đã mắng cô một trận trước mặt đám đồng nghiệp mà vẫn chưa hết giận, còn đích thân đến tố cáo cô với Chủ nhiệm Mã ư?

Dư Điên Điên vô cùng giận dữ!

Mã Bách Chí vẫn tiếp tục ở đó mà xì mặt quở trách cô, lời nói thật khó nghe, cái gì mà “Kỹ thuật này của cô mà truyền ra ngoài, thì chẳng phải làm hủy hoại cả danh tiếng của khoa Nhi chúng ta sao?”, “Dư Điên Điên, lúc đầu làm sao mà cô lại tốt nghiệp được nhỉ? Có phải là dúi phong bì cho thầy hướng dẫn không?”...

Khuôn mặt Dư Điên Điên hết xanh rờn lại chuyển sang trắng, cuối cùng cố kìm nén cơn giận dữ đang cuộn cuộn trong lòng, kính cẩn cúi đầu nhận lỗi: “Chủ nhiệm Mã, xin ông cứ yên tâm, từ nay về sau, tôi nhất định sẽ bổ sung lại kiến thức cơ bản, không dám nói là tiêm mũi nào trúng mũi đấy,

nhưng ít nhất sẽ là gặp nguy không hoảng, tiêm mười mũi thì cũng phải chuẩn chín mũi. Tôi biết sai rồi, hôm nay chủ nhiệm hãy cho tôi một cơ hội để tiến bộ đi, ngày mai chắc chắn tôi sẽ trả lại cho chủ nhiệm một thần tiêm!”.

Mã Bách Chí: “...”.

Ngần người nhìn Dư Điền Điền hồi lâu, Mã Bách Chí mãi vẫn không nói nên lời, chỉ đành xoa tay: “Được rồi, được rồi, thần tiêm thì tôi chẳng dám hy vọng, chỉ cần cô đừng tiêm cho người ta thành thần kinh là tôi đã hài lòng lắm rồi!”.

Trước khi bước chân ra khỏi cửa, Dư Điền Điền vẫn không cam lòng, quay đầu lại không phục nói một câu: “Chủ nhiệm Mã, phiên chủ nhiệm chuyển lời giúp tôi đến bác sĩ Trần, tôi không ngờ anh ta lại bụng dạ hẹp hòi đến mức này, lớn như thế rồi mà vẫn còn thích trò mách lẻo! Từ khi học tiểu học tôi đã chả buồn chơi cái trò trẻ con này nữa rồi!”.

Dứt lời, Dư Điền Điền giận dữ rời đi.

Mã Bách Chí ngẫm sau bàn chẳng hiểu ra sao, buông câu hỏi: “Này này, Dư Điền Điền, bác sĩ Trần nào? Cái gì mà mách lẻo hay không mách lẻo vậy?”.

Thế nhưng Dư Điền Điền đã đi xa mất rồi.

...

Ôm một bụng tức giận nỗ lực làm việc cả một buổi sáng, Dư Điền Điền cũng được xem là làm việc chăm chỉ.

Khi truyền nước cho một cậu bé bị viêm tuyến nước bọt, Dư Điền Điền hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào mạch máu lúc ẩn lúc hiện kia, sau khi đảm bảo mười phần chắc chín mới đâm mũi kim tiêm vào.

Cô nàng Tiểu Bạch đang giúp cô treo chai dịch truyền bên cạnh nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía, tiến đến gần hỏi cô: “Tiểu Ngư, cậu làm sao vậy? Chỉ là lấy ven thôi mà, vẻ mặt cậu như thể cái chết nhẹ tựa lông hồng ấy, thật khiến người ta sợ hãi đó”.

Dư Điền Điền vỗ vỗ tay đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bắt đầu

từ hôm nay, mình phải trở thành một thần tiên, không trăm phát trăm trúng thì không làm người!”.

Tiểu Bạch mơ hồ hỏi: “Cậu bị cái gì kích động vậy?”. “Bị tiện nhân kích động đó!” - Dư Diên Diên giận dữ rời đi.

...

Khó khăn lắm mới đợi được đến buổi trưa, Dư Diên Diên nhắn tin rủ Lục Tuệ Mẫn ở tầng hai cùng đến căng tin ăn cơm, kết quả cô nàng Lục Tuệ Mẫn lại nói vẫn còn bệnh nhân đang làm phẫu thuật, cô nàng không thể đi được, có lẽ còn phải đợi thêm một lúc nữa. Dư Diên Diên vừa một mình đi về phía căng tin, vừa giận dữ lên QQ kể chuyện Trần Thước mách lẻo cho Lục Tuệ Mẫn nghe.

Lục Tuệ Mẫn nghe xong vô cùng kinh ngạc: “Bác sĩ Trần độc mồm độc miệng bọn mình biết rồi, nhưng chuyện mách lẻo thì mình chưa nghe thấy bao giờ. Mặc dù tính tình anh ấy khó ưa, vô cùng nghiêm khắc đối với những việc liên quan đến bệnh nhân, thế nhưng bình thường cũng chỉ mắng xong là thôi, cũng sẽ không thực sự gây thù chuốc oán với ai cả”.

Dư Diên Diên như muốn bốc hỏa: “Không gây thù? Như thế mà gọi là không gây thù sao? Tối hôm qua làm bẽ mặt tởm trước mặt bao nhiêu người thì thôi đi, hôm nay lại còn hại tởm bị Chủ nhiệm Mã gọi vào phòng làm việc của ông ấy mắng cho một trận té tát!”. Mười ngón tay của cô như múa lượn trên bàn phím, dường như không buồn nghĩ ngợi mà tuôn ra một tràng: “Đồ tiện nhân Trần Thước, đời này đừng có để tởm gặp lại anh ta một lần nữa! Đường đường là một đấng mày râu vậy mà bụng dạ còn hẹp hòi hơn cả phụ nữ, tởm thật nghi ngờ liệu có phải anh ta sang Thái Lan dạo một vòng, liền cắt sạch toàn bộ thứ đặc trưng cho phái mạnh hay không?”.

Thực ra không phải cô hận Trần Thước đến mức độ đó, những lời kia thốt ra chỉ vì cô đang vô cùng giận dữ mà thôi. Dù sao thì từ trước tới giờ mỗi lần nói xấu ai đó là Dư Diên Diên và Lục Tuệ Mẫn sẽ cùng nhau cường điệu hóa vấn đề lên, cái cách cường điệu hóa vấn đề này cũng không phải là xa lạ trong lịch sử chat của hai người.

...

Thế nhưng sự việc t ã t ệ chính ở chỗ lúc nói chuyện riêng, Dư Đi ền Đi ền lại vô ý “uống rượu quá chén, nói năng quá lời”.

Gửi xong đoạn chat kia, Dư Đi ền Đi ền li ền nhìn thấy trong căng tin Tiểu Bạch và mấy cô y tá khác đang vẫy tay với mình, thế là cô bèn cất điện thoại vào trong túi, gọi đ ồ ả n r ấ ra chỗ họ ng ấ. Mọi người cười cười nói nói ăn xong bữa trưa, về đến t ầ ng bốn, Dư Đi ền Đi ền mới lòi điện thoại ra. Nhưng ngoài ý muốn, cô phát hiện ra Lục Tuệ Mẫn không hề trả lời tin nhắn của mình, mà ngược lại tin nhắn đến từ nhóm người khoa Nhi cứ láo liên không ngừng.

Cô vừa mở điện thoại lên đã thấy nhóm chat đang om sòm sục sôi, cả một nhóm người đội hình chỉnh t ề gửi đến cho cô biểu tượng mặt đen hoảng hốt.

“Tiểu Ngư, cậu làm sao thế?” (Biểu tượng hoảng hốt). “Bác sĩ Trần đắc tội gì với cậu mà khiến cậu tức đến mức này thế?” (Biểu tượng hoảng hốt).

“Không nhận ra Tiểu Ngư cậu m ồm miệng cũng cay nghiệt thật đó...” (Biểu tượng hoảng hốt)

...

Trong lòng Dư Đi ền Đi ền bỗng có dự cảm ch ả ng lạnh, li ền tức tốc kéo lại lịch sử chat lên đến phần trên cùng, sau đó phát hiện ra... cô đã gửi những câu từ chửi mắng Trần Thước thậm t ệ ấ y vào nhóm chat của khoa Nhi mất r ấ! Trong phút chốc, Dư Đi ền Đi ền như thế bị sét đánh trúng, đứng đờ người ra, không nhúc nhích.

Trong nhóm chat của khoa Nhi có tổng cộng hai mươi một y tá bác sĩ, trong bệnh viện không gặp nhau lúc này thì gặp lúc khác, cô thật sự không dám chắc trong đám người này có ai có quan hệ tốt với Trần Thước hay không, không biết có ai đó không biết vuốt mặt n ể mũi mà kể lại những lời này cho Trần Thước nghe hay không. Dư Đi ền Đi ền lo lắng, thật hận không thể cho mình hai cái bạt tai, sao không ngăn n ổi cái miệng này vậy nhỉ? Không không không, cô mắ ng rất hả lòng hả dạ, đi ều khiến người ta

ân hận chính là sao cô lại gửi tin nhắn ấy vào trong nhóm chat cơ chứ?

...

Cả một buổi sáng Dư Điên Điên đầu trong trạng thái vô cùng tức giận, nhưng sau khi xảy ra sự việc này thì cô rầu rĩ cả một buổi chiều.

Buổi chiều có một cậu bé đến tiêm, vừa đúng lúc đến phiên trực của Dư Điên Điên, bởi vì tâm trạng uể oải, không phấn chấn, nên khi tiêm cô có chút lơ là, mũi đầu tiên lại không tiêm đúng vào vị trí. Cậu bé kia vốn đã nước mắt lưng tròng rồi, mũi tiêm này lại càng khiến cậu bé khóc òa lên dữ dội.

Mẹ cậu bé vội vàng an ủi con trai: “Ngoan nào, không khóc! Tại cô y tá không cẩn thận thôi, xong ngay bây giờ đây, mũi tiếp theo chắc chắn chỉ một lát là tiêm xong thôi!”.

Dư Điên Điên xấu hổ, cả khuôn mặt đỏ bừng lên, sau khi hết sức chăm chú hoàn thành xong mũi tiêm, vừa đứng lên cô liền nhìn thấy một người đang đứng ở cửa phòng bệnh. Người đó mặc chiếc áo blouse trắng, thân hình cao lớn, đôi mắt đen sáng nhìn cô không chớp, đôi môi rõ là ưa nhìn vẫn luôn treo một nụ cười châm biếm.

Dư Điên Điên ngẩn ra một lúc: “Bác... bác sĩ Trần?”. Thôi rồi, lại để anh ta nhìn thấy bộ dạng thất bại của cô rồi! Cô bỗng có chút chột dạ, ban đầu vốn đã vô cùng tức người đàn ông này rồi, lại thêm chuyện không nên lúc trưa, bây giờ người ta đã tìm đến tận nơi rồi, cô thật chỉ muốn co chân lên mà chạy trốn chết.

Không ngờ Trần Thước vừa mở miệng đã châm biếm, “Y tá Dư, tay nghề của cô quả thật không tồi, kỹ thuật tiêm này là tốt nghiệp từ trường Lam Trường đó sao?”.

Dư Điên Điên nhất thời mắt chữ A miệng chữ O.

Trần Thước lại để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, cười nói: “Y tá Dư, cô thật sự khiến tôi phải có cái nhìn khác đó, không chỉ kỹ thuật tiêm khiến người khác phải ngạc nhiên, mà mồm miệng lanh lợi đến mức khiến tôi thấy ngưỡng mộ. Cô nói xem, cái miệng đó của cô sắc như dao vậy, nếu

như cô sinh ra sớm mấy năm, thì Quách Đức Cường^{1*} đâu còn có ngày hôm nay. Giới nghệ sĩ chẳng phải cũng khai quật ra cô từ rất lâu rồi đó ư?”. Từng câu từng lời đều độc như dao ngâm trong thạch tín, vậy mà người này còn mang khuôn mặt vô hại, cười đến là mê hoặc lòng người.

** Quách Đức Cường là một diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.*

Ban đầu Dư Diên Diên sợ đến mức ngây ngẩn cả người, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, cô liền cảm thấy vô cùng giận dữ. Cô bước ra khỏi phòng bệnh, đứng trong hành lang ngẩng đầu lên nhìn Trần Thước, thời khắc này, cô không còn cảm thấy người đàn ông này đẹp trai đến mức khiến người ta muốn ngắm nhìn mãi nữa.

Cô nén sự giận dữ đang dâng lên cao trào, tươi cười nói: “Cảm ơn anh, bác sĩ Trần. Ngày trước tôi cũng cảm thấy mình thơm miệng lạnh lợi rất biết cách nói chuyện, nhưng kể từ hôm qua sau khi được gặp anh, tâm can tôi từng chút từng chút đau đớn. Tôi nghĩ sao anh lại có thể giỏi ăn nói đến thế chứ, đã năm lần bảy lượt nói tôi đến mức tôi chẳng còn lời nào để đáp lại nữa? Thế nhưng bây giờ tôi cũng đã hiểu rồi, cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn, gặp phải người hèn hạ tôi đây chỉ đành chịu lép vế thôi”.

Cô cũng vì tức quá nên mới mở miệng ra nói đến mấy từ hèn hạ, nhưng vừa nói xong cô lại nghĩ đến chuyện xảy ra lúc trưa, cô cũng đã mắng chửi anh trước mặt bao nhiêu người như vậy. Trong chốc lát, Trần Thước không hề nói gì, Dư Diên Diên cảm thấy phải chăng mình đã quá đáng quá rồi.

...

Không ngờ chẳng bao lâu sau, người đàn ông kia liền nhíu mày, nhìn cô với vẻ chân thành đầy tình cảm hoàn toàn khác lúc trước, nói một cách tiếc nuối: “Không ngờ y tá Dư lại ghét tôi đến mức như vậy? Haizzz! Là cái gì đã khiến cô từ một cô gái lúc đầu cứ lẻo đẻo theo đuổi phía sau tôi trở thành như bây giờ?”.

Dư Diên Diên lại một lần nữa ngẩn tò te, không biết là đang xảy ra chuyện gì.

Đáng sợ hơn là Trần Thuộc còn đưa tay lên khẽ khàng xoa đầu cô, sau đó thở dài: “Em không thích anh cũng không sao, việc gì phải chửi rửa anh trước mặt mọi người thế? Anh biết lúc đầu từ chối em là anh không đúng, em bị tổn thương trong lòng tức giận là chuyện đương nhiên, thế nhưng...”

Haizzz! Đầu là lỗi của anh, bây giờ anh chỉ hy vọng em có thể nhanh chóng nghĩ thông, đừng đau lòng vì những chuyện đã qua nữa”. Dứt lời, anh cúi đầu xuống, nháy mắt với cô, ánh mắt cười có chút “nham hiểm”.

Dư Diên Diên mới vừa kịp hỏi anh: “Não của anh chứa nước hay là làm sao thế?” thì đã nhìn thấy anh khôi phục lại dáng vẻ uất hận ban đầu, rồi nhanh chóng rời đi.

“Haizzz, tôi thấy có phải anh bị bệnh thần kinh không hả? Anh...” - Dư Diên Diên gào thét theo bóng lưng anh, nhưng còn chưa nói hết câu, cô liền nhận thấy hình như phía sau mình có gì đó không đúng. Vừa quay đầu cô liền nhìn thấy mấy vị bác sĩ y tá đứng phía sau mình, bày ra vẻ mặt “hóa ra là như vậy”.

Vô cùng hoảng hốt, Dư Diên Diên như đột nhiên hiểu ra vấn đề gì, vội vàng giải thích: “Không phải như vậy đâu, cái tên thần kinh kia đang nói lung tung đó...”.

“Ừm, chúng tôi đều hiểu cả mà” - vị bác sĩ đầu tiên thông cảm gật gật đầu.

“Không phải, sự việc đúng thật là không như mọi người nghĩ đâu, tôi và bác sĩ Trần...”

“Cô không cần phải nói nhiều, yêu thần thật khổ biết bao, tôi hiểu mà” - một cô y tá khác vỗ vào vai cô, thể hiện mình rất thấu hiểu.

Dư Diên Diên tay chân luống cuống, ra sức giải thích, nhưng đáng tiếc là chẳng có ai tin lời cô. Sau một hồi giải thích đến miệng lưỡi khô khốc, cuối cùng cô vò đầu bứt tóc rời đi.

Cái đồ Trần Thuộc thần kinh! Cô hận không thể đến phòng trị liệu trộm lấy bình axit mà tạt cho anh ta thương bỏng đến hai trăm phần trăm.

...

Sự việc Dư Điền Điền chửi mắng Trần Thước thậm tệ trước mặt bao nhiêu người trong nhóm chat đã chuyển từ phỏng đoán “hai người chắc chắn có thâm thù đại hận” lúc ban đầu sang kết cục “thì ra là y tá Dư vì yêu thành hận nên mới trả thù bác sĩ Trần” một cách không ngờ tới.

Một tuần tiếp theo, Dư Điền Điền cảm thấy rất khó chịu, bởi vì ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt thấu hiểu cùng cảm thông, như thể biết rõ chuyện cô bị từ chối tình cảm nhưng lại không biết nên nói những gì với cô. Cô cũng không thể cứ xông lên phía trước mà giải thích qua loa rằng: “Thực ra tôi và bác sĩ Trần chẳng có chuyện gì hết”. Nếu như cô mà làm như thế thật, chỉ sợ người ta lại âm thầm cho rằng: Cái này gọi là “lay ông tôi ở bụi này” mà thôi.

Dư Điền Điền mang tâm trạng nặng nề buồn bã trong một thời gian dài. Thấy cô mặt ủ mày chau, Tiểu Bạch còn đi đến an ủi cô: “Được rồi, được rồi, Tiểu Ngư, cậu đừng có ủ rũ như vậy nữa, chân trời góc bể nơi nào mà không có cỏ thơm, cậu việc gì phải yêu đơn phương một cành hoa chứ? Mặc dù bác sĩ Trần rất đẹp trai, nhưng bông hoa này có độc đó!”.

“Đúng thế, có độc, còn là loài lá ngón có tâm nhựa sui!”

- Dư Điền Điền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vẫn cứ là Lục Tuệ Mẫn hiểu cô hơn cả. Cô nàng kéo cô vào quán lẩu đất nhất trong thành phố, khí khái ngút trời nói: “Tùy ý chọn! Hôm nay chị đây sẽ cùng cậu ăn một bữa hải sản, nếu không ăn đến mức đứng không nổi đi không xong thì chị đây sẽ đích thân hủy hoại danh hiệu tín đồ ăn uống của mình!”.

Dư Điền Điền xúc động đến chảy nước mắt, đánh chén một bữa no say, cuối cùng nước mắt lưng tròng nắm tay cô bạn thân: “Mẫn Mẫn nhà chúng ta vẫn là tốt nhất, biết là mời tớ đi ăn sẽ an ủi được trái tim nhỏ bé đang chịu tổn thương của tớ!”.

Nào ngờ Lục Tuệ Mẫn trở mặt ráo hoảnh: “Ai nói bữa này tớ mời chứ?”.

Dư Điền Điền liền đờ người.

“Tớ có lòng tốt đại từ đại bi đưa cậu đi ăn một bữa cho hả giận, tớ nói này, Dư Diên Diên, cậu làm người cũng không thể không có phúc như thế được! Đây là tớ đang giúp cậu, lẽ nào giúp rồi lại còn bắt tớ phải mời?” - Lục Tuệ Mẫn rút ví tiền ra đặt lên trên bàn, chân thành nói - “Haizzz! Tiền lương tháng này cũng chỉ còn có hai trăm Nhân dân tệ, kiểu gì cũng không đủ để trả bữa này đâu”.

Chỉ trong phút chốc, vẻ mặt của Dư Diên Diên biến đổi khôn lường, cuối cùng chỉ đành xót xa đi thanh toán, bày ra dáng vẻ “ăn xong bữa này từ nay về sau chúng ta sẽ ai về nhà nấy, ai tự tìm mẹ của người nấy”.

Lục Tuệ Mẫn da mặt dày, cả quãng đường cứ nịnh bợ phía sau, luôn mồm gọi cô bằng các từ ngữ khen đại loại như “người đẹp”, “cô nàng xinh gái”, “chị gái xinh đẹp”... Dư Diên Diên phải chi tiền, ruột đau như cắt, muôn vàn lời nói đầu hợp lại thành một câu: “Bà cô của tôi ơi, sau này tớ xin cậu đừng có giúp tớ nữa được không? Tớ mệnh nghèo hèn, không có phúc hưởng thụ!”.

Nhưng cũng không thể không nhắc tới một điếu, đánh chén một bữa no nê xong thực sự có thể trút được cơn giận dữ. Ăn xong, Dư Diên Diên liền ném luôn chuyện Trần Thuốc lên tới chín tầng mây... bởi vì trong lòng cô lúc này chỉ còn lại bữa lẩu với giá bốn trăm Nhân dân tệ, tháng này phải dè xén thắt lưng buộc bụng thế nào để sống qua ngày đây...

...

Có lẽ là bởi vì tay nghề của Dư Diên Diên không tốt nên vừa mới thứ Hai đầu tuần, Chủ nhiệm Mã đã lại gọi cô đến phòng làm việc của mình.

“Cô xem cái này đi” - Chủ nhiệm Mã lấy một văn bản sau chiếc bàn ra đưa cho cô.

Dư Diên Diên cầm lên rồi đọc qua, trên đó viết về một buổi hội thảo giao lưu y học của thành phố C.

Không đợi cô đọc kỹ càng, Chủ nhiệm Mã đã nói: “Y tá Dư à, cô phải biết rằng đây là một hội thảo lớn được tổ chức mỗi năm một lần, những người thỉnh giảng đều là những chuyên gia y học có thâm niên đến từ Bắc

Kinh và Thượng Hải. Số người được đến dự hội thảo của mỗi một bệnh viện trong thành phố của chúng ta là rất ít, chính vì thế, khoa Nhi của chúng ta chỉ có một người được đến nghe giảng”.

Chủ nhiệm Mã nói lời thăm thía, vỗ vai Dư Điên Điên: “Tuần trước chẳng phải còn mắng cô là kỹ thuật tiêm kém đó sao? Kiến thức cơ bản của cô không chắc, để sau này cô có thể làm việc tốt hơn trong khoa của chúng ta, cơ hội lần này tôi sẽ dành cho cô, cô đừng có phụ sự kỳ vọng của tôi đó”.

Dư Điên Điên còn chưa kịp nhớ ra đây rốt cuộc là buổi hội thảo gì, nhưng để tỏ lòng tôn trọng cấp trên, cô lập tức nhận lời tham gia buổi hội thảo này trong mơ hồ, đồng thời còn vỗ ngực thề thốt với Chủ nhiệm Mã rằng mình nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ông. Nói đùa à, từ khi nào vị thần mặt đen này lại vui vẻ hòa nhã với cô như vậy?

Nhưng đến tận khi bước chân ra khỏi phòng, cô mới chậm chạp nhớ ra, hình như vào dịp này mỗi năm, mọi người đều cố tránh mặt Chủ nhiệm Mã hết sức có thể, để tránh bị ông chọn trúng, rồi bị cử đi nghe giảng trong một buổi hội thảo nào đó. Đó là buổi hội thảo gì nhỉ? Cô lúng túng nhớ ra hình như buổi hội thảo diễn ra từ lúc tám giờ sáng đến sáu giờ chiều mỗi thứ bảy và chủ nhật, liên tục trong một tháng.

Dư Điên Điên nhất thời run rẩy, cúi đầu đọc kỹ văn bản trên tay mình. Hội thảo Giao lưu y học toàn quốc, Đại hội Bồi dưỡng nhân viên cốt cán. Mỗi một từ đều đem đến cho cô cảm giác thân thuộc đến kỳ lạ, cô nhắm mắt lại, tức đến nghiến răng.

Lời đánh giá của mọi người dành cho Chủ nhiệm Mã quả thực không sai, da mặt đen, tâm địa đen, cả người từ ngoài vào trong đều đen đến tận xương tủy!

Thù này không báo không phải quân tử

Kể từ đầu tháng Mười hai, Dư Diên Diên bắt đầu chuỗi ngày không được ngủ nướng thê thảm của mình.

Từ thứ Hai đến thứ Sáu cô phải dậy sớm đi làm, nhưng thứ Bảy và Chủ nhật cô còn phải dậy sớm hơn cả những ngày đi làm. Bởi vì cô sống ở phía Nam thành phố, còn cái hội thảo đáng chết kia lại được tổ chức ở trung tâm thể thao và văn hóa nằm ở phía Bắc thành phố, mất trọn hai tiếng đi xe buýt.

...

Ngày đầu tiên tham gia hội thảo, Dư Diên Diên đầu óc mơ mơ màng màng ng ỡ xe buýt hai tiếng đ ờng h ồ tới trung tâm hội nghị, r ấ đi tìm chỗ ng ỡ của mình trong đám người nhốn nháo.

Hàng ghế giữa có một y tá trông rất quen mắt đang vẫy tay với cô: “Y tá Dư, ở đây, ở đây, ở đây này!”.

Cô nhìn kỹ, thì ra là Dịch Tiểu Vũ, y tá khoa Ngoại. Cô thường hay đến khoa Ngoại tìm Lục Tuệ Mẫn nên cũng thường xuyên gặp cô y tá Dịch này.

Ở một nơi nhàm chán như thế này, có người quen nói chuyện dù sao vẫn tốt hơn ng ỡ một mình ngốc nghếch ở đó.

Dư Diên Diên hí hửng đi tới đó ng ỡ, nói chuyện chưa được bao lâu thì nghe Dịch Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói: “Này này, y tá Dư, cậu có biết không? Trong buổi hội thảo lần này tổng cộng có năm chuyên gia giảng chính, trong đó bốn người đầu là đến từ Bắc Kinh và Thượng Hải, một người còn lại thì...”.

Dịch Tiểu Vũ đột nhiên nói lấp lửng.

Thực ra Dư Diên Diên cũng chẳng có hứng thú mấy với đề tài này, nhưng vẫn phối hợp hỏi: “Người còn lại là ai?”.

Dịch Tiểu Vũ cười tươi, ra vẻ thần bí tiến lại gần: “Người còn lại là bác

sĩ trong bệnh viện của chúng ta, còn là bác sĩ khoa bọn mình nữa!”.

Dư Điền Điền chẳng hiểu ra sao, hỏi: “Khoa bọn mình là khoa nào? Chúng ta đâu có cùng một khoa! Là bác sĩ khoa Nhi hay khoa Ngoại?”.

“Đương nhiên là khoa Ngoại rồi! Đó là một nhân vật rất nổi ở khoa mình đấy!” - Dịch Tiểu Vũ nói với dáng vẻ vô cùng vinh hạnh, tự hào ngẩng cao đầu, nói ra tên của vị chuyên gia thần bí kia - “Anh ấy chính là bác sĩ của khoa Ngoại bọn mình, bác sĩ Trần!”.

...

Dư Điền Điền nhất thời giật mình. Bác... bác sĩ Trần?

Không phải là bác sĩ Trần mà cô nghĩ tới đó chứ?

Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của Dư Điền Điền, Dịch Tiểu Vũ còn vô cùng tốt bụng giải thích thêm: “Chắc chắn cậu cũng quen bác sĩ Trần đó, chính là bác sĩ Trần có dáng hình cao cao, đẹp trai như ngôi sao ấy! Mình luôn cảm thấy trông bác sĩ Trần rất giống Song Seung-heon, nhưng một vài y tá khác ở trong khoa mình lại nói trông anh ấy giống Hyun Bin...”.

Dư Điền Điền không nghe lọt từ nào nữa. Cô cười hì hì rồi thầm nhớ lại dáng vẻ của bác sĩ Trần, trong vô thức, cô thử nghĩ xem bác sĩ Trần giống Song Seung-heon hơn hay là Hyun Bin hơn, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại hiển hiện trong đầu cô lại chỉ là hình ảnh một bãi phân. Thế nên cô vội vàng biết đi đâu mà dừng ngay chủ đề này lại, chuyển sang chủ đề khác bằng một câu: “Sáng nay cậu ăn bánh bao à? Ở kè răng cậu có dính chút hành đó”.

Dịch Tiểu Vũ vốn rất ngây thơ, nghe vậy liền hết hoảng, vội lấy chiếc gương luôn mang theo bên mình ra, soi bên trái ngó bên phải, rồi nghi ngờ hỏi: “Làm gì có! Sáng nay mình có ăn bánh bao đâu, trên răng cũng không dính hành...”.

Dư Điền Điền lập tức dụi dụi mắt ra vẻ vô tội: “Là mình bị hoa mắt à?”.

...

Buổi hội thảo quả nhiên buồn tẻ giống như trong tưởng tượng, ngoài câu mở đầu người dẫn chương trình nói: “Chào tất cả mọi người, chúng ta

lại chào đón cuộc hội thảo được tổ chức mỗi năm một lần...” ra, thì Dư Đì ên Đì ên không lọt tai được một từ nào khác.

Dịch Tiểu Vũ đột nhiên vô cùng hưng phấn, ngó đông nhìn tây một hồi lâu, sau đó túm lấy cánh tay Dư Đì ên Đì ên hào hứng nói: “Này này này này, mau nhìn ở hàng đầu tiên đi! Bác sĩ Trần ng ồi ở giữa hàng ghế đầu tiên đó”.

Dư Đì ên Đì ên bị bắt buộc phải nhìn về chỗ Trần Thước đang ng ồi.

Bộ đồ Tây màu xám, mái đầu đen đen... Đây là tất cả những gì cô có thể nhìn thấy được.

Vậy mà Dịch Tiểu Vũ lại thở ra một tràng ngợi ca, ngưỡng mộ nói: “Bác sĩ Trần thật đẹp trai! Bình thường đã rất đẹp trai rồi, hôm nay mặc đồ Tây đi giày da trông lại càng đẹp trai hơn!”.

Dư Đì ên Đì ên dụi dụi mắt không thốt nên lời.

Lần này thực sự là cô bị hoa mắt sao? Năm người ng ồi ở hàng ghế đầu đầu mặc đồ Tây, mái đầu nhìn phía sau đầu một màu đen, không hề nhận ra ai với ai. Cô còn suýt chút nữa cho rằng đó là những anh em sinh năm, Dịch Tiểu Vũ lấy ở đâu ra cái kết luận Trần Thước vô cùng đẹp trai chứ?

...

Trọn một ngày đầu tiên, Trần Thước không hề lên bục giảng bài.

Dư Đì ên Đì ên buồn chán cả một ngày trời, lê lét cái thân hình vừa nặng nề vừa mệt mỏi ra khỏi hội trường. Đang đứng đợi ở bến xe buýt thì bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen sáng loáng dừng lại trước mặt cô. Cửa xe từ từ hạ xuống, lộ ra người đàn ông mặc đồ Tây đang ng ồi trên ghế lái.

Bác sĩ Trần để lộ hàm răng trắng đầu tăm tắp, dịu dàng nhìn cô: “Ồi, đây chẳng phải là y tá Dư sao?”.

Khuôn mặt cô bất chợt tối s ầm, không biết mình nên chào hỏi người đàn ông này hay là cho anh ta một ánh nhìn khinh bỉ, cuối cùng cô cong cong khóe miệng cho có lệ, nếu nói đây là nụ cười, thì chi bằng nói đây là sự giãn cơ mặt còn hơn.

Trần Thước tiếp tục dịu dàng nói với cô: “Y tá Dư đến để nghe giảng

đó hả? Cũng đúng, cái kỹ thuật y tá tốt nghiệp từ trường Lam Tường của cô quả thực cần phải nâng cao, chỉ sợ một tháng là quá ít ỏi, đối với cô mà nói còn lâu mới đáp ứng được nhu cầu về chỉ số thông minh”.

Dư Diên Diên vô cùng giận dữ, nhưng cũng cố làm ra vẻ ngọt ngào nói: “Đúng thế, tôi đến tham gia buổi hội thảo đó. Gặp được bác sĩ Trần thật là trùng hợp quá! Ôi, bác sĩ Trần hôm nay ăn mặc như một người bảo vệ ấy, anh đến để bảo vệ hội trường sao?”. Chỉ ngừng lại mấy giây, Dư Diên Diên lại nhìn người đàn ông trước mặt từ dưới lên trên, rồi gật đầu nói: “Trông dáng vẻ hung thần ác sát, mặt mày khó ưa này của anh chắc chắn hoàn thành tốt nhiệm vụ thần giữ cửa rồi”.

Vừa quay đầu liền nhìn thấy chiếc xe buýt đã tới ngay trước mặt, đúng là trời giúp cô! Dư Diên Diên vui vẻ bước ngay lên xe, còn không quên vẫy tay với Trần Thước: “Tạm biệt bác sĩ Trần! Anh vất vả đứng canh giữ cửa cả một ngày, mau mau về nhà nghỉ ngơi đi!”.

Trần Thước không kịp đáp lại, thì đã thấy cô gái kia vội vàng nhảy lên xe như một con thỏ vậy. Anh trầm ngâm ngẫm trong xe dõi mắt theo chiếc xe buýt đang chở cô nghênh ngang rời đi, híp mắt cười: “Ngày mai gặp lại, y tá Dư”. Từng câu từng lời đầu nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên chẳng mang theo ý tốt đẹp gì.

Dư Diên Diên ngẫm trên xe buýt ngâm nga khúc hát, tâm trạng có thể nói đã ở mức vui nhất trong một ngày tẻ nhạt như hôm nay, nhưng cô nào đâu có biết trận đấu khẫu với kết cục là cô chiếm thế thượng phong vừa rồi lại được đổi thành kết quả như thế nào?

Nhưng, đó là chuyện của ngày hôm sau.

...

Dư Diên Diên hoàn toàn không ngờ rằng hội thảo y học lần này lại mở ra cho cô vận đào hoa.

Chuyện là như thế này...

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Dư Diên Diên lại lê thân hình uể oải của mình đến hội trường và vẫn ngẫm cùng Dịch Tiểu Vũ. Ở hàng ghế phía

trước cô có một anh chàng mặc áo khoác màu đen cứ liên tục quay đầu lại nhìn cô từ ngày hôm qua đến giờ.

Dư Điên Điên không được ngủ đầy giấc, cả người mơ mơ màng màng, nên chẳng để ý được gì, vẫn là Dịch Tiểu Vũ nhắc nhở cô: “Y tá Dư, cậu có phát hiện ra anh đẹp trai ng ồi bên trái hàng ghế trước chúng ta cứ nhìn trộm cậu mãi không?”.

Cô bắt đầu khởi động mí mắt còn đang đánh lộn với nhau, vô thức ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc đối mặt với người đàn ông kia. Nói một cách công bằng, anh chàng kia trông cũng không t ồi, ngoài việc phấn son chải chuốt có hơi quá, thì cũng được coi là một tiểu sinh khôi ngô tuấn tú môi h ồng răng trắng.

Dư Điên Điên không chắc có phải anh ta đang nhìn mình hay không, bèn nhìn trái ngó phải, cuối cùng thấy anh đẹp trai kia cười với mình, cô mới chắc chắn rằng đối phương thực sự đang nhìn mình. Cô có chút không tự nhiên, vội vàng quay đầu đi, vờ như đang nói chuyện với Dịch Tiểu Vũ. Nhưng ánh mắt nóng bỏng kia vẫn khiến cô đứng ng ồi không yên.

...

Bữa trưa ăn ở nhà ăn dưới tầng một, những người tham gia hội thảo chỉ cần có vé vào cửa thì có thể dùng bữa miễn phí ở đây.

Dư Điên Điên và Dịch Tiểu Vũ đang đánh giá đ ồ ăn ở bữa cơm miễn phí này như thế nào so với đ ồ ăn ở căng tin bệnh viện Số Hai thì đột nhiên bên cạnh có người hỏi: “Cho hỏi chỗ này có ai ng ồi chưa?”.

Dư Điên Điên ngẩng đầu nhìn, thì ra là anh chàng vẫn luôn quay xuống nhìn trộm cô lúc trước.

Dịch Tiểu Vũ lập tức nháy mắt ra hiệu với cô, sau đó ân cần nói: “Không có, không có, anh đẹp trai, anh ng ồi xuống đi, ng ồi đi!”.

“Cảm ơn” - người này rất biết phép lịch sự, nhã nhặn bê khay cơm ng ồi xuống phía đối diện với Dư Điên Điên, sau đó còn tự giới thiệu bản thân mình - “Chào hai cô, tôi tên là Thiệu Bình, là bác sĩ của bệnh viện xương. Tôi thấy hai cô ng ồi ở khu vực dành cho bệnh viện Số Hai, vậy hai cô là

bác sĩ hay y tá của bệnh viện Số Hai thế?”.

Dư Điền Điền nói: “Đâu thể làm bác sĩ chứ, chúng tôi chỉ là y tá thôi”.

Thiệu Bình ra vẻ hiểu chuyện, nói: “Mặc dù chức trách của y tá và bác sĩ không giống nhau, nhưng tính quan trọng thì đều giống như nhau, không thể thiếu ai được”. Lời này vừa nói ra, Dư Điền Điền và Dịch Tiểu Vũ liền có cảm tình với người đàn ông này ngay. Thông thường trong bệnh viện, rất nhiều bác sĩ cho rằng y tá chính là người giúp việc cho họ, cho nên họ luôn quát bảo y tá, không hề coi y tá là đồng nghiệp của mình, như thể y tá vốn trời sinh đã thấp hơn họ một bậc rưỡi.

Thiệu Bình rất biết cách nói chuyện, dường như chỉ bằng vài câu nói, anh ta đã chiếm được cảm tình của hai cô gái, họ vừa ăn cơm vừa ung dung chuyện trò với nhau.

Dư Điền Điền luôn cảm thấy rằng mặc dù đang nói chuyện với cả hai người, nhưng ánh mắt anh ta chỉ quẩn lấy một mình cô. Khuôn mặt cô bỗng nóng bừng lên, cô lại cảm thấy có phải mình nghĩ nhiều quá rưỡi không.

Trông dáng vẻ cô vui tươi đáng yêu, thế nhưng chưa đến mức nổi bật giữa đám đông.

Song, ánh mắt nóng bỏng của Thiệu Bình khiến cô không thể ngừng suy đoán, lẽ nào lọ kem dưỡng da SOD loại mới cô mua lần trước đã có tác dụng rưỡi, khiến da mặt cô trở nên trắng trẻo nõn nà, hể nhìn là yêu? Nếu nói cô không có chút “tự sướng” nào thì là không thể.

...

Cô vừa ăn vừa hưởng ứng những câu chuyện của Thiệu Bình, thì đột nhiên Dịch Tiểu Vũ hớn hở vẫy tay với ai đó: “Này này này, bác sĩ Trần, ở đây! Ở đây còn chỗ ngưỡi này!”.

Vì là giờ ăn trưa, nên nhà ăn phút chốc đã chật ních người, chỉ còn lác đác một vài chỗ là chưa có ai ngưỡi. Trần Thước bụng khay cơm, đứng ở hành lang cùng một đám người cũng đến muộn giống mình tìm chỗ ngưỡi, kết quả là đôi mắt Dịch Tiểu Vũ vô cùng tinh tường, vừa nhìn đã nhận ra

anh r ấ.

Nghe thấy vậy, Dư Đì ên Đì ên li ên cứng đờ trong chốc lát, quay đầu lại li ên nhìn thấy bác sĩ Tr ần đang chuẩn bị nhấc chân đi v ề phía mình, “cạch” một tiếng, đôi đũa rơi xuống khay cơm. Nhiều người đang tìm chỗ ng ồi như vậy, Dịch Ti ểu Vũ vừa nhìn lại có thể nhận ra anh. Đây được coi là người một giây có thể tỏa sáng giữa đám đông đó sao?

...

Rõ ràng là bữa trưa hai người giờ lại hiển nhiên trở thành bữa trưa bốn người ăn.

Bác sĩ Tr ần kéo ghế ng ồi xuống chẳng chút khách khí, rõ ràng là ng ồi đối diện Dịch Ti ểu Vũ, vậy mà vừa ng ồi xuống anh li ên nhếch môi cười với Dư Đì ên Đì ên.

“Khẩu vị của y tá Dư cũng không t ấ nhỉ?”

Trong khay cơm của Dư Đì ên Đì ên có một cái đùi gà, ngoài ra còn có ba món mặn hai món chay, khay cơm vô cùng phong phú.

Dù sao cũng là cơm miễn phí mà, không ăn thì thật là tiếc!

Nhưng Tr ần Thước vừa nói như vậy, Thi ệu Bình ng ồi đối diện cô cũng vô thức ngó qua, nhất thời khuôn mặt Dư Đì ên Đì ên đỏ bừng lên. Cô nhanh chóng nhìn vào chỗ thức ăn trong khay cơm của Tr ần Thước, có lẽ do anh đến muộn, nên đ ồ ăn còn lại chẳng có món gì ngon cả, anh cũng gọi rất ít. Suy nghĩ một lát, Dư Đì ên Đì ên nở nụ cười ngọt ngào nói với Tr ần Thước: “Ôi dào, bác sĩ Tr ần, anh muốn có được cái đùi gà của tôi thì cứ nói thẳng ra! Sao mà phải nói vòng vo như vậy chứ?”.

Dứt lời, Dư Đì ên Đì ên quả nhiên gấp cái đùi gà đã bị cắn một miếng trong khay cơm của mình sang khay cơm của Tr ần Thước: “Này, không cần cảm ơn đâu. Từ trước đến giờ Dư Đì ên Đì ên tôi làm việc tốt không cần lưu danh, anh cứ gọi tôi là đội viên đội thiếu niên tiên phong được r ấ”.

Thi ệu Bình và Dịch Ti ểu Vũ đầu kinh ngạc quay đầu sang nhìn Tr ần Thước.

Gọi được một khay toàn cơm thừa canh cặn, Trần Thước vốn đã rất không vui rồi, lúc này chỗ đồ ăn ít ỏi ấy còn bị cái đùi gà của Dư Điên Điên làm bẩn, hơn nữa lại còn là cái đùi gà bị cô cắn mấy miếng rồi. Có trời mới biết, cô tâm địa độc ác, cái đùi gà này liệu có độc hay không? Anh nghiêng rặng nghiêng lợi trừng mắt lên với Dư Điên Điên, nhưng lại bắt gặp khuôn mặt vô tội của cô đang nhìn mình.

“A, bác sĩ Trần, anh không thích ăn đùi gà sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi đã hiểu lầm ý anh rồi.” - Dứt lời cô đưa đĩa sang, toan gấp lại cái đùi gà về- “Cái đùi gà này rất ngon, lãng phí thì thật là tiếc!”.

Cô thực tâm muốn cướp lại cái đùi gà mình thích ăn về, nhưng mong muốn này đã bị Trần Thước nhìn thấu.

Anh lập tức giơ đĩa ngăn cản cô gấp đùi gà về, sau đó nhếch mép cười: “Y tá Dư, cô không hiểu lầm đâu, tôi rất thích ăn đùi gà đó! Vừa rồi là tôi cảm động quá, cảm động đến độ không biết phải nói sao, nên chưa kịp phản ứng lại. Nếu cô đã thật lòng muốn cho tôi như vậy, làm sao có thể tùy tiện đòi về chứ?”.

Thiệu Bình và Dịch Tiểu Vũ như thể hóa đá, không biết hai người kia đang làm trò gì.

Dư Điên Điên nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn cái đùi gà bị người ta cướp đi, trong lòng không ngừng mắng Trần Thước là đồ đê tiện! Nói thì nói như vậy thôi, đã biết chắc rằng anh không ăn đâu, vậy mà ai còn cho anh ta đùi gà thật chứ?!

Dư Điên Điên không cam tâm nhìn theo cái đùi gà, hối hận vô cùng.

...

Cuối cùng Dịch Tiểu Vũ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Ừm... bác sĩ Trần và y tá Dư có quen biết nhau sao?”.

Ánh mắt của hai người trong cuộc đụng độ giữa không trung như tóe lửa, Dư Điên Điên nói: “Có quen, có quen, ai mà còn không biết đến tiếng tăm của bác sĩ Trần Thước chứ?”.

Trần Thước lập tức sầm xuống, nói: “Nào chỉ có quen biết, quan hệ còn

không bình thường đâu”.

Thiệu Binh vừa nghe thấy tên người đàn ông này, liền ngăn người trong giây lát: “Anh là bác sĩ Trần Thuớc ư?”.

Dường như bây giờ Trần Thuớc mới phát hiện ra bên cạnh mình không phải là không khí, mà là một người đang tồn tại, bèn quay sang nhìn, gật gật đầu: “Anh biết tôi sao?”.

Thiệu Binh lập tức nở nụ cười: “Bác sĩ Trần nói đùa ư? Anh chính là nhân vật nổi đình nổi đám trong giới Ngoại khoa ở thành phố của chúng ta! Ở hội thảo y học quốc tế diễn ra tại Bắc Kinh lần trước, bài diễn thuyết của anh về chấn thương cột sống đã gây xôn xao không nhỏ trong giới y học. Sao tôi có thể không biết anh chứ?”.

...

Lời này của Thiệu Binh nghe thật bùi tai, thế mà Trần Thuớc lại chẳng chút để tâm mà chọc chọc cái đầu gà trong khay: “Vây vừa rồi anh còn hỏi tôi có phải Trần Thuớc không, đã quen biết rồi còn hỏi nhiều như vậy làm gì?”. Ý trong ý ngoài đầu là không buồn để tâm đến lòng tốt của người khác, mà hơn nữa còn khiến người ta không biết giấu mặt vào đâu.

Trong trường hợp này cho dù là người luôn đối đãi với người khác một cách niềm nở như Thiệu Binh cũng không khỏi có chút gượng gạo.

...

Dư Điền Điền vốn còn đang kinh ngạc không thôi trước những lời xu nịnh của Thiệu Binh dành cho Trần Thuớc, Trần Thuớc trông có vẻ chưa đến ba mươi tuổi, không ngờ lại có được thành tựu lớn như vậy. Nhưng cái cảm giác ngưỡng mộ phải nhìn anh với ánh mắt tâm phục khẩu phục đã lập tức biến mất hoàn toàn không còn vết tích theo thái độ quá tởm của anh.

Cô nhận ra trên khuôn mặt vốn luôn đi kèm đậm nhã nhặn của Thiệu Binh giờ đã lộ ra vài phần gượng gạo, rõ ràng là có lòng tốt với người ta, vậy mà lại lâm vào tình huống nói gì thì nói vẫn không phải dành cho con người, nhất thời cô cảm thấy vô cùng không hài lòng đối với Trần Thuớc.

Nhìn thấy anh cứ chọc chọc cái đùi gà trong khay cơm, không hề động đến đồ ăn khác dù chỉ là một chút, Dư Điền Điền đột nhiên mở miệng hỏi anh: “Bác sĩ Trần thật sự rất thích cái đùi gà kia của tôi sao?”

Trần Thước ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt cô lấp lánh như những vì sao nhỏ xinh, hình như đang mong đợi anh lắc đầu, rồi trả lại đùi gà cho cô. Anh lập tức nói, như thể đang bảo vệ đứa con của mình: “Đúng thế, thích chết đi được ý, tuyệt đối không thể trả lại cho cô được”.

“Hả, vậy sao? Quân tử không cướp đoạt đồ tốt của người khác. Tôi cũng không có ý bảo anh phải trả lại đùi gà cho tôi”. Dư Điền Điền cười tươi như một bông hoa: “Chỉ là nếu như bác sĩ Trần đã thích cái đùi gà của tôi đến như vậy, sao còn chưa ăn đi? Cứ chọc mãi như vậy có thể sinh ra một cái đùi gà nữa ư? Nào nào nào, mau ăn đi cho nóng!”

Trần Thước dừng động tác của mình lại. Cả ba người còn lại bên bàn ăn đều nhìn chằm chằm vào anh, nếu như anh không ăn, thì rõ ràng thể hiện rằng anh chỉ muốn cướp cái đùi gà của Dư Điền Điền mà thôi.

Vừa rồi Thiệu Bình còn khen ngợi anh, bây giờ anh đường đường là bác sĩ Trần có tiếng trong giới Ngoại khoa, vậy mà phần cơm của mình không ăn, lại muốn cướp đi cái chân gà của một cô y tá, chuyện này nếu đồn ra ngoài, thì anh biết giấu mặt đi đâu đây. Dường như anh đã đoán được biến đổi tâm lý sắp sửa nảy sinh trong lòng bọn họ.

Dư Điền Điền cười ngọt ngào, trong lòng vui vẻ thoải mái nhìn anh, trong ánh mắt hiện rõ lên hai từ: “Ăn đi”.

Trần Thước trừng mắt hung dữ nhìn cô, bụng khay cơm còn chưa động đến một chút nào lên, rồi đứng dậy rời đi: “Tôi còn có chút việc, đi trước nhé!”

Dư Điền Điền nói vọng lên từ phía sau: “Này này, bác sĩ Trần, anh nhớ phải ăn hết đùi gà đấy nhé! Tôi đã rất có cảm tình với nó rồi, anh đừng có lãng phí đó”.

Gân xanh nổi lên đầy mặt, Trần Thước quay đầu hung dữ nhìn Dư Điền Điền một cái. Ánh mắt ấy còn mang ý nghĩa sâu xa khác, chỉ là Dư Điền

Điền không nhận ra mà thôi.

...

Trần Thước đi rữa, không khí quanh bàn ăn lại trở nên náo nhiệt.

Dư Điền Điền an ủi Thiệu Bình: “Mồm mép bác sĩ Trần độc địa có tiếng trong bệnh viện của chúng tôi. Anh đừng để ý nhé”.

Thiệu Bình cảm kích cười với cô, cười đến là ưa nhìn: “Cảm ơn cô, y tá Dư”.

Dư Điền Điền bỗng cảm thấy việc vừa rữa mình làm thật đúng đắn!

Dịch Tiểu Vũ lo lắng nói đỡ cho Trần Thước: “Thực ra bác sĩ Trần không phải là mồm miệng độc địa, chỉ là lời nói của anh ấy tương đối khó nghe, chứ hoàn toàn không có ác ý gì đâu. Tôi làm việc ở khoa Ngoại mấy năm rữa, cũng coi như tương đối hiểu anh ấy, anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ mà nói lời khó nghe đối với ai đó...”.

“Ý của cậu là bác sĩ Thiệu đã đắc tội với anh ta ư? Cho nên anh ta mới nói những lời ác ý với bác sĩ Thiệu?” - Dư Điền Điền bĩu môi.

Dịch Tiểu Vũ nhìn Thiệu Bình, rữa lại nhìn theo hướng Trần Thước rời đi, không lên tiếng.

Dư Điền Điền vốn có ấn tượng không tốt với Trần Thước nên mặc định rằng Trần Thước là người xấu, mà kẻ địch của kẻ địch chính là bạn của ta, giờ phút này Thiệu Bình vừa bị Trần Thước dành cho những lời ác ý trông thật thân thiết biết bao!

...

Một bữa trưa vì sự xuất hiện của Trần Thước mà khoảng cách giữa Dư Điền Điền và Thiệu Bình đã được rút ngắn. Khi bài giảng buổi chiều bắt đầu, Thiệu Bình đã đổi chỗ đến ngồi gần Dư Điền Điền. Dịch Tiểu Vũ mím môi cười trộm, Dư Điền Điền thì mặt đỏ phừng phừng.

Hả? Vận đào hoa này đến cũng thật là kỳ diệu.

Cô quay đầu sang nhìn trộm anh chàng Thiệu Bình đang ngồi bên cạnh, dáng hình cao ráo, môi đỏ răng trắng, cũng thuộc dạng đẹp trai.

Thế nhưng không đợi cô nghĩ ngợi nhiều, người giảng chính buổi chiều

liền bước lên bục giảng, giọng nói quen thuộc nhất thời khiến ánh mắt cô phải chuyển hướng.

“Chào mọi người, tôi là bác sĩ khoa Ngoại của bệnh viện Số Hai, Trần Thước, cũng chính là chủ giảng chiều hôm nay.”

Dư Điền Điền kinh ngạc, bất chợt quay đầu lại nhìn người đang ở trên bục giảng.

...

Anh vận đồ Tây đi giày da, nét mặt tao nhã, từng cử chỉ giơ tay nhắc chân đều vô cùng phong độ, thậm chí đến cả giọng nói phát ra từ micro cũng mang theo vẻ lịch sự nhã nhặn.

Một Trần Thước tính tình khó ưa, độc mồm độc miệng khi đứng trên bục giảng lại mang vẻ đạo mạo, tựa như một chính nhân quân tử vậy, đi đâu đáng sợ là bên dưới tiếng vỗ tay vang dội, tất cả những người có mặt đều đang bàn tán xôn xao vì một anh chàng đẹp trai.

Dư Điền Điền thầm thở dài trong lòng: “Mọi người hãy mở to mắt ra mà nhìn bộ mặt thật của anh ta đi!”.

Và cái bộ mặt thật ấy cũng nhanh chóng lộ ra ngoài.

Rõ ràng hôm nay Trần Thước muốn giảng về kiến thức giải phẫu trong Ngoại khoa, nhưng chẳng biết thế nào vừa bước lên bục giảng đã nói một vài nhân viên y tá hiện nay không nắm chắc được kiến thức cơ bản, cho nên hôm nay anh xin được nói về những thao tác sai của nhân viên y tá và ảnh hưởng của nó đối với bệnh nhân trước tiên.

Bất chợt Dư Điền Điền có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên là như vậy, lời dạo đầu vừa kết thúc, Trần Thước liền mỉm cười nói: “Để mọi người có thể cảm nhận được một cách tốt nhất nội dung bài giảng của tôi, sau đây tôi xin được mời một y tá lên bục phối hợp cùng tôi, thực hành một chút các thao tác đi đầu trị cơ bản cho mọi người xem, từ thao tác của y tá, tôi sẽ chỉ ra những điểm tốt cũng như những chỗ còn chưa thỏa đáng. Có ai muốn lên phối hợp cùng tôi không?”.

Để có cơ hội tiếp cận với một anh chàng đẹp trai như ông kia, đặc biệt

lại là bác sĩ Trần trẻ tuổi thì hẳn đã xán lạn, dường như phải có đến tám mươi phần trăm y tá dưới hội trường giơ tay, thậm chí đến cả Dịch Tiêu Vũ cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, Dư Diên Diên nhất quyết không giơ tay. Thế nhưng trong đầu lại luôn vang lên một giọng nói đáng sợ nhắc nhở cô: “Cô nghĩ cô không giơ tay thì anh ta không gọi đến cô được sao?”.

Giọng nói đó còn chưa tan đi, cô đã nghe thấy giọng nói khác dịu dàng xúc động lòng người đang vọng đến từ micro: “Vâng, vậy xin được mời y tá ngồi ở vị trí số năm hàng ghế số bảy nhé!”.

Hàng loạt ánh mắt ngưỡng mộ của cả hội trường đều dồn loạt dồn cả về cô, trong hàng ngàn ánh mắt ngưỡng mộ cũng có cả ghen ghét đố kỵ lẫn căm hận, Dư Diên Diên đầu vầng mắt hoa đối diện với ánh nhìn của Trần Thước.

Ánh mắt đó dường như cũng chỉ có cô là có thể nhìn thấy rõ.

“Y tá Dư, lần này còn có hứng thú ép tôi ăn đùi gà nữa không?”

...

Trước ánh mắt dõi theo của cả hội trường, Dư Diên Diên ôm tâm trạng thấy chết không sờn lòng mà hùng dũng bước lên bục giảng. Đương nhiên cô biết nhờ ơn của Trần Thước, lần lên làm mẫu này chắc chắn sẽ không thuận lợi, thế nhưng bất kể thế nào cô cũng không ngờ tới rằng lại không thuận lợi đến mức oanh liệt là làm cái gì cũng sai.

Trần Thước xem như thông minh, biết rằng muốn chỉ trích thì không thể hỏi cô là y tá của bệnh viện nào, nếu không sẽ làm hỏng hết cả danh tiếng của bệnh viện mình, cho nên chỉ làm bộ làm tịch hỏi: “Xin hỏi cô y tá này tên là gì?”.

Dư Diên Diên nhìn thấu ý đồ của anh, anh đơn giản chỉ muốn làm cho cô bẽ mặt mà thôi, cho nên cô đã thành thật trả lời anh: “Tên tôi vốn chẳng đẹp gì, không cần phải nhắc đến. Bác sĩ Trần, chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề đi, đừng nên làm lãng phí thời gian vàng bạc của mọi người!”.

Bên dưới, mọi người đều cười vang.

...

Trần Thước yêu cầu Dư Điền Điền thực hành các phương pháp tiêm, trên bàn có đặt một mô hình người và các dụng cụ cần thiết.

Dư Điền Điền chẳng chút khách khí, với lấy ống xi lanh, hỏi: “Thực hành loại nào trước tiên?”.

Trần Thước như cười mà như không nhìn cô, sau đó quay xuống nói với mọi người bên dưới: “Sau đây tôi xin chỉ ra điểm sai đầu tiên của cô y tá này: đó chính là sơ suất lơ là, trước khi tiêm không chấp hành nghiêm ngặt quy chế kiểm tra đối chiếu. Biểu hiện cụ thể là khi sử dụng những dụng cụ đã được chuẩn bị sẵn không kiểm tra xem dụng cụ ấy đã được khử trùng hay chưa, chất lượng thuốc đã được kiểm nghiệm hay chưa, một lỗi sai mang tính cơ bản nhất, chính là cô ấy không hề mặc đồ dành cho y tá, không hề rửa tay, đồng thời cũng không hề đeo bao tay y tế”.

Dư Điền Điền vô cùng kinh ngạc nhìn anh: “Tôi cho rằng anh chỉ yêu cầu tôi thực hành về các phương pháp tiêm, lại chẳng phải là đang tiêm thật, khử trùng cái gì chứ, kiểm tra thuốc cái gì chứ? Hơn nữa ở đây thì lấy đâu ra đồng phục y tá và bao tay y tế chứ?”.

Trần Thước quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười nói: “Cứ cho đó chỉ là biểu diễn, không có điều kiện để cô thực hành các bước kiểm tra, cô cũng nên nói với mọi người là mình bỏ qua bước nào chứ, tôi cho rằng đây chính là quy tắc cơ bản trong thao tác của y tá”.

Dư Điền Điền nhin.

Thế nhưng quá trình bới lông tìm vết của Trần Thước vẫn chưa đến hồi kết thúc. Khi cô cần kim tiêm lên, chuẩn bị chích, thì anh lại nói với mọi người bên dưới: “Sau đây tôi xin chỉ ra lỗi sai thứ hai, khi lựa chọn dụng cụ và mũi kim tiêm thích hợp, chúng ta nên căn cứ vào độ béo gầy của bệnh nhân và tính chất của thuốc để chọn, thế nhưng cô y tá này không hề quan sát mô hình người của chúng ta, cũng không hề kiểm tra xem thuốc cần tiêm lần này là thuốc gì, đã vội vàng chọn kim tiêm”.

Anh lấy lại chiếc kim tiêm trong tay Dư Điền Điền, rồi nói: “Lần này

thuốc chúng ta cần tiêm là Ribavirin, mà mô hình người thuộc kiểu người vừa vừa, rất rõ ràng, mũi kim này hơi to, không thích hợp để tiến hành tiêm bắp”.

Bên dưới bục giảng đã tắt tiếng cười.

Hễ nói đến kiến thức y học, Trần Thuộc lại mang dáng vẻ một bác sĩ nghiêm túc, phân tích tỉ mỉ từng chút một, e rằng ngoài Dư Điền Điền ra thì chẳng có ai biết rằng thực ra trong lòng anh đang nghĩ cần phải chỉnh cô như thế nào.

Trong quá trình tiếp theo, dường như mỗi một bước, Dư Điền Điền đều có nguy cơ bị anh bắt được lỗi sai cả. Chọn vị trí tiêm không tránh được chỗ trầy xước của mô hình người, khi đẩy không khí ra ngoài làm chảy một giọt thuốc xuống đất cũng coi như lãng phí thuốc, quên mất bước kiểm tra xem có hút được máu ra ngoài hay không, ...

...

Cho đến khi Dư Điền Điền không sao nhịn thêm được nữa, bèn thấp giọng chất vấn Trần Thuộc: “Tôi nói này, anh đủ r ồi chứ? Anh còn muốn chỉnh tôi đến khi nào nữa? Kiểm tra có hút được máu không cái gì chứ, đây chẳng phải chỉ là một mô hình người thôi sao? Máu còn không có, thì tôi kiểm tra cái quái gì chứ!”.

Trần Thuộc nhìn cô, r ồi lại quay đầu xuống nói với mọi người bên dưới: “Mọi người đều biết, khi còn ng ồi trên ghế nhà trường, sinh viên y khoa rất ít khi được tiến hành luyện tập thực tế, mà hầu như tất cả đều là luyện tập với mô hình người. Nếu như trong quá trình tiến hành những thao tác này, ta đã quen với việc lơ là thiếu cảnh giác, vì là tiến hành trên mô hình người nên ta đã lược bớt những bước cần thiết, chỉ e rằng khi vào viện thực tập, không có mấy người có thể thuận lợi qua được kỳ kiểm tra cuối cùng. Về điểm này tôi hy vọng mọi người nhớ rõ, cho dù là không phải chúng ta đang đứng trước bệnh nhân thực sự, lúc nào chúng ta cũng phải ghi nhớ làm nghề y cần phải thận trọng, không được ôm trong mình tâm lý cầu may đi tìm cơ hội lười nhác”. Anh không hề trực tiếp phê bình

cô, thế nhưng từng câu từng lời lại chẳng khác nào bàn tay tát lên mặt cô vậy.

Tất cả mọi người trong hội trường đều dồn ánh nhìn lên cô y tá trên bục giảng, còn cô tay chân xi lanh không sao động đậy được, cuối cùng chỉ có thể cố nén cảm giác nhục nhã lại đẩy thuốc vào mô hình người. Cô tự hỏi lần này chắc không có sai sót gì nữa chứ, thế nhưng Trần Thước đúng là có khả năng bói lông tìm vết siêu phàm, cho dù cô không phạm phải sai lầm nào, anh cũng có thể bắt được lỗi sai chí mạng của cô. “Thao tác tiêm thì không hề có vấn đề gì, động tác gọn gàng nhanh nhẹn” - câu đầu tiên của anh khiến Dư Điền Điền thở phào một hơi nhẹ nhõm, song lời tiếp theo lại khiến cho khuôn mặt cô biến sắc - “Thế nhưng có một bước đã xảy ra sai sót, dẫn đến hỏng cả quá trình”.

...

Trần Thước chân vò thuốc lên, bày ra cho mọi người nhìn: “Tôi đã cố tình chọn một ống thuốc ribavirin quá hạn sử dụng, nhưng cô y tá này đã sơ xuất không hề kiểm tra đến hạn sử dụng, cho nên nếu như bây giờ mô hình người này là một người thật, thì e rằng khả năng lớn là đã tử vong dưới mũi kim ma quỷ của cô y tá này rồi”.

Khuôn mặt đỏ bừng lúc trước của Dư Điền Điền giờ đã chuyển sang trắng bệch. Cô vốn lên bục giảng không phải là để làm mẫu, đã biết rõ kết cục sẽ chẳng hay ho gì, cô còn bất đắc dĩ lên bục giảng để bị mất mặt!

Trần Thước quay đầu lại, mỉm cười với cô nói: “Cảm ơn sự phối hợp của cô y tá này, cô làm tốt lắm, về cơ bản đã làm sai tất cả những chỗ tôi muốn nhắc nhở mọi người cần phải chú ý, tôi cũng đã giải thích rồi. Mời cô về lại vị trí của mình”.

Lại là một tràng cười ò lên, mọi người ngồi bên dưới vẫn không quên nở những tràng pháo tay nhiệt liệt và giòn giã. Không biết là đang chúc mừng cô đã trở thành con hề trong mắt tất cả mọi người hay đang chúc mừng Trần Thước đã đạt được thắng lợi lớn dưới sự phối hợp của một con hề như cô đây.

Thời khắc này, Dư Điền Điền thực sự rất muốn tát thật mạnh vào khuôn mặt mà mọi người vẫn luôn coi trọng kia, thế nhưng cô không làm được. Việc duy nhất cô có thể làm lúc này là không ngừng hít sâu thở đều, tránh để bản thân phải xấu hổ đến mức hai mắt đỏ hoe, cuối cùng cô liếc xéo Trần Thuộc một cái, không nói lời nào đi xuống dưới.

Những tiếng vỗ tay kia chẳng khác nào những cái tát châm biếm đánh thẳng lên mặt cô, còn cô cũng chẳng buồn quay đầu lại nhìn, cứ thế đi qua chỗ ngồi của mình, rồi tiến thẳng ra phía cửa phòng.

Cô không thể ở đây thêm một phút giây nào nữa.

Cô xấu hổ bao nhiêu thì cũng căm ghét người đang đứng trên bục giảng bấy nhiêu.

Dư Điền Điền bắt xe buýt về nhà, khi đẩy cửa vào phòng, Lục Tuệ Mẫn đang chơi game, cô nàng không buồn quay đầu lại, nói một câu: “Về rồi à, sao hôm nay về sớm như vậy?”.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Lục Tuệ Mẫn quay đầu lại nhìn, liền phát hiện ra Dư Điền Điền đang vùi mặt vào ghế sofa, không nói tiếng nào, chỉ hung hăng đập tay xuống ghế một hồi.

Lục Tuệ Mẫn giật mình, vội vàng bỏ tai nghe xuống chạy lại: “Làm sao thế, làm sao thế? Đây là dấu hiệu muốn khóc sao?”.

Dư Điền Điền mắt đỏ ngầu ngẩng đầu lên nhìn Lục Tuệ Mẫn, nói trong tiếng khóc thút thít: “Hôm nay Trần Thuộc yêu cầu mình lên bục giảng thực hành về các phương pháp tiêm, kết quả tớ bị anh ta bóc mẽ không sót một điểm nào, làm gì cũng toàn sai cả. Duy nhất quá trình tiêm là không sai nhưng cũng vì bị anh ta cố ý lấy thuốc đã quá hạn sử dụng mà trở thành lỗi sai chí mạng nhất...”.

Ban đầu là tức, đến cuối cùng là cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng sau hai tiếng đứng hờ trên đường trở về nhà, cô chỉ còn cảm thấy thất bại và mông lung.

“Tớ không nghĩ ra là tớ đã chọc tức anh ta cái gì hoặc là anh ta nhìn tớ ngứa mắt, nên anh ta mới nhất định phải sỉ nhục tớ như vậy. Nhưng đi đâu tớ

còn không hiểu hơn là tớ làm y tá hai năm, tại sao lại kém cỏi đến mức cho anh ta đầy đủ lý do để sỉ nhục tớ.”

Ngẩn ngơ hồi lâu, mãi Lục Tuệ Mẫn mới do dự mở lời: “Thực ra con người bác sĩ Trần này nói năng cũng giống như làm việc, lúc nào cũng sắc bén, có những khi nói quá thẳng mà chẳng để ý đến cảm nhận của người khác. Thực ra cậu không kém cỏi đến mức đó, chỉ là cậu còn có chỗ thiếu sót thôi, cho nên anh ấy mới tập hợp lại để chỉ ra cho cậu, cậu liên cảm thấy bản thân mình còn rất nhiều vấn đề”.

...

Dư Điền Điền không nói lời nào, tối hôm đó cứ một mình trong phòng không ra ngoài, Lục Tuệ Mẫn vô cùng lo lắng, bèn đứng bên ngoài nghe trộm động tĩnh bên trong rất lâu, kết quả nghe thấy tiếng chém giết kịch liệt trong game.

Cô nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, cũng may mà Dư Điền Điền còn biết cách phát tiết.

Còn Dư Điền Điền thì chém giết cả buổi tối, coi tất cả đám quái thú lớn nhỏ thành người đã sỉ nhục cô trên bục giảng ngày hôm nay, xem ra tâm trạng cũng nguôi ngoai phần nào. Cô nghĩ, là cô làm chưa đủ tốt, nếu như thật sự làm đến mức hoàn hảo thì chẳng có lý do gì để sợ người khác bới lông tìm vết cả.

Đó chính là cô sai, sai ở chỗ đã không yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, lúc nào cũng qua loa cho xong chuyện.

Đương nhiên, Trần Thước cũng có chỗ sai. Anh sai ở chỗ con người hèn hạ, miệng lưỡi hèn hạ, xương cốt cũng hèn hạ, nếu không anh ta cũng sẽ không đi mách lẻo với Chủ nhiệm Mã, sẽ không gây khó dễ cho Thiệu Bình khi ở trong nhà ăn.

Dù sao thì anh ta cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!

Dư Điền Điền hung tợn tiếp tục xông pha trận chiến, nhưng vì cô không thường xuyên chơi game, nên về cơ bản người bị giết luôn là... chính cô.

Điêu này không quan trọng.

Quan trọng là quá trình phát tiết kia, cô tự an ủi bản thân như vậy.

...

Một tuần sau đó, Dư Điền Điền đã hoàn toàn thay đổi, cô làm y tá lại từ đầu, mỗi ngày ngoài thời gian làm việc và ăn cơm, về nhà cô liên ôn lại những kiến thức lý luận mình đã đánh mất hai năm qua.

Mỗi ngày trong giờ làm việc, cô đều coi mỗi nhiệm vụ là một bài kiểm tra, làm gì cũng thật cẩn thận tỉ mỉ không dám lơ là.

Sau khi liên tục nhận được lời cảm ơn từ người nhà của mấy bệnh nhân, Chủ nhiệm Mã đã tuyên dương Dư Điền Điền trước mặt mọi người, nước miếng không ngừng bắn tứ tung, nói: “Đó chính là giác ngộ! Nhớ lúc đầu trong một tuần tôi đã hai lần vô tình nhìn thấy y tá Dư tiêm cho bệnh nhân, hoặc là võ mĩ vẫn không tìm thấy mạch máu của người ta bèn cầm kim bừa vào cho xong, hoặc là tay run rẩy đến nỗi không thể tiếp tục công việc được nữa, đâm kim vào rồi lại rút kim ra, đâm kim vào rồi lại rút kim ra... Các cô hãy nhìn người ta đi, chẳng phải mới chỉ tham gia buổi hội thảo có hai lần thôi sao? Vậy mà đã trở nên siêng năng cần cù chịu khó đến thế này rồi, tuần này đã có người nhà của mấy bệnh nhân đến cảm ơn tôi, nói là cảm ơn bệnh viện của chúng ta đã đào tạo được một y tá vừa có kỹ thuật lại vừa kiên nhẫn như vậy”.

Chủ nhiệm Mã lại tiếp tục quay sang trách móc các bác sĩ y tá cũng tham gia buổi hội thảo mấy năm trước: “Các cô các cậu hãy nhìn người ta đi, đầu là tham dự hội thảo, tại sao người ta lại cần cù nỗ lực, còn các cô các cậu thì chỉ biết trốn tránh tôi trước mỗi kỳ hội thảo, không để tôi bắt được rồi bắt đi nghe giảng chứ?”.

Dư Điền Điền chán nản thầm nghĩ: Bởi vì họ không gặp phải bác sĩ Trần khiến họ mất mặt đến nỗi không thể không quyết chí vươn lên chứ sao.

Thế nhưng giây tiếp theo, cô bỗng nhiên ngăn người. Chủ nhiệm Mã nói trước khi tham dự hội thảo, đã tận mắt chứng kiến cô hai lần tiêm đầu xảy ra lỗi, cho nên đây mới là nguyên nhân ông ấy gọi cô đến phòng làm việc

của mình phê bình một trận?

Không phải... không phải vì Trần Thuớc mách lẻo sao? Điều này thì Dư
Điền Điền không còn chắc nữa rồi.

Vận đào hoa đến bất ngờ

Khi Dư Điền Điền đang luyện tập tiêm dưới da, thao tác bản thân mình không thành thực nhất, với mô hình người trong giờ nghỉ trưa, thì Trần Thước đến khoa Nhi có việc. Khi đi qua cửa phòng thuốc, anh nhìn thấy một y tá đang vừa nhìn sách vừa luyện tập tiêm. Cô cúi nhìn những điếu cần chú ý một lúc rồi lại ngẩng lên cẩn thận tiến hành tiêm với mô hình người.

Anh có thể nhận ra cô y tá đó chính là Dư Điền Điền. Hôm đó ở hội trường, anh không ngờ được rằng sau khi xuống bục giảng cô đã không quay lại chỗ ngồi của mình mà đi thẳng ra phía cửa.

Sang thứ Hai, anh gọi Dịch Tiểu Vũ đến phòng làm việc của mình, có chút không tự nhiên hỏi cô ấy: “Hôm đó tại sao y tá Dư lại về trước vậy?”.

Cả khuôn mặt Dịch Tiểu Vũ như chùng muốn nói: “Bác sĩ Trần, anh đang đùa tôi sao?”. Cô ấy khéo léo nhắc nhở: “Nếu như tôi là y tá Dư, bị bác sĩ Trần anh trách mắng một trận trước mặt bao nhiêu người, e rằng lúc đó tôi đã khóc rồi”.

Trần Thước không thể không biện bạch cho bản thân: “Chẳng phải tôi gọi cô ấy lên phối hợp một chút, nhân tiện chỉ cho cô ấy những lỗi cô ấy mắc phải hay sao? Cô ấy còn tủi thân gì nữa?”.

Lúc này Dịch Tiểu Vũ cũng không khách khí nữa: “Trong trường hợp đó người ta vốn sẽ hay căng thẳng, tôi tin chắc rằng bất luận bác sĩ Trần có gọi y tá nào lên phối hợp, người ấy cũng không cách nào tránh được mắc sai lầm. Mà khi đó bác sĩ Trần cũng không buồn xem xem đang ở trong hoàn cảnh nào, chẳng chút nề mặt gì gọi y tá Dư lên phê bình một cách thậm tệ đến mức không đúng được một điểm nào, sao cô ấy không tủi thân cho được? Nếu như anh gọi tôi lên phối hợp, có khả năng tôi làm cũng chẳng tốt hơn y tá Dư là bao”.

Trần Thước không nén được cơn giận, sầm mặt xuống, nói: “Nếu như cô đã không có lòng tin vào kỹ thuật y tá của mình đến vậy, kỳ nghỉ cuối năm nay cô cũng đừng nghỉ nữa, tôi sẽ nói giúp cô với chủ nhiệm, để cô đi bổ túc lại kiến thức!”.

Dịch Tiêu Vũ bỗng hốt hoảng: “Đừng đừng đừng, bác sĩ Trần đừng như thế mà! Tôi chẳng phải là... chẳng phải là đang thông cảm cho y tá Dư thôi sao? Chắc chắn tôi sẽ không làm đến mức tệ hại như cô ấy đâu!”.

...

Sau khi nghĩ như vậy, Trần Thước nhìn vào trong phòng trị liệu một lúc lâu, rồi mới nhắc chân rời đi.

Khi đưa tài liệu cho Mã Bách Chí, Trần Thước do dự một hồi, rồi bất chợt mở miệng hỏi: “Chủ nhiệm Mã, ở khoa Nhi Dư Điên Điên làm việc thế nào?”.

Mã Bách Chí vừa nghe thấy thế liền cười: “À, bác sĩ Trần muốn khen cô ấy sao? Có phải trong buổi hội thảo biểu hiện của cô ấy vô cùng tốt không?”.

Trần Thước mím môi, không nói lời nào.

“Tôi biết ngay mà, cô y tá Dư Điên Điên này không phải bình thường đâu. Trước đây tôi nhìn thấy kỹ thuật tiêm của cô ấy rất kém, bèn phê bình cô ấy một trận, không ngờ chẳng bao lâu cô ấy đã cho tôi một bất ngờ đáng vui mừng như vậy. Cậu có biết không, trong tuần này đã có người nhà của ba bệnh nhân tới khen cô ấy với tôi, nói cô ấy thật tốt, có tính kiên nhẫn, kỹ thuật tiêm cũng tốt...”

Mã Chí Cường bô lô ba la một tràng, Trần Thước dường như đã sinh lòng nghi hoặc, cô Dư Điên Điên mình đang nghe nói đến này liệu có phải là cô Dư Điên Điên mình quen biết không đây?

Nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh vừa rồi mình nhìn thấy trong phòng thuốc, hoài nghi trong lòng anh liền tiêu tan.

Bình sinh đây là lần đầu tiên anh tự hỏi bản thân: “Thực sự là anh nói nặng lời rồi ư?”.

...

Từ phòng làm việc của Chủ nhiệm Mã đi ra, vừa đúng lúc Trần Thước gặp Dư Đìên Đìên cũng vừa từ phòng thuốc đi ra.

Anh bỗng ngẩn người trong giây lát, không biết có phải do chợt dạ hay không, nên anh muốn cong khốe môi chào hỏi cô, thế nhưng nụ cười ấy còn chưa thành hình, cô gái đang bước đến kia mặt chẳng chút biểu cảm, đi ngang qua anh mà không buồn liếc mắt lấy một cái.

Nụ cười của anh phút chốc cứng đờ trên miệng. Kiêu ngạo cái gì chứ?

Tủi thân cái gì chứ?

Chẳng phải cũng đã gần một tuần rồi sao, sao cô còn không muốn gặp anh chứ? Chẳng phải cô nên hết giận anh rồi sao?

Từ khi nào Trần Thước lại phải chịu sự giận dữ này kia chứ? Anh sầm mặt không vui, quay đầu lại gọi cô: “Y tá Dư, gặp người quen cũng không buồn chào hỏi một câu hay sao?”.

Lúc này Dư Đìên Đìên mới dừng bước, quay đầu lại nhìn anh: “Bác sĩ Trần được xem là người quen hay là kẻ thù của tôi? Gặp người quen thông thường tôi sẽ chào hỏi, nhưng gặp kẻ thù mà chào hỏi thì hình như có hơi thân thiết quá thì phải!”.

Trần Thước đã bị cô chặn cứng họng.

Hồi lâu sau anh mới phụng phịu nói được một câu: “Thế nhưng y tá Dư, tốt xấu gì thì cô cũng là học viên tham gia hội thảo, tôi là chủ giảng cũng chính là thầy giáo của cô, nhìn thấy thầy giáo mà cô cũng không chào sao?”.

Dư Đìên Đìên liếc mắt nhìn anh, nở nụ cười qua quýt lấy lệ: “Ồ vậy sao? Vậy thì em chào thầy ạ! Em còn có chút việc, thầy lên đường bình an nhé!”.

Ngoài mặt cô gượng cười rồi quay người rời đi.

Tốt xấu gì thì anh vẫn là người chiếm được thế thượng phong, cho dù cô có không tình nguyện chào hỏi, nhưng như vậy chẳng phải cũng là chào hỏi hay sao? Trần Thước dương dương tự đắc quay người rời đi, nhưng đi

chưa được mấy bước liền quay phắt người lại, hình như câu “thầy lên đường bình an nhé” có chỗ nào đó không đúng!

Hả hả hả, bảo ai lên đường bình an chứ? Anh lập tức sa sầm mặt xuống, quay đầu muốn tìm Dư Diên Diên tính sổ, thế nhưng hành lang trống trơn vắng vẻ, đâu còn bóng dáng của cô y tá kia nữa?

Buổi hội thảo y học cuối tuần lại sắp đến một lần nữa, Dư Diên Diên đã nảy sinh tâm lý kháng cự cực độ.

Thế nhưng kháng cự cũng chẳng có tác dụng gì, giống như câu nói mà Lục Tuệ Mẫn đã nói để an ủi cô: “Chẳng phải có câu danh ngôn của danh nhân nào đó nói rất hay ư? Cuộc sống giống như là cưỡng bức con người vậy, khi cậu không còn sức phản kháng, hãy nhắm mắt lại mà thưởng thức nó”.

Thế là Dư Diên Diên bèn ôm tâm tư trĩu nặng bước trên con đường hưởng thụ.

Nhưng ngoài dự liệu đó là lần này Trần Thước không làm khó dễ cô nữa, mà ngược lại, hình như rất ít khi anh nhìn cô, chỉ chuyên tâm vào vấn đề mình đang giảng.

Dư Diên Diên không thể không thừa nhận, nếu như chỉ nhìn Trần Thước từ xa, thì đúng là thị giác của cô cũng được thưởng thức vài phần.

...

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, Thiệu Bình lại đổi chỗ đến ngồi gần cô, giọng có chút ngập ngừng hỏi: “Tuần trước... cô vẫn ổn chứ?”.

Nghĩ lại biểu hiện của mình trên bục giảng vào Chủ nhật tuần trước, Dư Diên Diên đỏ mặt xấu hổ, thấp giọng trả lời: “Ổn, chỉ là có chút mất mặt”.

Thiệu Bình nói thêm vài lời an ủi, cuối cùng như chợt nhớ ra điều gì, lấy từ trong túi áo ra một sợi dây màu đỏ có buộc hình điêu khắc bằng gỗ: “À, cái này cô cần lấy đi, tuần này thằng cháu tôi đi leo núi Thanh Thành, nó mang về rất nhiều thứ này, nói rằng sẽ đem lại may mắn”.

Anh ta nháy mắt với cô: “Đương nhiên tôi không tin vào mấy thứ này.

Thế nhưng nếu nó thực sự mang lại chút may mắn cho cô, để bác sĩ Trần không còn làm khó cô nữa, thì cũng là một việc tốt”.

Đó là một cái mũ được chạm trổ không mấy đẹp mắt, mắt ở hai bên không cân đối lắm, nhưng trông nó nhỏ nhỏ xinh xinh, vô cùng đáng yêu.

Dư Điền Điền mặt mày hớn hở nhận lấy: “Cảm ơn bác sĩ Thiệu, anh thật tốt bụng!”.

Dịch Tiêu Vũ lập tức nháy mắt ra hiệu, nói: “Ấy ấy ấy, bác sĩ Thiệu, con người anh tốt như vậy, sao không đem thêm một cái đi cho tôi chứ?”.

Thiệu Bình sắc mặt ửng đỏ, giải thích: “Tôi chỉ có một cái này...”.

“Ý, Chẳng phải vừa rồi anh còn nói thẳng cháu anh mang rất nhiều về nhà ư?”

Dư Điền Điền lén huých khuỷu tay vào người Dịch Tiêu Vũ, ý bảo cô ấy đừng nói linh tinh nữa, bởi vì khuôn mặt trắng trẻo của Thiệu Bình lúc này đây sắp đỏ ửng lên rồi.

...

Cả một ngày hôm đó, Thiệu Bình đầu gối bên cạnh cô, nói với cô những câu chuyện hài hước, vừa lịch sự lại vừa thân thiết dễ gần. Dư Điền Điền tự hỏi bản thân: “Có phải Thiệu Bình có chút tình thích cô không?”, thế nhưng đi đâu khiến cô mơ hồ hơn cả lại là vì sao anh ta thích cô, thật là vì cô trông tươi tắn đáng yêu và trùng hợp là anh ta lại thích kiểu con gái như vậy?

Dư Điền Điền cũng không nghĩ nhiều, cứ cười ha ha trước những lời nói đùa mỗi lúc một tự nhiên của Thiệu Bình, song vì còn đang trong giờ giảng, nên cô phải nhịn cười đến là khổ sở.

Nhân lúc nghỉ giải lao, cô tranh thủ đi vệ sinh, nhưng lại gặp ngay Trần Thước ở trước cửa nhà vệ sinh.

Như thế Trần Thước đứng ở đó đợi ai, sau khi chào hỏi qua loa, cô lại quay đầu bước đi giống như lần trước, không buồn để ý đến anh.

Nào ngờ đột nhiên Trần Thước gọi cô lại: “Dư Điền Điền, cô qua đây một chút”.

...

Ý, anh đang đợi cô sao?

“Tìm tôi có việc ư?” - cô hỏi chẳng mang ý thân thiết chút nào.

“Không có việc thì tìm cô làm gì?” - Trần Thước trả lời với ngữ khí cũng chẳng tốt đẹp gì.

Dư Điền Điền không chút bị động, nói: “Là bác sĩ Trần có việc tìm tôi hay tôi có việc tìm bác sĩ Trần vậy? Nếu đã là bác sĩ Trần có việc tìm tôi, anh còn không biết tự đi đến đây sao?”.

Trần Thước sần mặt xuống, dứt khoát phải đứng cách cô mấy bước, nói: “Vừa r ồi trong giờ giảng, cô làm gì?”.

Cô làm gì?

Đương nhiên là trò chuyện cùng bác sĩ Thiệu r ồi!

Dư Điền Điền dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng, nói: “Ngoài việc nghe bác sĩ Trần giảng bài ra thì còn có thể làm gì?”.

Mặt Trần Thước nhăn như bị, như có thể vắt ra thành nước vậy.

“Bản thân cô biết rõ cô làm gì, Thiệu Bình tự ý đổi chỗ xuống ng ồi bên cạnh cô, cả tiết giảng cô chỉ ng ồi nói nói cười cười với anh ta, nghe tôi giảng bài lúc nào?”

...

Lần này thì Dư Điền Điền thực sự ngạc nhiên.

Mọi người cũng chẳng phải là học sinh, trong hoàn cảnh này, ai mà còn ng ồi nghiêm túc nghe giảng bài r ồi lại tỉ mỉ ghi ghi chép chép nữa chứ? Đa phần mọi người đều là thỉnh thoảng có nghe giảng một chút, còn phần lớn thời gian là vùi đầu vào nghịch điện thoại.

Thế nhưng đối diện với bác sĩ Trần đang thẹn quá hóa giận, cô đã nói một cách quyết đoán: “Anh nhìn nh ằm r ồi, tôi và bác sĩ Thiệu đang thảo luận v ề nội dung bài giảng của anh”.

Trần Thước bực dọc nói: “Tôi không có hứng thú tìm hiểu xem cô và anh ta nói chuyện gì với nhau, nhưng tốt nhất là cô bảo anh ta ở đâu thì về đúng chỗ đó, đừng để tôi nhìn thấy anh ta yêu đương cưa cẩm con gái

trong buổi hội thảo”.

Dứt lời, anh cũng chẳng buồn quan tâm đến Dư Điên Điên nữa, liền nhấc chân rời đi.

Dư Điên Điên bị anh chọc tức, chỉ muốn mắng anh một trận, nhưng ngại một nỗi chân anh dài, mới đó mà đã đi xa rồi, nếu như cô gào với theo, chắc chắn sẽ bị người khác nghe thấy.

Anh không sợ mất mặt, nhưng cô cần giữ thể diện.

...

Sau đó, Trần Thuộc tiếp tục lên bục giảng bài. Dư Điên Điên cũng quay trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn anh như thể không có việc gì xảy ra, trong lòng vô cùng giận dữ.

Dựa vào cái gì mà anh nhiều chuyện như vậy? Không thuận mắt với cô thì thôi đi, bây giờ còn không thuận mắt với cả Thiệu Bình, không cho cô tìm người nói chuyện phiếm trong lúc nhàm chán như thế này?

Thiệu Bình hoàn toàn chẳng biết chuyện gì, vẫn tiếp tục nói chuyện với cô, Dịch Tiểu Vũ cũng nói vào câu được câu chẳng, Dư Điên Điên liếc mắt nhìn người đàn ông ở trên bục giảng như thể khiêu khích, tuyệt nhiên không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Trần Thuộc, chuyện trò râm ran hơn.

Thế nhưng đi đâu khiến cô kinh ngạc chính là ngày hôm sau Thiệu Bình không đến tham gia hội thảo, chỗ ngồi của anh ta cứ để trống cả một ngày.

Vì anh ta có việc nên không đến được sao?

Thế nhưng ngày cuối cùng của tuần thứ ba, sự việc tương tự vẫn xảy ra. Thiệu Bình như thể đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không còn đến tham gia buổi hội thảo nữa.

...

Ăn xong bữa trưa, Dịch Tiểu Vũ nán lại ở nhà vệ sinh một lúc, sau đó quay về mang cho Dư Điên Điên một tin tức động trời: “Cậu biết không? Vừa rồi mình gặp y tá ở bệnh viện chỉnh hình, mình tiện thể hỏi một câu vì sao bác sĩ Thiệu không đến tham gia hội thảo nữa, kết quả họ nói bác sĩ Thiệu vô duyên vô cớ bị lãnh đạo gọi đi nói chuyện, sau đó lãnh đạo yêu

cầu anh ta sau này không cần đến tham gia buổi hội thảo nữa”.

Dư Điền Điền ngạc nhiên, nói: “Có phải còn có nhiệm vụ khác cần giao cho anh ta không?”.

Dịch Tiểu Vũ lắc đầu: “Hình như là phê bình anh ta cái gì đó, cụ thể thì không rõ lắm, nhưng có lẽ là ý của ban tổ chức hội thảo gửi đến bệnh viện chỉnh hình, bệnh viện bên đó mới trực tiếp yêu cầu bác sĩ Thiệu không đến nữa”.

Lời này vừa nói ra, Dư Điền Điền liền cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng. Thiệu Bình vốn không hề làm sai bất cứ việc gì, vì sao ban tổ chức hội thảo lại đột nhiên cấm không cho anh ta đến tham gia nữa? Dường như là ngay lập tức, trong đầu cô liền hiện lên một bóng hình vô cùng rõ nét – Trần Thước.

...

Là Trần Thước làm sao?

Anh đã đích thân cảnh cáo cô rằng không được tiếp tục nói nói cười cười với bác sĩ Thiệu nữa, còn yêu cầu cô bảo bác sĩ Thiệu nghỉ ở đâu thì về lại chỗ đó.

Thật sự là người đàn ông này?!

Dư Điền Điền không hiểu nổi, lẽ nào Trần Thước thực sự lòng dạ hẹp hòi đến mức này ư? Lẽ nào vì ghét cô nên đã ghét lây sang cả Thiệu Bình, người nói chuyện vui vẻ với cô?

Thế nhưng ghét đến mức độ không buồn để ý đến thể diện của đối phương, để lãnh đạo báo lại với anh ta rằng không cần đến tham gia hội thảo nữa, đi đâu này thật sự chỉ đơn thuần là nhìn không thuận mắt thôi ư?

Hay là hai người này đã có thù với nhau từ trước, chỉ là cô không biết mà thôi?

...

Sợi dây có buộc chiếc mõ nhỏ mà Thiệu Bình tặng được cô treo trên chiếc đèn bàn, bàn học đối diện với cửa sổ, mỗi lần có cơn gió thổi vào, chiếc mõ lại kêu leng keng, như thể đang thích thú đu bên này đưa bên

kia vậy. Thế là cô không tìm được lòng mình nhớ đến chủ nhân của chiếc mõ, bộ dạng anh ta lúc nào cũng tươi cười, lễ độ và hòa nhã.

Bạn nói xem, tại sao trên đời này lại tồn tại cùng một lúc người tốt như Thiệu Bình và kẻ xấu như Trần Thước chứ? Nếu như Thiệu Bình thực sự vì cô nên mới bị đối xử như thế này...

Dư Diên Diên không nghĩ im được nữa.

Thứ Ba hôm đó, bất chấp việc bản thân đến tầng hai khả năng sẽ bị đồng nghiệp nhìn thấy, cô vẫn quyết định tìm đến Trần Thước vào giờ nghỉ trưa. Lời đồn về việc cô yêu thầm Trần Thước không có kết quả nên yêu trở thành thù vẫn lặng lẽ truyền tai nhau giữa tầng bốn với tầng hai. Nghĩ đến nó, Dư Diên Diên lại hận không thể cho Trần Thước một đao.

Ngó nghiêng ngó dọc hồi lâu bên ngoài cửa phòng làm việc khoa Ngoại, cô cũng chỉ nhìn thấy một phòng làm việc trống không, Lục Tuệ Mẫn nói hình như Trần Thước vẫn đang ăn cơm ở căng tin chưa thấy về.

Tùy tiện xông vào phòng làm việc của người ta như thế cũng không hay ho gì, cô nhìn thấy bên cạnh phòng làm việc có một ban công, bèn đi đến đó đứng đợi. Hai người đứng chuyện trò bên ban công. Chuyện nọ sang chuyện kia, dề tai bỗng nhiên chuyển sang vấn đề nhạy cảm.

Lục Tuệ Mẫn nói: “Tiểu Ngư, có phải gần đây cậu béo lên không?”.

Dư Diên Diên ngạc nhiên: “Vậy sao? Béo lên à?”.

“Tớ cảm thấy có một chút” - Lục Tuệ Mẫn giơ tay sờ vào eo Dư Diên Diên - “Chỗ này hình như tăng thêm một ít thịt rồi, thô hơn ngày trước đó. Khuôn mặt hình như cũng tròn hơn một chút, thành hai cằm rồi kìa”.

Dư Diên Diên lập tức hoảng hốt.

Cô sờ từ mặt xuống đến eo, cuối cùng còn không tin bèn lấy tay đo đo áng chừng vòng một của mình, cãi lại: “Không thể nào! Người ta thường nói người gầy thường gầy ngực trước, ngực tớ cũng đâu có thấy to ra, cho nên người cũng không có lý gì mà béo lên được”.

Lục Tuệ Mẫn bật cười trước hành động và lời ngụy biện của Dư Diên Diên.

Bất chợt bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Nếu như tăng lên một cân thịt, ngực cũng theo đó mà to ra, thì thế giới này sẽ chẳng còn loại phẫu thuật gọi là nâng ngực nữa”.

Dư Địch Địch nghe vậy giật mình, quay người liếc nhìn thấy một bác sĩ khoác áo blouse trắng ngời ngời phong độ đang dựa vào lan can ở ban công bên cạnh.

Dường như tâm tình anh đang rất vui vẻ thoải mái, đứng thả mình dưới ánh nắng ngày đông, đầu tóc gọn gàng sạch sẽ, ánh mắt đen sáng ngời, bờ môi mỏng bóng mượt ưa nhìn khẽ cong lên, mờ ảo và dịu nhẹ như trăng non trong đêm vậy.

Bên trong chiếc áo blouse là chiếc áo len màu xám phối cùng chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới là cái quần Tây màu đen.

Người này như thể bước ra từ trong tranh vậy. Nhưng phong độ ngời ngời ư?

Xùy xùy xùy!

Ban đầu Dư Địch Địch cuống đến mức không nói được lời nào, sau đó mới ý thức được rằng lúc này bản thân mình nên làm gì, bèn lập tức rời khỏi ban công, đi đến phòng làm việc của Trần Thước gõ cửa.

“Vào đi” - dường như tâm trạng Trần Thước rất tốt, cũng đi từ ban công vào trong phòng, ngẩng vào bàn làm việc của mình, nhìn cô.

Dư Địch Địch không nói vòng vo, mà đi thẳng vào vấn đề “Bác sĩ Trần, tôi muốn hỏi anh một việc, có phải anh bảo ban tổ chức hội thảo nói gì đó với bệnh viện chỉnh hình, cho nên bác sĩ Thiệu mới bị cấm không được tham gia buổi hội thảo nữa?”.

Nụ cười bên môi Trần Thước dần tiêu tan.

Anh nhìn chằm chằm vào Dư Địch Địch, sau đó mới điềm tĩnh hỏi một câu: “Chuyện này có liên quan gì đến cô sao?”.

Mặc dù ngoài mặt anh không thừa nhận, nhưng cũng xem như ngầm thừa nhận sự việc đúng như cô nghĩ.

Dư Địch Địch muốn cười phá lên lắm rồi, nhưng vẫn giữ được lý trí,

nên nhanh chóng hỏi anh: “Vậy tôi muốn hỏi anh thêm một câu nữa, vì có gì mà bác sĩ Trần lại đối xử với bác sĩ Thiệu như vậy? Theo như tôi được biết, ba tuần trước hai người các anh mới lần đầu gặp nhau ở nhà ăn bên dưới phòng hội nghị mà? Có phải bác sĩ Thiệu đã làm việc gì có lỗi với anh nên anh mới đối xử với bác sĩ Thiệu như vậy?”.

Khóe miệng Trần Thuộc khẽ nhếch lên, nói một cách ung dung: “Không phải. Anh ta chẳng làm việc gì có lỗi với tôi cả, là tôi thấy anh ta ra vẻ nịnh bợ với cô, nói nói cười cười với cô, vì muốn tốt cho cô nên tôi không muốn anh ta đứng trước mặt tôi, trong chính giờ giảng của tôi mà...”.

Chưa nói dứt lời, Dư Điền Điền liền tức giận cắt ngang lời anh: “Trần Thuộc, anh có bệnh à? Anh nói năng hay làm việc đâu chỉ dựa vào cảm giác, từ trước đến nay chưa hề để ý đến cảm nhận của người khác, đúng không?”.

...

Đôi môi Trần Thuộc còn chưa kịp khép lại, nhưng những thanh âm còn đang lấp lửng trong họng chưa nói hết kia thì đã tắt hẳn rồi.

Anh từ từ khép miệng lại, nhìn Dư Điền Điền với ánh mắt đầy giận dữ: “Cô mới quen biết anh ta bao lâu mà đã khăng khăng muốn dâng hiến cho anh ta như thế? Tôi đối xử với anh ta thế nào còn cần cô phải đến đòi công bằng giúp anh ta sao? Dư Điền Điền, có phải cô cho rằng Thiệu Bình đã bị cô mê hoặc rồi? À, đúng rồi, trông cô quốc sắc thiên hương, xinh đẹp tựa tiên nữ, tính cách thì vạn người mê, chắc chắn là ai gặp cũng yêu, đúng không? Cô...”.

“Tôi thế nào thì liên quan gì đến anh!” - Dư Điền Điền một lần nữa ngắt lời anh - “Bác sĩ Trần, anh nói như vậy thì tôi hiểu rồi, chẳng trách anh vừa nhìn thấy tôi là cảm thấy không vừa mắt, cả ngày từ sáng đến tối cố tình gây chuyện để muốn cãi nhau với tôi, hóa ra là thích tôi rồi! Thảo nào anh không thích bác sĩ Thiệu nói nói cười cười với tôi. Nhưng mà bác sĩ Trần à, anh nên từ bỏ ý định đó đi, Dư Điền Điền tôi cái khác thì không có, nhưng đầu óc và mắt nhìn người thì có đấy. Có chết tôi cũng sẽ không

thích anh, cho dù phải lấy chú bảo vệ dưới lầu tôi cũng tuyệt đối không bao giờ có ý nghĩ sẽ thành đôi với anh!”.

Đương nhiên, trừ khi đầu óc của Dư Điên Điên có vấn đề, nếu không tuyệt đối sẽ không cho rằng Trần Thước thích mình.

Chỉ là cô tức đến mức không biết phải mắng anh như thế nào, cho nên đã dứt khoát chọn cách có thể kích động Trần Thước nhất, để làm giảm đi nhuệ khí của anh.

Trong khi Trần Thước phẫn nộ thốt ra được ba từ: “Dư Điên Điên”, thì cô đã đạp cửa xông ra ngoài, r ã nghênh ngang bỏ đi.

Gặp Dịch Tiểu Vũ trong hành lang, Dịch Tiểu Vũ li ên vẫy tay với Dư Điên Điên: “Này này này, Tiểu Ngư, sao cậu lại xuống tầng hai thế?”.

Dư Điên Điên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trùng trị kẻ hèn hạ!”.

...

Trùng hợp làm sao, tối thứ Năm khi đang mua sắm ở siêu thị, Dư Điên Điên đã gặp Thiệu Bình.

Khi đó cô đang xách làn đi qua khu đồ ăn vặt đông đúc người nhất, vì một chút sơ ý, cô đã làm rơi mấy túi khoai miếng đang có chương trình khuyến mại, bèn vội vàng cúi người xuống nhặt.

Bỗng nhiên một bàn tay trắng trẻo thon mịn xuất hiện trước mắt cô, nhặt giúp cô hai túi khoai còn lại.

Dư Điên Điên ngẩng đầu cảm ơn, chưa kịp nói hết câu đã ngăn người ra: “Bác... bác sĩ Thiệu?”.

Thiệu Bình cong khóe môi cười: “Y tá Dư, lâu lắm rồi không gặp cô”.

Thấy chiếc làn của cô nặng đ ãy, Thiệu Bình không bu ãn chú ý đến lời từ chối khéo léo của cô, cứ một mực muốn xách chiếc làn giúp cô. Hai người cùng đi ra từ siêu thị, anh ta còn đề nghị đến quán Starbuck bên cạnh uống cốc cà phê.

Dư Điên Điên nhân lúc vẫn ôm một bụng áy náy về việc Trần Thước đã gây ra cho Thiệu Bình, li ên lập tức gạt đ ãy đ ãng ý chẳng chút do dự, còn khăng khăng mình là người mời.

Thiệu Binh cũng vui vẻ đồng ý ngay.

...

Ngồi nơi góc phòng với ánh sáng mờ ảo, âm nhạc dịu dặt, Dư Điên Điên áy náy kể với anh ta về mối hận thù giữa mình và Trần Thuốc, sau đó chân thành nói lời xin lỗi.

“Nếu như không phải vì tôi, thì bác sĩ Trần cũng sẽ không đối xử với anh như vậy, thật sự xin lỗi anh nhé.”

Thiệu Binh ngẩn người hồi lâu, trong mắt xẹt qua tia sừng sốt và thứ gì đó mà Dư Điên Điên không sao hiểu nổi.

Sau đó anh ta bật cười: “Y tá Dư, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, cô không cần phải bận tâm. Buổi hội thảo đó thật nhàm chán, tôi còn đang lo không có cách nào bỏ được nó đi, thì bác sĩ Trần lại chủ động cho tôi cơ hội tránh được nó, thật đúng là được như ý nguyện rồi”.

Đương nhiên Dư Điên Điên biết anh ta đang an ủi mình, thế nhưng anh ta càng nói như thế, cô lại càng cảm thấy hổ thẹn, dù sao thì người ta cũng là bác sĩ, vậy mà lại bị lãnh đạo gọi đến phê bình.

Cô nói ra lời tận đáy lòng: “Bác sĩ Thiệu, anh thật tốt”. Nhất là khi so sánh với con người cặn bã Trần Thuốc kia. Thiệu Binh lại cười, nháy mắt với cô: “Thế cô có muốn kết bạn với người tốt như vậy không?”.

Cuối cùng Dư Điên Điên cũng phải bật cười.

...

Tối hôm đó, hai người trao đổi số điện thoại với nhau, sau đó còn kết bạn với nhau trên Wechat, Thiệu Binh còn đích thân lái xe đưa cô về đến tận nhà.

“Nhà tôi cũng ở gần đây, cách không xa lắm đâu” - anh ta ngồi trong xe vẫy tay với cô - “Có cơ hội cô tới chơi nhé”.

Sau khi về nhà, Dư Điên Điên cứ cười mãi, ánh mắt lấp lánh niềm vui. Thấy bộ dạng đó của cô, Lục Tuệ Mẫn đang định lên tiếng hỏi, thì Thiệu Binh lại gọi điện hỏi cô đã về nhà an toàn chưa.

Dư Điên Điên cười tươi như hoa, trả lời: “Về tới nhà rồi, vừa về đến

xong”.

Đầu bên kia truyền đến giọng nam dịu dàng: “Vậy tôi cứ chúc cô ngủ ngon trước nhé, Tiểu Ngư”.

Anh ta bỗng đổi cách xưng hô vốn chẳng mấy khi gọi, chuyển sang gọi cô là Tiểu Ngư giống như Dịch Tiểu Vũ đã gọi. Mặc dù lần đầu nghe có vẻ không quen tai lắm, nhưng Dư Diên Diên vẫn cười nói: “Chúc ngủ ngon, bác sĩ Thiệu”.

Trong phút chốc, biểu cảm của Lục Tuệ Mẫn thiên biến vạn hóa, dường như vừa thấy Dư Diên Diên ngắt điện thoại là liền xông đến: “Bác sĩ Thiệu? Chính là bác sĩ ở bệnh viện chỉnh hình đã đắc tội với bác sĩ Trần nhưng trông cũng đẹp trai tính tình lại tốt bụng mà cậu nói đó sao? Úi trời, sao cậu lại qua lại với anh ta? Chẳng phải anh ta còn không được tham gia vào buổi hội thảo đó ư? Tốc độ của cậu thật nhanh quá đó!”.

Dư Diên Diên lườm bạn: “Tớ nói này, cậu có thể dùng từ văn minh lịch sự một chút không? Cậu có xứng đáng với yêu cầu vệtốt chất của công dân trong xã hội thân thiện này không? Thế nào là qua lại với anh ta? Bọn tớ là quan hệ bình thường giữa nam và nữ, qua lại có mấy nghĩa đó ư!”.

Lục Tuệ Mẫn lén cười: “Chúc ngủ ngon, bác sĩ Thiệu! Cái giọng nũng nịu ấy nói ra từ miệng cậu, thì có lẽ hai người cách cái “qua lại” kia cũng không còn xa nữa đâu”.

Dư Diên Diên không buồn để ý đến cô nàng nữa, ngâm nga một ca khúc rồi đi tắm, cho nên đã bỏ sót câu nói cuối cùng của Lục Tuệ Mẫn.

“Nhưng mà bác sĩ Trần đối xử với anh ta như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân của mình. Này này này, Tiểu Ngư, cậu thật sự cho rằng bác sĩ Trần vì ghét cậu nên mới đuổi cái bác sĩ Thiệu gì gì đó kia đi ư? Này, sao cậu không để ý gì đến tớ thế hả?”

...

Tắm xong, Dư Diên Diên ngồi trên giường đọc tài liệu về kiến thức hộ lý, trước khi đi ngủ lại nhận được tin nhắn trên Wechat của Thiệu Bình.

“Ngủ chưa?”

Cô nhanh chóng trả lời: “Vẫn chưa”.

Thiệu Binh nói: “Ngủ sớm đi, ngày mai lại bắt đầu một trận chiến mới rồi!”.

Cuối dòng còn cho thêm một biểu tượng binh sĩ ngậm điều thuốc.

Cô bật cười ha ha, cười xong mới trả lời: “Được, thừa thủ trưởng!”.

Nếu nói cô đã thích Thiệu Binh, thì cũng không đến mức nhanh như vậy, nhưng nói chuyện với anh ta, cô thấy rất vui, không chút âu lo. Dư Diên Diên nghĩ, người nhà cô luôn giục cô tìm bạn trai, thực ra nếu như có thể thuận theo tự nhiên mà cùng Thiệu Binh phát triển quan hệ lên một chút, có lẽ cũng... rất tốt chứ nhỉ?

Cô chẳng có chút kinh nghiệm yêu đương gì, cũng không biết cảm giác khi hẹn hò là như thế nào, thế nhưng cô cảm thấy bản thân dường như đang đứng trước cánh cửa ấy rồi, chỉ cần đợi thời gian thích hợp mở cánh cửa đó ra, mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nghĩ như thế, cô vui vẻ nhắm mắt lại.

Mọi thứ của ngày hôm nay đều rất tốt, ngoại trừ việc cuối cùng cô lại nằm mơ.

Như thế lúc trước không thể trả đũa được những lời trách mắng của cô, bác sĩ Trần đáng chết kia lại chạy vào trong giấc mơ của cô để tra tấn cô. Ở đó anh không ngớt lời rêu rao: “Dư Diên Diên, cô chết chắc rồi! Đừng cho rằng cô và Thiệu Binh ở bên nhau rồi thì thoát khỏi tay tôi! Tôi sẽ mãi mãi bám theo cô!”.

Đáng sợ hơn cả là nửa sau của giấc mơ cô bỗng nhiên biến thành cô dâu mặc váy cưới đang đứng trong lễ đường, Thiệu Binh mặc âu phục đi giày da từ cửa bước tới, khuôn mặt được che sau bó hoa to. Cô cười tươi nhìn anh ta, đợi anh ta, nhưng thật không ngờ khi Thiệu Binh bước đến đứng trước mặt cô, bỏ bó hoa ấy xuống, thì trong chớp mắt lại biến thành Trần Thuộc.

Người này đẹp trai đến mức là thần tiên hay người phạm cũng đều phải hờn ghen, anh ta nhìn cô cười mà như không cười: “Dư Diên Diên, kết

hôn làm sao có thể thiếu tôi đến góp vui chứ?”.

Dư Điên Điên bất thành linh choàng tỉnh, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực.

Mẹ ơi, đây đúng là cơn ác mộng kinh khủng nhất mà cô từng gặp phải!
Cái tên Trần Thuốc âm hồn bất tán kia!

...

Trước đây cứ đến cuối tuần là Dư Điên Điên lại về nhà thăm bố mẹ, nhưng bây giờ vì hội thảo y học đáng chết kia, cô đã không về nhà liền ba tuần rồi.

Trong điện thoại, mẹ Dư không ngừng thở ngắn than dài nói đi nói lại những lời sau...

“Hôm nay bố con lại nấu cơm khê rỗi...”

“Bố con đã gọi đồ ăn bên ngoài về để lừa gạt mẹ liên tục một tuần lễ rỗi...”

“Bố con hoặc là gọi đồ ăn bên ngoài về lừa gạt mẹ, hoặc là nấu món ăn dở ẹc khiến mẹ tức chết, bao giờ mới có thể ăn được một bữa cơm ngon đây, hu hu...”

Tất cả những lời đó chỉ là đang khéo léo diễn đạt một ý: “Con gái à, sao con vẫn chưa về! Nếu còn không về cải thiện bữa ăn, mẹ của con sẽ bị bố của con hạ độc chết đó”. Chẳng còn cách nào khác, tối thứ Sáu, Dư Điên Điên bèn trở về nhà mình ở phía Đông thành phố.

Khi đẩy cửa bước vào, phòng khách tối om, nhưng cô không hề ngạc nhiên. Cô nhìn qua hộp cơm gọi bên ngoài về còn bày trên bàn có lẽ là cơm thừa của bữa trưa, sau đó quay người đi vào thư phòng.

Dường như cứ có thời gian là bố Dư lại nhốt mình trong thư phòng vẽ tranh. Ông cũng xem như có một chút tên tuổi trong nước, tranh ông vẽ cũng có thể bán được với giá không tồi.

Cô khẽ khàng đẩy cửa nhìn vào, quả nhiên ông đang vẽ tranh.

Sau đó cô lại đi lên vườn hoa trên sân thượng, nơi đang truyền đến một giọng nữ cao vút, mẹ Dư đang luyện thanh giữa đám hoa cỏ.

Nhìn đám hoa cỏ trên đất, Dư Điên Điên cũng có chút xót xa trong lòng. Lúc đầu khi mua nhà, bà mẹ với tể bào nghệ thuật đang sôi trào đã nói một cách vô cùng tâm huyết rằng bản thân sẽ chăm hoa làm cỏ, kết quả là chăm sóc hoa cỏ chưa được mấy ngày thì cỏ hoa đều chết gần hết, cuối cùng bà phải đau khổ dừng tay. Dừng tay được một thời gian không lâu nhìn lại, những khóm hoa còn sót lại lại tươi tốt hơn rất nhiều so với khi bà nhiệt tình chăm sóc chúng.

...

Dư Điên Điên không lên tiếng, lặng lẽ đi vào nhà bếp, bắt đầu biến những nguyên liệu mình mang đến trở thành những món ăn thơm ngon nơi đầu lưỡi.

Dường như bởi hương thơm quá sức mê người, nên chỉ một lát sau, tiếng hát trên sân thượng và ngòi bút vẽ trong thư phòng cùng dừng lại, hai người cùng men theo hương thơm của đồ ăn đi về phía nhà bếp, cuối cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng thốt lên: “Điên Điên!”.

Thế nhưng Dư Điên Điên lại không được vui như vậy, bình sinh thứ cô không thích nhất chính là cái biệt hiệu cha mẹ đặt cho này.

Còn nhớ hồi học mẫu giáo, lớp cô có tất cả bốn người tên là Điên Điên, trong đó có ba bạn nam và một bạn nữ, bạn nữ đó đương nhiên chính là cô. Khi tan học, phụ huynh đứng đón ở cổng trường vừa cất tiếng gọi “Điên Điên”, thường sẽ nhận được tiếng đáp lại của cả bốn người kia, nhưng chỉ có một giọng nữ cao trong trẻo của Dư Điên Điên là bị các bạn cười nhạo.

Càng không muốn nhắc đến hơn cả chính là từ bé đến lớn cô đã phải chạm mặt biết bao anh chàng Điên Điên cũng như những cô nàng Điên Điên...

Cô đành chấp nhận số phận quay người lại: “Con sắp nấu xong rồi, hai người đi rửa tay sạch sẽ rồi ra bàn ăn nhé”.

Hai người kia lộ rõ nét vui mừng trên mặt, vô cùng nghe lời mà làm theo yêu cầu của cô.

...

Đồ ăn đầu là những món bố mẹ cô thích, khi dùng bữa, phong thái nghệ thuật gia của hai bậc phụ huynh hoàn toàn biến mất, cứ ăn ngấu ăn nghiêng như thể đã bị bỏ đói lâu ngày vậy.

Mẹ Dư uất hận kể lể với con gái về tài nghệ nấu ăn dở ẹt của chồng mình, bố Dư thì nở nụ cười chật phác, quệt quệt mũi, không nói câu gì, còn gấp cho vợ một miếng thịt kho tàu, khiến bà lập tức im bặt.

Dư Diên Diên chứng kiến hành động của hai người, nếu nói không cảm động thì là không thể. Nếu như mẹ Dư ăn nhanh quá, bố Dư sẽ rót cho bà một cốc nước, bảo bà ăn chậm thôi; còn nếu như bố Dư cố tình tránh né các món ăn mà mẹ Dư thích, bà sẽ đưa đĩa gấp sang cho bố Dư, bảo ông ăn nhiều một chút. Kết hôn nhiều năm như vậy rồi, mặc dù năng lực của hai người trong cuộc sống có chút thấp kém, nhưng năng lực trên phương diện tình yêu của hai người lại rất cao.

Dư Diên Diên ngưỡng mộ, nói: “Nếu như sau khi kết hôn, con cũng được giống như hai người thì thật tốt biết bao!”.

Vừa dứt lời, hai người còn đang ăn ngấu ăn nghiêng liền lập tức quay sang nhìn nhau, rồi cùng dừng đĩa.

Mẹ Dư nói: “Có gì rồi ư?”.

Bố Dư nói: “Điều kiện của đối phương thế nào?”.

Mẹ Dư lập tức tiếp lời: “Thật tằm thường! Vừa mở miệng đã hỏi về điều kiện gia đình người ta còn thú vị gì nữa chứ?”.

Bố Dư tủi thân bĩu môi: “Tôi hỏi về điều kiện cá nhân, như ngoại hình này, phẩm chất con người này, có tốt với con gái mình không”.

Dư Diên Diên bật cười: “Còn chưa trao đổi bát tự^{2*} mà, cũng không biết có thể phát triển đến mức độ nào”.

** Bát tự có nghĩa là “tám chữ“, ý chỉ giờ, ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi. Đây là một cách xem số mệnh của người Trung Quốc. Theo phong tục cũ, trước khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “bát tự“ với nhau.*

Sau đó mọi người nói nói cười cười vui vẻ với nhau, tối đến cô ngủ trong căn phòng cũ của mình ngày trước, sáng hôm sau đến thẳng hội trường.

...

Trước khi đi ngủ, mẹ Dư Lén lút vào phòng con gái, muốn hỏi về tình hình của anh chàng đối tượng bí ẩn kia, Dư Điên Điên chỉ nói qua loa rằng, quen biết trong buổi hội thảo, là bác sĩ của bệnh viện chỉnh hình, cụ thể có thể thành đôi hay không thì còn phải xem sau này thế nào.

Tuy nhiên Dư Điên Điên hoàn toàn không ngờ tới là mấy hôm sau, cô bỗng nhiên nhận được cuộc điện thoại của cô mình, nói rằng nghe bố mẹ cô nói bây giờ cô đã có bạn trai rồi.

Dư Điên Điên vô cùng lúng túng: “Không có, không có, đó chỉ là bạn bình thường mà thôi!”.

Người cô kia như trút được gánh nặng, cười bảo: “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Thời gian trước bố mẹ cháu còn nói cháu đã hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn trai, chẳng phải cô đây đã lo liệu để giới thiệu một người cho cháu đấy ư? Hôm qua gọi điện tới, bố mẹ cháu lại nói cháu có bạn trai rồi, làm cô sợ hết hồn! Cô đang nghĩ nếu như cháu có bạn trai rồi thì cô biết ăn nói thế nào với người ta đây! May mà cháu chưa có”.

Dư Điên Điên lại bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Cô của Dư Điên Điên là một bà mối nghiệp dư, bình thường rất thích nhắc đi nhắc lại rằng trong khu có mấy cặp đôi vợ chồng là do mình giới thiệu mà thành, trong đơn vị có biết bao nhiêu cặp đôi vợ chồng mẫu mực phải qua bàn tay của mình mới có được ngày hôm nay...

Vấn đề là Dư Điên Điên không muốn đi xem mắt.

Cô hy vọng tình yêu của cô sẽ thuận theo tự nhiên như quy luật trăng đến rằm khắc tròn, chứ không phải... tuổi tác còn trẻ mà đã bắt đầu ngồi cùng một bàn, đưa cho đối phương đi đâu kiện tốt đẹp của mình sau khi đã được tô vẽ thêm, rồi mặc cho người ta chọn lựa.

Thế là cô vô cùng nhanh trí, vội vàng nói: “Cô à, mặc dù bây giờ bọn

cháu là bạn bình thường của nhau, nhưng cũng sắp phá vỡ cánh cửa này rồi, về cơ bản thì là ván đã đóng thuyền rồi! Vì vậy cô cũng không cần phải lo lắng nữa, thật đấy, cháu có bạn trai chắc chắn chỉ là chuyện ngày một ngày hai nữa thôi!”.

...

Cô Dư Di ền Di ền không dễ thuyết phục như bố mẹ cô, thở dài nói: “Hả, chỉ là chuyện ngày một ngày hai nữa?”.

“Đúng đúng đúng, dăm ba ngày nữa chắc chắn sẽ thành đôi” - Dư Di ền Di ền nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy cũng được” - người cô kia vui vẻ nói rõ từng câu - “Cô sẽ từ chối đám kia giúp cháu”.

“Vâng vâng! Cô thật là tốt!”

“Sau đó tối Chủ nhật tuần này, cháu hãy mời người bạn trai chính thức của cháu đi ăn bữa cơm, cô sẽ đến nhìn giúp cháu xem anh ta là người như thế nào, cô có mắt nhìn người, là người có kinh nghiệm, có thể nhận ra những thứ mà bọn trẻ các cháu không thể nhận ra trong lúc đầu óc mê muội.”

“...” Dư Di ền Di ền hoảng hốt.

Rốt cục cô vẫn không thể lay chuyển được quyết tâm của cô mình, vừa ngắt điện thoại cô đã bắt đầu lo lắng, lần này cô biết tìm đâu ra một người yêu chính thức cho cô mình xem đây?

Suy đi tính lại, cô vẫn phải “knock out” cô mình thôi, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, nếu không e rằng việc xem mặt sẽ còn quẩn lầy cô dài dài.

...

Lần đầu tiên cô chủ động gửi tin nhắn trên Wechat cho Thiệu Bình, có chút thấp thỏm không yên, nói người nhà bắt cô phải đi xem mặt, nên cô đã bất đắc dĩ nói dối là mình đã có bạn trai rồi, câu cuối cùng tương đối mặt dày.

“Bác sĩ Thiệu, tôi có thể mượn anh một buổi tối không? Mời anh ăn bữa

cơm, anh đừng vạch mặt tôi là được...”

Trong khi cô đang thấp thỏm lo lắng chờ đợi tin nhắn trả lời của Thiệu Bình, thì bỗng nhiên có người gọi điện đến, là Thiệu Bình đích thân gọi điện thoại cho cô.

Cô vội vàng bắt máy: “Bác sĩ Thiệu?”.

Người con trai ở đầu bên kia cười nói: “Thời gian, địa điểm?”.

Không biết tại sao, câu trả lời giản dị mà ý nghĩa sâu xa như vậy bỗng nhiên khiến cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

...

Nhà hàng là một vườn treo bên hồ, giá cả có chút đắt đỏ, thế nhưng không khí ở đây rất tuyệt, có thể bù đắp được những tia lửa tình yêu mà đôi tình nhân giả Dư Điên Điên và Thiệu Bình này không có.

Dư Điên Điên không kể chuyện này cho bất cứ ai, mà chỉ nói với Lục Tuệ Mẫn thôi.

Lục Tuệ Mẫn chần chừ nói: “Tớ thấy chắc chắn chuyện này sẽ phát triển thành kịch giả tình thật, trong phim thường diễn như vậy mà! Hơn nữa, bác sĩ Thiệu kia lại nhận lời một cách vui vẻ như vậy, có lẽ là có ý với cậu thật”.

Dư Điên Điên cười nói: “Thế thì thật tốt, bữa cơm này cũng không phải mất tiền oan r ấ”.

“Haizzz! Tớ nói này, lần trước uống cà phê cậu mời, lần này ăn cơm cũng là cậu mời, đường đường một đấng mày râu cũng không thấy ngại sao?” - Lục Tuệ Mẫn nói th ần.

“Lần trước là tớ muốn xin lỗi anh ta, lần này là anh ta giúp tớ, lẽ nào tớ không nên mời?”.

“Nói như thế cũng không sai, nhưng làm một người đàn ông cũng nên bỏ tiền ra một chút!”.

...

Dư Điên Điên nghe ra có điểm không đúng, “Có phải cậu không thích bác sĩ Thiệu không?”.

“Sao có thể chứ, tớ đâu có quen biết anh ta!” - Lục Tuệ Mẫn xoa cằm ngẫm nghĩ - “Nhưng mà tớ vẫn luôn nghĩ về một chuyện, bác sĩ Trần đã ghét anh ta đến mức độ không muốn nhìn thấy anh ta xuất hiện trong buổi hội thảo, thì chắc chắn là có nguyên nhân của anh ấy...”.

Vừa nghe đến tên Trần Thuớc, tâm tình Dư Điền Điền liền không tốt.

“Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần, cái bác sĩ Trần này thì có gì tốt mà khiến cậu phải quan tâm đến sở thích của anh ta? Anh ta ghét ai, cậu cũng ghét người đó theo anh ta ư?”.

Lục Tuệ Mẫn nghiêm mặt nói: “Tiểu Ngư, cậu đúng là có thành kiến với bác sĩ Trần rồi! Những người thật sự đã từng tiếp xúc với anh ấy chưa bao giờ cho rằng anh ấy là người vô cớ đi gây chuyện cả”.

“Chẳng buồn nói chuyện với cậu nữa” - Dư Điền Điền hất tay, đi vào phòng tìm chiếc váy thích hợp cho bữa tiệc lãng mạn sắp tới.

Lục Tuệ Mẫn vẫn ở bên ngoài cảm rằm sau lưng cô: “Tớ nói thật đấy, cậu nên chú ý đến chuyện này một chút! Mặc dù bác sĩ Trần độc mồm độc miệng nhưng thực sự rất ít khi đối xử hà khắc với một ai đó, nếu như anh ấy làm như vậy thì chắc chắn là đối phương đã chạm vào nguyên tắc của anh ấy... Này này này, rốt cuộc cậu có nghe tớ nói không hả?”.

...

Lục Tuệ Mẫn nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không yên tâm, chiều thứ Tư khi gần tan ca, cô nàng đã quyết định đến phòng làm việc của Trần Thuớc.

Trần Thuớc vừa nghe nói Dư Điền Điền muốn phát triển thêm một bước với Thiệu Bình, hàng mày liền nhíu chặt lại, khuôn mặt thể hiện rõ là mình không thể kiên nhẫn thêm được nữa: “Đầu óc cô ta có vấn đề à? Từ trước đến giờ không hề để ý đến lời khuyên của người khác. Đã nói với cô ta rồi, là tránh xa Thiệu Bình ra một chút, rốt cuộc dây thần kinh nào của cô ta không bình thường?”.

Trong phút chốc, Lục Tuệ Mẫn thở phào một hơi nhẹ nhõm, thấy chưa, cô nàng đã bảo là bác sĩ Thiệu có vấn đề mà!

Lục Tuệ Mẫn lo lắng hỏi: “Bác sĩ Trần, rốt cuộc bác sĩ Thiệu kia là

người thế nào, tại sao anh lại căm ghét anh ta đến thế?”.

“Anh ta...” - Trần Thuốc chỉ nói hai từ, sau đó không nói tiếp nữa, vừa đứng dậy đổi chiếc áo blouse sang chiếc áo khoác vẫn vắt ở trên cây treo quần áo, vừa nói: “Nói xấu sau lưng người khác thì chỉ là nói miệng không có bằng chứng mà thôi, nếu như Dư Điền Điền đã không tin như vậy thì tôi sẽ cho cô ta tận mắt nhìn xem Thiệu Bình là con người như thế nào!”.

Thích lo chuyện bao đồng không phải là phong cách của Trần Thuốc, thế nhưng cứ mặc kệ cái cô Dư Điền Điền tính tình nóng nảy, không có đầu óc kia bị người ta lừa, anh cũng không cam tâm.

...

Sáng hôm sau khi Dư Điền Điền đang trực trong phòng y tá, đột nhiên Trần Thuốc hùng hùng hổ hổ bước lên tầng bốn, nắm tay cô rồi kéo ra ngoài. Một đám người nhìn thấy cảnh này, biểu cảm vô cùng phong phú.

Dư Điền Điền tỏ ra kinh ngạc: “Này này này, anh làm gì vậy?”.

“Đi theo tôi” - Trần Thuốc nói lời súc tích.

“Tôi còn đang trực, đi đâu vậy?” - Dư Điền Điền giận dữ thốt lên.

Trần Thuốc bất chợt dừng lại, quay người nhìn cô, vốn định gào lên trách mắng cô không biết suy nghĩ, nhưng thấy xung quanh đông người như vậy, anh đành kìm lòng, nói thấp giọng xuống, chỉ để mình cô nghe thấy, giọng điệu vô cùng sốt ruột: “Chẳng phải cô muốn biết vì sao tôi lại ghét Thiệu Bình đến thế hay sao? Lần này tôi sẽ đưa cô đi gặp bác sĩ Thiệu nhân phẩm tốt của cô!”.

Ba từ “nhân phẩm tốt” được nhấn mạnh từng từ một, ngữ điệu lúc cao lúc thấp. Đột nhiên Dư Điền Điền không còn kháng cự lại anh nữa.

Trần Thuốc kéo cô sỏi những bước lớn đến bãi đỗ xe, vẫn kiệm lời ra lệnh cho cô: “Lên xe!”.

Dư Điền Điền vừa mở cửa xe vừa do dự nói: “Tôi còn chưa xin nghỉ, như thế này chẳng phải không xin nghỉ mà tự ý ra ngoài sao?”.

Trần Thuốc đợi cô thắt dây an toàn xong mới khởi động xe, khi ấy còn liếc mắt nhìn cô: “Cô yên tâm, bệnh viện nhi ầu y tá như vậy, vắng người

kỹ thuật kém cỏi kiến thức chỉ là con số không như cô một lúc cũng chẳng chết ai được”.

“...” - Dư Điền Điền nhin.

Quay sang nhìn thấy sắc mặt cô thật khó coi, cuối cùng Trần Thuốc mới nói một câu: “Tôi xin nghỉ nửa ngày giúp cô r ấ”.

Tốc độ xe cũng đang nóng nảy giống hết tính tình Trần Thuốc vậy, Dư Điền Điền không kìm được đành lên tiếng nhắc nhở: “Anh lái xe nhanh quá đấy!”.

Trần Thuốc vẫn nhìn thẳng về phía trước, nói: “Không lái nhanh một chút, chỉ sợ người kia tốc chiến tốc thắng, cô không chứng kiến được hiện trường”.

“Cho nên mới nói, bác sĩ Trần, rốt cuộc anh muốn cho tôi thấy cái gì?”

Vừa dứt lời, Trần Thuốc li ền phanh gấp: “Đến r ấ”.

...

Chiếc xe dừng lại ở một khu phố s ầm uất nằm ở trung tâm thành phố.

Dư Điền Điền muốn xuống xe nhưng lại bị Trần Thuốc nắm tay giữ lại: “Đừng xuống xe, xuống là sẽ rút dây động rừng đó, cô cứ ng ồi trên xe nhìn”.

“Nhìn ở đâu?”

“Nhà hàng Tây ở bên kia đường, bàn thứ ba phía g ần cửa sổ.”

Dư Điền Điền nhìn theo lời chỉ dẫn của anh, trong căn phòng tao nhã với cửa kính sát đất có một đôi nam nữ đang ng ồi, động tác dùng bữa rất thanh nhã, nói cười với nhau vui vẻ. Người con trai dường như đang nói những lời lẽ gì hay lắm nên khiến cô bạn gái cười không ngớt miệng. Anh chàng đó không phải ai khác, chính là Thiệu Bình.

Cô ng ẩng người giây lát, r ấ quay sang hỏi Trần Thuốc: “Anh muốn tôi nhìn thấy cảnh này à?”.

Trần Thuốc không thể kiên nhẫn nổi, nói: “Thế nào gọi là cảnh này? Giờ cô vẫn không nhận ra chút gì sao?”.

“Ồ, bác sĩ Thiệu đang ăn đ ờ Tây cùng một cô gái” - Dư Điền Điền nói

như thế biết nghe lời.

Lần này thì đến lượt Trần Thước ngăn người: “Cô... cô không thấy ghen sao? Không tức giận ư?”.

Dư Điên Điên nhìn anh tức cười: “Trước tiên đừng nói tới việc tôi và bác sĩ Thiệu còn chưa biết bát tự của nhau, mà cứ cho là đã trao đổi bát tự rồi đi, thì anh ta ăn cơm cùng bạn nữ, tôi có gì phải giận chứ? Ai quy định rằng một người đàn ông không được phép ăn cơm với nhiều bạn nữ chứ?”.

Trần Thước chằm chằm nhìn cô hồi lâu, rồi cười lạnh mấy tiếng: “Tôi biết rằng bắt gian một lần chắc chắn là cô sẽ không tin”.

Anh đợi một lúc rồi lại nói tiếp: “Họ sắp thanh toán rồi, cô nhìn cho kỹ vào nhé”.

Dư Điên Điên lại nhìn về phía bàn của Thiệu Bình, anh ta muốn rút ví ra nhưng động tác có hơi chậm, nên đã bị cô gái ngồi đối diện giành trước.

Anh ta có vẻ hơi ngại ngùng nói gì đó, cô gái cười rất ưa nhìn, sau đó hai người định đứng dậy rời đi.

Trần Thước lại lái xe đưa Dư Điên Điên về lại bệnh viện, Dư Điên Điên hỏi anh: “Vì sao anh lại muốn tôi nhìn thấy cảnh vừa rồi?”.

Anh biết giờ khắc này cô chẳng chút nghi ngờ gì Thiệu Bình, cho nên cũng không nói nhiều. Cất xe xong, anh sai những bước dài về phía thang máy.

Khi gần đến tầng hai, bỗng dưng anh quay người lại, nhìn Dư Điên Điên: “Y tá Dư, mặc dù kỹ thuật hộ lý không tốt không có quan hệ trực tiếp gì với chỉ số thông minh, nhưng mà cô đã đánh giá nhầm người rồi. Cô hãy mở to mắt ra mà nhìn, đừng để vẻ bề ngoài của người ta đánh lừa”.

Lại bắt đầu rồi! Con người này có thể nói chuyện một cách tử tế không đây? Lúc nào cũng nói những câu từ châm chọc, động một chút là nghi ngờ chỉ số thông minh của người khác, thực sự khiến người ta phát cáu.

Dư Điên Điên vô duyên vô cớ bị anh làm tổn thương một trận, nghiêm mặt lại đáp trả anh: “Anh yên tâm, bác sĩ Trần, đối với con người như anh tôi rất có lòng tin, tuyệt đối không bị vẻ bề ngoài của anh đánh lừa. Chắc

chấn tôi sẽ vượt qua được cái hiện tượng để nhìn thấy cái bản chất, nhìn rõ anh chính là kẻ mặt người dạ thú!”.

Trần Thước không buồn để ý đến cô nữa, cửa thang máy vừa mở ra anh liền bước vào trong.

...

Cả buổi chiều hôm đó, Dư Điên Điên đều nghĩ về cảnh lúc trưa mình nhìn thấy. Cô chẳng có cảm giác ghen tức gì, cô chỉ đang nghĩ, có khi nào bác sĩ Thiệu là kiểu người dĩ hòa vi quý, đối đãi với ai cũng đều giữ thái độ vui vẻ hòa nhã, lúc trước là do cô nghĩ quá nhiều, nên mới cho rằng anh ta đang có ý với mình?

Tiểu Bạch tiến đến gần, hỏi cô: “Này này, Tiểu Ngư à, buổi trưa cậu và bác sĩ Trần đi đâu vậy?”.

Cô ngẩn người giây lát, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, “Không, anh ta gọi mình ra ngoài cãi nhau một trận, lần trước cãi nhau vẫn chưa đủ”.

Tiểu Bạch: “...”.

Điêu không ngờ đến chính là buổi chiều vào giờ tan ca, Trần Thước lại đến.

Cô nghe thấy có người đang hỏi mình ngoài hành lang: “Dư Điên Điên đâu?”.

Dư Điên Điên vội vàng nói vọng ra từ trong phòng thay đồ “Đợi một chút, đợi một chút, tôi đang thay quần áo!”.

Kết quả vừa mở cửa ra cô đã nhìn thấy Trần Thước đang đợi mình ngoài hành lang.

...

“Làm gì vậy?”

“Đi!” - Vẫn phong cách lời ít ý nhiều đó, Trần Thước hùng hùng hổ hổ kéo Dư Điên Điên đi về phía thang máy, rồi đến bãi đỗ xe sau đó rời đi.

...

Đã có một lần như vậy nên dường như Dư Điên Điên cũng hiểu anh đang định làm gì, nên cũng không phản kháng, nhưng cả đường đi gương

mặt luôn lạnh lùng, cuối cùng chỉ hỏi anh một câu: “Lại đi ‘bất gian’ hả?”.

Trần Thước liếc cô một cái, chẳng buồn để ý đến ngữ điệu mỉa mai của cô, nói: “Hơ hơ, bây giờ cô cứ chế nhạo tôi đi, đợi tới khi cô nhận rõ Thiệu Bình là con người như thế nào, chưa biết lúc ấy ai sẽ chế nhạo ai đâu!”.

Dư Điền Điền cố nhin lần nữa. Dù rất ghét phải ngồi cùng xe với người đàn ông này, nhưng là việc liên quan đến chuyện chung thân đại sự của cả một đời người nên Dư Điền Điền vẫn phải cam tâm tình nguyện ngồi yên ở đó.

Bởi vì cô đã cho Thiệu Bình vào danh sách ứng cử trở thành bạn trai của mình trong tương lai, nhất là trong danh sách đó trước mắt vẫn chỉ có một người này mà thôi, nên sự việc này cũng được xem là rất quan trọng. Nếu như thực sự Thiệu Bình chẳng có ý gì với cô, tốt nhất cô cũng không nên ôm mộng ảo làm gì, tránh cho sau này có những xấu hổ không đáng có.

...

Chiếc xe dừng lại bên ngoài một quán cà phê lộ thiên.

Dư Điền Điền nhìn trái ngó phải một hồi vẫn chẳng thấy người đâu, đang định cười nhạo Trần Thước thì anh liền lờm cô: “Cô có thể nhẫn nại một chút được không? Cả người đều lộ ra cái phong thái thô lỗ lúc nào cũng vội vội vàng vàng, lúc tiêm cũng như vậy, yêu đương cũng như vậy, bây giờ đợi người ta cũng lại như vậy nốt”.

Dư Điền Điền vô cùng giận dữ, đang gom góp những ngôn từ gay gắt để trả đũa người đàn ông này, thì Trần Thước lại xen vào: “Đấy đấy đấy, nhìn cái bộ dạng này của cô là tôi biết cô đang nôn nóng muốn cãi lại tôi đây mà!”.

A a a a!

Dư Điền Điền sắp phát điên lên rồi! Cô không thể hiểu nổi tại sao lại có người khiến người ta phải ghét đến mức độ này.

Cũng đúng vào thời khắc này, Trần Thước chỉ tay: “Họ đến rồi kìa”.

Dư Điền Điền quay đầu nhìn, Thiệu Bình vẫn mặc bộ đồ như lúc trưa, thế nhưng cô gái đi bên cạnh đã được đổi thành một người khác.

Cô gái lúc trưa trông nhanh nhẹn xinh xắn, thuộc tuýp đáng yêu; còn cô gái trước mặt cô lúc này lại cao gầy, mang vẻ gợi cảm, thậm chí còn trang điểm vô cùng tỉ mỉ, khéo léo.

Họ cùng ngồi dưới tán ô che nắng bên bờ sông, tạo thành một bức tranh có nước có tình có ánh chiều tà, người con trai anh tuấn người con gái xinh đẹp.

Đột nhiên Dư Điền Điền chẳng biết phải nói gì nữa. Thiệu Bình vẫn nói chuyện khôi hài khiến người ta yêu thích, chỉ bằng vài câu đơn giản anh ta cũng có thể khiến cho cô gái bên cạnh mình đưa tay che miệng cười mãi, cho dù là phụ nữ đi kèm đám hay một cô gái hoạt bát, miệng lưỡi ngon ngọt của anh ta vẫn có thể phát huy tác dụng.

Cứ như vậy quan sát một hồi, cuối cùng cô bình tĩnh nói: “Đi thôi”.

Trần Thước lại không đồng ý, cứ nhất quyết muốn đợi đến khi người ta thanh toán tiền, còn nhắc nhở Dư Điền Điền: “Cô nhìn cho kỹ nhé”.

...

Khung cảnh buổi trưa một lần nữa được tái diễn.

Đầu óc và miệng lưỡi Thiệu Bình luôn rất nhanh, nhưng chỉ có hành động rút ví tiền ra là không theo kịp cô gái kia, đúng là, vừa “lo là” chút đã bị cô bạn gái kia tranh trả tiền trước.

Anh ta lại nói câu gì đó, cô gái cười ngọt ngào, bầu không khí không hề có chút gượng gạo như khi cánh mày râu để chị em phụ nữ trả tiền.

Trần Thước lái xe rời đi, cả đoạn đường Dư Điền Điền không hề lên tiếng. Anh tự động cho rằng Dư Điền Điền cảm thấy buồn bã là vì chuyện vừa rồi, hẳn cô đã bị đả kích gấp bội, thế là, bằng những ngôn từ thăm thía, anh nói: “Lần này thì cô tin rồi chứ? Thiệu Bình chính là đờbám váy đàn bà! Một năm trước đến bệnh viện chỉnh hình thuyết giảng, tôi đã nhìn thấy người đàn ông này liếc mắt đưa tình tán tỉnh y tá rồi. Khi đó có người nói với tôi rằng, anh ta chính là một kẻ tâm địa gian xảo, cả ngày từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến việc tán tỉnh con gái, núp váy đàn bà, chỉ là ngoại hình trông cũng được thôi”.

Nếu đổi lại là một người khác, có lẽ sẽ nói Thiệu Bình rất đẹp trai, chứ không phải là một lời khen miễn cưỡng “trông cũng được”, thế nhưng người nói là Trần Thuộc nên sẽ chẳng có ai muốn phản bác.

Bởi vì nếu xét về ngoại hình, anh thực sự đẹp hơn Thiệu Bình thích chải chuốt kia rất nhiều lần.

Thấy Dư Diên Diên vẫn không mở lời, anh lại bắt đầu châm chọc: “Tôi nói chỉ số thông minh của cô thấp, cô còn không chịu thừa nhận, chớ cần Lã Đông Tân^{3*}, nói rằng tôi không phải là người tốt, bây giờ thì cô nhìn rõ xem ai là người tốt ai là người xấu rồi chứ? Y tá Dư à, cô thử nói xem, con người cô làm việc gì cũng không chịu động não như thế? Tiêm dựa vào cảm giác, làm việc dựa vào trực giác, nếu cô mà có tí đầu óc thì tôi cũng để kệ cho cô đi, nhưng mà cô chẳng có đầu óc gì cả, lấy đâu ra tự tin để mà tin tưởng vào cảm giác và trực giác của mình?”.

** Chó cắn Lã Đông Tân: Truyền thuyết kể rằng khi Hao Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần hạ phàm xuống gây hại cho dân gian, có một người tên Lã Đông Tân vừa tu đạo đã dùng pháp bảo là bức tranh vẽ của mình đi thu phục nó. Sau khi Hao Thiên Khuyển bị bắt vào pháp bảo, Lã Đông Tân lo lắng Hao Thiên Khuyển ở trong đó sẽ bị biến thành cát bụi, bèn thả Hao Thiên Khuyển ra ngoài, kết quả lại bị Hao Thiên Khuyển không biết tốt xấu gì cắn cho một cái. Sau này người Trung Quốc dùng cách nói này để chỉ ý làm ơn mắc oán, không phân biệt tốt xấu, không biết người có lòng tốt.*

Anh còn nói: “Tôi biết suy nghĩ của một gái ế như cô, không còn cách nào khác, vừa nhìn thấy người ta trông cũng được liền muốn hẹn hò yêu đương luôn. Chính là anh ta nhận ra cái suy nghĩ nông cạn này của cô nên mới tìm cách tiếp cận cô đó. Nếu không cô cho rằng vì cái gì mà anh ta lại thích cô? Thích cô vì kỹ thuật tiêm xuất sắc ư? Hay là vì con người cô?”.

Từng câu từng từ anh nói vô cùng khó nghe, như thể đã coi Dư Diên Diên trước mặt là người con gái không cần thiết phải nể nang vậy.

...

Cuối cùng Dư Diên Diên đã nổi giận, cô thấp giọng xuống rít lên một

câu: “Anh dừng xe lại cho tôi!”.

“Hả, nói cô mấy câu cô đã tức giận rồi?” - Trần Thuốc quay sang nhìn cô, như cười mà như không - “Không phải là thẹn quá hóa giận đấy chứ?”.

Đê tiện!

Trên đời này, người đê tiện nhất mà cô gặp chính là Trần Thuốc.

Dư Điền Điền không sao nhịn được nữa, nói với anh: “Bác sĩ Trần, anh bớt nói đi mấy câu thì sẽ chết sao? Bố mẹ anh không dạy anh cách nói chuyện văn minh lịch sự với người khác ư? Lẽ nào chưa có ai nói với anh rằng anh khiến cho người ta rất ghét sao? Xin anh dừng xe lại, tôi không muốn ở cùng người tự cao tự đại như anh thêm một phút giây nào nữa!”.

Trần Thuốc phanh gấp xe, gằn như chỉ trong nháy mắt. Theo quán tính, Dư Điền Điền nhào người về phía trước, cũng may mà còn có dây an toàn bảo vệ cô. Mặc dù như vậy, cô vẫn bị dây an toàn thít vào người đau đến chảy nước mắt.

Trần Thuốc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Y tá Dư, Lã Đông Tân tôi lại bị chó cắn nữa rồi! Tôi tốn công tốn sức giúp cô thăm dò lịch trình của Thiệu Bình, rồi lại lãng phí tính mạng, lãng phí xăng xe hai lần đưa cô đi theo dõi anh ta, vậy mà cô trả ơn tôi như thế sao? Chỉ số thông minh của cô đã xuống thấp đến mức không còn phân biệt nổi người tốt và kẻ xấu rồi ư? Hả?”.

Dư Điền Điền nhanh chóng tháo dây an toàn, khi ngẩng đầu nhìn Trần Thuốc bỗng bình tĩnh một cách lạ thường: “Bác sĩ Trần, anh cứ mở miệng ra là lại làm tổn thương người khác, anh cho rằng bản thân anh là người tốt hay sao? Phải, kỹ thuật y tá của tôi không đến nơi đến chốn, nhưng lẽ nào tôi không cố gắng ư? Bắt đầu từ khi tôi bước lên xe, rốt cuộc anh đã nói bao nhiêu lần rằng kỹ thuật tiêm của tôi thấp kém? Phiền anh đếm lại một chút xem anh đã đả kích chỉ số thông minh của tôi bao nhiêu lần rồi. Làm người có thể không được thông minh như anh, không có được khả năng mắng người xuất sắc như anh, nhưng ít nhất tôi cũng hiểu được giữa con người với con người cần phải có sự tôn trọng tối thiểu, còn anh thì sao?”.

...

Trước khi đẩy cửa bước xuống, câu nói cuối cùng của Dư Điền Điền chính là: “Anh cao hơn người một bậc chẳng qua là điều kiện bên ngoài của anh, còn nói về con người bên trong, thì anh mới là kẻ khiến người ta phải khinh bỉ”.

Cô giận dữ đến mức không buồn để ý đến Trần Thuộc ở phía sau đang gào thét những gì, cứ quay đầu đi thẳng.

Trần Thuộc giậm chân xuống sàn đầy giận dữ, rõ ràng là anh giúp cô, vậy mà đổi lại lại là một tràng chửi mắng thậm tệ như thế. Anh gào thét to tên của cô, chỉ cảm thấy không thể gọi cô lại mà mắng cho một trận thì trong lòng thật khó chịu.

Thế nhưng cũng chỉ trong chốc lát, đột nhiên anh ý thức được rằng lúc cô quay đầu mắng chửi anh trước khi rời đi, dường như trong mắt cô xẹt qua cái gì đó lấp lánh.

Trần Thuộc bỗng im lặng.

Một hồi lâu sau, anh chỉ đành gục mặt xuống vô lăng, miễn cưỡng xem như đã trút hết được cơn giận trong lòng.

Anh nghĩ, cả đời này không thể lo chuyện bao đồng nữa! Nhất là những chuyện có liên quan đến phái nữ.

Nhất là Dư Điền Điền, người con gái đáng ghét, tính tình khó ưa kia!

Trong mắt anh ấy có ánh sao

Ở một buổi tối Trần Thước cảm thấy vô cùng bức bối, kể cả khi về nhà, Xúc Xích chạy lại đón anh, sắc mặt anh cũng chẳng dễ gần hơn chút nào.

Xúc Xích là một chú chó Golden to lớn, thú cưng của Trần Thước.

Anh hậm hà hậm hực đến ngã xuống ghế sofa, xịu mặt xuống hỏi Xúc Xích: “Mày nói xem, tao còn phải khéo léo kín đáo đến thế nào nữa đây? Mới có mức độ này thôi cô ấy đã không chịu nổi rồi, nếu như tao nói thật với cô ấy lúc ở nhà vệ sinh trong hội trường tao đã nghe thấy gã đàn ông kia cá cược với người ta rằng trong vòng một tháng sẽ چرا đồ được một cô nàng y tá bất kỳ nào đó, cuối cùng chọn cô ấy, cô gái trông có vẻ dễ ra tay nhất, thì có phải trái tim pha lê của cô ấy đã vỡ vụn rồi không?”.

Xúc Xích dỏng tai nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm, rồi vô có sửa “gâu gâu” mấy tiếng.

Vì tâm trạng của Trần Thước không tốt, nên khi tan ca trên đường về anh không mua cho Xúc Xích giả hai cái xúc xích thật như mọi khi. Dường như Xúc Xích có vẻ không vui, gấp gáp đến độ mắt cứ đảo bốn phía, còn không ngừng dụi dụi mũi vào Trần Thước.

Trần Thước nói: “Đừng có dụi lung tung, tao không mang xúc xích về cho mày đâu”.

Xúc Xích bỗng chốc ngừng hành động của mình, lặng lẽ đối diện với anh một lúc, sau đó quay đầu chạy đi chỗ khác. “Này này, mày chạy gì mà chạy chứ?” - Trần Thước gào lên với nó - “Mày đừng có giở trò này ra với tao! Mày đừng đừng là đấng mày râu, trái tim sao có thể pha lê như chị em phụ nữ được chứ?”.

Xúc Xích nhanh như chớp chạy vèo lên tầng hai, không buồn để ý đến anh nữa.

Trần Thước nhón nha nhón nhác nói với theo: “Chẳng phải mày vẫn chưa gặp Dư Diên Diên sao? Tại sao lại học tính xấu của cô ấy một cách triệt để như thế? Mày quay lại đây cho tao!”.

Anh cũng chẳng nghĩ lại xem bản thân có tư cách gì để nói người khác xấu tính, câu này mà truyền ra ngoài thì đúng là khiến người ta mắc cười.

...

Tám xong, Dư Diên Diên ngẩng ngơ ở ghế sofa một lúc lâu, tâm trạng đã bình tĩnh lại rất nhiều. Nếu nói rằng cơn bực dọc lúc trước là do Thiệu Bình gây nên, thì chi bằng nói bị Trần Thước chọc tức còn hơn.

Cô tự hỏi bản thân, có phải mình đã thích Thiệu Bình rồi không?

Thế nhưng xoa xoa lên ngực, nơi ấy trái tim cô vẫn đang yên lành, chẳng có chút buồn bã nào cả, đi đâu khiến cô thấy nuối tiếc duy nhất chính là bác sĩ Thiệu mà cô vẫn luôn cho là hiền lành tốt bụng hóa ra lại là một tay ăn chơi trác táng giống như Trần Thước đã nói. Nhiều nhất cũng chỉ là mất đi một người bạn bình thường và có chút buồn khi không gặp được người phù hợp với mình mà thôi.

Vừa đúng lúc ấy thì điện thoại đổ chuông, Thiệu Bình nhắn tin cho cô trên Wechat, là một icon mỉm cười: “Tiểu Ngư, ăn cơm chưa?”

Ngập ngừng một lúc, cô đánh được mấy chữ rồi lại nhanh chóng xóa đi.

Một lúc sau, đầu bên kia lại gửi tin nhắn đến: “Sao nói đến một nửa lại không nói gì nữa vậy?”.

Cô biết Thiệu Bình đã nhìn thấy bốn chữ “đang nhập văn bản”, nhưng cô vẫn chẳng muốn trả lời lại.

Cô đi gọt quả lê ăn, trong thời gian ấy Thiệu Bình đã gửi đến cho cô mấy tin nhắn liên.

“Tiểu Ngư, sao lại không để ý gì đến tôi thế?”

“Hôm nay đi qua rạp chiếu phim tôi đã xem mấy tờ áp phích, dạo này chiếu mấy bộ phim hot đấy, hay là hôm nào chúng ta đi xem nhé?”

Tin nhắn cuối cùng là: “Con gái các cô thường hay thích xem phim tình cảm lãng mạn, cô xem bộ phim này thế nào?”.

Bên dưới còn gửi kèm theo tờ áp phích quảng cáo về bộ phim, là một bộ phim về tình yêu tuổi học trò đang rất nổi gần đây.

Lần này thì Dư Điền Điền hoàn toàn thất vọng về người đàn ông này. Buổi chiều cô còn tự an ủi bản thân, Thiệu Bình ăn cơm cùng bạn nữ cũng có thể là một hành động xã giao bình thường, hoặc là anh ta muốn phát triển quan hệ với hai người con gái kia, còn với cô thì chỉ muốn kết bạn bình thường, chẳng làm sao cả.

Thế nhưng rủ cô đi xem phim hot, chỉ trong chớp mắt liền chọn ngay bộ phim tình cảm quyến rũ chảnh ròi.

Cuối cùng những ngón tay của Dư Điền Điền cũng cử động, gửi đến cho anh ta một tin nhắn: “Bác sĩ Thiệu, muộn lắm rồi, đừng gửi tin nhắn cho tôi nữa, tôi phải đi ngủ đây”.

Cuối cùng đầu dây bên kia cũng không thấy động tĩnh gì nữa.

...

Dư Điền Điền cho rằng mình nói lạnh lùng như thế, có lẽ Thiệu Bình sẽ không tự làm bẽ mặt mình nữa, thế nhưng không ngờ rằng ngày hôm sau anh ta lại đích thân tìm đến tận cửa. Buổi chiều hết giờ làm việc, anh ta bỗng nhiên xuất hiện ở cổng viện, ăn mặc rất phong cách và đẹp trai, trên tay ôm một bó hoa đứng đó.

Dư Điền Điền và Lục Tuệ Mẫn đang đi về phía cổng, từ xa đã nhìn thấy một người đang ôm bó hoa hồng đỏ tươi.

Lục Tuệ Mẫn nói: “Này này này, không phải là cái người kia định tỏ tình giữa đám đông đấy chứ?”.

Trông điệu bộ giống lắm.

Bước chân Dư Điền Điền bỗng khựng lại, nhìn kỹ một chút, cô không dám tin vào mắt mình, đúng là Thiệu Bình rồi! Cô rất sợ Thiệu Bình đang đứng đó đợi mình. Nếu đúng như vậy thì thật là mất mặt!

Cô bỗng kéo Lục Tuệ Mẫn quay đầu đi: “Đi cửa sau!”. “Làm gì vậy, đi xem trò vui không được sao?” - Lục Tuệ Mẫn kháng cự - “Sau khi tốt nghiệp đại học thì chẳng còn được thấy cảnh tỏ tình giữa đám đông nữa,

cậu để tớ hồi tưởng lại thời cấp sách tới trường một chút có được không?”.

Hồi tưởng cái đầu cậu ấy!

Thiệu Bình không cần sĩ diện, nhưng mà cô lại cần nó.

Nếu như không xảy ra sự việc ngày hôm qua, chưa biết chừng cô sẽ cảm thấy hành động này mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng rất lãng mạn, thế nhưng hôm qua cô đã tận mắt chứng kiến Thiệu Bình ân cần niềm nở với hai cô gái kia rồi, thế nên hôm nay bất luận thế nào cô cũng cảm thấy người đàn ông này thật “lãng”, còn “mạn” thì thôi đi.

...

Thiệu Bình đã nhìn thấy vào thời khắc tan ca, trong dòng người đông đúc đang vội vàng đi về phía cổng viện bỗng nhiên xuất hiện hai cô gái quay đầu đi về phía ngược lại, tập trung nhìn một lúc, cuối cùng anh ta đã nhận ra Dư Diên Diên.

Anh ta ôm bó hoa tươi trong tay, rẽ đám đông len vào bên trong, rồi đột nhiên gọi to tên Dư Diên Diên lên. Lục Tuệ Mẫn ngăn người, Dư Diên Diên khựng lại. Cuối cùng cả hai không thể không dừng bước.

Thiệu Bình mang vẻ khoe khoang thâm tình xuất hiện trước mặt Dư Diên Diên, ánh mắt đưa tình nhìn cô quay đầu lại, sau đó tặng cô bó hoa hồng trên tay mình, hàng ngàn lời muốn nói nhưng lại không sao thốt ra được. Dư Diên Diên vô cùng xấu hổ, nhất là khi bao nhiêu ánh mắt đang đầy tò mò thích thú đang vây xung quanh cô.

Cô không đưa tay nhận bó hoa kia, chỉ thấp giọng nói: “Bác sĩ Thiệu, anh đừng như vậy”.

Thiệu Bình cho rằng cô đang vờ tỏ ra ngại ngùng, còn bước đến kéo tay cô: “Tiểu Ngư, anh thích em, làm bạn gái của anh, được không?”.

Dư Diên Diên căng thẳng, vội vàng rút tay lại: “Bác sĩ Thiệu, đang ở nơi công cộng, anh nên chú ý một chút!”.

Cô lùi về sau một bước, lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi không thích anh”.

Sau đó cô kéo Lục Tuệ Mẫn quay người định rời đi. Thiệu Bình đâu

đành lòng để con vịt đã được luộc chín cứ thế cất cánh bay? Anh ta đã cá cược với bạn r ồi, mất đi cái đồng hồ đeo tay hàng hiệu đặt cược thì cũng không nói làm gì, nhưng thanh danh đánh đâu thắng đó trên tình trường của anh ta mới là quan trọng nhất.

Quả nhiên anh ta tiếp tục đuổi theo, r ồi túm lấy khuỷu tay cô, lần này còn tăng thêm lực, khiến Dư Điên Điên không sao hất ra được.

“Tiểu Ngư, chẳng phải em thích anh sao? Anh biết anh làm như thế này là quá vội vàng, nhưng mà... nhưng mà...” - kỹ thuật diễn của anh ta y như thật, thoáng cái đã diễn đến cảnh ấp a ấp úng nói không nên lời trong khi cấp bách, cuối cùng còn thể hiện mình vô cùng xúc động - “Nhưng mà kể từ khi gặp em ở hội trường hôm đó, anh đã chắc chắn đó là em r ồi!”.

Toàn thân Dư Điên Điên nổi da gà, cô đang định nói gì đó phá vỡ cái ảo tưởng đẹp đẽ của anh ta, thì bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc khác vang lên nhanh hơn cô một bước.

...

“Chắc chắn đó là cô ấy hay chắc chắn đó là chiếc đồng hồ Rolex trên tay bạn anh, hả thánh tình?” - giọng nói ấy vô cùng lạnh lùng, còn mang theo ý châm biếm.

Dư Điên Điên và Thiệu Bình cùng một lúc quay đầu lại, Trần Thước đang ngồi trên chiếc xe bên cạnh, bình thản xem cảnh tượng này, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn thẳng vào Thiệu Bình.

Dư Điên Điên hỏi: “Rolex gì chứ?”.

Thiệu Bình thẹn quá hóa giận, phút chốc không nói nên lời.

Đương nhiên Thiệu Bình biết anh chàng Trần Thước này chính là đầu sỏ gây nên chuyện mình bị lãnh đạo trách mắng một trận thậm tệ, nếu như không phải người đàn ông thích lo chuyện bao đồng này nói với lãnh đạo về việc mình cá cược trong nhà vệ sinh ở hội trường rằng sẽ cura đồ được một cô gái, thì sao mình có thể bị đuổi ra khỏi hội trường được chứ?

Hôm đó Thiệu Bình bị gọi đến phòng làm việc, câu đầu tiên chào đón anh ta chính là: “Chủ giảng người ta đã nói r ồi, không hy vọng kiểu người

hạ lưu, lấy công việc làm công cụ چرا gái như anh nghĩ ở hội trường làm chướng mắt người ta!”.

Thế nhưng lần đó gặp Dư Điền Điền ở siêu thị, cô lại bày tỏ bản thân vô cùng áy náy, hết lời giải thích, anh ta mới biết hóa ra Dư Điền Điền hiểu lầm rằng vì hiềm khích giữa cô và Trần Thuộc nên anh ta mới bị liên lụy như vậy. Giá của chiếc đồng hồ Rolex kia phải hơn ba vạn tệ, sao anh ta có thể từ bỏ một cách dễ dàng như vậy được chứ? Nếu như Dư Điền Điền đã không biết sự thật này, thì kết quả của câu chuyện vẫn chưa tường tỏ, và...

Thiệu Bình chỉ hoảng hốt trong chốc lát, rồi ngay sau đó liền bình tĩnh lại. Anh ta quay đầu lại hỏi Dư Điền Điền: “Tiểu Ngư, chuyện của chúng ta không cần người khác xen vào, chỉ bằng chúng ta tìm nơi yên tĩnh một chút nói chuyện tử tế?”.

Trần Thuộc lại cười: “Là nói chuyện tử tế hay là nói dối tử tế?”.

Dư Điền Điền hoàn toàn không hề ngốc nghếch, mặc dù cô không hiểu câu “Rolex” Trần Thuộc vừa nói lắm, nhưng cũng biết trong chuyện của Thiệu Bình còn có ẩn tình gì đó mà cô chưa rõ, mặc dù cũng không biết vì sao khi trước Trần Thuộc không nói với cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiệu Bình, hôm nay cô đã biết một chút sự thật xấu xa của anh ta, lại thêm khuôn mặt hòa nhã kia, cô cảm thấy càng nhìn càng thấy anh ta giả dối .

“Bác sĩ Thiệu, anh về đi. Từ nay về sau dù có việc gì hay không có việc gì cũng đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng nhắn tin cho tôi nữa, tôi sẽ cho anh vào danh sách chặn” - cô nói một cách bình tĩnh.

Thiệu Bình vẫn đang vùng vẫy một cách vô ích: “Tiểu Ngư, chẳng phải em đã từng nói với anh cái người tên Trần Thuộc này mồm miệng cay độc sao? Lẽ nào em muốn tin lời vu oan cho anh của anh ta, chỉ vì mấy câu nói của anh ta mà em định tuyệt giao với anh?”.

Khuôn mặt Thiệu Bình đầy vẻ tủi thân, như muốn nói: “Tôi không thể tin nổi”.

...

Người xem xung quanh mỗi lúc một đông, Dư Diên Diên dứt khoát bước qua anh ta đi về phía trước, Lục Tuệ Mẫn liền đi theo sau cô, lờm Thiệu Bình một cái.

“Được rồi đó bác sĩ Thiệu, bị chê vẫn chưa đủ mất mặt sao? Tình lại đi, lưu cái danh hiệu thánh tình của anh lại bệnh viện chỉnh hình đi, các y tá ở đây thích hợp với anh hơn.”

Cuối cùng Thiệu Bình then quá hóa giận, liền vứt bó hoa hồng xuống đất, định một lần nữa chạy lên kéo khuỷu tay Dư Diên Diên lại để nói lý.

Không ngờ hành động của Trần Thước còn nhanh hơn anh ta. Vừa xuống xe, chỉ vài chùng mấy bước dài, anh đã bước đến đứng ngay phía sau rồi nắm chặt lấy tay Thiệu Bình.

“Anh làm gì vậy, anh muốn giở trò lưu manh giữa chốn đông người ở ngay cổng bệnh viện Số Hai sao?”

Thiệu Bình đau đến mức chỉ biết kêu gào.

Dư Diên Diên và Lục Tuệ Mẫn đứng cách đó mấy bước chân liền quay đầu lại nhìn anh ta.

Trần Thước nhìn anh ta một cái khinh bỉ rồi đẩy mạnh anh ta sang một bên, Thiệu Bình liền loạng choạng mấy bước sau đó mới đứng vững được.

“Trần Thước, cái đồ đê tiện cáng này! Anh được lắm, anh dám...”

“Tôi rất được, cảm ơn anh quan tâm” - Trần Thước chẳng chút khách khí, nở nụ cười đáp lại - “Chỉ là nếu như anh giở trò lưu manh trước mặt tôi một lần nữa, tôi không dám chắc anh còn có thể lành lặn như này đâu”.

Đôi mắt Trần Thước híp lại, rất có khí thế của người sẵn sàng tiến lên phía trước đánh nhau.

Thiệu Bình vốn là người chải chuốt điệu đà, trông dáng vẻ nhỏ nhắn yếu đuối, chẳng có mấy sức lực, lúc này đây khuôn mặt cứ thoát đỏ thoát trắng, giận dữ quay đầu rời đi, miệng lầm bầm: “Anh nhớ đấy cho tôi!”.

“Không cần thiết phải nhớ, anh còn chẳng bằng một cọng hành, tôi nhớ anh để làm gì?” - Trần Thước vẫn cứ khiêu khích, cho anh ta thêm chút bực

đọc.

Thiệu Binh như thể tức đến sùi bọt mép, chạy biến đi.

...

Dư Điền Điền đứng cách đó mấy bước chứng kiến cảnh này, bỗng nhiên cảm thấy thực ra Trần Thuốc cũng không đến mức khiến người ta ghét như vậy.

Con người Dư Điền Điền, nếu người khác đối xử tử tế với cô thì bất luận thế nào cô cũng không làm chuyện gì khiến người ta mất mặt. Cho nên mặc dù Thiệu Binh là kẻ xấu xa bỉ ổi, nhưng chỉ cần anh ta nở nụ cười giả tạo chào hỏi cô, cô cũng sẽ không bêu riếu anh ta trước đám đông.

Ngược lại, nếu ai đó đối xử với cô không tốt, cô sẽ phát huy tinh thần “kiên trung vượt khó”, thậm chí khí thế của cô còn hơn đối phương một trăm lần, cũng giống như cô đối xử với Trần Thuốc vậy.

Thế nhưng lần này, Trần Thuốc lại hùng hùng hổ hổ ngăn cản nhuệ khí của Thiệu Binh giúp cô, cô cảm thấy vô cùng hả lòng hả dạ.

Cô lại liếc sang Trần Thuốc đang đứng đó, thân hình anh cao ráo thẳng tắp, nhìn kiểu gì cũng thấy một khí thế hào hùng cương trực, thật sự không thể so sánh với kẻ tiểu nhân mà ra vẻ đạo mạo như Thiệu Binh được.

...

Dòng người dần dần tản đi, cô bước đến trước mặt Trần Thuốc, nói thật lòng: “Bác sĩ Trần, cảm ơn anh, nếu như không phải là anh...”.

“Nếu như không phải là tôi, thì bây giờ cô đã là miếng thịt cá mặ cho người ta xâu xé rồi, cô cũng trở thành chiến lợi phẩm của đò cầ thú họ Thiệu kia cùng chiếc đòg hồ Rolex rồi, còn chẳng hay biết gì vẫn giúp họ đếm tiền” - từng câu Trần Thuốc nói vô cùng sắc sảo - “Chỉ là đối với tên cầ thú họ Thiệu kia, cái đòg hồ hiệu Rolex e rằng vẫn đáng tiền hơn cô một chút”.

Dư Điền Điền lại một lần nữa ngăn người. Chẳng phải anh đã giúp cô sao? Vì sao giúp xong liền lập tức lật mặt với cô?

Trần Thuốc mặt sầm xuống nhìn cô chằm chằm, chất vấn cô từng câu

từng lời: “Tôi m òm m ép đ ê h ên ch ứ g ì? Tôi có lòng tốt giúp cô, đ ổi lại tôi nhận đ ược cái này ư? Cô đi nói xấu sau lưng tôi với tên c ần thú họ Thiệu kia?”.

Đột nhiên Dư Đ i ên Đ i ên ch ột d ạ.

“Không phải, bác sĩ Tr ần, lúc đó tôi không biết Thiệu Bình là cáo đ ội l ốt c ừu, cũng không h ề biết anh chính là c ừu đ ội l ốt cáo, cho nên tôi mới phạm phải sai l ầm như thế. Bây giờ thì tôi biết ai mới là người tốt r ồi, thật sự xin lỗi, tôi không nên nói anh như vậy... Mặc dù anh m òm m ép đ ê h ên nhưng tấm lòng lại rất tốt...”

Tr ần Thước tức đ ến mức muốn đ ạp s àn. Nói đi nói lại vẫn là m òm m ép anh đ ê h ên? Vậy thì có khác biệt gì với việc không giải thích?

Anh vừa gi ận d ữ bước lên xe, vừa quay đ ầu lại nói với cô: “Dư Đ i ên Đ i ên, cô nhớ rõ cho tôi, nếu như l ần sau tôi mà còn không có mắt đ ưa tay giúp đ ỡ cô một l ần nữa, thì tôi sẽ tự chặt tay mình!”.

Thế nhưng bác sĩ Tr ần của chúng ta đâu có biết rằng trên đ ời này có một hành đ ộng mang tên “tự đ ánh vào mặt mình”.

...

Thứ Sáu tu ần này cô sẽ ch ẳng có đ ối tượng chính thức nào, cũng ch ẳng có bữa tiệc nơi vườn treo nào hết. Dư Đ i ên Đ i ên không thể mang bác sĩ Thiệu nào đó đ ến đ ể đ ánh lừa cô mình đ ược nữa, cô dứt khoát không nghe đ iện thoại, sau khi tan làm b ền ôm một ch ờng sách chuyên ngành đ ến thư viện.

Sách y học đ ặt ở t ầng bốn, khi ôm một ch ờng sách bước chân lên t ầng bốn, cuốn sách đ ặt ở trên cùng bỗng rơi “bụp” một tiếng xuống đ ất, khiến số người ít ỏi đ ang ở t ầng bốn phải chú ý. Cô cúi người xuống nhặt sách, không nhìn thấy ở cuối giá sách thứ hai có người nghe thấy tiếng ng ọ qua nhìn, vừa nhận ra là cô liền ng ập ngừng trong giây lát.

Cô quản lý thư viện nhận ra Dư Đ i ên Đ i ên, liền cười chào hỏi cô: “Mới đó mà đã đ ọc hết từng này sách r ồi sao?”.

Cô quản lý thư viện có ấn tượng sâu sắc với cô cũng bởi vì trông dáng

hình cô nhỏ nhắn, vậy mà liên tục nửa tháng tuần nào cũng đến mượn sách chuyên ngành về ô-một ch-ờng đ-ầy sách như vậy cũng không biết mệt.

Dư Đ-iền Đ-iền cười ngại ngùng: “Cháu đọc xong hết rồi, chỉ là không biết có nhớ nổi hay không thôi”.

“Bây giờ không để gì mà gặp được người chăm chỉ như cháu đâu” - cô nhân viên thư viện vừa giúp cô quét mã sách, vừa khen cô.

Dư Đ-iền Đ-iền then thùng nhận lời khen đó, rồi ngượng ngùng giải thích: “Kỹ thuật y tá của cháu không tốt, nên chỉ đành đọc nhiều sách một chút để bổ sung kiến thức”.

Trả sách xong, cô nhanh chóng bước đến giá sách về hộ lý nhi khoa, bắt đầu chọn tìm những nhiệm vụ mới. Giá sách mà cô đang đứng gần ngay cửa sổ sát đất, ánh chiều tà chênh chếch hắt vào phòng, chiếu lên người cô, rồi chảy xuống dưới chân thành một mảng bóng màu vàng cam.

Trần Thước đang đứng sau giá sách dành cho khoa Ngoại cách đó không xa, lúc này đôi mắt khẽ híp lại, nhìn cô đang nhón chân cố gắng với cuốn sách ở trên cao.

Cô thử lấy hết lần này đến lần khác, cho đến lần thứ tư, bỗng nhiên một anh chàng trẻ tuổi phía sau cô không thể đứng nhìn thêm được nữa, giơ tay lên với cuốn sách ấy xuống giúp cô. Cô vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, lại vừa có chút xấu hổ, vội vàng đón lấy cuốn sách, khuôn mặt đỏ bừng lên nói cảm ơn, khi cong khớp miệng liền lộ ra hai cái răng khểnh nhỏ, trông vô cùng đáng yêu.

Chưa tiến được mấy bước, đôi chân Trần Thước liền dừng lại, lòng bàn tay anh có chút ngưa ngứa.

Anh nhanh chóng cảm thấy không vui, bởi vì người con gái này lại có thể cười một cách ưa nhìn như thế đối với người giúp mình lấy cuốn sách xuống, dựa vào cái gì mà anh đã giúp cô bao nhiêu lần như vậy, thế mà cô chưa bao giờ tươi cười với anh?

Dư Đ-iền Đ-iền ôm một ch-ờng đ-ầy sách ng-ồi xuống trước một bàn trống, sau đó lấy một chiếc bút và một cuốn sổ từ trong túi ra, vừa chăm

chú đọc sách vừa cẩn thận ghi chép sang cuốn sổ. Cô không hề biết vị bác sĩ Trần cô ghét cũng đang ở trong thư viện, thậm chí còn cách cô một đoạn không xa, đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động của cô.

...

Chừng nửa tiếng sau, mặt trời sắp lặn, Dư Điên Điên cuối cùng mới thu dọn sách vở chuẩn bị ra về. Vì sách quá nặng, ba lô không để hết được, nên cô đành phải ôm một chồng sách lớn vất vả đi ra ngoài. Thư viện cách bến xe bus một đoạn đường, cô hồn hà hồn hên ôm chồng sách đi thật vội cho kịp chuyển xe, bụng sôi lên ùng ục vì đói.

Trần Thước cũng không biết dây thần kinh nào của mình có vấn đề, cứ lái xe chậm rì rì như con ốc sên phía sau cô, trong đầu không thôi băn khoăn rốt cuộc mình có nên tiến lên trên cho cô ấy đi nhờ xe hay không? “Mày xem, cô ấy nhỏ nhắn yếu đuối như thế, còn ôm một chồng sách nặng như vậy, cho cô ấy đi nhờ xe đương nhiên là xuất phát từ lòng nhân đạo rồi!” Nhưng mà chẳng phải hôm qua anh vừa mới nói sau này sẽ không giúp đỡ cô nữa hay sao?

Trần Thước tự khuyên bản thân mình đừng nghĩ tiêu cực quá, cô ấy thích ôm chồng sách thế thì cứ để cô ấy ôm, mình đừng làm chuyện gì ngốc nghếch để cô lại độc mồm độc miệng bắt mình tự cắt tay mình.

Thế nhưng sắp đến ngã rẽ chuẩn bị bẻ tay lái rồi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh lại quay đầu nhìn.

Thân hình bé nhỏ kia thực sự là có thể ôm một chồng sách nặng như thế sao? Mày nhìn cô ấy đi, lưng cũng không còn thẳng được nữa rồi...

...

Thế là vào đúng khoảng khắc Dư Điên Điên giơ tay chỉnh lại cuốn sách ở trên cùng, một chiếc xe màu đen vô cùng quen thuộc liền dừng bên cạnh cô.

Trần Thước hạ cửa kính xe xuống, mặt xầm xì nói với cô: “Lên xe!”.

Dư Điên Điên đang định hỏi lên xe làm gì, khuôn mặt anh trông càng khó coi hơn, hùng hù hỏ hỏ quát lên với cô: “Anh đây cho cô đi nhờ xe

hoàn toàn là xuất phát từ tấm lòng nhân đạo, dù sao tôi với cô cũng là đồng nghiệp nên tôi không nhẫn tâm nhìn cô bị sách đè chết. Cô đừng có được lợi còn kêu mình thiệt thòi, cô mà dám nói những câu để bắt tôi phải tự cắt tay mình, tôi sẽ lái xe nghiền chết cô!”.

Dư Điền Điền chẳng hiểu ra sao: “Tôi có nói gì... sao?”. Chẳng phải cô còn chưa kịp nói tiếng nào hay sao?

Thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của cô, khuôn mặt Trần Thước mới để coi hơn một chút, lại thấy cô không đưa được tay ra, bèn mở cửa xe giúp cô: “Mượn nhiều sách như thế này một lúc, cô muốn một phát ăn ngay hay sao? Lên xe đi, tiện đường tôi đưa cô về”.

Dư Điền Điền đứng im, hàng mày nhíu chặt, như thể đang suy tính xem rốt cuộc mình có nên tham gia bữa Hông Môn Yến^{4*} này không vậy?

** Hông Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hông Môn bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hông Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại rất nguy hiểm.*

Trần Thước lại sầm mặt xuống: “Cái gì thế, cái gì thế? Tôi đã chủ động muốn đưa cô về nhà, cô còn bày ra vẻ cao ngạo cho tôi xem? Cô có lên xe hay không, không lên thì tôi đi đây. Tôi nói cho cô biết, mất đi cơ hội lần này sẽ không có cơ hội lần sau đâu, cô cũng không phải không biết xe bus ở đây cứ cách nửa tiếng mới có một chuyến...”.

Một mình anh cứ càu nhàu mãi không thôi, đột nhiên Dư Điền Điền cảm thấy rất buồn cười. Sau khi xảy ra sự việc ngày hôm qua, trông anh cũng

không đến nỗi khiến người ta ghét như vậy, cô nhếch khoé miệng, ngẩng lên xe của anh.

Giọng cần nhần của Trần Thước cũng im bật từ đó.

Dư Điền Điền cũng vờ xỉ mặt xuống: “Bác sĩ Trần, anh có lái xe không? Chẳng phải anh muốn đưa tôi về nhà hay sao? Đừng có mà tôi vừa lên xe anh liền nói với tôi rằng anh đưa tôi cho vui rồi lại bắt tôi xuống xe đó nhé, nếu như anh thật sự đánh lừa tôi như thế, tôi sẽ cầm sách nện chết anh luôn!”.

Cô vốn dĩ cũng chỉ là nói đùa thôi, nhưng nói một hồi lại bỗng nhiên phát hiện ra trường hợp này có khả năng không phải là nói đùa lắm chứ! Trần Thước đề tiện như vậy, những chuyện như thế này không chừng anh cũng có thể làm ra! Vừa nghĩ như thế, cô vô cùng cảnh giác, ngẩng đầu thận trọng nhìn Trần Thước.

Đâu phải Trần Thước không nhận ra cô đang nghĩ gì, liền giậm chân ga, quay sang lờm cô: “Cô nghĩ tôi là người như thế nào vậy?”.

“Là người bụng dạ hẹp hòi của khoa Ngoại trên tầng hai” - Dư Điền Điền rất thành thật.

Trần Thước suýt chút nữa bị chọc cho tức ngất. Thế nào là người bụng dạ hẹp hòi của khoa Ngoại trên tầng hai? Người bụng dạ hẹp hòi là thế nào? Khuôn mặt Trần Thước đen sì, đang định phản kích thì nghe thấy điện thoại của Dư Điền Điền đổ chuông.

Là lễ tân của khách sạn vườn treo gọi điện đến, hỏi Dư Điền Điền khoảng khi nào thì đến, đã đến thời gian đặt trước rồi. Dư Điền Điền do dự một chút, rồi xin lỗi nói muốn hủy lịch đặt trước đó vì cô có việc không thể đi được. Vừa ngắt điện thoại thì cô của Dư Điền Điền lại gọi điện tới. Dư Điền Điền chần chừ không muốn nghe máy, rồi dứt khoát chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

...

Trần Thước hỏi: “Cô định tới vườn treo ăn cơm ư?”.

“Không đi nữa” - Dư Điền Điền nói với vẻ chẳng mấy hứng thú.

“Tại sao lại không đi nữa?”

“Nhờ phúc của anh, tôi đã tuyệt giao với người cùng ăn cơm với mình rồi.”

“Ồ, đúng là nhờ phúc của tôi” - Trần Thuớc gật đầu, rồi lại chỉ sang chiếc điện thoại đang không ngừng nhấp nháy của cô - “Vậy thì tại sao lại không nghe máy?”.

Dư Điền Điền mếu máo: “Lúc đầu là định nhờ bác sĩ Thiệu giúp tôi diễn kịch, để tránh việc cô tôi suốt ngày bắt tôi đi xem mặt, kết quả bây giờ bác sĩ Thiệu cũng chẳng còn, bữa tiệc dưới ánh nến chẳng còn, tôi lấy gì để lừa cô tôi đây?”.

Trần Thuớc liếc nhanh trí, chỉ vào mình: “Cô cảm thấy tôi thế nào?”.

“...” - Người chẳng ra sao còn vờ tỏ ra đứng đắn. Đương nhiên, Dư Điền Điền chỉ dám nghĩ vậy chứ không dám nói ra.

“Tôi rất thích ăn bò bít tết ở khách sạn vườn treo, nếu không thì cô cần xin tôi đi, tôi sẽ giúp người giúp đến cùng, cùng cô đi diễn vở kịch này” - Trần Thuớc chủ động đề nghị.

Đề nghị này thật khiến người ta phải động lòng. So với Thiệu Bình, Trần Thuớc chỉ có tốt hơn, chứ không hề kém cỏi chút nào. Đôi mắt Dư Điền Điền khê đảo, động lòng thì động lòng nhưng cũng không dám chắc Trần Thuớc lại tốt bụng như vậy.

Cô nhìn thật kỹ Trần Thuớc, hỏi anh: “Anh có ý đồ gì mờ ám hả?”.

Trần Thuớc mặt sa sầm: “Thế nào là ý đồ gì mờ ám? Tôi thành tâm thành ý muốn giúp cô, có người ăn nói như cô sao?”.

“Nhưng mà hôm qua anh vừa mới nói nếu như còn giúp tôi nữa thì sẽ tự chặt tay mình” - Dư Điền Điền chỉ ra.

Sắc mặt Trần Thuớc càng sa sầm. Anh xị mặt lái xe một lúc, cuối cùng lái xe đến cửa khách sạn vườn treo, sau đó dừng xe lại mới gượng gạo nói: “Tôi quên mang theo chìa khóa nhà rồi”.

Dư Điền Điền nhìn anh, đôi đờng tử như thế bất động. Mặt Trần Thuớc có chút ửng đỏ: “Chìa khóa dự bị ở chỗ bạn tôi, nhưng cậu ta lại đi công tác

ở bên ngoài, mười giờ tối nay mới quay về’.

Dư Diên Diên gật đầu: “Ồ”. Cô còn đang đợi anh nói tiếp.

Anh cố nhin, khuôn mặt càng đỏ hơn: “Vitalien của tôi cũng ở nhà”.

“...” - “Sau đó thì sao?!”

“Tôi đói.”

“...” - Khóe môi Dư Diên Diên bắt đầu giật giật. Cho đến cuối cùng Trần Thuộc không thể kìm thêm được nữa trừng mắt lên: “Ý của tôi chỉ là muốn cô mời tôi ăn bữa cơm mà thôi, huống hồ bữa này cũng không phải là miễn phí, chẳng phải tôi còn bán cả sắc đẹp của bản thân để giúp cô sao? Một câu thôi, cô đồng ý hay là không đồng ý?”.

Nhìn bộ dạng then quá hóa giận của anh, cuối cùng Dư Diên Diên cũng nhoẻn miệng cười: “Vậy cũng được, tôi sẽ gắng gượng mời anh ăn bữa cơm, bác sĩ Trần anh cũng không cần phải cảm ơn tôi quá, tấm lòng nhân đạo mà!”.

Chưa đi được mấy bước, cô lại quay đầu cười tươi tắn: “Dù sao thì tôi cũng không phải loại người thích nói lời độc địa, cũng chưa từng nói câu nào đại loại như nếu tôi giúp anh thì sẽ tự cắt tay mình, anh nói xem có đúng không, bác sĩ Trần?”.

Có đúng không? Có đúng không cái quái gì chứ!

Khuôn mặt Trần Thuộc vô cùng khó coi, nếu không phải vì cái bụng đói meo đang không ngừng kêu lên ùng ục, bữa tối còn phải nhờ vào người con gái thích ghi hận này, thì anh đã nện cho cái đầu cô sưng lên mấy khối u r ồi.

...

Khách sạn vườn treo nằm bên bờ sông, ở vị trí tầng thứ mười của một tòa lầu, phong cách kiến trúc theo kiểu vườn hoa châu Âu khiến người ta cảm thấy bầu không khí vô cùng trong lành và tươi mới, còn có thể ngắm nhìn phần lớn thành phố C từ trên cao. Dư Diên Diên muốn đến đây từ rất lâu rồi, nhưng thứ nhất vì giá thành đắt đỏ, thứ hai bởi không có người yêu, đến rồi thì cũng hoài phí phong cảnh đẹp nơi đây mà thôi.

Vừa mới ng ồi xuống, Trần Thước đã hỏi cô: “Cô cứ bĩu môi mãi như thế để làm gì?”.

Trần Thước cho rằng cô đang hối hận vì mời mình ăn cơm.

Dư Điền Điền nói: “Tôi chỉ đang không ngờ rằng tôi lại cho anh lần đầu tiên quý giá này”.

Trần Thước chẳng chút nể nang gì, trừng mắt lên với cô: “Dư Điền Điền, đồ thì có thể ăn lung tung nhưng lời thì không thể nói bừa. Lời này của cô nếu như truyền ra ngoài, thì sẽ bôi nhọ trình tiết của tôi đó! Một người là tình nhân trong mộng và là bạn trai lý tưởng của ba mươi triệu cô gái trên toàn thế giới như tôi, chỉ một câu vừa r ồi của cô đã làm sụp đổ cả tấm lòng mến mộ và sự theo đuổi cả một đời của họ, cô nói xem, chẳng phải cô đang làm đi ều ác hay sao?”.

Dư Điền Điền cười vui vẻ: “Ôi ôi? Trình tiết của bác sĩ Trần vẫn còn sao? Nhìn đức hạnh của anh, tôi cho rằng nó đã bị chó ăn mất từ tám trăm năm trước r ồi”.

Trần Thước không hề tức giận, mà ngược lại còn nhoẻn miệng cười: “Đúng thế, nguyên nhân mà nó vẫn còn chẳng phải chính là để đợi đến hôm nay bị chó ăn mất hay sao?”.

Dư Điền Điền nói không lại anh, li ền vò đầu bứt tóc hỏi: “Bác sĩ Trần, có ai từng nói với anh rằng cái miệng này của anh thực sự khiến người ta rất ghét chưa?”.

“Không có” - Trần Thước nói khoác mà không biết ngượng - “Thế nhưng lại có rất nhiều người nói với tôi rằng khuôn mặt này của tôi thật sự khiến người ta rất yêu”.

“Vậy thì hôm nay tôi sẽ làm việc tốt, nói cho anh biết rằng miệng anh rất đê tiện, bác sĩ Trần, anh hãy cố gắng sửa đổi nhé, đừng có từ bỏ, hy vọng anh luôn luôn cố gắng.”

“Vậy còn cô, Dư Điền Điền, có ai nói với cô rằng cái dáng vẻ m ồm năm miệng mười nhanh múa vuốt muốn đấu lại người ta của cô vô cùng vô cùng dữ tợn, rất rất không thực nữ, có thể khiến cho đối tượng xem mặt

sợ quá mà chạy mất, sau đó cô phải sống cô đơn một mình cả đời chưa?”

“Không có” - Dư Điền Điền không chút cảm tình, nói - “Nhưng mà cũng không ít người nói với tôi rằng tôi là người thật thà, hiền lành giỏi giang, sau này ai lấy được tôi thì đó là có phúc trời cho đó”.

Trần Thước gật gật đầu: “Vậy thì hôm nay tôi cũng sẽ làm một việc tốt, nói cho cô sự thật là cô sẽ chẳng tìm thấy đối tượng nào hết, y tá Dư, cô hãy cố lên nhé, đừng bao giờ từ bỏ. Mặc dù tôi trông cô cũng chẳng có chút hy vọng nào, nhưng dù sao cô cũng nói r ồi, hy vọng cô luôn luôn cố gắng, tôi cũng sẽ thật lòng chúc phúc và c ầu nguyện cho cô”.

Dư Điền Điền bị anh chen ngang h ồi lâu, cuối cùng tức giận hỏi anh: “Bác sĩ Trần, anh ăn nói thất đức như vậy, tôi thật sự rất hiếu kỳ đấy, sao anh có thể thuận lợi mà lớn được đến chừng này? Trong quá trình trưởng thành không bị người ta đánh chết đúng là may mắn quá r ồi!”.

...

Trần Thước chẳng buồn quan tâm đến Dư Điền Điền nữa, anh với lấy tờ menu trong tay cô nhân viên phục vụ đã đứng đợi bên cạnh một lúc lâu, cô này nhin cười đến mức sắp không thể nhin nổi nữa r ồi. Sau khi xác định được món mình định chọn, anh hoàn toàn không chút vội vã, mà để cho Dư Điền Điền chọn món trước, cũng xem như có chút phong độ.

...

Dư Điền Điền do dự không quyết cứ lật đi lật lại tờ thực đơn, không biết nên chọn món gì ngon.

Trần Thước bèn gợi ý cho cô: “Món đùi gà nướng sốt chanh ở đây rất được, cô có thể thử xem”.

Sau đó khi đùi gà được đưa lên, cô liền cắn một miếng, tươi ngon nhiều sốt, ngoài giòn trong mềm, ăn đến mức cô bỗng nhiên hy vọng cuộc đời này hữu hạn, thậm chí ngay cả người vừa gợi ý cho cô món này đang ng ồi đối diện trông cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Cô cười hỏi: “Bác sĩ Trần, sao anh biết tôi sẽ thích món này?”.

Trần Thước nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng sứ, bắt chước ngữ điệu

như đờ thần kinh của cô, nói một cách cường điệu: “Bác sĩ Trần, tôi đã nảy sinh tình cảm với cái đùi gà này rồi, anh đừng có lãng phí, nhất định phải ăn hết đấy nhé!”.

Dư Diên Diên muốn nhét cái đùi gà còn lại vào miệng anh, chặn lại cái miệng ngoa ngoắt của anh, thế nhưng đùi gà quá ngon, cô thật không nỡ. Cô chỉ hừ hừ mấy tiếng rồi lại vùi mặt vào gặm đùi gà.

...

Cô của Dư Diên Diên nói sẽ đến đây xem mặt bạn trai chính thức của cô, cho nên chốc chốc Dư Diên Diên lại ngoái đầu nhìn ra phía cửa ra vào, nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng cô mình đâu. Ngồi ăn được một nửa, bỗng nhiên cô cảm giác thấy ở bàn ăn cách chỗ cô hai bàn có một đôi nam nữ đang ngồi dùng bữa cứ không ngừng nhìn qua phía này.

Cô hỏi nhỏ Trần Thước: “Anh có nhìn thấy người ngồi ở bàn phía bên kia không?”. Cô hất hất cằm về phía đó: “Họ luôn nhìn về phía chúng ta”.

Trần Thước ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn khuôn mặt liền sa sầm xuống.

Thấy Dư Diên Diên cũng ăn được kha khá rồi, anh bèn đặt dao đĩa trên tay xuống, bình tĩnh nói: “Chúng ta đi thôi”.

Dư Diên Diên bỗng giật mình: “Sao bỗng nhiên lại muốn về thế? Bánh ngọt của tôi còn chưa mang ra cơ mà!”.

“Không ăn nữa, lần sau có cơ hội tôi sẽ đưa cô đến đây, mời cô ăn một lần nữa” - Trần Thước vừa dứt lời liền đứng dậy, dáng vẻ không chút nghi ngờ kéo Dư Diên Diên ra quầy thanh toán.

Nguyên cớ gì khiến anh không thể ngồi ở đó thêm mấy giây nữa, không thể đợi nhân viên tới bàn tính tiền, mà rời đi vội vàng vàng như vậy?

Dư Diên Diên không kịp được, quay đầu nhìn người đang ngồi ở bàn đằng kia, cặp đôi nam nữ trẻ tuổi ấy cũng đang nhìn về phía hai người, dường như đang nói cái gì đó.

...

Khi bước vào thang máy, Dư Diên Diên lấy hết can đảm hỏi Trần Thước: “Họ là ai thế?”.

Trần Thước không lên tiếng.

“Không phải là cô bạn gái trước của anh cùng anh bạn trai hiện giờ của cô ta đấy chứ?” - Dư Điền Điền thử làm cho không khí ấm áp hơn, cười ha ha.

Trần Thước liền lườm cô một cái: “Cô vừa trở về từ Bắc cực hay sao? Cũng không nhìn xem bên ngoài mùa đông lạnh giá thế nào, nói đùa kiểu đó thích hợp ư?”.

...

Dư Điền Điền tự khiến bản thân bẽ mặt, đành buồn bực nói một câu: “Lã Đĩnh Tân lại bị chó cắn rồi”.

Trần Thước liền lập tức trừng mắt lên: “Nói ai là chó vậy?”.

“Ai cắn Lã Đĩnh Tân người đó là chó thôi.”

“Vậy xin hỏi Lã Đĩnh Tân, cô đã giúp đỡ tôi được gì?”

“Nhìn bộ dạng tổn thương muốn chết của anh, tôi muốn an ủi anh, kể chuyện cười cho anh nghe, kết quả anh ngược lại còn cắn tôi một cái, anh nói xem tôi có phải là Lã Đĩnh Tân không?”

Trần Thước phút chốc không nói gì nữa, ngẩng đầu nhìn vách tường sáng bóng trong thang máy, như thể đang tỉ mỉ xem xét xem biểu cảm của mình có đúng như Dư Điền Điền nói không.

Nhìn rồi lại nhìn, anh cũng không nói gì nữa.

...

Cuối cùng thang máy cũng xuống tới tầng hầm để xe, “tinh” một tiếng cửa mở ra.

Trần Thước bước ra ngoài trước, đi chưa được mấy bước, cửa chiếc thang máy bên cạnh cũng mở ra, hai người bước ra từ trong đó, người con gái có chút gấp gáp cất tiếng gọi: “Anh, anh đợi em một chút!”.

Hai người này chính là cặp nam thanh nữ tú ban nãy ngỡ trong khách sạn cứ không ngừng nhìn ra phía họ.

Dư Điền Điền nhìn thấy bóng lưng Trần Thước cứng đờ, bước chân chỉ khẽ dừng lại một chút rồi lại tiếp tục bước về phía trước như không có

chuyện gì xảy ra.

Cô nói nhỏ: “Này, có người đang gọi anh đó”.

Cô gái kia vội vàng chạy đến trước mặt Trần Thước, đưa tay kéo tay anh lại: “Anh, sao anh nhìn thấy em mà không chào hỏi một câu chứ? Hai em phải vội vội vàng vàng đuổi theo anh, cơm cũng không được ăn ngon. Không phải anh không biết bít tết ở đây rất ngon, ban đầu cũng là anh đưa em đến mà, kết quả là em còn chưa được ăn bao nhiêu bít tết đã phải vội vàng đuổi theo anh rồi”.

Giọng điệu vô cùng nũng nịu.

Cô gái ấy còn cười híp mắt vẫy tay gọi anh bạn của mình tới, sau đó nháy mắt với Trần Thước vô cùng đáng yêu: “Anh, đây là Vu Gia, bạn trai của em. Chắc anh cũng nghe bố nói rồi chứ, tháng sau bọn em kết hôn rồi, anh đừng quên mừng em phong bao to to nhé!”.

Dư Điền Điền có chút hoang mang.

Cứ cho rằng hai người này là anh em đi, em gái thực sự tỏ thái độ nũng nịu với anh trai, thế nhưng người được gọi là anh trai kia lại chỉ đứng nguyên tại đó, không cử động gì. Huống hồ có người em gái nào tháng sau kết hôn rồi, mà tháng này anh trai mới gặp mặt em rồi?

...

Cũng chẳng biết có phải là ánh sáng ở hần để xe tối quá hay không, mà Dư Điền Điền lại cảm thấy Trần Thước có vẻ lạnh lùng, lạnh lùng hơn nhiều câu nói đùa ban nãy của cô, thậm chí còn lạnh hơn cả cái giá lạnh ngày đông bên ngoài phòng kia. Anh đứng đó mặt không chút biểu cảm, khuôn mặt được bao phủ bởi ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo, như thể bị che lấp bởi một lớp sương mù, không nhìn rõ được.

Người đàn ông tên Vu Gia kia bước đến, cũng gọi một tiếng anh trai giống như vợ sắp cưới của mình, nhưng Trần Thước thậm chí không buồn nhìn anh ta đến một cái, quay thẳng đầu sang nhìn Dư Điền Điền, nói: “Còn đứng đó làm gì, đi thôi. Chẳng phải cô nói bít tết ở đây không ngon, muốn đi uống bia đêm ăn tô hùm sao?”.

Anh cứ thế phớt lờ đôi nam nữ này, như thể coi đối phương là không khí vậy.

Dư Điền Điền bỗng ghen hợm không nói nên lời, nhìn Trần Thuớc thực hiện mọi thứ vô cùng tự nhiên, cô sắp không đứng yên được rồi, ấy thế mà người trong cuộc lại bình tĩnh đến mức như thể không hề xảy ra chuyện gì vậy.

Cô gái trẻ có chút luống cuống, giậm giậm chân: “Anh, sao anh không để ý đến người khác thế? Em gái anh sắp kết hôn rồi, giới thiệu em rể cho anh anh còn không buồn quan tâm! Lẽ nào anh muốn giận đối em cả đời này hay sao? Anh...”.

“Ai là anh của cô?” - Trần Thuớc mãi không lên tiếng, lần này mở miệng ngắt lời cô gái lại là một câu chất vấn vô cùng lạnh lùng.

Đột nhiên Trần Thuớc nắm lấy tay Dư Điền Điền, rồi kéo cô đi không buồn ngoảnh đầu lại. Đi được mấy bước liền nhớ ra cái gì đó, anh dừng chân, không quay đầu ném lại một câu: “Trần Lộ Dao, tốt nhất cô nên nhớ rõ, cả đời này tôi chỉ có một người em gái, còn cô...”.

Ngừng lại một chút, anh nói với ngữ khí lạnh đến thấu xương: “Cô là cái thá gì chứ?”.

...

Dư Điền Điền không kịp nghe xem câu la hét có kèm theo tiếng khóc vọng đến từ sau lưng mình rồi cuộc là đang nói gì, cũng chỉ lảng máng nghe thấy anh chàng tên Vu Gia hình như đang an ủi vợ sắp cưới, thậm chí cô còn không kịp nghĩ xem trò nực cười xảy đến bất thành linh này là thế nào, có phải ẩn chứa một tình tiết cầu huyết nào hay không.

Cô chỉ耿耿 ngơ bị Trần Thuớc kéo đi, thậm chí còn không sao rút tay ra được. Bởi vì bàn tay sạch sẽ thon dài này là của Trần Thuớc, người đàn ông khiến người ta ghét, giờ phút này lại đang nắm chặt tay cô như thể nắm lấy sợi dây cứu sinh với một lực rất lớn và còn có chút run rẩy.

Không biết từ khi nào nhiệt độ cơ thể anh lại trở nên lạnh như thế, bàn tay ấy như thể vừa rút ra từ thùng đá vậy.

Dư Điên Điên dường như cũng không nhin nổi, cả người run lên.

...

Hai người không ai nói câu gì đi đến nơi đỗ xe của anh. Trần Thước đứng đó một lúc, rồi đột nhiên rút tay về như thể bị điện giật vậy.

Dường như lúc này anh mới ý thức được ban nãy mình đã làm những gì, trong phút chốc anh lùi lại mấy bước, mở miệng, sau đó gượng gạo nói: “Không phải tôi cố ý muốn kéo tay cô”.

Nhìn dáng vẻ vừa lấy lại bình tĩnh đã coi cô như thể mắc bệnh truyền nhiễm của anh, cô vô cùng giận dữ, trừng mắt lên với anh: “Đúng đúng đúng, là tôi cố ý để anh kéo đi”.

Ngồi vào trong xe, dường như Trần Thước vẫn chưa thoát ra được câu chuyện vừa nãy, thất thần một lúc mới hỏi Dư Điên Điên: “Cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà”.

Sau đó cả một quãng đường về, hai người không nói thêm với nhau câu nào.

Không ngờ lần đầu tiên hai người hòa bình ở bên nhau hiếm hoi lại diễn ra như vậy. Không có một lời tranh luận cãi vã nào, thế nhưng bầu không khí lại ngọt ngào đến mức khiến Dư Điên Điên bắt đầu thấy nhớ bác sĩ Trần tính tình khó ưa thích nói lời cay nghiệt kia.

Thực ra Dư Điên Điên đang đầy một bụng câu hỏi, ví dụ như cô gái mang tên Trần Lộ Dao kia thực sự là em gái của anh sao? Vậy thì tại sao Trần Thước lại dùng thái độ kỳ quái như thể hắt hủi cô ấy, thậm chí còn nói những câu chẳng hề nể nang gì đến biểu hiện của người nghe?

“Cô là cái thá gì chứ?”... Câu nói này thực sự là của một người anh nói với em gái mình ư?

Cô ngẩn người nhớ lại câu nói lạnh lùng ấy, chỉ cảm thấy hóa ra đây mới là bộ dạng thực sự mang ý thù địch thậm chí là oán hận của Trần Thước. Sau đó cô mới ý thức được rằng, từng câu từng lời trước đây anh nói với cô chẳng qua chỉ là mang theo ý tức giận mà thôi, vốn chẳng đáng là gì cả. Vừa nghĩ như vậy, cô bỗng cảm thấy mình thật may mắn, bởi cô

đã không thực sự gây thù chuốc oán với người đàn ông này.

... Dư Diên Diên không ngừng nhìn Trần Thước qua gương chiếu hậu, thấy anh lái xe chẳng nói chẳng rằng, khuôn mặt rõ là ưa nhìn của anh cau cau có có, trên đó viết năm chữ: Người lạ chớ đến gần.

Thực ra tướng mạo anh rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã nghĩ, nếu như anh đích thân khoác áo blouse trắng đến khoa Nhi cười thân thiết với lũ trẻ, có lẽ tất cả những đứa trẻ sợ tiêm đầu không thấy sợ tiêm nữa. Ánh mắt thâm sâu sáng ngời như bầu trời đêm, như biển khơi rộng lớn, tất cả mọi thứ phản chiếu trong đó đều hiển hiện vô cùng đẹp đẽ.

Cô mơ hồ nhớ lại suy nghĩ của mình khi ấy, rồi lại nhìn lên dáng vẻ mím môi, cau mày trong gương chiếu hậu, bỗng nhiên cô lại cảm thấy buồn bực. Rốt cuộc là môi trường trưởng thành như thế nào mới có thể tạo nên một con người phức tạp như thế?

Rõ ràng có những điều kiện bên ngoài khiến người ta phải ngưỡng mộ, có thể trở thành bác sĩ khoa Ngoại xuất sắc khiến người người khâm phục, nhưng vì sao Trần Thước lại có những suy nghĩ khác người, hình thành nên tính cách gắt gỏng ngày hôm nay, thậm chí có thể xem là một người đàn ông hẹp hòi ích kỷ?

Cô luôn tin rằng môi trường trưởng thành có ảnh hưởng rất lớn đối với tính cách của một con người, chính vì vậy hôm nay cô không sao tìm được phải suy đoán về quá khứ của Trần Thước.

Mặc dù cô vẫn luôn canh cánh trong lòng những câu trước đây anh nói, nhưng giờ phút này nhìn bộ dạng cao ngạo nhất quyết cự tuyệt người khác chẳng chút thương lượng của anh, bỗng nhiên cô ý thức được rằng, có lẽ anh giống như con nhím khắp mình xù lông để chống lại mọi sự đe dọa bên ngoài, đều là bởi vì dưới mảnh giáp trụ cứng rắn kia có cất giấu một trái tim mềm yếu, mỏng manh, rất dễ dàng bị tổn thương.

Anh đã phải trải qua nỗi đau như thế nào?

Bí mật không muốn người khác biết

 hiếc xe dừng ở cổng tiểu khu, Trần Thước nhìn thấy trong tiểu khu một màu tối đen, không hề bật đèn đường, liền lái thẳng xe vào trong.

Dư Diên Diên nói: “Thực ra đỗ xe ở ngoài cổng cũng được mà”.

Trần Thước không nói gì.

Anh không có thói quen giải thích lòng tốt của mình, cho nên không hề nói rõ rằng bản thân lo lắng cô thân gái một mình đi về trời tối không an toàn.

Anh đưa Dư Diên Diên đến tận tòa lầu của cô, nhìn cô mở cửa xe bước xuống rồi quay người nói với anh: “Vẫn nên cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà, bác sĩ Trần. Mặc dù anh không hề nói cảm ơn tôi vì tôi đã mời anh ăn cơm, đã thế lại còn kéo tôi rời đi khi mới ăn được một nửa, hại tôi phải lãng phí món ăn ngon đắt đỏ mà suýt chút nữa cho được vào miệng rồi”.

Khóe môi Trần Thước khẽ động, biểu cảm cuối cùng cũng không còn cứng nhắc nữa.

Anh vẫn tự cao tự đại như trước, nói với Dư Diên Diên: “Bao nhiêu người muốn mời tôi đi ăn cơm tôi còn không đi, hôm nay hân hạnh ăn cùng cô bữa cơm, đại ân này không cần cảm tạ, chỉ cần trong lòng cô thấy vui là được rồi”.

Dư Diên Diên mím môi, vừa muốn cười lại vừa muốn mắng người. Thấy anh hồi phục lại nguyên khí, đã biết cãi lại, cô cũng chẳng thông cảm gì cho anh nữa, liền lườm anh một cái rồi quay người bỏ đi. Trước khi rời đi còn không quên quay đầu nhắc nhở anh: “Bác sĩ Trần, anh đã nói lần sau sẽ mời tôi ăn cơm ở khách sạn vườn treo, bù lại chỗ đồ ăn ngon của tôi, hy vọng anh đừng có nỡ cá vàng nhé!”.

Trần Thước lườm cô một cái: “Cứ cho là tôi quên thật, thì đó cũng là

quý nhân hay quên, còn cái thứ nã cá vàng này thì vẫn thích hợp với cô hơn”.

...

Dư Điên Điên đi thang máy lên tầng, từ trên tầng mười ba nhìn xuống, cô thấy chiếc xe của Trần Thước vẫn chưa rời đi, không biết anh đang làm gì trong xe. Tắm rửa xong, khoảng chừng hai mươi phút sau đi ra, khi đi đến bên cửa sổ hong khô tóc, cô bỗng nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen ấy vẫn dừng bên dưới, chẳng chút động đậy.

Dư Điên Điên ngẩn người.

Chiếc đồng hồ trên tường chỉ đúng mười giờ bốn mươi phút tối, Trần Thước nói chìa khóa dự phòng của anh để ở chỗ bạn, nhưng bạn đi công tác, đến mười giờ tối mới về. Nếu là như thế, anh cũng có thể về được nhà rồi chứ...

Cô nhào người ra cửa sổ nhìn một hồi, cơn gió lạnh bên ngoài thổi đến khiến đầu óc cô đau buốt, thế là cô bèn đóng cửa sổ lại, suy nghĩ một lúc, cô vẫn quyết định đi về phía cửa.

Lục Tuệ Mẫn đang ngửi máy tính, liên cảm thấy kỳ lạ, quay đầu lại hỏi cô: “Muộn lắm rồi đó, cậu chạy đi đâu vậy?”.

Cô không hề trả lời, khoác chiếc áo khoác ra bên ngoài bộ quần áo mặc nhà, cầu nhàu chạy xuống dưới tầng.

...

Khi Trần Thước đang ngả người trên ghế, mắt nhắm lại thư giãn, thì bỗng nghe thấy có người gõ cửa xe ầm ầm, anh quay đầu sang nhìn, bỗng ngẩn người: “Dư Điên Điên?”.

Cô gái đi rồi lại quay lại hiện giờ đầu tóc ướt sũng, cúi người xuống nhìn anh qua cửa kính xe: “Bác sĩ Trần, sao anh còn chưa về nhà?”.

Trần Thước há miệng không nói gì.

“Chẳng phải anh nói bạn anh mười giờ tối đã về nhà rồi sao? Sao thế, vẫn chưa lấy được chìa khóa từ chỗ anh ta à?” Cô kéo lại chiếc áo khoác trên người mình, lạnh đến mức hai chân không ngừng giậm giậm: “Mùa

đông ở bên ngoài lạnh lắm, dù anh có ngồi trong xe thì cũng chưa chắc ấm được bao nhiêu, anh mau về nhà đi!”.

Trần Thước không biết phải nói sao.

Anh để quên chìa khóa ở nhà, nhưng anh cũng chẳng có người bạn nào hết, chìa khóa dự phòng anh để trong ngăn kéo ở phòng làm việc tại bệnh viện.

Anh cũng không biết bản thân mình ngồi đây lâu như vậy để làm gì, chỉ là... Chỉ là không biết bản thân nên đi đâu.

Cũng có chút nghi hoặc trong lòng, anh đột nhiên mở miệng hỏi Dư Điên Điên: “Bữa tối nay không để cô được ăn no, cô đói rồi chứ?”.

Dư Điên Điên ngạc nhiên nhìn anh.

“Tôi đói rồi, đi thôi, tôi đưa cô đi ăn tôm hùm, uống bia đêm.” - anh mở cửa xe, đột nhiên cười với cô, không hùng hùng hổ hổ cũng chẳng nói lời cay độc, mà chỉ khẽ cười nhìn cô.

Dư Điên Điên phút chốc ngăn người, không nói được gì, dù là một từ. Bác sĩ Trần như thế này... Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lên xe.

...

Chỉ mãi nghĩ đến những đi đâu thần tiên xa xôi, Dư Điên Điên cũng quên luôn việc phải suy nghĩ đến một vấn đề – Trần Thước không mang theo tiền. Cho nên bữa tiếp theo này có vẻ như vẫn do cô mời, đáng sợ là cho đến khi vui vẻ ăn hết con tôm hùm, cô mới ý thức được sự thật khủng khiếp này.

Thậm chí Trần Thước còn vừa lau miệng, vừa tao nhã mỉm cười với cô: “Hôm nay trông cô cũng thuận mắt đấy, cố mà gắng thêm một lần hân hạnh nữa, cho cô được lợi là lại được ăn với tôi bữa nữa, có phải rất cảm kích tôi không?”.

Chỉ thiếu chút nữa thôi là Dư Điên Điên xông đến bóp cổ Trần Thước, để anh phải nôn những thứ vừa ăn ra. Trời lạnh như vậy, không biết có phải bác sĩ Trần bỗng nổi hứng thú hay là bị làm sao, mà đã gọi mấy chai bia

lên, chỉ nhìn thôi Dư Đì ên Đì ên đã cảm thấy lạnh đến đáng sợ, vậy mà anh cứ uống hết ngụm này đến ngụm khác.

Dư Đì ên Đì ên nhìn anh hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Anh có tâm sự à?”.
Trần Thước không nói gì.

...

Sau khi tu hết nửa chai bia, anh mới vào trong quán ăn vỉa hè màu xanh ngầy, nheo mắt nhìn lên bóng đèn sáng rõ trên đầu, thấp giọng nói: “Người mà hôm nay cô nhìn thấy là Trần Lộ Dao, không phải em gái tôi”.

Lần này đến lượt Dư Đì ên Đì ên nhìn anh không nói gì.

“Em gái tôi tên là Trần Hi, Hi ở đây có nghĩa là ánh nắng ban mai, nhỏ hơn tôi năm tuổi, rất xinh đẹp”- Anh cứ nói mà không chú ý gì đến người khác, ánh mắt cứ dừng ở cái bóng đèn kia, thỉnh thoảng lại uống một ngụm bia - “Nó rất bám người, từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng chỉ dính lấy tôi, tôi đi đâu là nó sẽ theo tới đó, tôi mà không cho nó đi là nó khóc ngay”.

Nói tới đây, anh nhếch mép cười, hai bên má mờ mờ lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xinh, trông rất đáng yêu.

Anh nói: “Năm nó bảy tuổi, lần đầu tiên tôi một mình đi xa tham gia trại hè, khi đi nó khóc thương tâm lắm, sau đó tôi nghe mẹ tôi nói qua điện thoại, nó khóc cả một buổi tối, lúc đi ngủ vẫn còn thút tha thút thít gọi anh, khiến hai mắt sưng húp cả lên”.

Anh hỏi Dư Đì ên Đì ên: “Cô đã đọc ‘Bắt trẻ đồng xanh^{5*}’ chưa?”.

** Bắt trẻ đồng xanh (tiếng Anh: The Catcher in the Rye) là tiểu thuyết đầu tay của nhà văn Mỹ J. D. Salinger. Tác phẩm dùng cách tường thuật ở ngôi thứ nhất, cũng là nhân vật chính của truyện, Holden Caulfield, kể lại câu chuyện của Holden trong những ngày cậu ở thành phố New York sau khi bị đuổi khỏi Pencey Prep, một trường dự bị đại học. Xuất bản lần đầu tiên tại Hoa Kỳ năm 1951, tác phẩm đã gây ra tranh cãi lớn vì sử dụng nhiều ngôn từ tục tĩu, mô tả tâm lý chán chường và vấn đề tình dục của trẻ vị thành niên. Nhân vật chính của Bắt trẻ đồng xanh, Holden Caulfield, đã trở thành hình tượng cho sự nổi loạn và thách thức của*

thanh thiếu niên Mỹ.

Dư Điền Điền lắc đầu, do dự giây lát lại nói: “Tôi chỉ đọc “Người bảo vệ tổng tài lạnh lùng thôi”...”. Còn chưa nói xong, nhưng đối diện với đôi mắt cá chết của Trần Thuộc, cô tự giác ngậm miệng lại.

Câu chuyện mà Trần Thuộc nói cũng đáng kinh ngạc giống như câu chuyện trong tiểu thuyết “Bắt trẻ đòng xanh” vậy. Người anh trai có xích mích với bố mẹ, cứ khăng khăng muốn bỏ nhà đi, cô em gái bèn đập vỡ con lợn để tiền tiết kiệm mà mình yêu quý nhất, đưa cho anh tất cả tiền mừng tuổi của mình.

Anh nhìn những mảnh sứ vỡ vương trên đất, ngạc nhiên hỏi Trần Hi: “Chẳng phải em thích nhất con lợn đó sao?”.

Năm đó, Trần Hi nhỏ bé ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh: “Em sợ anh bị đói”.

Từng câu từng lời chắc chắn, rõ ràng là cô bé con chưa hiểu chuyện gì, trong lòng nó hoàn toàn chỉ có người anh trai mà nó yêu nhất, thân thiết nhất.

...

Lúc đó Trần Thuộc cũng mới chỉ mười hai tuổi, sắp xếp ba lô xong chuẩn bị rời đi khi trời còn tối, nhưng khi đi ngang qua phòng khách bỗng nghe thấy cửa phòng Trần Hi cạch một tiếng, cô gái bé nhỏ mở cửa ra, tay phải kéo chiếc cặp sách barbie của mình, tay trái ôm con gấu bông, vụng vụng chạy lại phía anh.

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn anh trai: “Em muốn đi cùng với anh!”.

Đương nhiên, Trần Thuộc không thể đồng ý được.

Anh vừa cuống vừa giận, lập tức bắt Trần Hi quay lại phòng ngủ, hôm sau ngoan ngoãn đến trường.

Trần Hi lo lắng khóc òa lên, vội vàng ôm lấy chân anh trai, nghẹn ngào nói: “Cùng lắm thì em không mang theo nhiều đồ như thế nữa, em không mang theo gấu bông nữa, cũng không mang theo nhiều váy công chúa nữa, không mang theo cái gì hết cả, anh, anh đưa em theo với, có được không?”.

Cô bé khóc đến là thương tâm, nước mắt lã chã rơi, lại không dám nói quá to, sợ sẽ đánh thức bố mẹ dậy, như thế anh trai sẽ bị mất ngủ.

Cuối cùng cô bé ôm lấy anh trai, nhìn anh với đôi mắt ầng ậc nước: “Em không muốn phải xa anh...”.

Trần Thước bỗng cảm thấy mềm lòng, cuối cùng không sao cự tuyệt được em gái, đành bỏ ba lô xuống, không rời đi nữa.

Khi nói đến những chuyện này, Trần Thước đột nhiên không còn cay nghiệt nữa, tính tình cũng không còn nóng nảy nữa. Khóe miệng anh khẽ tươi cười, khuôn mặt vốn đã đẹp trai dường như tỏa ra quầng sáng dịu dàng, xem như cũng không phụ khuôn mặt đẹp như thế. Anh nói bằng một tông giọng nhẹ nhàng, chậm rãi như thể sợ rằng chỉ một chút sơ ý của mình sẽ làm thời gian kinh động, kéo anh ra khỏi kỷ ức tươi đẹp đó.

Anh cúi đầu, uống thêm một ngụm bia nữa, cười nói: “Trần Hi là cô em gái tốt nhất trên thế giới này, là người thân nhất của tôi”.

Giây phút đó, Dư Diên Diên đột nhiên cảm thấy rất ngưỡng mộ những người có anh chị em, cô thở dài, tiếc nuối nói: “Từ nhỏ đến lớn tôi luôn mong muốn mình có một người anh trai, anh xem, ngay đến người tính tình khó ưa khiến người ta ghét như anh cũng bảo vệ em gái mình như thế, đối với người khác xấu xa thế nào cũng được, nhưng lại rất tốt với em gái mình”.

Cô nghĩ rằng Trần Thước sẽ ngay lập tức trở mặt cãi lại mình, thế nhưng ai mà biết được rằng nói xong câu ấy, Trần Thước đột nhiên lại im lặng.

Cô quay đầu sang nhìn anh, chỉ thấy anh quay đầu đi chỗ khác, cô không nhìn thấy biểu cảm của anh, nhưng lại phát hiện ra những ngón tay đang ôm lấy chai bia của anh nắm chắc lại đến mức trắng bệch.

“Sao thế?” - Cô ngạc nhiên - “Tôi chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, anh... anh giận rồi sao?”.

Nếu đã tức giận đến mức này, chưa biết chừng anh còn đánh cô một trận ấy chứ.

Dư Điền Điền bỗng thấy chột dạ.

Nhưng Trần Thuốc cứ im lặng hồi lâu, sau đó mới quay đầu sang hỏi cô như thể không có chuyện gì xảy ra: “Ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì đưa tiệp cho tôi, nhiều vào”.

Dư Điền Điền: “...”.

Anh cố tình có phải không? Người này thật biết cách đề cập đến những việc nhạy cảm, anh biết rõ rằng cô luôn canh cánh trong lòng việc mình phải trả tiệp mà.

...

Cô vẫn không sao nhận được, trên đường về nhà đã quay sang nói với anh: “Bác sĩ Trần, anh không cảm thấy anh cứ tiêu tiệp của con gái như thế, trong một ngày mà bắt con gái mời anh những hai lần, về bản chất thì chẳng có khác biệt gì so với bác sĩ Thiệu hay sao?”.

Trần Thuốc nhếch mép, nói cho có lệ: “Đương nhiên có khác biệt, anh ta tiêu tiệp của cô gái đẹp như hoa như ngọc, còn tôi tiêu tiệp của...”.

Quay đầu sang đánh giá Dư Điền Điền từ trên xuống dưới, anh dáng vẻ nghiêm túc nói: “Người ngồi bên cạnh tôi rõ ràng là một người đàn ông cao lớn thô kệch”.

Dư Điền Điền hít sâu một hơi, vờ như mình không nghe thấy gì hết, dù sao thì nghe thấy rồi sẽ phải cãi lại, mà cãi lại cũng không thể cãi thắng người đàn ông này, chỉ tốn hơi tốn sức thêm thôi.

Một lần nữa, Trần Thuốc dừng xe dưới tòa lầu, còn cô nhanh chóng đi qua cửa đơn nguyên, khi chuẩn bị bước chân vào thang máy, cô không kịp quay đầu nhìn anh. Bác sĩ Trần buổi tối hôm nay thật khác thường, không còn cay độc như trước, thời khắc này anh đang ngồi trong xe, im lặng, không biết đang nghĩ gì. Mới lúc trước anh còn huyền thuyên bao nhiêu đi đầu với cô, vậy mà giờ phút này anh hoàn toàn không có lấy một nụ cười, chỉ một mình lặng lẽ ngồi đó, khẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa xe. Dáng vẻ anh như một người đang vô cùng cô độc, cố gắng kiếm tìm hình bóng một ngôi sao bầu bạn với mình. Thế là Dư

Điền Điền vô thức cũng nhìn lên bầu trời đêm, nhưng phát hiện ra trên đó chẳng hề có một ngôi sao nào.

Đây là lần đầu tiên Dư Điền Điền phát hiện ra Trần Thuộc là người có thể miêu tả bằng cụm từ “cô đơn”. Cô nghĩ, “may mà anh còn có Trần Hi.” Theo lời kể của anh, Trần Hi hiện lên vô cùng tốt đẹp, giống như cô bé vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích vậy, tình cảm của hai người chắc chắn rất tốt, nên khi nhắc đến Trần Hi, Trần Thuộc luôn nở nụ cười ấm áp như thế.

Một lúc lâu sau, Dư Điền Điền mới ý thức được rằng, tại sao bản thân lại đồng cảm với anh như vậy? Xùy xùy xùy, một người em gái tốt như vậy mà lại có người anh trai đáng ghét như thế, đúng là xui xẻo cả tám đời!

...

Về đến nhà, thấy Lục Tuệ Mẫn vẫn chưa đi ngủ, Dư Điền Điền bèn đi đến hỏi: “Cậu đã gặp em gái của bác sĩ Trần chưa?”

Lục Tuệ Mẫn nói: “Ai? Bác sĩ Trần? Bác sĩ Trần có em gái ư?”

Nhìn điệu bộ ngờ ngợ ngác ngác chẳng hiểu gì của Lục Tuệ Mẫn, Dư Điền Điền chỉ đành lờm cờm một cái: “Còn là đồng nghiệp làm cùng một khoa, hằng ngày làm việc cùng nhau đấy, kết quả còn không biết người ta có một cô em gái”.

Lục Tuệ Mẫn không phục, nói: “Cứ cho là anh ấy có em gái, thì cô ấy chưa đến bệnh viện bao giờ, làm sao tớ biết được?”

Dư Điền Điền vừa thay áo, vừa nghĩ vẫn vợ, theo như lời Trần Thuộc nói thì tình cảm của anh em họ lẽ ra phải rất tốt chứ, chẳng phải Trần Hi rất bám anh trai mình hay sao? Vậy mà cô ấy chưa đến bệnh viện tìm anh trai lần nào?

Thế nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Dư Điền Điền, cô ngáp dài một cái rồi đi về phòng ngủ. Trước khi nhắm mắt ngủ, cô lơ mơ hồi tưởng lại câu chuyện mà Trần Thuộc kể, thầm nghĩ, nếu như mình cũng có một người anh trai thì thật tốt biết bao. Trần Hi thật là may mắn!

...

Những ngày sau đó, buổi hội thảo y học cũng kết thúc, theo lý mà nói

Trần Thuộc và Dư Điền Điền không còn gì để gặp nhau nữa, không cần lúc nào cũng phải dè dặt cẩn thận từng chút một như gặp phải thù địch nữa, thế nhưng cô vẫn duy trì thái độ cẩn trọng, tỉ mỉ, kỹ lưỡng trong mỗi một lần tiêm, mỗi một lần chăm sóc bệnh nhân.

Bởi vì cô sợ nhất việc bản thân vì sơ suất mà gây ra lỗi, vừa quay người liếc nhìn thấy người mặc áo blouse trắng đứng ở cửa phòng bệnh, trên mặt là nụ cười châm biếm chẳng có ý gì là tốt đẹp, chê cười cô là một y tá không đủ tư cách tốt nghiệp trường Lam Trường.

Tay cô không khi nào rời sách chuyên ngành, vẫn đến thư viện mượn sách hằng tuần, thậm chí đến cả lúc thi cuối kỳ thời đại học cũng không vất vả như bây giờ.

Tiểu Bạch hỏi cô: “Cậu lấy đâu ra cái giác ngộ đó vậy? Như thế thay da đổi thịt, làm một người hoàn toàn mới vậy!”.

Dư Điền Điền nghiêm túc nói: “Thứ nhất là ‘Hiểu dĩ vãng không can nổi, biết tương lai có thể theo^{6*}’; thứ hai là muốn người khác không biết, trừ khi bản thân mình đừng làm”.

** Dĩ vãng không can nổi, biết tương lai có thể theo là một câu thơ trong bài Quy khứ lai từ của tác giả Đào Uyên Minh, bản dịch của Trần Trọng San. Câu gốc là “Ngộ dĩ vãng chi bất giác, tri lai giả khả truy”, có nghĩa là nhận ra sai lầm của mình trong quá khứ có cố cứu vớt cũng không cần thiết, biết tương lai có thể làm tốt thì đừng để sai lầm tiếp tục xảy ra. Câu này hàm ý muốn chỉ không nên quá buồn quá băn khoăn về những chuyện xảy ra trong quá khứ, quan trọng là phải nắm bắt được thời điểm then chốt hiện tại, làm thật tốt không để xảy ra sai sót nữa.*

Tiểu Bạch: “...”.

Khuôn mặt u oán: “Văn hóa của mình thấp, cậu đừng đối xử với mình như vậy”.

...

Một ngày nọ, trong giờ nghỉ trưa Trần Thuộc gặp Lục Tuệ Mẫn, tiện thể anh hỏi thăm xem dạo này Dư Điền Điền thế nào, Lục Tuệ Mẫn thành thật

nói: “Như là trúng phải tà ấy, ngày nào cũng chăm chỉ học lý thuyết, có hôm còn chủ động ở lại làm thêm, r ồi vào phòng trị liệu một mình luyện tập cùng mô hình người”.

Trần Thước dường như bị chấn động.

Một h ồi lâu sau, anh hỏi: “Sao đột nhiên cô ấy là quyết chí vươn lên như vậy?”.

Lục Tuệ Mẫn nói khéo: “Cô ấy cũng không nói gì, nhưng mà từ hôm cô ấy khóc lóc chạy về từ buổi hội thảo y học, cô ấy bỗng trở nên như vậy...”.

Dịch Tiểu Vũ bùng hộp còm ngó tới từ phía sau: “Bị bác sĩ Trần anh chĩa mũi nhọn vào đá kích như thế, đương nhiên cô ấy phải cố gắng hơn r ồi, tránh đến một lúc nào đó lại bị anh lôi lên buổi hội thảo gì đó mất mặt một l ần nữa!”.

Trần Thước nhìn Dịch Tiểu Vũ với ánh mắt dịu dàng không gì bằng: “Không sao, l ần sau tôi sẽ dành cơ hội quý giá này cho cô, để cô cũng quyết chí tiến lên một l ần”.

Dịch Tiểu Vũ sợ chết khiếp.

...

Ngày hôm đó khi tan làm, Dư Đi ền Đi ền vừa bước ra khỏi thang máy, li ền thấy một người mặc áo khoác xám đang đứng ở chỗ ngã rẽ t ầng một, nhìn phía sau vô cùng quen mắt.

Cô vội vàng bước về phía ngược lại, không ngờ chưa đi được mấy bước người khoác áo màu xám cũng đứng lúc quay đầu lại nhìn thấy cô bèn cất tiếng gọi cô lại: “Dư Đi ền Đi ền, cô qua đây một chút!”.

Giọng nói này... Ngữ khí này... Dư Đi ền Đi ền không chút biểu cảm quay đầu lại: “Bác sĩ Trần tìm tôi có việc sao?”.

Trần Thước nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng đ ầu:

“Không có việc gì tìm cô làm gì?”.

Câu thoại này thật quen tai!

Dư Đi ền Đi ền không hề khách khí tiếp lời: “Là bác sĩ Trần có việc tìm

tôi hay tôi có việc tìm bác sĩ Trần? Nếu như bác sĩ Trần có việc tìm tôi, thì việc gì tôi phải ngoan ngoãn chạy đến trước mặt anh?”.

Lần này Trần Thuộc không hề tức giận, hai tay rút túi quần, sải bước đi về phía cô, rồi dừng trước mặt cô, cúi đầu nói một câu: “Tôi chưa từng chĩa mũi nhọn vào cô”.

Dư Điền Điền tin anh mới là lạ đó, nhưng chỉ có đi đâu sao bỗng nhiên anh lại kỳ quái chạy đến trước mặt cô nói những lời này.

Cô giơ ngón trở lên làm hiệu như muốn bảo anh chàng đang đứng chặn trước mặt cô đây hãy tránh sang một bên: “Vậy tôi xin cảm ơn cái mũi sắc nhọn của bác sĩ Trần đã không chĩa vào tôi nhé, tiếp theo đây phần anh nhường đường, tôi cũng xin cảm ơn trước vì anh không cản đường tôi”.

Trần Thuộc cảm thấy buồn cười, thích thú nhìn cô: “Dư Điền Điền, mồm mép lanh lợi sắc bén của cô là học của ai vậy?”.

Dư Điền Điền nghiêm túc nói: “Anh quên rằng tôi tốt nghiệp từ trường Lam Trường sao? Tinh thông mười tám bản lĩnh, miễn phí học thử một tháng, đăng ký học còn được tặng laptop”.

Trần Thuộc cười thành tiếng.

Thấy Dư Điền Điền liếc nhìn mình chẳng chút thiện cảm, cứ quay đầu bước về phía trước, Trần Thuộc từ phía sau nói vọng lên: “Dư Điền Điền, hành y chữa bệnh không phải là làm bài kiểm tra, một lần thất bại không thể làm lại được, cũng chẳng có cơ hội để sửa chữa sai lầm, bởi vì mạng người là quan trọng, không được có sơ xuất”.

Dư Điền Điền nghe vậy ngẩn người, giờ mới quay người lại nhìn anh. Người đàn ông này không còn mặc áo blouse trắng như trước nữa, anh khoác chiếc áo màu xám, trên cổ còn quàng thêm chiếc khăn màu đen.

Thế nhưng lúc nào anh cũng mang dáng dấp của một người khoác áo blouse trắng, giống như một bác sĩ chân chính đáng để người ta tôn trọng, nhìn cô nghiêm túc nói: “Nhân khi cô còn chưa thực sự thất bại, nghiêm khắc phê bình cô, để cô cảm thấy xấu hổ, để cô vì sự sỉ nhục của tôi mà lấy lại tinh thần trong chặng đường làm hộ lý sau này. Nếu như trong thời gian

qua tôi làm gì khiến cô cảm thấy tổn thương, tôi cũng sẽ không xin lỗi đâu”.

Anh bước đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn vào mắt cô. “Bây giờ cô làm tốt lắm! Tôi cảm thấy mồm miệng của mình trước đây cũng không uổng phí đâu.”

Thời khắc này, Dư Diên Diên không nói được câu gì.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một bác sĩ Trần nói lời nghĩa khí, ngay thẳng cương trực như thế. Những lời anh nói đầu lay động lòng người, dường như khiến cô nghi ngờ lòng dạ hẹp hòi của mình khi trước có phải ích kỷ quá không. Cô mở miệng nhưng lại không biết phải nói gì, như thể ngay giây sau đó có thể nói lời cảm ơn anh vậy.

Trong chốc lát đột nhiên Trần Thước cảm thấy vô cùng không quen với cách trò chuyện này. Sao thế này sao thế này, sao lại nhìn anh với ánh mắt sùng bái như vậy? Có thể vui vẻ đấu khẩu với nhau được không?

Anh ho lên mấy tiếng không tự nhiên và lại bắt đầu nhếch mép cười chẳng chút đoan trang: “Ha ha ha ha, dọa cô chút thôi. Thực ra tôi muốn đả kích cô là sự thật, cảm thấy cô rất phiền phức, không thuận mắt chút nào, nên muốn sỉ nhục cô cũng là sự thật, cô đúng là nên nhìn xem biểu cảm hiện giờ của cô, ha ha ha ha, đến là buồn cười...”.

Còn chưa nói xong, Dư Diên Diên đã thẹn quá hóa giận, giọng cao chân, giẫm thật mạnh xuống bàn chân anh. Nụ cười chế nhạo của Trần Thước đã trở thành tiếng kêu đau đớn. Dư Diên Diên nghiêng rặng nghiêng lợi trừng mắt lên với anh, vô cùng giận dữ rời đi. Người này đúng là chẳng đẹp trai được đến hai giây, đề tiện thì cả một đời!

Đêm hôm đó, Dư Diên Diên trần trọc không sao ngủ được, bên tai luôn loáng thoáng câu nói của Trần Thước.

Anh nói hành y chữa bệnh không phải là làm bài kiểm tra, một lần thất bại không thể làm lại được, cũng chẳng có cơ hội để sửa chữa sai lầm, bởi vì mạng người là quan trọng, không được có sơ xuất.

Anh nói nhân khi cô còn chưa thực sự thất bại, nghiêm khắc phê bình

cô, để cô cảm thấy xấu hổ, để cô vì sự sỉ nhục của anh mà lấy lại tinh thần trong chặng đường làm hộ lý sau này. Nếu như trong thời gian qua anh làm gì khiến cô cảm thấy tổn thương, anh cũng sẽ không xin lỗi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Dư Điền Điền thấy anh nói về một việc với giọng điệu nghiêm túc đến như vậy, biểu cảm khi ấy của anh là thế nào nhỉ? Anh không hề cười, ánh mắt tràn ngập sự chân thành. Bởi vì chân thành nên trông anh không còn mang vẻ cười cợt xấu xa khi trước nữa, mà ngược lại trông anh chín chắn và chững chạc hơn rất nhiều.

...

Anh còn cúi đầu nhìn vào mắt cô: “Bây giờ cô làm tốt lắm, tôi cảm thấy mồm miệng của mình trước đây cũng không uổng phí đâu”.

Đôi mắt ấy... Dường như trong đôi mắt ấy hiển hiện một non sông tươi đẹp, là mặt hồ gợn sóng lăn tăn vào ngày đầu xuân, là ráng chiều mờ ảo khi mặt trời ngả về Tây.

Quay bên này rồi lại lật bên kia nhưng vẫn không sao chìm vào giấc ngủ được, Dư Điền Điền quyết định khoác áo ngủ dậy đọc sách. Nửa đêm Lục Tuệ Mẫn dậy đi vệ sinh, đi qua phòng cô, thấy bên trong còn sáng đèn liền ngó vào nhìn, suýt chút nữa thì bị giật mình mà chết.

Đây là gặp phải đả kích gì chẳng? Nửa đêm nửa hôm còn mò dậy đọc sách chuyên ngành?

Hôm sau, Lục Tuệ Mẫn bèn nói lại chuyện này với Trần Thước, biểu cảm của Trần Thước cũng biến hóa khôn lường. “Tôi biết rồi” - Anh định nói cái gì đó nhưng còn có ca mổ đang đợi anh, bèn vội vội vàng vàng đi vào phòng phẫu thuật, không nói thêm lời nào nữa.

...

Trần Thước dự định tan ca sẽ lại đến tìm Dư Điền Điền nói chuyện một lần nữa, chăm chỉ là chuyện tốt, nhưng sức khỏe mới là “tiền vốn của cách mạng”. Nghĩ như vậy, trước khi bước vào phòng phẫu thuật, anh đã quay đầu lại nói với Lục Tuệ Mẫn: “Cô bảo Dư Điền Điền tan ca đợi tôi một lát, tôi có chút việc cần nói với cô ấy”.

Lục Tuệ Mẫn gật đầu.

Thế nhưng, chẳng ai ngờ được rằng, ca phẫu thuật này phải thực hiện đến tận ba tiếng đồng hồ, bệnh nhân mất quá nhiều máu trên bàn mổ, lại xuất hiện biến chứng, sau khi Trần Thuộc từ phòng phẫu thuật bước ra với vẻ mặt mệt mỏi thì đã là bảy rưỡi tối rồi.

Trở về phòng làm việc thay chiếc áo blouse trắng ra, đột nhiên anh nhớ tới Dư Diên Diên, chắc cô đã không còn ở trên tầng đợi anh đấy chứ? Có lẽ không đâu! Cô cũng đâu phải kẻ ngốc, đợi anh mười phút mà không thấy anh đến, chắc chắn cô đã nản chí mà rời đi từ lâu rồi.

Nhưng Trần Thuộc không có số điện thoại của Dư Diên Diên, để đảm bảo Dư Diên Diên không còn đợi mình nữa, anh do dự một lúc lâu, cuối cùng trước khi ra về anh vẫn quyết định lên tầng bốn một chuyến.

Cô y tá đang ở trong phòng trực ban không phải Dư Diên Diên, trong phòng bệnh cũng không có cô, Trần Thuộc liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, đang định cất bước ra về thì đột nhiên anh lại nhớ ra một địa điểm.

Phòng trị liệu.

Anh bước đến bên cửa, nhìn vào bên trong qua cánh cửa khép hờ, quả nhiên Dư Diên Diên thực sự đang ở đây. Cô vừa lật xem tài liệu trong tay, vừa múa bút thành văn.

Bên ngoài mặt trời đã xuống núi từ lâu, trong phòng trị liệu cô chỉ bật một bóng đèn, ánh sáng rất mờ ảo, không thích hợp cho việc đọc sách.

...

Trần Thuộc đi vào phòng, “tạch” một tiếng bật cái bóng đèn trắng treo trên đầu cô lên, Dư Diên Diên giật mình vút chiếc bút trên tay đi, vừa thét lên một tiếng kinh hãi vừa nhảy phắt người đứng dậy.

Sau khi nhìn rõ người vừa đến, cô mặt đỏ tía tai quát anh: “Anh là quý hay sao thế? Đi đứng cũng không biết đường mà phát ra tiếng động à?”.

Trần Thuộc lờm cô một cái: “Bước chân của tôi mạnh như thế, chẳng khác nào đi một bước giậm một bước, bản thân cô nhập tâm quá nên không nghe thấy thôi, còn trách tôi ư?”.

Đi một bước giậm một bước thì có tác dụng gì chứ?

Dư Điền Điền chưa kịp đáp trả lại anh, đã nhìn thấy Trần Thuớc đi đến bên bàn cúi đầu nhìn dòng chữ cô đang viết, thấp giọng đọc: “Hành y cũng giống như làm người, từng bước đều phải cẩn thận...”.

Mới đọc được một câu, khuôn mặt Dư Điền Điền liền đỏ bừng lên, nhanh chóng cướp lại cuốn sổ ghi chép trong tay anh.

Trần Thuớc như cười mà như không hỏi cô: “Thứ gì vậy? Sao nghe có vẻ quen tai thế nhỉ? Tôi nói này, Dư Điền Điền, không phải cô viết lại những lời tôi nói, sau đó định coi nó là danh ngôn của người nổi tiếng rồi học thuộc đấy chứ?”.

Dư Điền Điền trừng mắt lên với anh: “Đây là những điều tôi lĩnh hội được, tôi sẽ viết vào bản báo cáo những điều y tá lĩnh hội được hằng năm nộp lên trên”.

Trần Thuớc nhớ ra, mỗi năm vào thời gian này, bệnh viện sẽ yêu cầu các bác sĩ y tá nộp một bản báo cáo công việc hằng năm, miêu tả một cách tỉ mỉ các vấn đề lớn nhỏ mình gặp phải trong công việc một năm qua cũng như các giải pháp khắc phục khó khăn của bản thân. Cuối cùng còn phải nói về những điều mà mình lĩnh hội được. Những bản báo cáo này sẽ được lưu trữ trong hồ sơ của các bác sĩ y tá, đồng thời còn có ảnh hưởng tới việc thưởng cuối năm và việc thăng chức.

Anh thật không ngờ được rằng bản báo cáo công việc vốn bị rất nhiều người coi là nhiệm vụ, chỉ làm qua qua cho xong lại được Dư Điền Điền làm một cách nghiêm túc chăm chút như vậy.

Anh cúi đầu nhìn đồng sách tham khảo bên cạnh: “Viết báo cáo công việc thì cần chỗ sách này để làm gì?”.

Dư Điền Điền không cam tâm tình nguyện giải thích: “Trước đây trong công việc tôi cũng có mắc sai lầm mấy lần, tôi đang phân tích tỉ mỉ bản thân sai sót chỗ nào, nhân tiện củng cố kiến thức một chút, tránh phạm sai lầm lần sau”.

Khóe miệng Trần Thuớc khẽ cong lên.

Dư Điền Điền trừng mắt lên với anh: “Anh lại định mắng tôi sao?”.

Lần đầu tiên Trần Thuộc cười hòa nhã với cô, nói một cách thoải mái: “Cô nghiêm túc, cẩn thận với công việc như vậy, có gì đáng mắng chứ?”.

Dư Điền Điền ngẩn người.

Anh đặt cuốn sổ ghi chép trên tay xuống, sau đó đưa tay trái về phía cô, tay phải vén ống tay áo của tay trái lên, để lộ ra chiếc đồng hồ chỉ nhìn cũng biết là hàng hiệu đắt tiền.

Dư Điền Điền trợn mắt lên: “Khoe giàu sẽ chết sớm đó”. Trong phút chốc, khuôn mặt Trần Thuộc sầm xuống, thật muốn cho cô một cái bạt tai: “Tôi muốn cô nhìn xem mấy giờ rồi! Giờ này rồi mà vẫn còn ngủ đây viết báo cáo à, cô còn cần sức khỏe nữa không hả? Không ăn không ngủ, nếu như cô thật sự muốn trở thành thiên sứ áo trắng thì cô nói thẳng ra, tôi sẽ cho cô một dao phẫu thuật vào cổ, để cô lập tức thăng thiên, thế là xong hết mọi chuyện.”

Anh thực sự cảm thấy buồn bực, tại sao anh và cô gái tên Dư Điền Điền lại không hợp nhau đến thế chứ, tùy tiện nói vài câu với nhau cũng có thể cãi nhau rồi?

Hận rèn sắt không thành thép^{7*}, Trần Thuộc trừng mắt lên với cô lần nữa, nói: “Cất dọn đồ mau, đi cùng tôi”.

** “Hận rèn sắt không thành thép” hàm ý chỉ trạng thái buồn và thất vọng khi một người nào đó không nỗ lực để tiến bộ như mình đã kỳ vọng và mong đợi.*

“Sao tôi phải đi cùng anh chứ?” - Dư Điền Điền lườm anh. “Không đi cùng tôi sao? Không đi cùng tôi cũng được, bữa ăn ở khách sạn vườn treo lần trước đã nói...”

“Đi! Đi đi đi!” - Dư Điền Điền bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, vội vàng cất sách và tài liệu trên bàn vào trong ba lô, nhất thời vui vẻ còn ngâm nga câu hát - “Nói đi thì chúng ta cùng đi thôi!”.

Khuôn mặt Trần Thuộc đen sì lại, nhắc chân đi ra bên ngoài: “Lần này còn chưa đi ra khỏi cổng bệnh viện tôi đã thấy hối hận rồi, bữa này hay là

thôi đi, tránh việc đi ra ngoài người ta nhìn thấy tôi đi cùng một người mắc bệnh tâm thần, thì thật là nhục cả một đời rạng rỡ của tôi!”.

Dư Diên Diên vui vẻ đeo ba lô lên, hí hửng nhảy chân sáo ra ngoài, vừa chạy theo anh vừa gọi: “Bác sĩ Trần, nếu như anh nói lời mà không giữ lời, sao mà xứng với danh một đời rạng rỡ của anh chứ?”.

Dáng điệu vui mừng của cô thật giống học sinh tiểu học, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ thích thú. Trần Thuốc chỉ nhìn qua, khóe môi kìm lòng không đặt mà cong lên. Đúng là một học sinh tiểu học, bị giáo viên chê trách liền cố gắng chăm chỉ sửa chữa lỗi lầm, vừa được khen hay thưởng cho một chút là vui vẻ nhảy chân sáo. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao cô gái này lại khiến anh nhớ đến Trần Hi. Chỉ cần anh đối tốt với cô ấy một chút, cho dù chỉ là khẽ cười thôi, cô ấy cũng sẽ ra sức lấy lòng gọi anh trai này anh trai nọ, vui đến mức như thể có thể bay lên vậy.

Nghĩ như vậy, trái tim Trần Thuốc đột nhiên mềm đi mấy phần, mềm đến mức không còn nhận ra được nữa.

Cô gái được yêu quý nhất

Hai tuần liền Dư Điền Điền đến khách sạn vườn treo ăn cơm cùng với Trần Thuộc, không biết có phải độ nhận diện của anh quá cao hay không mà vừa bước vào cửa nhân viên lễ tân đã nhận ra hai người. Cô ta cười ngọt ngào nói với Dư Điền Điền: “Xin chào quý khách, hai người lại đến à?”.

Không nói thì không biết, chứ một khi đã nói lại thấy thật kỳ diệu. Dư Điền Điền cũng cảm thấy thật thần kỳ, đã hai lần cô cùng anh đến một nơi lãng mạn, một nơi thích hợp cho các cặp đôi đang hẹn hò như thế này để ăn cơm.

Cô quay đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh mình, anh đang cười lịch sự với nhân viên lễ tân, để lộ hai lúm đồng tiền bên khóe miệng. Ông trời thật chẳng công bằng chút nào, đã lỡ cho anh một cái miệng độc địa cay nghiệt sao lại còn cho anh một gương mặt ưa nhìn như kia chứ?

...

Khi ăn cơm cũng phải tìm đề tài gì đó để nói chuyện chứ, Dư Điền Điền bỗng nhớ đến câu chuyện lần trước đang nói khi đi uống bia đêm cùng Trần Thuộc, nhớ tới cô em gái của anh, Trần Hi.

Cô liền hỏi anh: “Em gái anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”.

Trần Thuộc chỉ nói: “Năm nay tôi hai mươi chín tuổi rồi, em gái tôi nhỏ hơn tôi năm tuổi”.

Dư Điền Điền cảm thấy anh thật là biết yêu bản thân mình, rõ ràng cô đang hỏi đến em gái anh, vậy mà anh còn cố tình nói tuổi của mình ra, cứ làm như thể nhân tiện mới nói tới tuổi của Trần Hi vậy.

Cô hỏi: “Vậy em gái anh bây giờ đang làm nghề gì?”. Trần Thuộc suy nghĩ giây lát rồi trả lời: “Từ nhỏ Trần Hi đã muốn được trở thành một họa sĩ, ngày bé bố mẹ tôi đã cho nó đi học vẽ tranh sơn dầu, hiện giờ trong nhà

còn treo mấy bức tranh nó vẽ”.

Dư Điền Điền đang muốn hỏi vậy bây giờ cô ấy làm nghề gì, có phải vẫn trên con đường trở thành họa sĩ hay không, thì nhân viên phục vụ mang một chai rượu vang tới, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Trần Thước nói: “Chúng tôi không gọi rượu vang”. Nhân viên phục vụ cười giải thích: “Hôm nay là thứ Tư, là đêm tình nhân, chai rượu vang này là nhà hàng đặc biệt dành tặng riêng cho hai người”.

Trần Thước vừa mở miệng, Dư Điền Điền đã vội ngắt lời anh, rồi cười ngọt ngào với nhân viên phục vụ, nói: “Cảm ơn anh”.

Nhìn thấy nhân viên phục vụ đi xa rồi, Dư Điền Điền mới biểu lộ niềm vui khi được hưởng lợi, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm nói với Trần Thước: “May mà tôi nhanh trí, không để anh giải thích với anh ta, dù sao thì ông chủ có ý tặng rượu vang, không uống thì cũng phí mà!”.

Trần Thước thích thú nhìn cô: “Dựa vào đâu mà cô cho rằng tôi muốn giải thích với anh ta? Rõ ràng tôi định nói với anh ta rằng chúng ta là vợ chồng, cao hơn một bậc so với tình nhân, như thế có phải chai rượu này cũng nên chuyển thành chai rượu sịn hơn không”.

Dư Điền Điền ngẩn ngơ hồi lâu, cuối cùng tặng cho anh “ngón tay cái”.
“Cao!”

...

Cô nghiên nghe những câu chuyện về anh trai và em gái, nên cứ quẩn lầy Trần Thước đòi anh kể tiếp về những kỷ niệm giữa anh và Trần Hi. Thực ra ngoài Dư Điền Điền, dường như từ trước đến nay anh chưa bao giờ kể cho bất cứ ai nghe về những ký ức vụn vặt giữa anh và Trần Hi. Thế nhưng nhìn cô hứng thú như thế, anh cũng không từ chối, suy nghĩ một lúc rồi quyết định mở lời. Anh và Trần Hi thỉnh thoảng cũng có cãi nhau, lần cãi nhau khiến anh có ấn tượng sâu sắc nhất xảy ra khi anh mười lăm tuổi, năm đó, Trần Hi mười tuổi.

“Nguyên nhân cụ thể vì sao lại xảy ra chuyện cãi lộn thì tôi cũng quên rồi, hình như là tôi muốn tới dự bữa tiệc sinh nhật của bạn, nhưng vừa

khớp hôm đó cũng là ngày Trần Hi phải đến lớp học vẽ. Lúc đầu tôi đã đồng ý sẽ đưa con bé đi học, rồi lại đón con bé về, thế nhưng thời gian thật không đúng lúc, tôi bèn nghĩ tới việc sẽ giấu con bé lặng lẽ chuồn đi, để mẹ tôi đưa nó đi học vẽ.”

“Sau đó thì sao? Cô ấy phát hiện ra anh đã chuồn mất nên tức giận à?”

Nghĩ đến đây, Trần Thước cúi đầu cười, không biết phải làm sao, nói: “Nào có chuồn được? Trần Hi rất tinh ranh, sau khi nghe xong cuộc điện thoại bạn tôi gọi điện đến cho tôi, con bé liền có cảm giác rằng tôi sẽ chạy mất, cho nên lúc nào cũng dính lấy tôi, thậm chí lúc tôi đi vệ sinh, con bé cũng phải đứng đợi bên ngoài”.

“Sau đó anh cãi nhau một trận với cô ấy?”

“Không, tôi định nói lý với nó, nhưng con bé không nghe, vừa khóc vừa đòi tôi phải đưa đi. Không còn cách nào khác, tôi đành gọi điện thoại cho bạn bảo rằng mình sẽ đến muộn, rồi đưa con bé đến lớp học vẽ trước.”

...

Mười lăm tuổi, Trần Thước vẫn còn trẻ con và dễ kích động, mặc dù đã thỏa hiệp rồi nhưng vẫn không tìm được nói mấy câu giận dữ với Trần Hi.

Anh vừa thay giày để đi ra ngoài, vừa lạnh lùng nói với Trần Hi: “Cũng chỉ có anh mới nhường nhịn em một cách vô điều kiện như thế, chiều chuộng để em làm càn! Nhưng mà cũng chỉ có lần này thôi, tuyệt đối không có lần sau đâu. Lần sau em mà còn gây chuyện một cách vô lý như thế, anh sẽ không quan tâm đến em nữa đâu, em có thể tùy ý đi tìm người khác mà gọi người ta là anh, nói chung là đừng tìm anh nữa”.

Anh nhìn em gái với dáng vẻ giận dữ, còn dọa cô bé: “Anh nói thật đó, nếu còn có lần sau, anh sẽ không nhận cô em gái này nữa đâu!”.

Trần Hi òa khóc, cướp lại bản vẽ trong tay anh, tức giận gào lên: “Em không cần anh đưa đi nữa! Anh đi đi, sau này em cũng sẽ không gọi anh là anh trai nữa!”.

Trần Thước cũng nổi giận, quay đầu bước đi: “Được thôi, không cần anh đưa thì không cần anh đưa, em cho rằng anh muốn đưa em đi sao?”.

Anh sai những bước dài đi ra ngoài cửa, không buồn quay đầu lại. Nhưng chỉ vừa đi được một đoạn, anh bèn nhanh chóng quay lại nhìn. Cô bé đang đi sau, cách anh một khoảng khá xa, vừa lau nước mắt vừa thở hổn hển nhìn anh. Thấy anh quay đầu lại, cô bé liền nhanh chóng chạy vụt qua lối dành cho người đi bộ, di chuyển sang con đường phía đối diện, để thể hiện bản thân là người có khí chất, không phải là bám theo anh, mà chỉ là ngẫu nhiên đi trên cùng một con đường thôi.

...

Lúc Trần Thuớc nhìn thấy Trần Hi chạy sang con đường dành cho người đi bộ phía đối diện, tim đập nhanh như thể muốn ngừng lại.

Anh chỉ hận một nỗi không thể một bước chạy đến phía trước cô bé, cản lại dòng xe cộ đang lưu thông trên đường, tránh việc Trần Hi xảy ra bất cứ chuyện sơ suất gì. Thật may, thật may cô bé đã sang đường thuận lợi. Anh không sao yên tâm được, chỉ đành vừa đi vừa quay đầu nhìn Trần Hi qua tấm kính của cửa hàng bên đường. Cứ nhìn, cứ nhìn như vậy, anh cũng cảm thấy rằng Trần Hi vẫn luôn quay đầu sang nhìn mình.

Đôi mắt cô bé sưng húp, khuôn mặt vô cùng giận dữ, nhìn anh với ánh mắt đầy mong ngóng, như thể đang đợi anh trai chủ động nhận sai, bước qua đường đến nắm lấy tay mình và hai người lại hòa thuận như trước. Trần Hi cắn môi dưới, hai tay túm chặt băng vẽ. Cô gái bé nhỏ ấy bước đi mới dè dặt làm sao.

Sau đó vì không cẩn thận, cô bé đã va vào một người đi đường. Cô bé liền ngẩng đầu nhìn, đó là một người đàn ông trung niên trông đáng vẻ hung tợn, nhất thời, cô bé kêu lên một tiếng r ối bật khóc.

Trong lúc Trần Hi mắt ướt lệ nhòa, không biết từ khi nào Trần Thuớc bỗng nhiên băng qua đường, ôm cô bé vào lòng: “Va vào đâu r ối? Va vào đâu r ối phải không? Nói cho anh nghe, anh xem xem đau chỗ nào!”. Giọng anh vô cùng cuống quýt, thế nhưng cũng chỉ mấy câu ấy thôi đã khiến cho Trần Hi khóc càng dữ dội hơn. Cô bé thút thít ngẩng đầu lên nhìn anh, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống không ngừng.

Cô bé nói: “Ở đây, đau ở đây”.

Là giọng nói của một cô bé con nũng nịu, lanh lảnh, còn kèm theo cả tiếng khóc. Bàn tay mũm mĩm của cô bé đặt lên ngực mình, song lại không phân biệt được trái tim ở bên nào, nên đã tức cười đặt tay sang bên phải.

Cô bé nói trong tiếng thút thít: “Anh không cần Hi Hi nữa rồi, trái tim Hi Hi đau...”.

Khoảnh khắc đó, Trần Thước đã nhỏ lệ. Cô em gái mà anh vẫn luôn thương yêu và quan tâm. Cô em gái mà bất luận là có thứ đồ gì tốt, anh đâu nghĩ đến đầu tiên, rồi muốn đưa đến tận tay cho cô. Đó chính là Hi Hi, cô em gái anh luôn để tâm yêu quý.

Anh nhận sai rồi, thỏa hiệp rồi. Tối hôm đó anh không đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của bạn, mà trông Hi Hi vẽ tranh, đợi cô bé vẽ xong còn đưa cô bé đi ăn kem, chơi ném vòng, chơi gấp thú bông. Tối hôm đó hai anh em về nhà rất muộn, trên bầu trời đã xuất hiện đầy sao.

Cô bé mệt quá, không thể bước đi được nữa, nũng nịu muốn anh trai cõng mình. Sau đó cô bé chẳng còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, nằm trên lưng anh hát hò vui vẻ, cứ hát như vậy cho đến khi giọng hát đột nhiên nhỏ dần, sau đó im bật.

...

“Tôi quay đầu lại nhìn nó, liền phát hiện nó đã nhắm mắt ngủ rất ngon lành, nó quàng tay qua ôm chặt lấy cổ tôi, đôi mắt còn sưng húp, nhưng miệng vẫn cứ cười ngọt ngào.”

“Tôi cõng con bé, từng bước từng bước đi về nhà, dọc đường là ánh sáng lấp lánh của những chòm sao, là tiếng côn trùng kêu ồn ã mà vui tai. Dường như đi rất lâu, rất xa, nhưng tôi lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào, tôi chỉ nghĩ rằng, nếu như có thể cả đời này để con bé yên tâm dựa vào vai mình như vậy, dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ kiên quyết bảo vệ con bé, như vậy thật tốt biết bao!”

Trần Thước dần dần thấp giọng, cũng bởi vì thấp giọng nên thanh âm trở nên nhỏ nhẹ, dịu dàng, giống như một bức tranh thiên nhiên đẹp đến

nao lòng, ngay cả Dư Điền Điền đang nghe đến nhập tâm cũng có cảm giác như mình đã xuy- ên không quay về buổi tối hôm đó. Dường như cô nhìn thấy trước mắt mình là cậu thanh niên mười lăm tuổi đang cõng Trần Hi trên lưng.

Dáng hình anh cao gầy, trên lưng cõng một cô bé vì mệt quá mà ngủ thiếp đi, mặc dù anh thực sự cũng rất mệt, thế nhưng từng bước chân lại vô cùng vững vàng.

...

Dư Điền Điền không kịp được ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng chỉ nhìn thấy đôi mắt dịu dàng và yên tĩnh của anh. Giống như biển cả gió êm sóng lặng, phản chiếu trong đó mọi biến động nhỏ nhoi, mà bản thân nó lại ẩn chứa vẻ đẹp rung động lòng người nhất trên thế gian này.

Cô thấp giọng nói: “Trần Hi thật là hạnh phúc”.

Là sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng, ngưỡng mộ Trần Hi có một người anh trai yêu thương mình đến thế.

Trần Thước chỉ cúi đầu cười, sau đó hỏi cô: “Vậy cô thì sao, cô không có anh chị em gì à?”.

Dư Điền Điền lắc đầu, có chút phiền muộn, nói: “Tôi ấy à, tôi là con gái độc trong nhà”.

“Con một có gì mà không tốt chứ? Được bố mẹ nâng niu trên tay, được hết mực yêu thương chiều chuộng, không hề bị lơ là như khi có anh chị em.”

“Nếu thực sự được nâng niu như viên ngọc quý thì tốt biết bao” - Dư Điền Điền nói vẻ không vui, nhớ đến bố mẹ mình, đúng thật là vừa tức giận vừa buồn cười.

...

Cô nói bố mẹ cô giống như nửa văn nghệ sĩ lấy nửa văn nghệ sĩ, kết hợp với nhau vừa hay trở thành một văn nghệ sĩ hoàn chỉnh. Bố cô là thầy giáo dạy mỹ thuật, mẹ cô là giảng viên âm nhạc trong trường đại học.

Đáng tiếc là cô không được di truyền chút tế bào nghệ thuật nào của bố

mẹ cả. H ỡ học cấp một, những thứ cô vẽ ra trong giờ mỹ thuật ầu khiến thầy giáo nghĩ ầu ầu mà vẫn không nhìn ra là thứ gì, còn giờ âm nhạc, cứ hể cất tiếng hát là khiến mọi người phải ồm bụng cười, úng là ngũ âm^{8*} không chuẩn bẩm sinh.

** Ngũ âm chỉ năm bậc âm giai cổ, bao gồm cung, thương, giốc, chủ, vũ, cũng gọi là hợp, tứ, ất, xích, công. Ngoài ra, theo âm vị học, ngũ âm cũng chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm, bao gồm âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa) và âm thân (môi).*

May mà cô còn biết nấu ăn, biết đi chợ, biết mặc cả, từ nhỏ điện nước ga trong nhà ầu do mình cô lo liệu, nhà cửa ược cô chăm chút gọn gàng ngăn nắp.

Cũng bởi vậy, bố mẹ cô như những vị thần tiên ăn chay, còn cô đôi khi lại chẳng khác gì một con buôn. Có lẽ cũng chính bởi vì tính cách của bố mẹ cô quá hiền dịu, cho nên tính cách người làm con như cô mới mạnh mẽ như vậy, cô đã mang trên vai trách nhiệm phải bảo vệ cha mẹ từ lâu r ấ. Người thân họ hàng ầu nói, cô đang hoán ổi vị trí với cha mẹ mình.

...

Dư ời ời vô thức xiên miếng thịt bò bít tết ừa vào miệng: “Anh có biết trong sinh hoạt hằng ngày, năng lực của mẹ tôi kém đến mức nào không? Năm mười hai tuổi, có một ngày tôi tan học về nhà, li ền trông thấy bà ấy đang hoảng hốt ửng trên ghế sofa, nước trong máy giặt đã chảy ầy ra phòng khách, như thể là có lũ lụt vậy. Tôi bèn chạy vào nhà vệ sinh xem, phát hiện chẳng biết thế nào bà ấy lại làm tuột ống dẫn nước ở sau máy giặt, r ấ lại tắt máy giặt đi nhưng tắt thế nào cũng chẳng có tác dụng, có trời mới biết nước chảy ra từ ống dẫn nước, bà ấy cứ ra sức xử lý máy giặt thì có tác dụng gì chứ!”.

Nghe cô oán trách như vậy, Trần Thước cười ha ha: “Mẹ cô cũng úng là nhân tài đó!”.

“Không ược nói xấu mẹ tôi!” - Dư ời ời trừng mắt. Trần Thước

sầm mặt: “Lẽ nào không phải cô nói như thế trước ư?”.

“Mẹ tôi thì đương nhiên chỉ mình tôi được nói, đâu thể để người khác nói chứ?” - Cô trừng mắt giận dữ.

Trần Thước lờm cô, nói một cách không vui: “Dư Điền Điền, cô đúng là vô lý”.

“Vô lý là đặc quyền của chị em phụ nữ” - Dư Điền Điền “cây ngay không sợ chết đứng” nói.

“Vậy cô nói xem làm một đấng mày râu như tôi thì có đặc quyền gì?”

“Đặc quyền là khi phụ nữ vô lý, anh phải nhường nhịn phụ nữ, không được tính toán so đo với phụ nữ.”

“...” - Trần Thước nhìn cô hồi lâu, cuối cùng mỉm cười

- “Cứ cho là tôi có đặc quyền này đi, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì đối với cô cả. Phái mạnh phải biết nhường nhịn phái yếu, nhưng cô đâu phải là con gái, trông cô cao lớn thô kệch, làm việc không chuyên tâm, rõ ràng là một người đàn ông”.

Dư Điền Điền giận dữ khua cái đĩa trước mặt anh: “Bác sĩ Trần, tôi thấy thầy giáo của anh chỉ lo dạy anh cách phẫu thuật như thế nào, mà không dạy anh cách làm người như thế nào, có đúng không?”.

Trần Thước bị cô chọc cho cười ha ha, cuối cùng vừa cười vừa lắc đầu, cầm chai rượu vang đã bật nắp lên rót rượu vào hai ly, sau đó nhấc một cái lên khế lắc.

“Thật khó có lần nào hai ta lại hòa bình bên nhau như lần này, Dư Điền Điền, chúng ta cạn ly chúc mừng một chút chứ.”

Dư Điền Điền vừa chạm cốc với anh vừa “hừ” lạnh một tiếng: “Chúng ta hòa bình bên nhau ư? Chẳng phải vẫn luôn cãi cọ nhau hay sao...”.

Nói xong, cô nhấp một ngụm rượu vang ngọt, nhếch mép cười. Thực ra bác sĩ Trần đã bắt đầu nhường nhịn cô rồi. Bạn nhìn xem, câu cuối cùng này rõ ràng là anh đang thỏa hiệp.

...

Sau hôm đó, số lần Dư Điền Điền gặp Trần Thước nhiều dần lên, tất

nhiên bầu không khí khi hai người gặp nhau vẫn giống như gương tuốt khỏi vỏ như nõ đã giương dây. Dù vậy, hai người lại ít khi kèn cựa nhau, họ đấu võ miệng là chính và chủ yếu.

Ví dụ như giờ đi làm gặp nhau trong thang máy, Trần Thuốc nhoẻn cười: “Ồ, đây chẳng phải là thân tiêm của chúng ta, y tá Dư đó sao?”.

Dư Điền Điền cũng sẽ cười ngọt ngào: “Ôi ôi, đây chẳng phải là nam thân phẫu thuật của chúng ta, bác sĩ Trần hay sao?”.

Trần Thuốc cau mày: “Có y tá Dư của chúng ta thì lũ nhóc ở khoa Nhi sẽ không còn sợ tiêm nữa, thấy cô cười như thế, trái tim chúng như tan chảy ra rữa!”.

Đôi mắt Dư Điền Điền cong cong: “Sao có thể so được với bác sĩ Trần chứ? Khoa Ngoại có anh, bệnh nhân nằm trên bàn mổ cũng chẳng cần dùng đến thuốc gây mê nữa, chỉ cần nhìn thấy anh thôi, thì lập tức say đứ đừ rữa!”.

Sau đó gặp nhau ở nhà ăn trong bữa cơm trưa, Trần Thuốc tay bưng khay cơm từ xa bước đến bàn Dư Điền Điền, ngó đầu vào quan sát đồ ăn trong khay của cô: “Ồ, sao hôm nay y tá Dư không gọi món đùi gà mà mình thích nhất thế?”.

Dư Điền Điền còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy Trần Thuốc gắp một cái đùi gà màu sắc bắt mắt từ trong bát của mình lên, nhanh chóng cắn một miếng rữa mới để vào khay cơm của Dư Điền Điền.

“Trần Thuốc tôi làm việc tốt không cần lưu danh, cô cứ xem như tôi sống theo tinh thần Lôi Phong^{9*} nhé!” - Anh giả vờ nghiêm túc gật đầu với cô, sau đó cầm khay cơm của mình lên ngừng đầu bước đi.

**Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong”.*

Dư Điền Điền: “...”.

...

Bởi vì bản báo cáo làm việc của y tá có giới hạn số chữ, mà Dư Điền Điền lại chăm chỉ đến mức không gì sánh bằng, cho nên một tuần tiếp theo, ngày nào sau khi tan ca cô cũng ở lại bệnh viện thêm một tiếng đồng hồ, vừa lật giờ sổ ghi chép công việc của mình vừa làm tổng kết.

Trong tuần này có hai lần cô gặp Trần Thuộc. Lần thứ nhất là gặp trong thang máy, anh vừa bước vào đã ngạc nhiên nhìn Dư Điền Điền: “Sao giờ này cô mới về?”.

Dư Điền Điền giải thích: “Tôi đang viết báo cáo công việc”. Sau đó liền hiếu kỳ hỏi một câu: “Vậy còn anh, sao...”.

“Phẫu thuật” - Trần Thuộc đưa tay quệt quệt mũi, vẻ mặt mệt mỏi. Một lúc sau, anh bỏ tay xuống, nói: “Tôi đưa cô về”.

Lần thứ hai, khi cô đang đứng ở bến xe bên ngoài viện đợi xe bus, Trần Thuộc liền dừng xe trước mặt cô: “Lại chủ động tăng ca để viết báo cáo công việc à?”.

Cô cũng liếc anh một cái: “Vậy bác sĩ Trần thì sao, lại bắt đắc dĩ ở lại tăng ca làm phẫu thuật ư?”.

Trần Thuộc vừa ra hiệu cho cô lên xe, vừa nói: “Cô tăng ca không được nhận thêm lương, tôi thật không biết tại sao cô lại chăm chỉ như thế.”

Dư Điền Điền vừa thắt dây an toàn, vừa nhắc lại câu lần trước anh đã nói: “Là ai đã nói với tôi, làm nghề y chữa bệnh không phải là làm bài kiểm tra, thất bại một lần thì không thể làm lại nữa? Tôi chỉ đang nỗ lực sửa chữa những sơ suất của mình trong công việc, bây giờ anh lại quay đầu chế nhạo tôi là không được nhận thêm lương?”.

Thất xong dây an toàn, Dư Điền Điền bỗng phát hiện Trần Thuộc vẫn đang nhìn mình chăm chăm, cô không khỏi có chút lúng túng: “Anh nhìn tôi làm gì thế?”.

Lúc này Trần Thuộc mới quay đầu đi chỗ khác, bắt đầu lái xe, cười xòa

một tiếng: “Trên xe này tổng cộng có hai người tôi và cô, tôi không nhìn cô thì nhìn ai?”.

“Ồ, tôi biết rồi, bởi vì tôi xinh đẹp” - Dư Điền Điền đi êm nhiên vượt vượt khuôn mặt mình, nhìn vào gương chiếu hậu nói ra bốn từ, “hoa nhường nguyệt thẹn”.

“Sao tôi cứ cảm thấy cô dùng sai cụm từ thế nhỉ?” - Trần Thước như cười mà như không, cũng nhìn cô qua gương chiếu hậu, nhẹ nhàng mà băng quơ nói ra một câu - “Rõ ràng là mắt hoa mày già”.

Dư Điền Điền vô cùng giận dữ nghiêng răng trèo treo, nhưng lại không hề nhận ra người ngồi bên cạnh khóe môi đang dần cong lên, ánh mắt cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Trần Thước thực sự không hề biết Dư Điền Điền lại là một người chăm chỉ đến như vậy. Không phải anh không biết mồm miệng mình nhiều lý lẽ chẳng tha cho ai, cũng không phải không biết những việc mình làm với cô gây tổn thương nhường nào đến lòng tự ái của một cô gái.

Thế nhưng cô không hề tính toán so đo.

Cô hùng hù hờ hờ tranh cãi với anh, nhưng sau đó cô lại bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân của mình, rồi kiên trì để bản thân mình trở nên xuất sắc hơn. Khoảnh khắc đó, bỗng nhiên anh cảm thấy dường như mình nên kính nể cô y tá tưởng chừng như bình thường này hơn.

...

Khi đưa cô về đến nhà, đột nhiên anh quay sang nhìn cô: “Dư Điền Điền, sao tôi lại phát hiện ra hình như tôi bắt đầu thích cô thế này?”.

Dư Điền Điền hoảng hốt, vô thức đưa tay chắn trước ngực: “Không cần đâu bác sĩ Trần, tôi... tôi không đáng nổi tấm chân tình này của anh đâu!”.

Trần Thước cười to thành tiếng, vừa cười vừa hỏi cô: “Phía trước của cô là một vùng đất bằng phẳng lại còn bày đặt che với chắn cái gì chứ?”.

“...” - Dư Điền Điền lập tức giận dữ buông tay ra, trong cơn giận dữ đã quên luôn việc suy nghĩ, ngừng phất đầu lên ưỡn ngực ra, để lộ bầu ngực

của mình: “Anh tự nhìn xem đây là cái gì? Vùng đất bằng phẳng? Có anh mới là mắt hoa mày già ấy! Thế này gọi là vùng đất bằng phẳng sao? Đây rõ ràng là đ̣ ể núi trập trùng, cao ngất t ằng mây!”.

Tr ần Thước cười đến mức sắp chảy cả nước mắt.

“Dư Đì ền Đì ền ơi là Dư Đì ền Đì ền, sao ngày trước tôi không nhận ra cô khiến người ta yêu thích đến thế này chứ?”

Cô yên tâm, thứ tôi nói đến không phải làm tình cảm giữa nam và nữ, đã nói cô là đấng mày râu cao lớn thô kệch r ồi mà, tôi với cô đương nhiên là tình anh em r ồi” - Anh còn ng ắm nhìn b ầu ngực đang hiển hiện của cô, sau đó cố nhin cười - “Tôi có nên kính n ể cái đ̣ ể núi trập trùng, cao ngất t ằng mây này không nhỉ?”.

Mặt Dư Đì ền Đì ền đỏ bừng, cố làm ra vẻ bình tĩnh ném lại cho Tr ần Thước một câu: “Không c ần đâu bác sĩ Tr ần, sự kính n ể và yêu thích của anh đã bộc lộ qua đôi mắt cá chết háo sắc kia của anh r ồi”.

Sau đó cô nhanh chóng đẩy cửa xe bước xuống, r ồi vội vàng chạy mất như một làn khói. Vừa chạy cô vừa giận dữ nghĩ, tên Tr ần Thước đáng chết này, cả ngày từ sáng đến tối đ ều có thể trêu chọc người ta! Nói bốt đi đôi ba câu thì sẽ câm mà chết hay sao?

Càng nghĩ càng tức, cô quay đ ầu lại hung hăng liếc xéo anh, nhưng không liệu trước được rằng trước mắt là bậc th ềm, thoáng cái thất tha thất thêu ngã v ề phía trước mấy bước, vừa may đập vào cửa đơn nguyên^{10*}.

** Đơn nguyên là đơn vị độc lập của công trình xây dựng, được giới hạn quy ước trên diện tích mặt bằng.*

Đau đau đau!

Mũi cô đau chết đi được.

Cô nước mắt rưng rưng quệt th ẻ thật nhanh r ồi bỏ chạy, một chút cũng không muốn nhìn xem có phải người đang ng ồi trong xe kia đã cười đến mức biến thành cún luôn r ồi không.

Cô nghĩ không hề sai, Tr ần Thước đang ng ồi trong xe đúng là đã cười chảy cả nước mắt ra r ồi. Cười một h ồi, anh không tìm được lim dim mắt

nhớ lại ban nãy... Bộ dạng mặt đỏ tía tai của cô thật sự khiến người ta yêu quý.

...

Thế nhưng cuộc sống con người vẫn luôn nhiều thăng trầm, tâm tình vui vẻ của Dư Điền Điền hoàn toàn không vì chung sống hòa bình với Trần Thuộc mà kéo dài được bao lâu.

Đầu tháng Mười hai, cô cùng những y tá khác nộp bản báo cáo công việc của mình lên cấp trên. Y tá trưởng nói với họ rằng: “Lần này có lãnh đạo tỉnh đích thân đến thị sát, chỉ mặt gọi tên muốn đọc báo cáo công việc của bệnh viện Số Hai chúng ta”. Một đám người vốn chỉ làm qua quýt cho xong trong phút chốc trở nên nơm nớp lo sợ.

Y tá trưởng nhìn một vòng tất cả mọi người, rồi lại cười: “Là phiền phức, nhưng cũng là chuyện tốt. Nếu như ai đó được cấp trên ngợi khen, hình như người đó sẽ được thưởng cuối năm và được bình chọn để trở thành nhân viên ưu tú, ít thì năm sau được tặng bằng khen lao động xuất sắc vào ngày mừng Tám tháng Ba, nhiều thì được phong danh hiệu lao động gương mẫu, lao động mười xuất sắc, vân vân”.

Bệnh viện Số Hai luôn có một truyền thống, những người nhận được bằng khen nhân viên lao động xuất sắc có thể được đi du lịch miễn phí vào dịp nghỉ cuối năm, khi xem xét thăng chức cũng thuận lợi hơn rất nhiều. Lên chức có liên quan đến cả tiền lương, ai mà không muốn có cơ hội này chứ?

Dư Điền Điền hoàn toàn không có ước mơ rằng cơ hội tốt đẹp kia sẽ thuộc về mình, trong lòng cô biết trong năm nay công việc của cô không được tốt lắm, nhưng còn năm sau. Năm sau nhất định cô sẽ cố gắng, phấn đấu hướng tới mục tiêu này!

Giữa tháng Mười hai, bệnh viên công bố danh sách báo cáo tổng kết cuối năm xuất sắc của mỗi khoa, bởi vì lần này có sự tham gia và xét duyệt của lãnh đạo tỉnh, cho nên lãnh đạo bệnh viện cũng đặc biệt coi trọng việc này.

Dư Điền Điền cùng mọi người vây quanh tờ thông báo h ồi lâu, bình tĩnh và hòa nhã đón nhận sự thật là mình không có tên trên danh sách. Vốn ban đầu cũng chẳng hy vọng gì nhiều, cho nên cô cũng không cảm thấy thất vọng gì. Ba ngày sau khi công bố danh sách, Dư Điền Điền cũng không có tâm trạng gì đặc biệt.

Cho đến ngày thứ tư, lãnh đạo đột nhiên thay đổi, thay vì chỉ công bố mỗi danh sách nhân viên ưu tú như mọi năm, năm nay còn dán cả bản báo cáo tổng kết cuối năm xuất sắc lên, để mọi người cùng học tập. Với tinh thần “lấy c ần cù bù thông minh”, Dư Điền Điền cùng Tiểu Bạch đứng “chiêm ngưỡng” những tác phẩm xuất sắc của đ ồng nghiệp, cô bỗng nhiên ngẩn người.

Trên bản tổng kết cuối năm xuất sắc nhất, tên của y tá trưởng đã cướp ánh nhìn của người xem với một phong thái hăm hăm hở hở. Nhưng tiêu đề của bản báo cáo ấy Dư Điền Điền lại quen thuộc tới mức không gì có thể quen thuộc hơn... Làm nghề y cũng giống như làm người, từng bước đ ầu c ần phải thận trọng.

...

Đó là câu Trần Thuộc đã từng nói với cô, là câu nói mà vất vả lắm cô mới nghĩ được ra khi ở trong phòng trị liệu mờ tối, sau đó vui vẻ mà tổng kết lại một cách hàm súc.

Đó là vào một lúc hoàng hôn nào đó, người nói ra câu này đứng trước bàn nơi cô ng ồi viết báo cáo, không chút cẩn thận c ần bản báo cáo nháp lên, sau đó như cười mà như không đọc to tiêu đề ấy.

Đó là tiêu đề của cô.

Là tổng kết cuối năm của cô.

Đó là những dòng chữ cô đã đọc đi đọc lại vô số lần ngoài miệng và cả trong trái tim mình.

Dư Điền Điền nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người dành cho bản báo cáo xuất sắc ấy, nghe mọi người đang nhao nhao bàn tán xem năm nay bệnh viện sẽ cho những người may mắn này đi du lịch ở đâu.

“Tôi đoán là đi Trương Gia Giới^{11*}, năm ngoái hình như có nghe Chủ nhiệm nói tới, lãnh đạo có vẻ thích nơi này.”

** Trương Gia Giới nằm ở phía Tây Bắc của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc, giữa khu vực nhô lên của vùng cao nguyên hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu và vùng trũng xuống của hồ Động Đình. Nơi đây được coi là chốn bông lai tiên cảnh ở chốn hạ giới.*

“Mùa đông lạnh như thế, chạy đến tận vùng núi non sơn dã Trương Gia Giới làm gì? Tôi thấy chắc chắn là đi núi tuyết Tây Lĩnh, đi trượt tuyết, tắm nước nóng, như thế mới gọi là hưởng thụ chứ.”

...

Dư Diên Diên không còn nghe rõ rốt cuộc mọi người đang nói chuyện gì nữa, thế nhưng cô thực sự cảm thấy rất lạnh.

Thời tiết đã rét đậm rồi, là thời khắc lạnh nhất trong năm, cho dù cô có đứng giữa đám đông thì vẫn cảm thấy lạnh.

Nhượng bộ cũng là một đức tính tốt đẹp

Dư Diên Diên đứng trong phòng làm việc gọn gàng ngăn nắp, nhưng chẳng có tâm trí nào mà ngắm nhìn cái bàn làm việc được bố trí vô cùng khéo léo và nữ tính, cũng chẳng buồn đi xem giấy khen được dán khắp tường, hoặc mười nhân viên xuất sắc được bình chọn ra, chỉ không chớp mắt nhìn sang Trương Giai Tuệ đang ở sau bàn.

Trương Giai Tuệ là cấp trên trực tiếp của cô, cũng chính là y tá trưởng. Năm nay cô ta đã ba mươi lăm tuổi nhưng chăm sóc bản thân rất tốt. Một Trương Giai Tuệ đã từng sinh hai đứa con, nhưng được bôi lên mặt lớp trang điểm rất tinh tế, nên trông cô ta còn chưa đến ba mươi.

Cô ta cũng không thể ngờ rằng bài tổng kết cuối năm này lại bị dán lên như thế, đối diện với chủ nhân thực sự của bài tổng kết đoạt giải, cô ta cũng khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Cô ta đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nói với giọng vô cùng dễ nghe: “Tiểu Ngư à, thật ngại quá, thực ra tôi...”.

Nói tới đây, cô ta bỗng chần chừ không lên tiếng nữa.

...

Một lúc lâu sau, cô ta mới thở dài một hơi, nói: “Xin lỗi, tôi không nên cướp bài tổng kết cuối năm của cô, thế nhưng hai đứa trẻ nhà tôi cứ luôn lèo nhèo với tôi đòi đi trượt tuyết. Cô cũng biết bây giờ nuôi con vất vả nhường nào rồi đấy, chưa kể tôi còn có những hai đứa con. Thằng anh đang học trường tiểu học dành cho con nhà giàu, đứa em thì đang học trường mẫu giáo tư, chi phí tiêu xài đúng là tôi không thể lo được”.

Dư Diên Diên không nói gì.

Trương Giai Tuệ khuôn mặt ủ dột, nói: “Tôi cũng chẳng muốn làm cái việc thất đức lại bỉ ổi này đâu. Thế nhưng bọn trẻ nhõng nhẽo quá, là một người mẹ, tôi cũng không thể làm tổn thương đến ước mơ của chúng, cho

nên tôi... cho nên tôi nhìn thấy bản báo cáo của cô viết vô cùng xuất sắc...”.

Cô ta nói rất chân thành, thể hiện rõ ý xin lỗi.

Dư Điền Điền vẫn không nói gì.

Trương Giai Tuệ nhìn cô một hồi, rồi cúi đầu ỉu xìu, nói: “Nếu như cô cảm thấy tức giận, có thể đi nói với cấp trên, tôi... cùng lắm là tôi nói với lũ trẻ năm nay không đi được, sang năm sau... Haizzz ! Lần sau có cơ hội thì đưa bọn chúng đi trượt tuyết sau vậy”.

Cô ta tựa người vào ghế, cúi đầu chán nản, vì nhíu mày nên khóe mắt hiện rõ nếp nhăn.

Dư Điền Điền ngẩng đầu nhìn cô ta, cuối cùng thấp giọng nói: “Thôi vậy, tôi sẽ không đi nói với cấp trên đâu”.

Trương Giai Tuệ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt hiện lên vẻ hân hoan khó có thể tin nổi.

Trước khi Dư Điền Điền rời khỏi phòng làm việc, cô còn nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói: “Y tá trưởng, không phải lần nào cũng được thông cảm đâu, cũng không phải chuyện ai nên cho ai. Cô đã lấy cắp đi thành quả lao động của người khác, chỉ cần đổi tên một chút là được, thế nhưng cô chưa từng nghĩ đến để hoàn thành việc này, người khác đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, đầu tư bao nhiêu công sức vào đó”.

Cứ nói cứ nói, đột nhiên giọng cô như nhỏ lại. Nhiều lời cũng vô ích, dù sao bản báo cáo cuối năm này giờ đây cũng chẳng phải của cô nữa. Dư Điền Điền quay người rời đi, tâm trạng tã tễ như thể sắc trời bên ngoài vậy, một màu u tối, cơn gió lạnh buốt mặc sức ngược đãi người đi đường.

Thế nhưng Dư Điền Điền hoàn toàn không nhìn thấy, sau khi cô rời đi, Trương Giai Tuệ bỗng nhiên chẳng còn giữ dáng vẻ khổ sở đáng thương kia nữa, cô ta trái lại còn cười và gọi điện thông báo tin vui.

“A lô, chờng à, anh đang làm gì thế? Nói cho anh một tin vui nhé, kỳ nghỉ cuối năm vào cuối tháng này, em được đi du lịch núi tuyết Tây Lĩnh miễn phí đấy, có thể đưa hai con đi trượt tuyết, tắm suối nước nóng miễn

phí r ấ.”

“Làm sao lại được thưởng ư? Còn không phải vẫn cách cũ sao, động tay một chút, xem xem bài tổng kết của ai viết tốt nhất. Nhưng mà lần này tương đối phức tạp, em đã bị cô y tá đó phát hiện ra r ấ. May mà em nhanh trí, thể hiện một chút m ồm mép của mình...”

Bên ngoài gió thổi ào ào, mưa rơi lộp bộp, át đi giọng nói vui vẻ bên trong phòng làm việc.

...

Mấy ngày hôm nay, Dư Đi ền Đi ền luôn cảm thấy buồn bực trong người. Bài tổng kết cô vất vả lắm mới viết ra được đã trở thành áo cưới đỏ cho người khác, đi đâu t ệ hại nhất chính là rõ ràng người đ ối lý không phải là cô, vậy mà cô lại bị bắt ép phải chấp nhận sự thật này, âm thầm chịu đựng mà không dám nói ra.

Thấy điều bộ cô như thế, Lục Tuệ Mẫn vô cùng tức giận: “Cái dáng vẻ như muốn tìm đến cái chết của cậu thì có tác dụng gì chứ? Cho cậu cái gan ấy cậu cũng không muốn đi nói với cấp trên, chẳng phải nói một câu là xong hay sao? Chỉ cần cậu nói Trương Giai Tuệ đã ăn cắp bản báo cáo cuối năm của cậu, cái tấm giấy khen kia lập tức sẽ là của cậu”.

Thế nhưng Dư Đi ền Đi ền lại nhớ tới những lời Trương Giai Tuệ đã nói với mình. Cô ta có hai đứa con, làm mẹ cũng chẳng dễ dàng gì, đã phải lo kế sinh nhai cho cả gia đình r ấ, lại còn phải đáp ứng được mơ ước của bọn trẻ.

Dư Đi ền Đi ền chưa lập gia đình nên không thể hiểu nổi những nỗi vất vả ấy, nhưng cô cũng không thể nhẫn tâm phá hủy đi ước mơ của hai đứa trẻ được. Cô thở dài, chỉ nói một câu: “Thôi đi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát”.

... Khi ăn cơm trong căng tin, từ xa Trần Thước đã nhìn thấy cô, bèn bung khay cơm hí ha hí hửng đi tới: “Này, hôm nay y tá Dư lại không gọi đùi gà à? Có cần tôi phải chịu đau đớn bỏ đi cái đùi gà mình thích mà nhường lại nó cho cô không?”.

Dư Diên Diên ngẩng đầu nhìn anh, lặng lẽ thở dài một hơi, rồi buồn bã bung khay cơm mới ăn chưa được mấy miếng rời đi chỗ khác. Trần Thuộc đang đợi cô đáp trả lại mình, nhìn cô cứ rời đi như thế thì vô cùng ngạc nhiên.

Buổi chiều khi tan ca, Dư Diên Diên đứng ở hành lang tầng hai đợi Lục Tuệ Mẫn thay áo, vừa đúng lúc Trần Thuộc đã cởi bỏ chiếc áo blouse trắng bước ra ngoài, nhìn thấy cô đứng đó, anh liếc nhìn khẽ cười.

“Tôi nói này, cô Dư Diên Diên à, sao cả ngày hôm nay từ sáng tới tối cứ gặp cô thế nhỉ? Không phải là cô đã phải lòng tôi rồi nên cứ lén lút đi theo tôi, nhân cơ hội xuất hiện trước mặt tôi để tôi chú ý đến đúng không?”

Dư Diên Diên nhìn anh một cái, nhưng không hề nói gì, lặng lẽ thở dài một hơi, rồi buồn bã cùng Lục Tuệ Mẫn vừa đi ra từ phòng thay đồ rời đi.

Đó là hai lần ngẫu nhiên anh gặp cô, còn nhiều lần khác nữa thì không cần phải nhắc tới, biểu hiện của Dư Diên Diên vẫn luôn rất thận trọng. Hoặc nói cách khác là cô buồn bã tới mức chẳng buồn đấu võ mồm với Trần Thuộc nữa. Trần Thuộc tự cảm thấy bẽ mặt, không thể nói chuyện được với cô, cả người anh cảm thấy không mấy thoải mái. Hai ngày như vậy trôi qua, cuối cùng anh không sao chịu thêm được nữa, khi đi kiểm tra phòng anh đã gọi Lục Tuệ Mẫn ra ngoài.

Đứng ở cuối hành lang, anh thấp giọng hỏi Lục Tuệ Mẫn: “Dư Diên Diên làm sao thế? Gần đây tôi cảm giác có chút gì đó không bình thường, sao không thấy cô ấy mồm mép lạnh lợi nữa thế?”.

Đúng lúc Lục Tuệ Mẫn cũng đang cảm thấy buồn bực, bèn nói với anh về chuyện thành quả lao động của Dư Diên Diên bị Trương Giai Tuệ lấy cắp.

Trần Thuộc ngăn người: “Cô ấy cứ yếu đuối để mặc cho người ta bắt nạt như thế, không đáp trả lại một chút nào ư?”.

“Bởi vì tấm lòng bao dung của cô ấy rộng lớn mênh mông, nhìn thấy người ta có hai đứa con, vất vả bốn ba kiếm kế mưu sinh mà giờ cao đánh khê” - Lục Tuệ Mẫn phẫn nộ.

Suy đi tính lại, cuối cùng Trần Thuộc vẫn quyết định đi lên tầng bốn một chuyến vào giờ nghỉ trưa.

Một mặt anh gương gao nghĩ sao bản thân mình phải lo chuyện bao đồng như thế nhỉ, nhưng mặt khác lại hùng hèn nói với chính mình rằng: “Người khác lấy cấp thành quả lao động của Dư Điên Điên mặc dù chẳng liên quan gì đến anh, thế nhưng bản tổng kết cuối năm đó không chỉ có tâm huyết của một mình Dư Điên Điên, chẳng phải tiêu đề của bài báo cáo chính là đúc kết từ cảm nhận sâu sắc của anh qua bao nhiêu năm làm nghề y đó sao?”

Làm nghề y cũng giống như làm người, từng bước đều phải cẩn thận. Đây chính là kết tinh tâm huyết của anh, Dư Điên Điên không tiếc mà dâng lên cho người khác, vậy cô đã hỏi anh xem anh có đồng ý hay không chưa?

Thế nhưng tầng bốn cũng chẳng thấy bóng dáng Dư Điên Điên đâu.

Trần Thuộc hỏi thăm mấy bác sĩ y tá ở khoa Nhi, cuối cùng cũng xem như biết được tung tích của cô: “Y tá Dư à? Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy cô ấy đi lên sân thượng rồi”.

Trần Thuộc ngăn người một lúc, rồi nhanh chóng vào thang máy đi lên sân thượng.

...

Sau cơn mưa trời chẳng hề có nắng, nên xi măng trên sân thượng ướt nhẹp, đâu đâu cũng thấy vũng nước.

Anh đẩy cánh cửa khép hờ ra, nhìn thấy Dư Điên Điên đứng bên lan can, quay lưng lại với anh, như thể đang ngắm nhìn toàn cảnh thành phố vậy. Cơn gió mùa đông lạnh giá thổi tới, khiến vạt áo trắng của cô bay phấp phật như chú cò trắng chỉ chực tung cánh vút lên không trung cao vợi, khiến cho mái tóc của cô cũng mặc sức nhảy múa không ngừng. Anh đi đến bên cạnh thân hình có chút gầy yếu của cô, rồi ho lên mấy tiếng.

Dư Điên Điên quay sang nhìn anh, có chút ngạc nhiên: “Bác sĩ Trần, sao anh lại lên đây?”.

Đột nhiên Trần Thuớc cảm thấy khó xử.

Anh mở miệng, sau đó hùng hù hỏ hỏ nói: “Sao, sần thượng đượ cô thầ hết r ấ, người khác không đượ lên ư?”.

“Tôi không nói như thế” - Dư Đầ Đầ nhìn anh, chẳng biết tại sao anh lại giận dữ đến như vậy.

Trần Thuớc hỏi cô mấy câu ngốc nghếch như là: “Trời lạnh như thế này, cô nghèo đến mức xương khớp cũng phát sốt^{12*} nên phải chạy lên đây hứng gió lạnh sao?”.

** Nghèo đến mức xương khớp cũng phát sốt: Đây là cách nói của một số địa phương Trung Quốc, ý nói rất nghèo, không có thịt, không có chất béo, cho nên khi bị sốt cũng rất khô, khô đến phát sốt, thường dùng để châm biếm người nào đó ăn mặc không hợp với thời tiết, ăn mặc phong phanh.*

Dư Đầ Đầ nói: “Tôi không lạnh, nếu như anh thấy lạnh thì có thể đi xuống trước”.

Trần Thuớc ghen lời, sau đó lại nói: “Có phải cô da dày không, đã mặc ít như thế mà không cảm thấy lạnh?”.

Dư Đầ Đầ nói: “Có khi thế, cho nên nếu như da anh mỏng thì nhanh nhanh đi xuống đi”.

Trần Thuớc thực sự tức giận r ấ.

...

Lần này sao Dư Đầ Đầ chẳng đáng yêu chút nào hết vậy? Anh nói nhiều câu châm chọc như vậy, sao cô không biết đáp trả dù chỉ là một chút chứ? Y tá Dư không biết cãi lại thì không phải là y tá Dư đáng yêu!

Anh đứng đó giận dữ một lúc, nhìn điệu bộ không muốn nói chuyện của Dư Đầ Đầ, cuối cùng không kìm được bùng lời: “Dư Đầ Đầ, có phải bệnh thánh mẫu của cô phát tác r ấ không? Bị người ta cướp mất thành quả lao động không truy cứu thì thôi, một mình trốn ở đây bu ần r ầ thì có nghĩa gì chứ?”.

Dư Đầ Đầ ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Trần Thuớc. Trần Thuớc không kiên nhẫn đượ thêm nữa, bứt tóc:

“Chẳng phải là bài tổng kết cuối năm bị người ta tự ý sửa lại tên sao? Có chuyện gì to tát chứ? Cô cứ đến phòng làm việc của viện trưởng, viện phó ngay một lúc, nói rõ mọi chuyện không phải là được rồi sao? Một mình buồn bực đứng ở đây thì được ích gì?”.

Dư Địch Địch ngần ngợ nhìn anh, mở miệng hỏi lâu nhưng vẫn không thốt ra được tiếng nào.

“Đúng, nhà người ta nghèo, nghèo tới mức không có gì để ăn, không nuôi được con cái, còn cô thì có tiền, không cần giấy khen, không cần xem xét thăng chức, không cần đi du lịch, mà chỉ thích làm từ thiện thôi. Cô cũng không nhìn xem, Trương Gia Tuệ mặc những gì? Cô mặc những gì? Túi xách của người ta cũng là hàng hiệu Gucci mấy vạn Nhân dân tệ, còn cô thì sao?” - Trần Thước nói tới mức nước miếng tung bay - “Lần trước tôi nhìn thấy cô đeo cái ba lô cũng là hiệu Meters Bonwe từ mười mấy năm trước rồi đúng không? Cô thử nói xem có cô gái trẻ nào còn đeo ba lô hãng Meters Bonwe này nữa? Xí!”.

Dư Địch Địch mở to mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, rất lâu sau mới nói một câu: “... Cái ba lô đó là của Lục Tuệ Mẫn”.

“...” - Trần Thước tức đến phát điên lên - “Trọng điểm nằm ở cái ba lô đó là của ai hay sao? Tôi đang thảo luận cùng cô về các hãng ba lô sao? Tôi muốn hỏi sao cô lại ngốc nghếch như thế chứ, người làm sai không phải là cô, cô buồn bã như thế làm gì? Tôi châm chọc cô, cô cũng không biết đường cãi lại, cô có biết là cô cứ tiếp tục như thế sẽ bức chết tôi không?”.

Một mình Trần Thước cứ tức giận nói một thôi một hỏi, cuối cùng bảo: “Nếu cô thực sự vẫn chưa thấy thoải mái, đi thôi, bây giờ tôi sẽ đưa cô đi nói rõ mọi chuyện với viện trưởng!”.

Nói xong, anh nắm tay Dư Địch Địch, muốn kéo cô đi đến phòng làm việc của viện trưởng.

Dư Địch Địch liền vội vàng kéo anh lại: “Không không không, tôi không buồn vì chuyện này”.

“Còn nói không buồn? Cô nói dối mà không suy nghĩ trước sao?” -

Trần Thuộc mắt to trừng mắt nhỏ.

Dưới cái nhìn của anh, khuôn mặt Dư Điên Điên đỏ rần rần, sau đó đưa tay quệt quệt mũi: “Là thật đó, tôi... tôi đang đến tháng... đau bụng, không có lòng dạ nào mà cãi nhau với anh...”.

Trần Thuộc đờ đẫn, buông tay ra.

“Cảm ơn anh, bác sĩ Trần, tôi không ngờ anh lại quan tâm đến tôi như vậy.” - Dư Điên Điên nhìn anh chân thành, sau đó nghi ngờ, tiến đến gần anh hơn một chút - “Ý, sao mặt anh lại đỏ lên như thế?”.

Trần Thuộc giật mình, liền lùi ra xa, như thể bị người ta túm được đuôi: “Mặt đỏ gì chứ? Đỏ gì mà đỏ. Gió trên sân thượng mạnh như thế, cứ như dao cứa lên da mặt vậy, da mặt tôi mỏng nên bị đỏ lên như thế, được chưa? Cô cho rằng ai cũng da dày như cô chắc? Đờ đờ kinh!”.

Anh hùng hù hũ quay người muốn rời đi.

Đột nhiên Dư Điên Điên bật cười, vui vẻ gọi anh lại: “Bác sĩ Trần!”.

Trần Thuộc dừng bước, xi mặt quay lại nhìn cô: “Cái gì?”.

Cô cười, đôi mắt híp lại: “Cảm ơn anh”.

“Cảm ơn tôi làm gì?” - khuôn mặt Trần Thuộc lại đỏ thêm mấy phần.

“Cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi, muốn giúp tôi giải quyết vấn đề” - Dư Điên Điên nói.

Trần Thuộc vội vàng phủ nhận: “Không, là cô nghĩ nhiều quá thôi. Nếu không phải là trong bài tổng kết cuối năm của cô có danh ngôn và kết tinh tâm huyết của tôi, thì tôi chẳng thèm quan tâm xem nó có bị người ta lấy cắp hay không đâu!”.

Anh nói một cách chắc chắn, vừa dứt lời liền quay đầu rời đi, như thể có lửa đang cháy sau mông vậy.

Dư Điên Điên vẫn đứng đó cười, cười một lúc liền cảm thấy tâm trạng thoải mái, không buồn phiền nữa. May mà có sự kiêu ngạo của anh, chỉ trong phút chốc đã kéo Dư Điên Điên ra khỏi tâm trạng buồn chán mấy ngày hôm nay.

Cô ngâm nga khúc hát đi xuống tầng, vừa nhảy chân sáo đuổi theo anh,

vừa gọi: “Bác sĩ Trần, thực ra tâm trạng tôi vẫn còn tởn tể lắm, chi bằng anh mời tôi đi ăn đùi gà đi?”.

Trần Thuộc “hừ” lạnh một tiếng, kiêu ngạo quay đầu lại nhìn cô: “Nhìn lại cái trí nhớ cá vàng của cô đi, người thì đã xuống rồi, nhưng sao còn để mặt mũi ở trên sân thượng quên không đem theo theo?”.

Thế nhưng Dư Điền Điền chẳng thấy giận dữ chút nào. Sao cô lại cảm thấy điệu bộ lúc này của bác sĩ Trần lại rất... rất đáng yêu nhỉ?

...

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, vào thời khắc cửa thang máy mở ra, đột nhiên Dư Điền Điền quay đầu sang chăm chú nhìn Trần Thuộc: “Khi tôi còn nhỏ, vì bố mẹ dồn toàn bộ tâm huyết chìm đắm trong thế giới của mỹ thuật và âm nhạc, chẳng có ai đưa tôi đi du lịch lần nào cả”.

Trần Thuộc ngăn người, từ từ quay đầu sang.

“Từ nhỏ đến lớn, ước mơ lớn nhất của tôi chính là được nhìn thấy một bãi tuyết to thật sự, đáng tiếc là miền Nam không có tuyết. Bố mẹ cũng rất bận, chưa bao giờ thực hiện ước mơ ấy của tôi”. Giọng Dư Điền Điền rất nhẹ, đôi mắt khẽ chớp: “Cho nên mặc dù tôi rất muốn đòi lại bản báo cáo vốn thuộc về mình, thế nhưng vì đó lại là ước mơ của hai đứa trẻ, tôi muốn giúp chúng thực hiện ước mơ đó. Tôi hy vọng chúng có thể bù đắp lại những nỗi tiếc của tôi, có thể đi ngắm một bãi tuyết to thật sự, một bãi tuyết có thể nhìn thấy ở miền Nam. Cho nên không có giấy khen, không có xét duyệt thăng chức, không có chuyến du lịch miễn phí, đi đâu đó cũng không quan trọng nữa.”

Cô cong khóe môi, khi bước chân ra khỏi thang máy liền đưa tay chào Trần Thuộc: “Được rồi, y tá Dư mắc bệnh thánh mẫu đã phụ lòng danh ngôn và kết tinh tâm huyết của bác sĩ Trần rồi, chỉ hy vọng lần sau anh lại nói với tôi những lời hay ý đẹp sâu sắc như thế. Sang năm tôi chắc chắn sẽ tiếp tục cố gắng, để trả lại anh một bài tổng kết cuối năm xuất sắc!”.

Đúng vào khoảnh khắc đó, cửa thang máy đóng lại.

...

Thực ra Trần Thước rất ghét những người vì yếu lòng mà phải ngậm đắng nuốt cay trên thương trường, ai kỳ bất hạnh, nô kỳ bất tranh^{13*}. Lời đúc kết trong cuộc đời anh chính là, con người sống trên đời nhất định không được để bản thân mình phải hối hận. Chính vì vậy từ trước đến nay anh luôn làm theo ý thích của mình, thậm chí có chút ấu trĩ, có chút tùy hứng.

**Ai kỳ bất hạnh, nô kỳ bất tranh: Đây là câu nói trong tiểu thuyết “Không Ất Kỷ” của Lỗ Tấn, ai kỳ bất hạnh nói đến cảm thấy bi ai trước cảnh ngộ bất hạnh của ai đó, nô kỳ bất tranh nói đến cảm thấy phẫn nộ và tiếc nuối khi ai đó không tranh giành, không đấu lại.*

Thế nhưng vào thời khắc này, khi anh nhìn thấy Dư Điên Điên chẳng chút sắc lẹm và để mặc cho người ta bắt nạt mình, bỗng nhiên anh cảm thấy mềm lòng đi mấy phần. Đôi khi sự nhượng bộ lại là một đức tính tốt đẹp.

Ví dụ như Dư Điên Điên lúc này.

...

Nơi Trần Thước ở cách bệnh viện không xa, thực ra nơi này anh cũng nghe người cùng khoa giới thiệu nên mới mua, tòa nhà ở đây rất mới, môi trường sống cũng rất tốt. Anh sống ở đây cũng mới được hơn một năm. Cũng có một vài đồng nghiệp của anh sống ở đây, đương nhiên, vì giá nhà rất đắt nên không phải ai cũng có thể vào sống được. Trần Thước nhớ rằng Trương Gia Tuệ cũng sống trong khu này, một gia đình gồm có bốn người.

Trên đường về nhà, anh vừa lái xe vừa nhớ lại mấy lần gặp Trương Gia Tuệ trong tiểu khu, anh cũng nhớ mang máng hình như chồng của cô ta làm nhân viên văn phòng, bởi vì có một lần khi tan ca trở về anh đã nhìn thấy cô ta đi cùng anh chồng mặc đồ Tây đi giày da của mình.

Còn những lần gặp khác thì vào khi nào nhỉ? Có mấy lần gặp khi anh ăn cơm tối xong cho Xúc Xích sang công viên gần đấy đi dạo. Có một lần anh tặng ca trở về gặp cô ta ở cổng tiểu khu. Hình như thời gian đầu vào lúc bảy rưỡi tối thì phải.

...

Trần Thước ở nhà làm bát mỳ trứng ăn, vừa ăn vừa nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Trong lúc đó, Xúc Xích ngồi bên cạnh, chậm rãi cọ cọ vào đùi anh, cuối cùng quyết định ngồi xuống đôi dép lê của anh.

Trần Thước không hài lòng cúi đầu nhìn nó: “Làm gì thế, làm gì thế? Chẳng phải mày vừa mới ăn xong hai cái xúc xích, một bát cơm trộn gan heo sao?”.

Xúc Xích nhìn anh với đôi mắt mong chờ, thè lưỡi nhìn bát mỳ trứng đang bốc khói nghi ngút.

Trần Thước gấp mỳ cho vào miệng, vừa ăn vừa nói không rành tiếng: “Không được, không cho mày, đây là của tao!”.

Không được, không cho mày, đây là của tao.

Xúc Xích bắt đầu đi vòng quanh anh, vừa đi vừa hỏn hển phát ra những tiếng gầm nhẹ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của Trần Thước.

Trần Thước trừng mắt lên nhìn nó: “Con chó đáng chết, mày cho rằng tự ngược đãi bản thân như thế là tao sẽ thương mày sao? Tao thương mày thì ai sẽ thương tao?”.

Xúc Xích tăng thêm tốc độ, chạy mỗi lúc một nhanh, cuối cùng đột nhiên lăn kềnh xuống sàn nhà, lăn qua lăn lại, miệng không ngừng gầm gừ, như thể một đứa trẻ đang giở trò ăn vạ vậy.

Lăn lộn một lúc, đột nhiên một chiếc đĩa được đặt bên đầu nó, trong bát có nửa quả trứng rán, vì được tách ra bằng đĩa nên trông nó có vẻ nham nhở xấu xí.

Thế nhưng nó đâu có để ý được nhiều như thế? Bật một cái, nó liền đứng lên ngay lập tức, kêu lên mấy tiếng rĩ vui vẻ thè lưỡi cuốn lấy miếng trứng.

Trần Thước tức giận lại đưa thêm một miếng mỳ vào miệng: “Con chó đáng chết, mày xem chủ nhân của mày yêu mày biết bao nhiêu, thật lòng thật dạ yêu thương mày, sao mày không yêu chủ nhân một chút nào thế?”.

Xúc Xích vừa ăn trứng vừa cọ cọ đầu vào đùi anh, ánh mắt tràn ngập vẻ dịu dàng không nói nên lời.

Trần Thước lại dương dương tự đắc: “Ừm, tao biết mày vẫn còn yêu tao mà...”.

Thế nhưng chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Xúc Xích lại vội vội vàng vàng lay chân bàn đứng dậy, như thể muốn nhìn xem nửa phần trứng còn lại trong bát anh có còn hay không.

Trần Thước sần mặt, nhanh chóng bưng bát mì đứng dậy: “Nửa này là của tao, mày biến sang một bên cho tao!”.

Anh bưng bát mì, hùng hăng hồ hồ đi thẳng ra ban công, vừa ăn vừa mắng: “Tình cảm của mày không phải dành cho tao, mà là dành cho miếng trứng rán ở trong bát của tao! Đúng là đờ vong ân bội nghĩa...!”.

...

Đúng bảy rưỡi, anh thay áo khoác, rồi dắt Xúc Xích ra ngoài.

Nhớ lại nơi mà mấy lần trước gặp Trương Giai Tuệ, anh men theo con đường trải đá trong tiểu khu đi ra phía cổng, không nhìn thấy Trương Giai Tuệ đâu. Tiếp tục đi men theo bên đường, đi đến cửa siêu thị ở cuối đường, cũng chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu.

Anh dắt Xúc Xích đi vào trong siêu thị, nhưng người bảo vệ nói với anh rằng không được phép mang thú nuôi vào trong, anh đành phải dắt Xúc Xích đi ra ngoài, rồi đi dạo quanh quanh gần đấy.

Vừa đi Trần Thước vừa trách móc Xúc Xích: “Đồ chó thối tha, mày nói xem mày còn có thể làm được gì nữa? Trừ việc cướp đồ ăn của tao, hại tao không vào được siêu thị, mày chẳng có chút bản lĩnh nào hết, dù chỉ là một ít!”.

Xúc Xích vô tội ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt tràn đầy vẻ tủi thân.

“Không được ra vẻ tủi thân!” - Trần Thước quát.

Một giây sau, phía sau Trần Thước vang lên tiếng cười khẽ, có người gọi anh: “Bác sĩ Trần, sao lại tính toán nhiều như thế với một con chó làm gì chứ?”.

Trần Thước kiềm chế bản thân, khi quay đầu lại, phát hiện ra Trương Giai Tuệ đang đứng bên cửa siêu thị cùng hai đứa con của mình, trong tay xách nào là túi to túi nhỏ.

Đúng là lúc tìm mãi thì chẳng thấy, đến lúc thấy được lại chẳng tốn chút công sức nào.

Anh cong khóe môi: “Y tá trưởng đi siêu thị đấy à?”. Ánh nhìn của anh dừng lại trên tay hai đứa trẻ.

Cậu anh đang ôm hộp kem Häagen-Dazs, còn cô em gái thì cầm trên tay miếng bánh kem.

...

Trông điệu bộ... rất nghèo hay sao?

Anh không nói năng gì, chuyển hướng nhìn sang Trương Giai Tuệ.

Trương Giai Tuệ chẳng hiểu chuyện gì nhìn anh cười, sau đó nói: “Tôi đã hẹn trước với ông xã, lát nữa đưa hai đứa trẻ đi xem phim công nghệ IMAX^{14*}. Ông xã tôi đi lấy xe r ồi, hai anh em chúng cứ đòi ăn cái gì đó, nên tôi mới đưa chúng đến đây mua ít đồ lót dạ trước”.

** IMAX là công nghệ chiếu phim hiện đại nhất hiện nay. Một bộ phim được định dạng ở IMAX sẽ xuất sắc hơn phim thông thường vì có độ “nét căng” với độ phân giải lớn.*

Hóa ra hộp kem Häagen-Dazs và cái bánh kem chỉ dùng để ăn lót dạ.

Trần Thước bỗng cảm thấy ngứa m ồm, rất muốn châm chọc cô ta mấy tiếng, nhưng vừa mở miệng ra thì đột nhiên lại nghĩ đến đi đâu gì đó liền ngậm miệng lại.

Anh kéo Xúc Xích về nhà, sau đó như cười mà như không, nói: “Y tá trưởng đừng chi ều bọn trẻ quá, trời lạnh thế này mà ăn kem, cẩn thận đau bụng đó”.

Trương Giai Tuệ cười cười, r ồi bảo hai đứa con vẫy tay chào tạm biệt anh, nhưng hai đứa trẻ còn đang bận ăn đồ của mình, đâu còn để ý được đến việc vẫy tay với Trần Thước?

...

Liên tục một tuần liền, tần suất ngẫu nhiên Trương Giai Tuệ gặp Trần Thuộc ở quanh tiểu khu bỗng tăng lên rất nhiều.

Trương Giai Tuệ vốn có thói quen đi dạo sau khi ăn cơm tối, sau khi đã tìm hiểu rõ thói quen đó, Trần Thuộc rất dễ dàng gặp được cô ta ở xung quanh tiểu khu. Những bộ đồ cô ta mặc đều là hàng hiệu, những bộ đồ hai đứa trẻ mặc cũng có thể nhận ra giá trị không hề nhỏ, thậm chí chiếc của cô ta cũng lái chiếc xe hơn sáu mươi vạn Nhân dân tệ, có lẽ cũng là một tinh anh trong ngành.

Sau khi kéo Xúc Xích trở về nhà, Trần Thuộc vừa chỉnh điều hòa sang chế độ làm ấm, vừa run lên cầm cập vì lạnh, khi ngủ xuống ghế sofa anh còn không quên ôm Xúc Xích vào lòng sưởi ấm cho nó.

“Mày đã nhìn thấy chưa? Đó chính là tính người” - Anh giữ lấy tai Xúc Xích - “Lòng tham không đáy, bản thân mình rõ ràng có cuộc sống tốt hơn người khác rất nhiều, thế nhưng vẫn còn muốn tham lam chiếm chút lợi nhỏ của người ta”.

Xúc Xích nghiêm túc gật đầu.

Trần Thuộc cười: “Đồ chó ngọc nghếch, cứ như thể hiểu được tao đang nói gì không bằng”.

Xúc Xích tiếp tục nghiêm túc gật đầu.

Mặc dù nó không hiểu được tiếng người, nhưng nó biết khi nào chủ nhân nghiêm túc thì đa phần là đang phê bình mình, những lúc như thế thì phải ngoan ngoãn gật đầu nhận tội.

Trần Thuộc cười. Đột nhiên, anh nhớ đến Dư Diên Diên và câu chuyện hôm đó cô nói trong thang máy. Cô tốt bụng quan tâm đến ước mơ của hai đứa trẻ, cho dù ước mơ lớn nhất từ nhỏ đến lớn của mình chính là được đến núi tuyết, nhưng vẫn trao cơ hội đó vào tay người khác.

Thế nhưng chắc chắn cô không thể ngờ được rằng người mình giúp lại là loại người tham lam, bĩ ổi, lợi dụng lòng thông cảm của người khác mà chẳng chút xấu hổ, chỉ để hưởng thụ cơ hội vốn không thuộc về mình.

Nghĩ như thế, đột nhiên Trần Thuộc không sao cười được nữa. Nếu

như cô gái đó biết được lòng tốt của mình chỉ bị người ta lợi dụng, có lẽ sẽ tức giận lắm?

Anh ôm thật chặt Xúc Xích vào lòng, thở dài một tiếng, rồi thì thầm một câu: “Cô gái ngọc ngà, trong đầu chứa những thứ gì không biết?”.

Quay đầu sang bỗng nhìn thấy bát cơm của Xúc Xích, anh liếc bĩu môi: “Chỉ toàn chứa cơm trộn gan heo thôi...”.

...

Ngày hôm sau, vào giờ tan ca, vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, Dư Diên Diên liền phát hiện một người đang đứng ngoài cửa, tư thế vô cùng làm bộ làm tịch.

Ban đầu cô giật thót mình, sau đó chẳng mấy khách khí gì nói với Trần Thước đang ra về phóng khoáng kia: “Anh đứng trước cửa phòng thay đồ nữ làm gì vậy, bác sĩ Trần?”.

Trần Thước nói: “Đương nhiên là để đợi người rồi, nếu không đứng ở đây còn có thể làm gì?”.

“Còn có thể nhìn trộm” - Dư Diên Diên phản xạ có điều kiện.

Thấy khuôn mặt Trần Thước sa sầm trong phút chốc, cô lập tức ho lên mấy tiếng: “Bác sĩ Trần, anh đợi tôi có chuyện gì vậy? Có phải lại muốn mời tôi đi ăn ở khách sạn vườn treo không?”. Cô mặt dày nhếch miệng cười: “Sao anh biết tôi rất nhớ đùi gà ở đó chứ?”.

Trần Thước lờm cô một cái, nghĩ thầm trong lòng: “Cười đi cười đi, đến khi cô biết rõ chân tướng sự việc rồi, cô có muốn khóc cũng không khóc được ấy chứ.”

Anh quàng lại chiếc khăn: “Đi thôi, đưa cô đến một nơi”.

Trên đường đi, Dư Diên Diên không ngừng hỏi rớt cuộc anh muốn đưa cô đi đâu, nhưng anh chỉ nói: “Đi rồi cô sẽ biết, tin tôi đi, sẽ không hại cô đâu”.

Dư Diên Diên “hừ” nhẹ một tiếng: “Ai mà biết được chứ? Tôi xinh đẹp như hoa như ngọc thế này, chưa biết chừng bác sĩ Trần anh để mắt tới dung nhan của tôi, muốn...”.

“Tỉnh lại đi, ban ngày ban mặt thế này, nằm mơ cái gì chứ?” - Trần Thuộc chẳng buồn nhìn cô, rồi lên giọng đả kích - “Nếu như không mang theo gương bên người thì nhìn qua gương chiếu hậu đi rồi hẵng nói”.

Dư Diên Diên giả bộ cho là thật, nhìn ngắm mình trong gương chiếu hậu, vừa soi vừa nói: “Ôi ôi ôi, cô gái trong gương là ai thế? Sao có thể xinh đẹp như vậy chứ? Đẹp đến mức tim tôi sắp phát bệnh rồi!”.

Trần Thuộc cười ha ha mấy tiếng, sau đó cũng học theo ngữ điệu của cô, nói: “Ôi ôi ôi, cô gái trong gương là ai thế? Tại sao lại không có mắt nhìn như thế? Nói những lời ngốc nghếch khiến cho tim tôi sắp phát bệnh ngớ ngẩn rồi đây”.

“Anh ngớ ngẩn là do vấn đề về gen, việc này không thể trách tôi được” - Dư Diên Diên lờm anh.

“Cô xấu cũng là vấn đề về gen, thực sự chỉ có thể trách bố mẹ cô thôi” - Trần Thuộc gật đầu ra chiều đờng ý.

“Cho nên, bác sĩ Trần, hôm nay anh tìm tôi là để khua môi mua mép với tôi sao?”

Trần Thuộc không nói gì thêm nữa.

Thực ra anh hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ muốn để cho Dư Diên Diên tận mắt nhìn thấy cuộc sống của Trương Giai Tuệ là như thế nào mà thôi, nhưng cho đến khi lái xe đưa Dư Diên Diên đến trước cổng của tiểu khu, anh mới nhớ ra đáng lẽ hai người nên ăn cơm trước, không thể cứ ngồi đây mà đợi người được.

Anh lái xe xuống dưới hầm để xe, sau đó nói: “Muốn để cô nhìn thấy cái này, nhưng mà trước lúc đó thì hãy lên nhà tôi ăn bữa cơm cái đã”.

Trong nháy mắt, Dư Diên Diên liền đề cao cảnh giác: “Cô... cô nam quả nữ, ở chung trong một phòng?”.

“...” - Trần Thuộc mặt chẳng chút biểu cảm lờm cô: “Cô yên tâm, đừng nghĩ nhiều như thế. Rõ ràng là hai người đàn ông ở cùng nhau, nếu cần có chút lo lắng gì đó, thì người đó cũng nên là tôi mới phải, dù sao trong hai người chúng ta thì tôi mới là người dễ dàng khiến người ta nảy

sinh ý nghĩ không an phận”.

Dư Điền Điền rất muốn phản bác, trong lúc lòng tức anh ách nghĩ câu từ mới phát hiện ra những đi đầu Trần Thước nói cũng có lý.

Cô không kìm được lại hỏi một câu: “Rốt cuộc anh muốn tôi nhìn thấy cái gì?”.

Trần Thước nghĩ một lúc, sau đó mới nghiêm túc, thở dài một tiếng: “Muốn để cô nhìn thấy một việc không thể không nhìn, nhìn thấy rồi có lẽ cô sẽ rất tức giận, cấp độ giận dữ có lẽ cũng vô cùng nghiêm trọng, thế nhưng tôi hy vọng cô sẽ không giận dữ đến thế”.

Anh cũng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Dư Điền Điền đúng như mình mong muốn.

Vài giây sau, Dư Điền Điền xoa xoa cằm: “Bác sĩ Trần, nói chút tiếng người mà tôi có thể hiểu được thì sẽ chết sao?”.

Cứ như thế Dư Điền Điền bước vào nhà Trần Thước, trước khi bước qua cửa, cô còn chút do dự, hỏi nhỏ một câu: “Bác sĩ Trần, nếu như bạn gái anh biết được tôi đến nhà anh, bạn gái anh sẽ không vui, đúng không?”.

Trần Thước lờm cô một cái: “Cô nhìn bộ dạng tôi có giống với người đã có bạn gái rồi không?”.

Dư Điền Điền nhin cười, nói như thật: “Ừm, đúng là không giống lắm”.

Trần Thước hừ một tiếng: “Thì đúng rồi, đẹp trai như tôi đây, yêu cầu rất cao đối với bạn gái, cô gái có thể xứng với tôi bây giờ còn chưa xuất hiện”.

Dư Điền Điền bật cười thành tiếng: “Bác sĩ Trần, anh ảo tưởng thái quá rồi, người có thể xứng với anh nhiều lắm, chính vì anh độc mồm độc miệng như thế, cho nên người có thể chịu đựng được anh thực sự quá ít. Dù sao thì muốn chịu đựng được tính khí kiêu ngạo của anh, lại còn phải tìm ra được nét đẹp tèn tại trong một đống hỗn độn, đó thực sự không phải là việc mà người bình thường có thể làm được đâu”.

...

Trần Thước vừa mở cửa xong, vút mạnh chìa khóa lên giá để giày dép,

sau đó quay người chẳng vui vẻ gì, nói: “Dư Điền Điền, tôi cảm thấy đầu óc tôi thật sự có vấn đề rồi nên mới nhiệt tình giúp cô như thế, đây mới gọi là Lữ Đổng Tân bị chó không có ý tốt cắn!”.

Dư Điền Điền lập tức cãi lại theo phản xạ có điều kiện: “Bác sĩ Trần, anh đã tự biết đầu óc mình có vấn đề thì tôi cũng thấy vui mừng khôn xiết. Thật ra tôi vẫn luôn rất khổ tâm không biết làm như thế nào mới có thể nói cho anh biết việc đầu óc anh có vấn đề, dù sao thì tôi cũng là một cô gái lương thiện, biết quan tâm chăm sóc người khác...”.

Thế nhưng mới nói được một nửa, cô bỗng nhiên hỏi lại một câu, “... Giúp tôi?”.

Trần Thước lấy từ trên giá giày dép xuống một đôi dép lê sạch sẽ vút cho cô, sau đó bước vào nhà bếp, không buồn quay đầu lại hỏi cô: “Muốn ăn gì?”.

Dư Điền Điền bị anh đánh lạc hướng, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tôi muốn ăn bò bít tết”.

Anh lắc đầu: “Không có”.

...

Dư Điền Điền lại hỏi: “Vậy thì cơm rang trứng?”. Trần Thước lắc đầu: “Không có”.

Dư Điền Điền lại nghĩ, nói: “Vậy thì làm cho tôi mấy món thường ngày đi”.

Khóe miệng Trần Thước cong lên: “Thật ngại quá, nhà tôi không có tủ lạnh, không có rau cũng không có thịt”.

Dư Điền Điền sầm mặt: “Không có đồ ăn, không có đồ ăn anh còn hỏi tôi muốn ăn gì!”.

Trần Thước chẳng buồn quan tâm, nhún nhún vai: “Tôi chỉ nhân tiện khách sáo một chút, không ngờ cô thực sự có công phu sư tử ngọam đấy. Tôi cho rằng thông thường người làm khách sẽ lịch sự mà nói với tôi rằng: “Anh làm thứ gì tôi sẽ ăn thứ đó”. Đâu có biết cô lại không giống như người bình thường như thế”.

Dư Di ền Di ền nhin.

Nhìn bộ dạng vô cùng giận dữ của cô, Trần Thuớc không sao nhin được cười, vừa lấy đũa từ trong tủ lạnh ra, vừa ra vẻ làm theo điệu bộ của cô lúc trước, nói: “Vậ được rồi, ai bảo tôi là bác sĩ lương thiện biết quan tâm chăm sóc người khác chứ? Tôi sẽ làm việc thiện, làm món sủ trường của mình cho cô ăn”.

Anh không cho Dư Di ền Di ền vào bếp, thế là cô bèn ở trong phòng khách đi đi lại lại, tham quan nhà anh. Đi quanh phòng hai vòng, cuối cùng cô đưa ra kết luận như sau:

Phòng của bác sĩ Trần thật to.

Làm một anh chàng độc thân, bác sĩ Trần vẫn rất ưa thích sự sạch sẽ.

Trình độ thưởng thức của anh không t ỏi, trên tường treo mấy bức tranh, cô đều cảm thấy rất mới mẻ.

...

Khi Dư Di ền Di ền đi đến cửa phòng đọc sách, trong phòng đột nhiên vụt qua một bóng người, khiến cô giật thót mình, lùi lại phía sau hai bước theo phản xạ có đi ều kiện.

Thế nhưng sau khi nhìn kỹ lại, cô bèn phát hiện ra đó đâu phải là bóng người, mà rõ ràng là một bóng chó đấy chứ. Con chó Golden tên Xúc Xích kia vô cùng cảnh giác nhìn Dư Di ền Di ền, dáng vẻ như thể đang nói người lạ cấm được vào phòng.

Dư Di ền Di ền cũng không dám cử động, dù sao con chó này cũng to như vậy, còn cao g ần đến đùi cô rồi.

Nghe thấy tiếng động, Trần Thuớc đang ở trong bếp thò đầu ra, nói với Xúc Xích: “Nhà có khách, mau mau tiếp đón khách giúp tao đi, chủ nhân của mày đang bận đến mức không có thời gian làm việc khác đây”.

Kết quả Xúc Xích cảnh giác nhìn Dư Di ền Di ền một lúc, vẫy vẫy đuôi rồi vụt chạy vào nhà bếp, đứng bên cạnh Trần Thuớc không chịu ra ngoài.

Trần Thuớc không vui vẻ gì, nói: “Bình thường tìm tao đòi đồ ăn da mặt dày như thế cơ mà, sao vừa nhìn thấy một cô gái đã trở nên thẹn thùng

như thế này?”.

Xúc Xích vùi đầu vào phía sau anh, sống chết không chịu ngoáy đầu ra ngoài, dáng vẻ y như cô vợ nhỏ ngại ngùng e thẹn vậy.

Trần Thước đành phải tự ngoáy đầu ra khỏi phòng bếp, nói với Dư Điên Điên: “Cô cứ xem ti vi trước đi, đồ ăn tôi sẽ làm xong nhanh thôi”.

Dư Điên Điên nào có tâm trạng đâu mà xem ti vi, chỉ cảm thấy anh chàng này sao cứ ra vẻ thần bí như thế nhỉ, gọi cô đến cũng chẳng biết để làm gì, thế là cô bèn ngồi xuống ghế sofa chơi điện thoại. Vừa chơi cô vừa lắng nghe đoạn hội thoại của đôi bạn một người một chó trong bếp.

Trần Thước nói: “Tránh ra tránh ra, vẫn chưa nấu xong đâu, tránh sang một bên mà chơi đi”.

Xúc Xích sủa: “Gâu gâu gâu”.

Trần Thước nói: “Đừng nhìn tao với ánh mắt như thế, nhìn tao cũng vô ích thôi, đã bảo là chưa làm xong rồi mà, không hiểu lời tao nói à?”.

Xúc Xích sủa: “Gâu gâu gâu”.

Trần Thước “hừ” một tiếng: “Ôm chân cũng chẳng có tác dụng gì cả, đi sang bên cạnh cho mát. Rõ ràng là chó đực, tại sao lại thích tỏ vẻ đáng yêu hơn cả chó cái thế?”.

Xúc Xích cứ kêu gâu gâu một hồi không ngớt.

Dư Điên Điên một mình ngồi trên ghế sofa cứ cười mãi không thôi, cười đến mức không sao khép miệng lại được. Cô nghĩ, thì ra mỗi ngày Trần Thước đều sống như vậy? Làm một anh chàng độc thân, thực sự cuộc sống của anh thật tuyệt vời, đối với một con chó mà miệng anh cũng phát huy được đến mức độ này, coi như cô đã hiểu kỹ năng độc miệng độc miệng của anh được rèn luyện như thế nào rồi.

Cô cười đến là khoái chí, bỗng nhiên giọng bác sĩ Trần lại vang lên trong nhà bếp: “Mày nhìn xem, cô gái bên ngoài kia đang cười mày đó, mày còn định vẫn tiếp tục kiêu ngạo hay sao? Tao nói cho mày biết, đã là một con chó có khí chất, mày phải kiên cường lên cho tao, đừng làm tao mất mặt!”.

Anh vừa làm đồ ăn, miệng vừa nói không ngừng nghỉ, cuối cùng Xúc Xích cũng bị đuổi ra khỏi phòng bếp một cách không cam tâm tình nguyện, sau đó ng ồi trong phòng khách mắt to trừng mắt nhỏ với Dư Đi ền Đi ền.

Dư Đi ền Đi ền học theo dáng vẻ Trần Thước, b ồi dưỡng tình cảm với Xúc Xích: “Xin chào, tao là Dư Đi ền Đi ền”.

Xúc Xích không lên tiếng, nhìn cô chăm chăm.

Dư Đi ền Đi ền nghĩ ngợi một lúc, lại hỏi: “Mày tên là gì thế?”.

Xúc Xích không lên tiếng, vẫn cứ nhìn chăm chăm vào cô.

“Kỳ lạ, sao không trả lời thế? Chẳng phải ban nãy còn gâu gâu không ngừng trong bếp đó sao?” - Dư Đi ền Đi ền cảm thấy mất hứng.

Không biết từ khi nào người đàn ông ở trong bếp đã đi ra ngoài, dựa vào cửa phòng khách nhìn cô, vẻ mặt tràn đ ầy sự châm biếm: “Đầu óc cô bị cửa kẹt r ồi à? Nó là một con chó, có thể hiểu được lời cô nói hay sao?”.

Dư Đi ền Đi ền b ầu môi: “Chẳng phải vừa r ồi ở trong bếp anh còn có cuộc trò chuyện thâm tình với nó hay sao?”.

Trần Thước “hừ” một tiếng: “Không giống nhau, tôi là tôi mà cô là cô. Con chó thối tha này nhà tôi cũng biết nhận chủ đó, đừng cho rằng một người tùy tiện đến là có thể trò chuyện với nó, nó cũng là một con chó có khí chất đó”.

Dư Đi ền Đi ền cố nín cười đến mức trông rất khó coi, tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ với con chó có khí chất kia, muốn nhìn xem điểm đặc biệt không giống các con chó khác rốt cuộc nằm ở đâu.

...

Trần Thước nhanh chóng bưng hai bát mì trứng rán trong bếp ra, nói oai với cô: “Mau đến thử xem món sở trường của tôi!”.

Dư Đi ền Đi ền không nhin được cười: “Đây là món sở trường của anh? Năm học lớp một tôi đã biết làm r ồi”.

Trần Thước s ầm mặt: “Làm cho cô đã là tốt lắm r ồi, sao còn lẩm lòi như thế chứ?”.

Dư Đi ền Đi ền ng ồi xuống, nhận đôi đũa trong tay anh, thử một miếng,

mùi vị đúng thật là cũng được.

Trần Thước vẫn luôn quan sát tỉ mỉ biểu cảm của cô, khuôn mặt chờ đợi nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh nhìn cô: “Thế nào, tôi nói không sai chứ?”.

Mặc dù mùi vị cũng rất được... Nhưng

Nhưng Dư Điền Điền lại lặng lẽ gật đầu, rất muốn hỏi anh: “Bát mỳ này dù có ngon cỡ nào thì chẳng phải cũng chỉ là một bát mỳ thôi sao? Lẽ nào có thể ngon tới mức như sơn hào hải vị, như đồ ăn tiến vua không bằng?”.

Nhưng đối diện với ánh mắt mong đợi của Trần Thước, cô cảm thấy anh chịu hạ thấp địa vị làm đồ ăn cho cô thật chẳng dễ dàng gì, thế là cô bèn âm thầm nuốt những lời muốn nói vào trong bụng.

Lúc này, kích động nhất vẫn là Xúc Xích, khi nó nhìn thấy người con gái lạ hoặc Dư Điền Điền này lại được ăn bữa tối do Trần Thước làm trước cả mình, liền bắt đầu không ngừng chạy quanh cô, ánh mắt tràn đầy sự vội vã và khát khao, thỉnh thoảng còn cào cào chân xuống sàn gỗ, gây ra tiếng động để thu hút sự chú ý của cô.

Dư Điền Điền bị một con chó nhìn chăm chăm như thế, dần dần cũng có chút không tự nhiên, bèn gượng gạo hỏi nó: “Mày cũng muốn ăn sao?”.

Xúc Xích kêu lên mấy tiếng, cào xuống sàn càng vui vẻ hơn. Nhìn thấy con chó Golden để lộ ánh mắt cấp bách, Dư Điền Điền không nhịn được cười, lấy miếng trứng rán trong bát ra đưa cho nó.

Chỉ trong chốc lát, Xúc Xích liền ngoạm luôn miếng trứng rán vào mồm, sau đó vui vẻ thưởng thức, ăn xong thì bắt đầu vẫy đuôi đi vòng quanh Dư Điền Điền làm nũng tỏ vẻ đáng yêu, hai chân nó không ngừng cời cời lên đùi cô.

Dư Điền Điền bị nó cời cời cảm thấy buồn buồn, vừa cười ha ha vừa ngẩng đầu lên nói với Trần Thước: “Chẳng phải nó là con chó có khí chất sao? Không ngờ chỉ cần một miếng trứng rán đã có thể mua chuộc được nó rồi”.

Trần Thước không vui, vừa hùng hùm hổ hổ mắng Xúc Xích mấy câu,

vừa ng ỡ xuống ăn bát mỳ trước mặt của mình. Những lời anh nói đều là những câu trách Xúc Xích lại làm mất mặt anh r ỡ, lúc đầu đúng là nên mua con Chi Hua Hua có khí chất v ề, chứ không phải là con Golden chỉ vì một chút đ ồ ăn mà nịnh bợ đến mất mặt thế này.

...

Ăn xong bữa tối, anh nhìn lên chiếc đ ồng hồ treo tường, vẫn chưa đến bảy rưỡi, anh bèn mang bát vào bếp dọn rửa trước, Xúc Xích cũng đi theo anh vào trong bếp.

Dư Đi ền Đi ền ng ỡ bên bàn ăn hiểu kỳ lắng nghe đoạn trò chuyện thâm tình của chủ nhân và chó lại truy ền đến từ trong bếp, hiển nhiên, Trần Thước vẫn chưa nguôi giận với con chó chẳng chút khí chất này.

“Bình thường mà y tỏ ra cao ngạo với tao thế cơ mà, hừ, một người khách đến tùy tiện cho mà y một miếng trứng rán, mà y liền hạ mình đến mức này, trông thấy ghét!”

Xúc Xích liền sửa “gâu gâu gâu” như muốn phản bác.

Trần Thước phê bình nó: “Phản đối vô hiệu, chỉ một quả trứng là có thể làm mờ đi bản tính chó của mà y hay sao?”.

Xúc Xích sửa “gâu gâu gâu,” nhưng ngữ điệu có chút tr ần thấp, như thể đang nhận tội.

Trần Thước m ềm giọng hơn: “Hừ, biết lỗi r ỡ thì tốt, lần sau phải có chút tự tôn c ần có cho tao, làm một con chó có tiết tháo, có khí chất”.

Dư Đi ền Đi ền ng ỡ bên bàn ăn cười lớn, không ngờ bác sĩ Trần lại đáng yêu như vậy, lúc ở nhà một mình thường xuyên trò chuyện với một con chó như thế.

...

Vừa ra khỏi phòng bếp, Trần Thước liền nhìn thấy Dư Đi ền Đi ền cười đến mức không khép miệng lại được, vừa lau tay, vừa không kìm được khuôn mặt đỏ bừng lên: “Cô cười cái gì mà cười? Tôi nói chuyện với con chó nhà tôi, liên quan gì tới cô chứ!”.

Dư Đi ền Đi ền vừa cười vừa nói: “Bác sĩ Trần, không ngờ anh lại đáng

yêu như vậy”.

Khuôn mặt Trần Thuộc càng đỏ hơn: “Đáng yêu? Đáng yêu gì mà đáng yêu? Anh đây là đẹp trai, là ngầu, là cool! Ít dùng những từ dành cho phái đẹp để miêu tả về tôi đi!”.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường một lần nữa, sau đó anh với áo khoác, nói với Dư Diên Diên: “Đi thôi, đi thôi, không đi là không kịp đâu đấy”.

Dư Diên Diên chẳng hiểu chuyện gì, bèn cất tiếng hỏi:
“Đi đâu thế?”.

Cuối cùng Trần Thuộc cũng nghiêm túc, nhìn cô một lúc lâu, nói với cô bằng giọng thấp trầm như giọng Triệu Trung Tường trong chương trình “Thế giới động vật”, không nhanh không chậm, ý vị sâu xa: “Đưa cô đi xem bộ mặt thật của con người”.

Dư Diên Diên: “...”.

...

Khi Dư Diên Diên cùng Trần Thuộc bước qua cửa đơn nguyên, màn đêm đã bắt đầu buông xuống, Trần Thuộc đưa cô đến đứng dưới một gốc cây cách cửa đơn nguyên không xa lắm, giống như là đang đợi ai đó vậy.

Dư Diên Diên hỏi anh: “Đợi ai thế?”.

Trần Thuộc không nói gì, mấy phút sau, anh nhìn đồng hồ, rồi mới nói: “Đến rồi đây”.

Quả nhiên một lúc sau, một đôi nam nữ bước ra từ cửa đơn nguyên của một tòa lầu khác, ăn mặc sang trọng, người phụ nữ còn cầm theo một túi xách hàng hiệu.

Trần Thuộc không nhanh không chậm đưa Dư Diên Diên tiến lên phía trước, Dư Diên Diên nhìn lại thật kỹ, nhận ra đó chính là Trương Giai Tuệ, người đàn ông bên cạnh có lẽ là chồng của cô.

Cô không nói gì.

Dư Diên Diên và Trần Thuộc đi theo hai người kia, cách họ một khoảng không gần nhưng cũng không xa. Trần Thuộc vừa đi vừa nói nhỏ

với Dư Điền Điền: “Cái túi cô ta đang xách là hàng hiệu Gucci mẫu mới nhất mùa này đó, e rằng tiền lương nửa năm của cô cũng không mua nổi đâu”.

“Cô nhìn đôi giày ch ồng cô ta đang đi kia kìa, giày da thủ công Italia đó, giá thành cô có thể tự tưởng tượng một chút.”

...

Sau khi ra khỏi tiểu khu, đôi nam nữ kia bước vào một tiệm bánh ngọt, Trương Giai Tuệ cúi người nhìn ngắm trước qu ầy kính một lúc, sau đó chọn bánh Schwarzwaelder Kirschtorte mình thích ăn nhất, còn chọn thêm một cái bánh kem nữa.

Trần Thước lại nói: “Đây là thói quen của họ, mỗi tối khi đi dạo, Trương Giai Tuệ sẽ mua hai cái bánh ngọt, có thể là bản thân mình ăn, cũng có thể là đem về nhà cho con của cô ta”.

Về giá tiền của hai cái bánh ngọt đó, chỉ cần nhìn tên của tiệm bánh ngọt này, Dư Điền Điền cũng đoán được tám chín phần mười rồi. Dư Điền Điền và Trần Thước đang đứng ở một nơi cách tiệm bánh ngọt không xa, đợi cho đến khi hai người kia đi ra ngoài, Trần Thước nói bây giờ họ sẽ sang công viên chơi.

...

Công viên cách tiểu khu không hề xa, đi bộ chưa đến mười phút là tới.

Trên đường đi, ch ồng của Trương Tuệ Mẫn lấy điện thoại ra nghe, Trần Thước nói nhỏ: “Cái điện thoại đó tự cô cũng nhận ra chứ, không cần tôi phải nói giá nữa”.

Cổng công viên có một cửa hàng bán vé xổ số, Trương Giai Tuệ và ch ồng cô ta đi vào theo thói quen, khi đi ra trên tay đã cầm theo một xấp xổ số, Trần Thước nói, họ thật ra cũng không để ý đến việc có trúng xổ số hay không, đó chỉ là một thói quen mà thôi, mỗi hôm đâu phải mua hơn mười tấm.

Khi anh nói tất cả những đi ều này, Dư Điền Điền vẫn không hé răng nửa lời, anh quay đầu sang, nhìn biểu cảm của cô gái bên cạnh mình dưới

ánh đèn vàng mờ ảo, hình như Dư Điền Điền có chút ngẩn ngơ, không hề giận dữ như anh tưởng tượng, mà ngược lại có chút mờ mịt chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Họ cứ đi theo vợ chồng Trương Tuệ Mẫn như thế, từ khi họ bước vào công viên bắt đầu đi dạo cho đến khi thấy họ rời khỏi công viên.

Đột nhiên Dư Điền Điền dừng bước chân.

Cô hỏi Trần Thuộc: “Anh muốn tôi nhìn thấy cái gì?”. Trần Thuộc nói: “Những đi đâu tôi muốn cô nhìn thấy chẳng phải cô đã nhìn thấy cả rồi đó sao?”.

...

Cơn gió lạnh của tháng Mười hai thổi qua mặt tựa như những lưỡi dao sắc lẹm, cứ vô tâm vô tình mà cứa khu-ôn mặt người ta bị thương. Bóng hình đôi vợ chồng có cuộc sống dư dả kia cuối cùng cũng mất hút bên ngoài cổng công viên. Dư Điền Điền bèn từ từ thu lại ánh nhìn, không biết bản thân nên đối diện thế nào với Trần Thuộc.

Lý trí nói với cô, cô nên cười cảm ơn ý tốt của anh, cảm ơn anh đã giúp cô nhìn rõ lời nói dối của Trương Giai Tuệ. Thế nhưng tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô, một cảm giác bực bội bất an đang dần dần lên men.

Anh chẳng qua cũng chỉ là một người ngoài cuộc mà thôi, nhưng lại dễ dàng nhìn thấu lời nói dối của Trương Giai Tuệ, có lẽ xuất phát từ lòng thương hại cô, cho nên đã giúp cô vạch trần chân tướng sự việc, không để cô cứ tiếp tục bị lừa dối thêm nữa.

Thế nhưng anh sẽ coi cô là người như thế nào? Đúng là một kẻ ngốc, tự cho rằng cuộc đời này giống như một đóa hoa sen, lấy đức báo ân, ai mà biết được chẳng qua lại là một kẻ ăn mày nhét số tiền mà khó khăn lắm mình mới xin được vào túi của một kẻ giàu có đi qua đường.

Dư Điền Điền mặt cắt không còn giọt máu, ngẩng đầu nhìn Trần Thuộc, quả nhiên cô thấy sự thương hại cùng thông cảm hiện diện trong đôi mắt anh. Hơi thở của cô phụt chốc như nghẹn lại, lúc đó cô mới thấy bản thân mình đúng thật là một kẻ ngốc.

Một kẻ ngốc không có chỗ dung thân.

...

Nhìn Dư Điền Điền bu ãn bã, mãi vẫn không thấy lên tiếng, Trần Thước vô cùng kinh ngạc.

Anh nghĩ rằng cô sẽ vô cùng tức giận, sẽ đi đến đối chấp với Trương Giai Tuệ, nếu không thì cũng phải thể hiện là bản thân mình đang vô cùng giận dữ, thế nhưng cô không như vậy. Cô chỉ im lặng cúi đầu, không ai biết cô đang nghĩ gì.

“Dư Điền Điền” - Trần Thước gọi cô - “Cô đang nghĩ gì vậy? Sao không đuổi theo cô ta?”.

Dư Điền Điền vẫn im lặng không lên tiếng.

“Cho nên tôi đã phải đích thân đưa cô đến đây để chứng kiến cuộc sống của Trương Giai Tuệ, cô lại chẳng có chút phản ứng nào? Cô không tức giận? Không muốn đòi lại cơ hội vốn thuộc về mình? Không muốn bác trần lời nói dối của cô ta, để cô ta xấu hổ không có đất dung thân hay sao?” - Trần Thước cảm thấy thật không thể tin nổi.

Đột nhiên Dư Điền Điền có chút bất đắc dĩ, cô ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn đường mờ ảo bên trên, hỏi một cách nực cười: “Anh cho rằng những việc này chỉ cần tôi muốn là có thể làm được hay sao?”.

“Vì sao không làm được?”

...

Vì sao không làm được?

Dư Điền Điền tức cười nhìn Trần Thước. Anh cao hơn cô hẳn một cái đầu, cho nên khi đứng đối diện với anh, cô phải cố gắng ngẩng cao đầu nhìn anh. Anh cũng rất phối hợp, cúi đầu xuống đối diện với cô. Khuôn mặt anh ngược sáng, chỉ có đôi mắt là lấp lánh hơn mức bình thường, đôi mắt ấy còn mang theo chút tức giận và biểu cảm khó hiểu. Đương nhiên cô biết anh đang tức giận đi đâu, anh đang cảm thấy mình thật phí thời gian đưa cô đến đây theo dõi hành tung của Trương Giai Tuệ, kết quả cô chẳng hề có chút phản ứng nào.

Dư Điền Điền nhìn anh một lúc lâu rồi bình tĩnh hỏi anh: “Bác sĩ Trần, anh thử nói xem tôi thế nào?”.

Đây đúng là một câu hỏi kỳ lạ.

Trần Thước không buồn nghĩ ngợi gì, trả lời luôn: “Cô là người mồm mép lanh lợi, kỹ thuật y tá rất kém cỏi, đầu óc không nhanh nhạy, còn có bệnh Thánh mẫu, đôi lúc rất tốt bụng, tốt bụng đến mức ngốc nghếch, đôi khi thì...”.

“Tôi không hỏi anh tôi là người như thế nào” - Dư Điền Điền lên tiếng ngắt lời anh, sau đó lại tự đi trả lời câu hỏi của mình, cô nói - “Tôi là một y tá, một người dù có làm bất cứ việc gì trong bệnh viện đi chăng nữa, thì cũng chẳng có gì khác biệt với những y tá áo trắng khác tất bật trong phòng bệnh hay chạy đi chạy lại ngoài hành lang cả. Cảm giác tởn tại chính là như vậy, nếu như bệnh nhân không cần đến tôi, họ cũng sẽ không gọi tôi đến phòng bệnh, nếu bác sĩ không cần tôi, cũng sẽ không nhớ đến tôi, chứ chưa nói gì đến lãnh đạo”.

Ánh mắt Trần Thước mờ lung, đợi cô nói tiếp.

Cô cúi đầu xuống, nhìn chính cái bóng của mình, nói một cách tự giễu: “Nhưng Trương Giai Tuệ thì khác. Cô ta là y tá trưởng, là độc nhất vô nhị, là khác biệt hoàn toàn với tất cả những người khoác áo y tá khác. Lãnh đạo đâu biết đến sự tởn tại của cô ta, phần thưởng đó trao cho cô ta cũng là cái đích mà mọi người cùng hướng tới. Cứ cho là tôi đi gặp Viện trưởng thật, lấy được lại phần thưởng vốn thuộc về tôi thật, thế sau đó thì sao? Y tá trưởng vẫn là cô ta, tôi vẫn là cô y tá chẳng quan trọng gì, anh nghĩ rằng những ngày tiếp theo của tôi còn có thể sống tốt được nữa hay sao? Trương Giai Tuệ thật sự vẫn còn tươi cười với tôi, sẽ không soi mói tôi ở bất cứ nơi đâu, sẽ để tôi tiếp tục yên ổn ở trong bệnh viện này sao?”.

“Lá gan của cô nhỏ đến mức này hay sao? Cô đã nghĩ tới việc bóc trần việc làm thiếu đạo đức này của cô ta, có khả năng cô ta sẽ không được làm y tá trưởng nữa, như vậy sẽ chẳng có cách nào để uy hiếp cô được nữa không phải sao?”

- Trần Thuộc vô cùng tức giận - “Chẳng phải thường ngày mồm mép cô lanh lợi lắm hay sao? Chỉ cần tôi nói cô một câu, cô mà không trả lại tôi một đao thì cứ như thể không thể sống tiếp được nữa vậy. Sao thế? Tại sao đổi thành người khác cô liền đột nhiên trở thành cừ non dịu dàng ngoan ngoãn thế?”

Đợi người ta đến làm thịt ư?”.

“Anh cũng nói là có khả năng, có khả năng cô ta không được làm y tá trưởng nữa, nhưng còn một phần lớn khả năng là cô ta vẫn tiếp tục làm cấp trên trực tiếp của tôi. Còn tất cả những y tá bên cạnh tôi đều chịu sự quản lý của cô ta, nếu cô ta không vui vẻ với tôi, ai còn dám quang minh chính đại mà làm trái lại ý đó, chạy đến đứng về phía tôi ư? Nếu như tôi bất chấp tất cả mà vạch mặt cô ta, anh muốn tôi sẽ bị mọi người cách ly giống như người bị bệnh truyền nhiễm hay sao?”

Dư Diên Diên mông lung nhìn mặt hồ trong công viên, một đám trẻ đang trượt patin ở khoảng đất trống bên cạnh hồ, tiếng cười vang truyền đi rất xa rất xa.

Cô khẽ thở dài một tiếng: “Bác sĩ Trần, cảm ơn anh đã hao tâm tổn trí vì chuyện của tôi như thế, nhưng tôi không còn là một đứa trẻ nữa, rất nhiều việc không thể chỉ làm theo sở thích của mình được. Chuyện về bản tổng kết đã có quyết định rồi, nên như thế nào thì cứ như thế đi, hà tất gì tôi phải phí công phí sức đi thay đổi cái kết cục ấy chứ? Cứ như bây giờ chẳng phải rất tốt sao? Tất cả mọi người đều vui vẻ hài lòng. Trương Giai Tuệ sẽ vui vẻ với tôi, tôi cũng có thể thuận lợi mà làm việc của mình”.

...

Dư Diên Diên vốn không thông minh, hồi đi học thành tích cũng rất bình thường, nếu không cô cũng sẽ không đến đây làm một y tá quèn như thế này.

Một môi trường tốt mà cha mẹ cho cô hoàn toàn không khiến cô trở thành một người xuất sắc, nhưng cô đã dựa vào chính khả năng của mình để vào bệnh viện, đi đến ngày hôm nay, có thể tự nuôi sống bản thân mình

cũng đã xem là miễn cưỡng qua cửa rỗi. Cô không có bản lĩnh đi tranh giành với y tá trưởng.

“Đi thôi, về nhà thôi, cứ đứng ở đây mãi là bị lạnh rỗi bị cảm đó” - Cô cố gắng lấy lại tinh thần, cảm thấy đã thuyết phục được bản thân mình, thế là khi rảo bước cô đồng thời quay đầu lại nhìn Trần Thuộc, cười với anh - “Dù sao thì cũng chẳng có ai để ý bản báo cáo tổng kết cuối năm đó là do tôi viết cả. Cùng lắm năm sau tôi lại cố gắng lần nữa!”.

...

Trần Thuộc nhìn cô, hồi lâu sau không nói câu gì.

Có lẽ cô cho rằng bản thân mình che giấu rất tốt, cho nên mới cười một cách vô tư như thế, nhưng diễn xuất của cô có chút vụng về, cho nên không hề biết rằng chính nụ cười của cô đã bán đứng cô một cách triệt để. Nụ cười của cô cùng lắm chỉ hơn khóc có một chút xíu, xấu đến mức độ đó rồi cuộc là muốn tra tấn ai kia chứ?

Trần Thuộc cảm thấy trong lòng bực bội đến muốn phát hoảng. Anh không nói câu gì, nhanh chóng đi theo cô, bên tai vang vọng câu nói nhẹ tênh của cô: “Dù sao thì cũng chẳng có ai để ý bản báo cáo tổng kết cuối năm đó là do tôi viết cả.”

Cô nói không đúng! Anh ra sức phản bác trong lòng, cho câu nói này một gạch chéo màu đỏ thật to.

Cả quãng đường đưa Dư Diên Diên về, Trần Thuộc chỉ im lặng.

Dư Diên Diên cũng không nói gì, cho đến khi sắp xuống xe, cô mới tháo dây an toàn, quay đầu sang nhìn anh, cười nói: “Hôm nay thật làm phiền anh quá, bác sĩ Trần, hôm khác tôi mời anh ăn cơm nhé!”.

Trần Thuộc lờm cô, chỉ nói hai từ: “Đừng cười”. Dư Diên Diên có chút mờ mịt nhìn anh: “Gì cơ?”. “Tôi bảo cô đừng cười”- Trần Thuộc bực bội nói: “Không phải thật lòng thì đừng có cười, cười xấu như thế kia, không biết rằng người khác nhìn thấy sẽ phiền lòng sao?”.

Anh nhìn Dư Diên Diên đang không biết phải nói sao ở bên ngoài xe, tâm trạng không biết vì đâu lại càng tồi tệ hơn.

Hít sâu một hơi, anh nhìn vào đôi mắt đang có chút tủi thân của Dư Diên Diên, nói từng chữ một: “Tôi đẽ ý”.

Đối với câu nói tự giễu rằng sẽ không có ai đẽ ý bài tổng kết cuối năm kia, Trần Thuốc ngữ điệu chầm chậm, nói rõ ràng từng tiếng một: “Đó là kết quả sau khi cô bị phê bình nghiêm khắc, không những không oán hận tôi, mà ngược lại còn tự xem xét lại bản thân mình, một hành động rất hiếm có, đồng thời trải qua quá trình không ngừng nỗ lực mới đạt được. Dư Diên Diên, nếu cô cho rằng bản tổng kết đó cũng chỉ là một bản tổng kết cuối năm thông thường, thì cô đã phụ sự cố gắng của mình, cũng phụ cả những lời phê bình của tôi”.

...

Sau đó, một sự im lặng kéo dài rất lâu.

Trần Thuốc nhìn vào đôi mắt cô, nói khẽ: “Cô đã từng nói, trong đời nhân xử thế, bố mẹ cô giống như những đứa trẻ vậy, chỉ biết chìm đắm trong thế giới nghệ thuật của họ, chính vì vậy cô đã trở thành con buôn từ rất sớm, trở nên hiểu chuyện từ rất sớm. Thế nhưng hiểu chuyện không có nghĩa là yếu đuối, cũng không có nghĩa là phải chịu khuất phục trước quyền thế”.

Bởi vì có những người, cũng đã rời xa vòng tay và sự chỉ bảo của cha mẹ từ rất sớm như vậy, thế nhưng lại lựa chọn con đường đi hoàn toàn không giống cô.

Cô yếu đuối. Anh mạnh mẽ.

Cô gặp sao hay vậy.

Anh làm theo ý của mình.

Thế nhưng anh không nói ra, chỉ đến khi khởi động xe, anh mới chầm chậm nói: “Dư Diên Diên, những thứ thuộc về cô, cô phải tìm mọi cách để lấy lại nó về tay mình. Người khác cướp mất là chuyện của người khác, cô cần làm như thế nào đừng hỏi nhân tình thế sự, mà hãy hỏi chính lòng mình”.

Nói xong những lời đó, anh quay đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước lái

xe rời đi, để lại cho Dư Diên Diên một bóng hình nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Cơn gió lạnh buốt vẫn cứ thổi, những người còn đi lại trong tiểu khu ai cũng xoa xoa tay vào nhau, vội vã trở về nhà mình. Trời về khuya, nhiệt độ giảm xuống, ai còn đứng bên ngoài đón gió lạnh, người ấy chẳng phải là kẻ ngốc hay sao?

Thế nhưng Dư Diên Diên lại là một kẻ ngốc như vậy. Cô ngăn người đứng đó, đột nhiên không biết phải nói sao, cũng chẳng nhắc được chân lên. Cô nhớ lại những lời Trần Thước nói hết lần này đến lần khác, trong lòng bứt rứt không yên, không biết nên tỉnh ngộ hay giữ nguyên dự tính ban đầu đây. Cô chỉ biết nhìn về phía bóng hình Trần Thước đã biến mất, từ từ nắm tay lại thành nắm đấm.

Khoảnh khắc ấy, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông vừa rời xa kia hoàn toàn không giống với bác sĩ Trần trong tưởng tượng của cô, nhưng rốt cuộc là không giống ở điểm nào? Cô không trả lời được, song trong lòng cứ như thể bị ai đó vô cớ gảy dây đàn, tiếng ngân vang vọng mãi không dứt.

Lòng tốt là bông hoa biết nở

Sau khi Dư Điên Điên trở về nhà, đang ngơ ngẩn đi về phòng của mình, thì bị Lục Tuệ Mẫn gọi lại.

“Sao mấy ngày hôm nay cậu cứ kỳ kỳ quái quái thế hả?” - Lục Tuệ Mẫn bỏ tai nghe xuống, không khách khí trừng mắt lên với Dư Điên Điên, sau đó nhanh chóng đi ra phòng khách, ấn vai Dư Điên Điên đẩy cô ngã xuống ghế sofa - “Thành thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị đánh. Tớ không có thời gian đâu, các bạn trong đội còn đang đợi tớ đến xoay chuyển tình thế kia kìa, cho cậu ba phút tự do kể lại mọi chuyện, nếu không bọn tớ chắc chắn sẽ bị diệt cả đội đó”.

Lục Tuệ Mẫn làm như thật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Nếu cậu vượt qua một phút, cậu phải nạp một trăm Nhân dân tệ vào thẻ game cho tớ”.

Mặt Dư Điên Điên tối sầm lại: “Đi đi đi, đi chơi game của cậu đi, cậu muốn tớ nói cái gì chứ?”.

“Nói cái gì?” - Lục Tuệ Mẫn hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm Dư Điên Điên như hổ rình mồi - “Những điếu cần nói nhieu lắm đó, cậu có thể tùy ý kể. Ví dụ như vì sao khi vừa về đến nhà trông mặt cậu như thể muốn nói ‘tôi là kẻ ngốc vậy’? Ví dụ như vừa rồi ai lái xe đưa cậu về tận dưới lầu, hoặc ví dụ như vì sao cậu giấu tớ có đàn ông bên ngoài?”.

...

Dư Điên Điên: “!”.

Lục Tuệ Mẫn đã nhìn thấy cô ngã xe của Trần Thước về rồi hay sao?

Cô đang định nói đó là Trần Thước, nhưng nghĩ lại, nếu như đúng là nói thật sẽ được khoan hồng, với tính cách của Lục Tuệ Mẫn chỉ e rằng sức tưởng tượng sẽ được phát huy, đến lúc đó có giải thích cũng không rõ ràng được.

Cô phản ứng rất nhanh, gần như vừa thay đổi suy nghĩ đã lập tức nói ngay: “Đó là xe mình gọi trên Uber đó”.

Lục Tuệ Mẫn dịu dàng gật đầu: “Ồ, tài xế taxi của Uber à?”.

Dư Điền Điền lấy lại bình tĩnh, thản nhiên gật đầu: “Đúng thế, tài xế taxi của Uber”.

Một giây sau, khuôn mặt Lục Tuệ Mẫn liền nghiêm lại, đưa tay với lấy cái tai nghe của mình: “Sao tớ lại không biết từ khi nào mà bác sĩ Trần lại thiếu tiền đến mức này nhỉ, còn đi làm tài xế taxi cho Uber nữa? Dư Điền Điền, cậu nói dối mà không nghĩ trước sao?”.

Dư Điền Điền vừa tránh Lục Tuệ Mẫn vừa gào khóc: “Còn cậu thì sao? Rõ ràng cậu biết đó là xe của bác sĩ Trần, còn giả vờ giả vịt gì với tớ chứ? Chẳng phải cậu cũng là kẻ lừa đảo sao?”.

“Đó là vì tớ muốn xem xem cậu có thắng thần thừa nhận hay không, có thật thà hay không, cậu thì hiểu cái mông gì chứ” - giọng Lục Tuệ Mẫn rất lớn.

“Đây là tớ đang tránh cho đầu óc cậu khỏi suy nghĩ linh tinh, cậu mới không hiểu cái mông gì ấy” - giọng Dư Điền Điền còn to hơn.

...

Hai người cứ như vậy mà cãi nhau một trận, Lục Tuệ Mẫn nhìn đồng hồ. Ôi! Qua ba phút rồi! Cô nàng vội vội vàng vàng nhanh chóng chạy đến trước màn hình máy tính, nào ngờ cô nàng vừa mới đeo được tai nghe lên thì trên màn hình máy vi tính bỗng đột nhiên hiện lên hai chữ: diệt đội.

Cô nàng oán hận quay đầu lại trừng mắt với Dư Điền Điền: “Đầu là tại cậu đó!”.

Dư Điền Điền khoái trá hươ hươ tay về phía bạn: “Đừng đừng đừng, tớ không dám kể công đâu, đây rõ ràng là cậu tự tạo nghiệp chướng mà!”.

Khi nhảy chân sáo về phòng của mình, Dư Điền Điền nghe thấy Lục Tuệ Mẫn đang nghiến răng nghiến lợi nói: “Ở nhà thì ghê gớm như thế, sao cậu không hung hãn như vậy ở bên ngoài đi? Chỉ biết khua môi múa mép với tớ thôi! Bài tổng kết cuối năm bị người ta cướp mất, sao cậu cũng

chỉ biết có buồn rầu? Sao không thấy cậu đi hung dữ với y tá trưởng?”.

Bị chạm đúng vào nỗi đau, phút chốc, Dư Diên Diên không sao cười được nữa. Cô nằm trên giường nhìn lên trần nhà ngẩn ngơ hồi lâu, trong lòng vô cùng buồn bực.

Đó là thành quả cô ngày ngày tăng ca trong hơn nửa tháng trời, chết mấy vạn tế bào não mới đổi lại được, kết quả lại bị người ta chẳng tốn chút sức lực nào mà cướp đi mất, sao có thể không tức giận chứ?

Thế nhưng tức giận thì cũng chỉ tức giận thế thôi, chứ cô biết bản thân mình không thể đắc tội với Trương Giai Tuệ.

Thôi thì đành làm người ngậm bòn hòn âm thầm chịu đựng, lẽ nào như vậy cũng là sai?

Cô quay đầu đi, bỗng nhiên nhìn thấy cái mũ vẫn treo dưới đèn bàn, đó chính là món quà mà Thiệu Bình tặng cô trong buổi thảo luận y học.

Cô không vứt đi không phải là để nhớ đến tình cũ, mà bởi vì cô lười, tiện thể dùng nó để nhắc nhở bản thân mình, từ nay về sau phải thật cẩn thận, đánh giá người ta thật kỹ, đừng để người ta lừa trong lúc đầu óc không tỉnh táo.

Dư Diên Diên thở dài một tiếng rồi vùi mặt vào trong chăn. Người ta thường nói “đi một ngày đàng học một sàng khôn.” Tại sao ngay sau vụ Thiệu Bình, cô lại giẫm lên đúng vết xe đổ ấy một lần nữa chứ?

...

Trước hôm đó, mỗi tuần Dư Diên Diên đều gặp Trần Thước rất nhiều lần, ở căng tin, ở thang máy, ở cổng bệnh viện, thậm chí là ở bến xe bus. Hai người thường hay tình cờ gặp nhau trong những hoàn cảnh khác nhau, ngay đến cô còn cảm thấy vận mệnh quả thật là một thứ kỳ diệu. Thế nhưng sau hôm đó, tròn một tuần Dư Diên Diên không hề gặp Trần Thước lần nào, cô bắt đầu cảm thán hóa ra vận mệnh cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cô thấp thỏm lo âu nghĩ rằng, chắc chắn là bác sĩ Trần cảm thấy cô yếu đuối, ai cũng có thể bắt nạt được, cho nên chẳng muốn nhìn thấy cô thêm nữa.

Trong lúc tâm trạng đang bức bối thì vừa khéo Dư Điền Điền lại nhìn thấy mấy ngày hôm nay Trương Giai Tuệ đổi một túi xách hàng hiệu khác, ngày nào cũng ra oai xách túi đến bệnh viện rồi lại xách túi ra về.

Sự bức tức trong lòng Dư Điền Điền mỗi lúc một tăng cao. Giả dối thì tốt xấu gì cũng nên giả dối đến cùng, bạn giả bộ được một nửa rồi bỗng nhiên lại không muốn đóng kịch nữa, như vậy bảo cô làm sao mà diễn tiếp với đối thủ được nữa đây?

Vào thứ Tư, khi ăn cơm trưa ở căng tin, cô nghe Tiểu Bạch nói hình như phòng của y tá trưởng nhận được một vụ kiện rất lớn, nên gần đây anh ta được thăng quan tiến chức. “Mặc dù là nghe người ta nói, nhưng có lẽ là thật đó.

Cậu nhìn xem, trong tuần này y tá trưởng đổi túi xách mới, quần áo cũng không hôm nào phải mặc lại của hôm nào, trước đây cũng chưa từng thấy cô ta mặc lần nào, có lẽ đều là đồ chành chị ta mới mua cho đó.”

Khuôn mặt Dư Điền Điền cau có, không nói tiếng nào, thậm chí còn không sao nuốt nổi cơm nữa. Cô cảm thấy bản thân mình ngu ngốc, thật ngu ngốc, thân là một người nghèo đeo ba lô hiệu Meters Bonwe lại muốn bố thí cho một người giàu có xách túi hàng hiệu cao cấp!

...

Sau bữa trưa, mấy y tá cùng nhau đi vào thang máy, khi cửa thang máy gần đóng lại, thì đột nhiên có một cánh tay thò vào trong, khiến cho cánh cửa lại mở ra lần nữa.

Những móng tay trên bàn tay ấy được quét lên một lớp sơn màu bạc, những viên pha lê đính trên đó lấp lánh, rất thu hút sự chú ý của người khác, bàn tay được chăm sóc vô cùng kỹ càng.

Thế nào gọi là oan gia ngõ hẹp?

Tình cảnh trước mắt chính là như thế!

Dư Điền Điền ngẩng đầu nhìn, người vừa bước vào không phải ai khác mà chính là Trương Giai Tuệ.

Cô ta đang xách một hộp Pizza Hut mua bên ngoài về, dưới chân đi đôi

giày cao gót màu đen, trên người khoác chiếc áo lông thú xù xì, từ ngoài vào trong đều lộ ra khí chất cao quý. Thế nhưng thật ra đôi khi khí chất cao quý và sự tâm thường lại ở cùng một chỗ với nhau.

...

Nhìn thấy Trương Giai Tuệ, mấy cô y tá đầu chủ động chào hỏi, họ cười rồi gọi một tiếng “y tá trưởng”.

Tiểu Bạch nói: “Y tá trưởng, chị không xuống căng tin ăn cơm, mà gọi pizza về à?”.

Trương Giai Tuệ dường như hoàn toàn quên sạch chuyện về bản tổng kết cuối năm, mặc dù nhìn thấy Dư Điên Điên có mặt trong đó nhưng vẫn mỉm cười, nói: “Giờ đây muốn ăn cái gì ngon ngon một chút, đồ ăn ở căng tin không được vừa miệng cho lắm, nên phóng khoáng một chút, không để bản thân mình phải chịu tủi thân”.

Trái tim Dư Điên Điên nghẹn lại.

Một y tá khác còn nói đùa: “Y tá trưởng ra ngoài lấy đồ ăn ship về mà cũng phải thay quần áo à?”.

Trương Giai Tuệ lại cười, vén tóc vào bên tai, ngữ điệu thoải mái và rất thẳng thắn: “Ông xã mua cho tôi bộ đồ mới, lần đầu tiên mặc, nên khó tránh khỏi muốn khoe khoang một chút, mọi người đừng cười tôi nhé”.

Cô ta còn cúi đầu nhìn quần áo của mình, ánh mắt vô cùng mãn nguyện.

...

Dư Điên Điên như muốn bùng nổ, bao nhiêu giận dữ cứ thi nhau xông lên đầu.

Sao người phụ nữ này lại không biết xấu hổ như thế chứ? Ngày trước khi nói mình phải ăn cháo cần hơi nuôi sống gia đình, cô ta đâu có như thế này! Ánh mắt đáng thương kia đâu rồi? Những lời lẽ áy náy, cảm thấy có lỗi với bọn trẻ kia đâu? Còn nữa, khi cô ta khoe khoang như thế, cô ta thực sự coi mình là không khí ư?

Dư Điên Điên gần như ngay lập tức phản ứng bằng ngữ điệu đầy thô lỗ: “Y tá trưởng, cái áo này của chị đẹp quá, khiến tôi vừa nhìn thấy đã nhớ

đến một câu quảng cáo vô cùng nổi tiếng”.

Hình như nụ cười của Trương Giai Tuệ có ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục vẻ dương dương tự đắc nói - “Câu quảng cáo như thế nào vậy?”.

Giọng nói của Dư Điên Điên bỗng lớn hơn: “Không có buôn bán sẽ không có sát hại^{15*}”.

** “Không có buôn bán sẽ không có sát hại” là khẩu hiệu quảng cáo cho các chiến dịch bảo vệ động vật nói chung và động vật quý hiếm nói riêng.*

Chỉ trong nháy mắt, cả thang máy im phăng phắc.

Tiểu Bạch lén lút kéo vạt áo Dư Điên Điên, ho lên mấy tiếng, cười ha ha với Trương Giai Tuệ, nói: “Y tá trưởng, chị đừng để ý đến Tiểu Ngư, trưa nay cô ấy ăn hơi nhiều...”.

“Đâu có nhiều? Rõ ràng hôm nay mình còn không nuốt trôi được một miếng cơm nào mà” - Dư Điên Điên lập tức ngắt lời Tiểu Bạch, mắt nhìn chằm chằm vào Trương Giai Tuệ không rời - “Mình không có nhiều tiền như y tá trưởng, vui vẻ khoác áo lông thú đi lấy Pizza Hut gọi từ bên ngoài về như thế, dù sao thức ăn của căng tin cũng không nuốt nổi, vậy một người ăn cơm ở căng tin như mình sao có thể thấy ngon miệng được chứ?”.

Tất cả mọi người đều im lặng, gồm cả Tiểu Bạch muốn nói đỡ cho bạn.

Khuôn mặt Trương Giai Tuệ có chút gượng gạo, nhưng hơn hết là vẻ u ám.

Đúng vào thời khắc ấy, cánh cửa thang máy mở ra, Trương Giai Tuệ không nói câu gì, nện đôi giày cao gót cộp cộp xuống sàn rời đi. Nhìn bóng dáng đằng sau, cô ta giống như một con khổng tước kiêu ngạo, lỗ mũi sắp hướng cả lên trời rồi.

Dư Điên Điên thực sự không thể ngồi im được nữa rồi, không buồn để ý đến Tiểu Bạch còn đang lo lắng ra sức gọi mình từ phía sau, cô chỉ bước đi như bay theo sau Trương Giai Tuệ.

Tất cả những gì cô nói với Trần Thước tối qua dường như đều trở thành lời lẽ làm bẽ mặt cô, cô cho rằng bản thân mình có đủ khả năng kiên

chế để có thể tha thứ cho những lời gian dối của Trương Giai Tuệ, thế nhưng người nói dối kia lại chẳng có chút áy náy nào, cứ ngang nhiên khoe khoang sự giàu có của mình.

Cô vốn luôn lạt mền buộc chặt, vậy mà lần này thực sự cô không thể kiên nhẫn thêm được nữa rồi. Cũng có thể câu nói “Đừng hỏi đạo lý đời nhân xử thế, mà hãy hỏi chính trái tim mình” của Trần Thuộc mới thực sự là yếu tố kích thích lớn nhất?

Thế nhưng Dư Điên Điên cũng chẳng còn thời gian đâu mà để ý đến chuyện này nữa.

Trương Giai Tuệ vừa bước vào phòng làm việc, còn chưa kịp bật điếu hòa, vừa cởi áo khoác lông thú ra, đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Câu “mời vào” mới nói được một nửa, người bên ngoài đã tự động mở cửa bước vào.

Trương Giai Tuệ ngẩng đầu lên nhìn, người vừa vào phòng chính là Dư Điên Điên.

...

Người phụ nữ phía sau chiếc bàn làm việc điềm nhiên cởi bỏ chiếc áo khoác lông thú, rồi lại khoác chiếc áo blouse trắng lên người, vừa ngẩng xuống mở hộp pizza vừa cong khóe môi, khách khí nói: “Ồ, là y tá Dư đó à, tìm tôi có việc gì sao?”.

Khuôn mặt người phụ nữ này được phủ lên lớp trang điểm tinh tế, miệng nở nụ cười lịch sự nhất có thể. Không hề nhìn thấy vẻ áy náy hay hổ thẹn nào trên khuôn mặt cô ta, dù chỉ là một chút.

Dư Điên Điên nhìn cô ta, từ từ nheo mắt lại, hỏi một câu: “Tâm trạng của y tá trưởng rất tốt nhỉ?”.

“Cũng được” - Trương Giai Tuệ còn kèm theo nụ cười. Nhưng trong mắt Dư Điên Điên, nụ cười kia dường như đến mức trào phúng.

Bàn tay cô nắm thật chặt lại trong ống tay áo, mấy giây sau, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Trương Giai Tuệ, nói: “Tâm trạng của y tá trưởng đã tốt như vậy, gần đây ông xã lại kiếm được một khoản tiền lớn, vậy thì

chi bằng chị hãy trả lại bài tổng kết cuối năm cho tôi đi, đừng thời trả lại tôi tất cả những gì lẽ ra phải thuộc về tôi. Dù sao thì trông điệu bộ của chị cũng không cần đến nó nữa, so với những thứ mà hiện tại chị có, thì những thứ này đúng là không đáng để nhắc tới”.

Bầu không khí dường như ngưng đọng trong phút chốc. Nhưng cũng chỉ là trong phút chốc mà thôi.

Ngay sau đó, Trương Giai Tuệ ngạc nhiên mở to mắt: “Bài tổng kết cuối năm gì thế? Trả lại cho cô cái gì? Y tá Dư, cô đang nói cái gì vậy? Sao tôi chẳng hiểu chút gì vậy nhỉ?”.

...

Từ trước đến giờ, Dư Diên Diên chưa từng gặp người nào mặt dày mà dạn đến như vậy.

Cô ngăn người đứng ngây tại đó mấy giây, không nói được một lời nào.

...

Trương Giai Tuệ chậm rãi mở hộp pizza, mười ngón tay thon dài, móng tay được tô vẽ tinh xảo.

Cô ta còn đưa tay gẩy qua gẩy lại một miếng trong đó, sau đó ngẩng đầu lên cười với Dư Diên Diên: “Y tá Dư, một mình tôi cũng không thể ăn hết được nhiều pizza như thế này, cô còn đói không? Nếu vẫn còn đói, có muốn nếm thử một chút không?”.

Dư Diên Diên nắm chặt bàn tay.

Trương Giai Tuệ vẫn còn cười, vừa cười vừa nói với ngữ điệu không nhanh không chậm, tự cho mình hơn hẳn người khác: “Đây là Pizza Hut loại mới vừa ra đó, y tá Dư chắc hẳn chưa được ăn thử đâu nhỉ, đừng khách sáo, nào, ăn thử xem!”.

Từng lời từng câu đều mang vẻ thân thiện, nhưng nó lại giống như một lưỡi dao đã được tẩm độc. Dư Diên Diên biết trong mắt cô ta, mình chỉ là một cô y tá nghèo đến độ ai ai cũng biết, nhận những đồng lương ít ỏi, sống một cuộc sống tằn tiện khổ sở.

Mặc dù bản thân không có nhiều tiền như y tá trưởng ng ồi đây, nhưng

cô ta lại vô cùng kiêu ngạo, kiêu ngạo tới mức khiến một người xưa nay vốn tuân thủ nguyên tắc “đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại” như Dư Đì ên Đì ên cũng muốn động thủ.

Đương nhiên, Dư Đì ên Đì ên không chỉ nghĩ như vậy, mà cô còn thực sự làm như vậy.

Nhưng cô cũng chỉ bước mấy bước lớn lên phía trước sau đó vung tay một cái mà thôi, hộp pizza li ên bị hất tung, Trương Giai Tuệ không tránh kịp, li ên bị hộp pizza được cắt ngay ngắn vẫn còn hơi nóng ập cả vào người.

Cô ta kêu lên một tiếng, nhanh chóng vịn vào tay vịn ghế đứng phắt dậy, cúi đầu nhìn chiếc váy len trắng toát bị d ãu mỡ bám vào giờ đã hoàn toàn đổi màu, trưng ra vẻ khó chịu.

“Cô bị bệnh r ồi à?!” - khuôn mặt cô ta tái mét, ngẩng đầu quát lên với Dư Đì ên Đì ên - “Dư Đì ên Đì ên, đ ãu óc cô có vấn đề sao? Cô đang làm cái trò gì vậy?”.

“Làm một việc mà lẽ ra tôi phải làm từ lâu r ồi mới phải, nhưng lại không có đủ can đảm để làm” - Dư Đì ên Đì ên nói, mặt không biểu cảm, sau đó cầm mấy miếng pizza trên mặt bàn lên ném thẳng vào mặt Trương Giai Tuệ.

R ồi cô quay người rời đi, chẳng buồn để ý đến những lời gào thét đại loại như sẽ khiến cô không thể làm ở bệnh viện được nữa của Trương Giai Tuệ sau lưng.

Cô biết Trương Giai Tuệ đang nghĩ gì, lúc đầu khi dán bài lên cho mọi người xem cô im lặng, không hề nói với bất cứ ai rằng thực ra bài tổng kết cuối năm ấy chính là do cô viết. Đến bây giờ cũng tròn nửa tháng trôi qua r ồi, cô mới đột nhiên vùng lên nói rằng Trương Giai Tuệ đã ăn cắp thành quả lao động của cô, ai tin chứ?

Nếu đổi lại cô là một người qua đường nào đó, thì cô cũng sẽ không tin.

...

Trong nháy mắt, Trương Giai Tuệ đã chạy ra cửa phòng làm việc, tức

giận đến mức không thiết bất cứ thứ gì, cứ gào lên với bóng lưng Dư Diên Diên: “Dư Diên Diên, nếu như cô không muốn làm việc nữa thì cô nói sớm một chút! Cô làm như thế này là có ý gì? Cô còn cần thể diện nữa không?”.

Những lời này đã chẳng còn thể diện nữa rồi.

Đúng vào giờ nghỉ trưa, các y tá tùm năm tùm ba trò chuyện, có người nằm bò ra ban công của phòng trực y tá mà ngáp ngáp dài, có người thì vẫn còn bận rộn.

Nhưng Trương Giai Tuệ gây ồn ào như vậy, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía này.

Dư Diên Diên dừng bước, từ từ quay người lại nhìn cô ta: “Tôi không cần thể diện?”.

Thế giới này đôi khi thực sự khiến bạn không thể phân biệt nổi đúng sai, bởi vì có một số người không phân biệt được sai đúng, đã dùng cách thức của mình để làm xáo trộn cái nhìn của người khác như vậy.

Tất cả mọi người có mặt ở hành lang đều đang chứng kiến cảnh này. Họ nhìn thấy trên chiếc váy len trắng của Trương Giai Tuệ lấm lem dầu mỡ và dáng hình đang từ từ quay người lại của Dư Diên Diên.

Dư Diên Diên cười, nhìn Trương Giai Tuệ, lạnh lùng nói: “Có một lãnh đạo không biết đến thể diện như chị, thực sự tôi cũng không muốn làm cái công việc này thêm nữa”.

Cô liền lấy chiếc mũ y tá đang đội trên đầu xuống, cũng chẳng buồn để ý đến chuyện khi cái kẹp tóc bị giăng xuống, đã lôi theo bao nhiêu sợi tóc nên mới khiến da đầu cô đau điếng, chỉ để ý đến việc vứt chiếc mũ kia xuống đất chẳng chút do dự.

“Đời này may mắn gặp được chị đúng là phúc trời cho, nếu không tôi cũng không thể biết rằng trên thế giới này còn có người bỉ ổi, ích kỷ, không biết xấu hổ như chị. Trương Giai Tuệ, con người làm gì ông trời sẽ biết. Tôi sẽ đợi để xem chị sẽ có kết cục tốt đẹp như thế nào.”

Câu cuối cùng như thể được thoát ra từ kẽ răng vậy.

Dư Điền Điền quay người rời đi với tư thế của một người thắng cuộc, sợi dây thần kinh cuối cùng trong đầu vô cùng căng, cho nên cô không còn nghe rõ Trương Giai Tuệ đang gào thét những gì phía sau mình.

Cô chỉ biết đến nói với chính mình, phải tránh thật xa người này ra. Nếu còn không rời đi nhanh, cô thực sự sẽ không có cách nào kìm nén bản thân kích động mà chạy đến đánh nhau một trận.

...

Mặc dù dáng vẻ rời đi là dáng vẻ của người chiến thắng, thế nhưng chỉ mình cô mới biết cô chính là một người thất bại.

Vừa bước vào thang máy, Dư Điền Điền liền bật khóc.

Cô sợ dáng vẻ nhếch nhác này sẽ bị các bác sĩ y tá thậm chí là các bệnh nhân đang đi đi lại lại dưới tầng một nhìn thấy ngay sau khi ra khỏi thang máy, cho nên cô ấn nút thang máy lên tầng thượng với đôi mắt nhòa lệ. Khoảnh khắc này, bao nhiêu suy nghĩ cứ chùng chéo lên nhau trong đầu cô.

Hối hận vì xảy ra mâu thuẫn với Trương Tuệ Mẫn ư? Hối hận vì tính Thánh mẫu của mình ngay từ đầu đã không vạch mặt cô ta ư? Ban đầu đã nhẫn nhịn được một thời gian rồi, đến hôm nay lại không sao nhịn thêm được nữa, hối hận sao?

Đầu không phải.

Đi đâu duy nhất cô cảm thấy hối hận chính là đã vứt chiếc mũ y tá của mình xuống đất trong cơn tức giận. Cô bước ra khỏi thang máy, chạy đến nơi cao nhất có gió thổi lồng lộng, ban công của tầng mười hai đã trở thành đống không mông quạnh dưới cái lạnh thấu xương của ngày đông giá rét. Khuôn mặt đã ướt nhèm nước mắt giờ lại bị gió lạnh thổi đến rất buốt, nhưng cô vẫn không ngừng rơi lệ.

Khóc cái gì chứ, Dư Điền Điền? Cô hỏi bản thân mình. Từ bé đến lớn đi đâu mà cô rõ nhất chính là, khóc lóc chính là biểu hiện của kẻ yếu đuối, là một sự lựa chọn bí tắc, không có lối thoát. Nếu như ai đó mạnh mẽ một chút, thì đầu sẽ nuốt nước mắt vào trong, bởi vì bạn khóc, sự việc cũng chưa chắc có cơ hội chuyển biến, vì sao không dùng sức lực để khóc ấy

làm việc gì hữu ích?

Thế nhưng cô không sao ngăn được dòng nước mắt. Cô khóc vô cùng thương tâm, chống tay vào lan can xi măng trên ban công, chỉ cảm thấy rằng trời đất rộng lớn như vậy nhưng cô lại không biết ngày mai rồi sẽ ra sao.

Đang quanh quẩn và vụng vẫy trong đau khổ và hoang mang, cô đột nhiên nghe thấy phía sau có giọng nói của ai đó truyền lại.

“Dư Diên Diên?”

Cô quay đầu lại với đôi mắt đăm lệt, đột nhiên nhìn thấy một người đang đứng ở cửa đi ra sân thượng, áo blouse trắng sáng rõ đến chói mắt, đang bị cơn gió thổi phình lên, giống như một con hạc trắng đang cưỡi gió bay lên vậy.

...

Khi đang ăn cơm trong phòng làm việc, Trần Thước bỗng nghe nói Dư Diên Diên và Trương Giai Tuệ xảy ra mâu thuẫn.

Cuộc phẫu thuật buổi sáng diễn ra hơi lâu một chút, nên khi anh bước ra khỏi phòng phẫu thuật, thì căng tin đã chẳng còn gì để ăn nữa rồi. Anh không mấy vui vẻ lấy gói mì trong tủ ra úp. Vừa úp mì xong, còn chưa kịp ăn đến miếng thứ hai, anh liền nhìn thấy cô y tá họ Bạch vẫn thường hay ăn cơm cùng Dư Diên Diên chạy vội qua cửa phòng làm việc của mình.

Tiếp đó anh nghe thấy cô y tá đó thở hừng hực, nói vội nói vàng: “Lục Tuệ Mẫn, không hay rồi, Tiểu Ngư cãi nhau một trận to với y tá trưởng, hiện giờ không biết đi đâu mất rồi!

Cậu ấy có tới tìm cậu không?”.

Bàn tay Trần Thước liền khựng lại, những sợi mì còn nóng hôi hổi cứ thế dừng lại trên không trung. Anh chẳng còn quan tâm đến việc bụng mình vẫn đang kêu gào đói meo nữa, nhanh chóng buông đũa xuống rồi chạy vội ra ngoài, hỏi Tiểu Bạch: “Dư Diên Diên cãi nhau với y tá trưởng ư?”.

Tiểu Bạch vô cùng gấp gáp: “Đúng vậy, chẳng biết là có chuyện gì,

chúng tôi ăn cơm ở căng tin xong quay về vẫn còn bình thường, sau đó gặp y tá trưởng ra ngoài lấy pizza người ta ship đến quay về phòng trong thang máy, Tiểu Ngưu bắt đầu nói câu nào câu nấy nhằm vào y tá trưởng. Sau đó lên đến tầng bốn, cô ấy đột nhiên xông vào phòng y tá trưởng, khi đi ra, cả người y tá trưởng đã dính toàn dầu mỡ pizza...”

“Vậy cô ấy đâu rồi?” - Trần Thuộc ngắt lời Tiểu Bạch. “Không biết nữa, cô ấy vút mũ y tá rồi chạy biến đi, chúng tôi vừa xuống tầng tìm cô ấy nhưng cũng chẳng thấy người đâu. Tôi cho rằng cô ấy quay lại tìm Lục Tuệ Mẫn, dù sao hai người cũng cùng ở một phòng...”

Chưa đợi Tiểu Bạch nói hết, Trần Thuộc đã quay người rời đi. Anh mím chặt môi, đôi lông mày như thể đang bị khóa lại, ánh mắt vô cùng u tối.

...

Anh thần mắng Dư Diên Diên một trận thậm tệ trong lòng, đây là lúc cãi nhau tay đôi với người ta hay sao?

Cãi nhau có lợi ư?

Cãi nhau thì có thể đòi lại được bài tổng kết cuối năm sao hay?

Không biết trong đầu cô gái này chứa đựng những gì nữa? Chứa bã đậu ư, hay là đùi gà quét chanh nướng?

Ngốc nghếch!

...

Trần Thuộc chạy vào thang máy, định xuống tầng một tìm Dư Diên Diên, nhưng ngón tay vừa đặt vào nút ấn tầng một thì bất chợt dừng lại, cuối cùng chuyển lên con số mười hai. Anh vốn dĩ rất tức giận, vốn dĩ định gặp cô sẽ mắng cho cô một trận thậm tệ, mắng cô không biết suy nghĩ, làm việc quá bồng bột.

Thế nhưng qua mấy chục giây ngẩn ngui đứng trong thang máy, anh bỗng nhớ đến tình cảnh lúc đầu. Khi đó anh cùng Dư Diên Diên từ sân thượng đi xuống, cũng đứng trong thang máy như thế này, cô đột nhiên quay đầu sang nhìn anh, nói rằng từ khi cô còn nhỏ cho đến lúc lớn, bố mẹ

cô lúc nào cũng bận rộn với công việc, không có thời gian đưa cô đi du lịch đó đây.

“Từ nhỏ đến lớn, ước mơ lớn nhất của tôi chính là được nhìn thấy một trận tuyết to thật sự, đáng tiếc là miền Nam không có tuyết, bố mẹ cũng rất bận, chưa bao giờ thực hiện ước mơ ấy của tôi”- Khi đó giọng Dư Điên Điên rất nhẹ, đôi mắt khẽ chớp - “Cho nên mặc dù tôi rất muốn đòi lại bản báo cáo vốn thuộc về mình, thế nhưng vì đó lại là ước mơ của hai đứa trẻ, tôi muốn giúp chúng thực hiện ước mơ đó. Tôi hy vọng chúng có thể bù đắp lại những nỗi tiếc của tôi, có thể đi ngắm một trận tuyết to thật sự, một trận tuyết có thể nhìn thấy ở miền Nam”.

Cô còn cong khéo môi, trước khi bước ra khỏi thang máy còn đưa tay vẫy vẫy với anh, nói năm sau sẽ đến cho anh một bản tổng kết cuối năm xuất sắc, không phụ sự phê bình và chỉ bảo của anh.

Ngày hôm đó cô cười như một con vật bé nhỏ, ánh mắt sáng ngời, có thứ gì đó đang lấp lánh trong đó. Đó là lần đầu tiên Trần Thuộc biết rằng, hóa ra lòng tốt chính là một viên đá quý biết phát sáng, khi bạn được tận mắt nhìn thấy vẻ đẹp của nó, bạn sẽ không thể rời mắt đi nơi khác.

Lại nhớ đến đêm anh đưa cô đi bóc trần bộ mặt thật của Trương Giai Tuệ, cô đứng trong công viên, ánh mắt mơ hồ tự coi nhẹ bản thân mình, Trần Thuộc bỗng thấy trái tim mình quặn thắt, không sao thoải mái được.

Không nên như thế này!

Lòng tốt không thể được đáp lại như thế này!

...

Thang máy dừng lại trên tầng mười hai.

Khi anh bước chân lên tầng thượng, nhìn thấy bờ vai gầy tỳ trên lan can đang không ngừng run lên từng hồi, mọi tâm tư tình cảm của anh dường như ngưng kết lại. Đó là một người vô cùng, vô cùng nhỏ bé, dáng hình nhỏ bé, ước mơ nhỏ bé, cả người cô đều hết mực nhỏ bé.

Cơn gió thổi bay mái tóc cô, thổi bay tà áo y tá màu trắng của cô, như thể sắp thổi bay cả người cô lên trời cao vậy. Anh bắt đầu thẩn lo lắng, cô

nhỏ bé, hao gầy như vậy, liệu có bị gió thổi bay đi không?

Anh khẽ khàng gọi tên cô: “Dư Điền Điền”.

Cô gái ấy dường như bị giật mình, vô thức quay đầu lại nhìn anh, không ngoài dự đoán của anh, khuôn mặt cô lấm lem lệ nhòa.

Trái tim anh bất giác quặn thắt, có một cảm giác kỳ lạ nào đó trong lòng khiến anh khó chịu. Cứ như thể trái tim anh đang bị bàn tay nào đó bóp nghẹt, rất buồn bực, không sao thở nổi.

Anh không biết cách an ủi người khác, cũng chưa từng an ủi một ai, vì thế khi nhắc chân tiến về phía Dư Điền Điền, anh đã vừa đi vừa nói: “Khóc, khóc cái gì mà khóc? Sao cô không nghĩ tới khi cô đang khóc chưa biết chừng có người đang cười đó?”.

Anh đến gần cô hơn một chút, nhìn rõ bộ dạng nước mắt tèm nhem, cũng nhìn rõ cả khuôn mặt bị gió thổi đang đỏ bừng lên của cô.

Thật nhếch nhác.

Xấu chết đi được.

Sắc mặt anh vô cùng khó coi, lấy chiếc khăn tay của mình ra một cách không tình nguyện, một chiếc khăn tay kẻ ca rô màu xanh đen: “Này, dùng xong giặt sạch sẽ đi rồi trả lại cho tôi, đắt lắm đó, món quà sinh nhật người ta tặng tôi đó”.

Nói xong anh còn bổ sung thêm một câu: “Không phải tôi quan tâm đến cô, tôi chỉ thấy bộ dạng khóc lóc của cô trông vô cùng xấu xí, thật sự là không thể nhìn tiếp được nữa. Cho nên cô cũng không cần phải cảm ơn tôi quá đâu, cảm ơn cái dáng vẻ nhếch nhác khi khóc này của cô là được rồi”.

“!”

Không biết tại sao đột nhiên Dư Điền Điền không muốn khóc nữa, cô tự hỏi mình hiện giờ cô muốn làm gì nhất, câu trả lời là lau hết nước mắt nước mũi vào chiếc khăn tay này, sau đó ném vào mặt anh để anh buồn nôn đến chết!

...

Trên sân thượng gió rất lớn, thổi qua da mặt như thể từng nhát dao cứa, đôi mắt cũng không khỏi híp lại.

Mái tóc dài của Dư Điên Điên bay tán loạn trong không trung, cho người ta cảm giác huyền ảo.

Trần Thước cũng không mấy để ý đến thái độ không lấy gì làm thân thiện của cô, chỉ bĩu môi cười, hỏi cô: “Này, Dư Điên Điên, cô có biết bộ dạng của cô lúc này trông giống ai không?”.

Dư Điên Điên nhìn anh, không muốn trả lời.

Thế là Trần Thước lại cười ha ha, vui vẻ tự đưa ra đáp án: “Ừm, bộ dạng cô lúc này rất giống Phạm Băng Băng đó”.

Trong khoảnh khắc, Dư Điên Điên cứ ngỡ tai mình có vấn đề. Vì sao Trần Thước lại khen cô giống Phạm Băng Băng? Trước tiên còn chưa nói đến chuyện dung nhan của cô kém xa Phạm Băng Băng mười vạn tám nghìn dặm, mà hãy nói tới cái miệng, cái tính cách của Trần Thước đã, anh sao có thể nói tốt về người khác chứ?

“Phạm... Phạm Băng Băng?” - cô do dự hỏi.

Trần Thước gật đầu xác nhận: “Đúng vậy, Phạm Băng Băng, một ngôi sao điện ảnh Trung Quốc, người diễn vai Võ Mị Nương ấy”.

Cô đang định lên tiếng, chợt nhìn thấy anh lại bĩu môi cười: “Ồ! Quên không nói, là Phạm Băng Băng khi đóng phim ‘Ma nữ tóc trắng’ ấy diễn cảnh tàu hỏa nhập ma, mái tóc dài bay phàn phật trong không trung, trông như một nữ nhân thần kinh ý”.

Ừm, thế nên mới nói không phải là nữ thần, mà là nữ nhân thần kinh. Dư Điên Điên không hề ngạc nhiên khi nghe thấy Trần Thước nói mình như vậy, người đàn ông này mà khen cô thật thì mặt trời mọc từ đằng Tây mất.

Cô vốn đang khó chịu trong lòng, bị Trần Thước quấy rầy như vậy, bỗng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Thế nhưng cái tai vẫn thấy ngứa ngáy, người này nói chuyện thật muốn ăn đòn, khiến người nghe không thoải mái chút nào.

Nghĩ như vậy, cô đưa chiếc khăn tay sạch sẽ tinh tươm kia lên phía trước, bịt mũi rồi vui vẻ hỉ mũi vào đó, kèm theo tiếng hỉ mũi vô cùng gương gạo. Rồi cô bình tĩnh gấp đôi chiếc khăn lại và nhét vào tay Trần Thuớc.

Trần Thuớc...

Trần Thuớc hóa đá.

...

Dư Diên Diên ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh, nói: “Bác sĩ Trần, cảm ơn chiếc khăn tay của anh nhé, nhưng mà tâm trạng của tôi hôm nay không được tốt, tối nay về nhà có khi lại chui vào trong chăn khóc, cho nên chẳng có sức lực đâu mà giặt khăn tay giúp anh, chỉ có thể làm phiền anh đã tốt thì tốt đến cùng, tiễn phật tiễn tới Tây phương, tự giặt khăn tay cho sạch sẽ nhé!”.

Cô nói vô cùng chân thành, biểu hiện cũng vô cùng tha thiết, nói xong còn nhìn anh với một vẻ mặt cảm kích.

Trần Thuớc vô cùng tức giận, nhanh chóng rút chiếc khăn trong tay mình ra xa như thể vừa bị giật điện, như thể chỉ cần chạm vào đó một giây nữa thôi là anh sẽ nhiễm vi rút không bằng.

“Dư Diên Diên, cô cố ý có phải không, hả? Là cố ý đó à?”

Dư Diên Diên còn nhìn theo chiếc khăn tay kêu lên một tiếng: “A, chẳng phải anh nói đó là quà sinh nhật người ta tặng anh hay sao? Chẳng phải đắt lắm hay sao?”.

“Cô cũng biết là nó rất đắt ư?” - Trần Thuớc giận dữ nói, dứt lời còn hận không thể gõ mấy cái thật mạnh lên đầu cô, tốt nhất là gõ cho sưng lên mấy cục u trên đó - “Đã biết nó đắt cô còn dùng nó để hỉ mũi hả? Cô có phải là muốn ăn đòn rồi không?”.

“Tôi không phải là muốn ăn đòn, tôi là Dư Diên Diên mà bác sĩ Trần!” - Dư Diên Diên nhìn anh với khuôn mặt lo âu - “Bác sĩ Trần, tôi bảo anh này, anh đừng có giận dữ nhé. Mỗi lần tức giận là IQ của anh lại xuống cấp tột bậc, anh nhìn anh xem, còn không nhớ nổi tên của tôi nữa rồi! Bác sĩ

Trần, chúng ta làm cùng trong một bệnh viện, mặc dù anh ở khoa Ngoại, không phải khoa Não, nhưng cũng cách khoa Não có mấy tầng, anh xem, anh đi khám bệnh thật thuận tiện biết bao! Sao không đi khám bệnh sớm một chút? Làm bác sĩ đi đâu cấm kỵ nhất chính là giấu bệnh sợ thầy thuốc, sao anh có thể không làm gương cho mọi người, bắt đầu từ chính bản thân mình chứ? Anh như vậy thì bệnh nhân biết lấy ai làm gương bây giờ?”.

Lời lẽ của cô vô cùng chân thành tha thiết, giống như thực sự đang rất lo lắng cho Trần Thuốc vậy, nói cả một tràng dài không đầu không cuối đã kích Trần Thuốc khiến anh á khẩu không nói được lời nào.

Trần Thuốc cảm thấy mình đúng là tự chuốc họa vào thân, đang yên đang lành ngồi trong phòng làm việc ấm cúng ăn bát mì của mình thì không muốn, lại muốn ôm cái bụng đói cồn cào chạy lên đây xem cô có chuyện gì hay không.

Mặt anh sầm xuống, nói với Dư Điền Điền: “Tôi đúng là ăn no dửng mỡ đây mà!”.

Chẳng hiểu ăn bao nhiêu cân đất mới dẫn đến trong đầu toàn đất sét, để rồi tha thiết đi quan tâm một con sói khinh người thế này? Trần Thuốc giận dữ tới mức quay người rời đi.

Thế nhưng khi đi đến cửa sân thượng, anh lại không tìm được mà dừng bước, quay lại nhìn một lần nữa người con gái đã không còn lên tiếng nữa.

Thế nhưng anh không nhìn rõ.

Mái tóc dài của cô mặc sức bay lượn trong không trung, những sợi tóc bay ngang trong khoảng không giữa hai người làm mờ đi khuôn mặt cô. Tất cả những gì Trần Thuốc có thể nhìn thấy chỉ là bóng hình một cô gái mảnh mai yếu ớt một mình cô đơn đứng trước lan can, vẫn là dáng hình anh nhìn thấy khi anh đặt chân lên sân thượng lúc trước, như thể sẽ bị gió thổi đi bất cứ lúc nào.

Thế là anh chợt nhớ ra rằng ban nãy cô đã khóc.

Cô đã bị người ta ăn hiếp, bị người ta lợi dụng, bị người ta lấy chức quyền để chà đạp.

Cô rất đau lòng. Cô gái này lúc nào cũng giương nanh múa vuốt, mồm mép lạnh lợi với anh, Trần Thuộc thật chẳng muốn để ý đến cô chút nào.

Thế nhưng người biết rõ chân tướng sự việc chỉ có mình anh, anh đi rồi, để lại cô một mình cô đơn đứng đây tiếp tục rơi lệ hay sao? Nghĩ đến đây, bất luận là thế nào anh cũng không sao bước tiếp được nữa.

...

Dư Điền Điền nhìn thấy Trần Thuộc dừng lại trước cửa sân thượng, trái tim bỗng đập thành thịch không thôi. Cô cho rằng cô đã làm anh giận đến nỗi phải rời đi, khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên cô không biết cảm giác của mình là như thế nào, cô hối hận rồi.

Anh có ý tốt muốn đưa khăn tay để cô lau nước mắt, mặc dù miệng thì nói lời có chút khó nghe, thế nhưng thực sự anh rất quan tâm đến cô. Tại sao chỉ vì một lúc sơ ý không khống chế được bản thân mình mà đối đầu gay gắt với anh chứ?

Dư Điền Điền không muốn đứng ở đây một mình. Cô đứng ở khoảng cách không xa dõi mắt nhìn theo Trần Thuộc, đột nhiên rất mong anh có thể ở lại, bất chợt trái tim cô như thể đang từ từ nhảy ra khỏi lồng ngực, treo lơ lửng trong không trung.

Anh sẽ ở lại đây chứ?

Song Trần Thuộc chỉ dừng bước một lúc, rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cửa. Một lần nữa, trái tim đang treo lơ lửng trong không trung của cô lại nặng nề rơi xuống đất.

Dư Điền Điền không nói gì, lặng lẽ đứng nguyên ở đó, cảm thấy tâm trạng mình còn ủ rũ hơn cả khi Trần Thuộc chưa xuất hiện.

Thế nhưng cảm giác đó cũng chỉ tồn tại mấy phút mà thôi. Mấy phút sau, khi cô đang chìm đắm trong cảm giác hối hận thì cánh cửa ra sân thượng lại một lần nữa bị đẩy mạnh ra.

Bác sĩ Trần vốn đã rời đi rồi giờ lại quay trở lại, tay trái xách một túi những chai bia, tay phải cầm túi đựng thứ đồ gì đó màu đỏ, thở hển hển xuất hiện trước mặt cô một lần nữa.

Anh tức giận đi về phía cô, sau đó đặt túi đựng bia xuống đất: “Này, nề tình tâm trạng cô hôm nay không vui, tôi quyết định làm việc tốt, ng ồi uống với cô một ch ầu, uống xong cô hãy cất ngay cái bộ dạng như oán phụ nơi khuê phòng này đi cho tôi, cần làm gì thì làm việc đó, lấy lại tinh thần ngay!”.

Dư Đi ền Đi ền ng ắt người nhìn anh.

Anh lại hùng h ồng h ỗ h ỗ v ứt cho cô cái túi có đựng gói gì màu đỏ cần bên tay phải: “Ai bắt cô chọn cái nơi sân thượng lạnh đến chết người này chứ? Tôi sợ cô lạnh mà chết đó, cần lấy, dán khắp người đi”.

Dư Đi ền Đi ền vô thức nhận lấy túi đồ anh ném tới, cúi đầu nhìn, một túi đ ầy những miếng dán giữ nhiệt, loại một túi g ồm hai mươi miếng dán, đột nhiên cô cảm thấy d ờ khóc d ờ cười. Dán miếng dán giữ nhiệt này khắp người, có chắc chắn rằng cô không bị bỏng mà chết không?

...

Tr ần Thước ng ồi trước một m ỏm đá xi măng, lưng dựa vào tường, cũng không đến mức bị gió thổi đến mất hết h ần vía như thế.

Anh còn trừng mắt lên với Dư Đi ền Đi ền: “Làm gì thế? Làm gì thế? Đ ừng nhìn tôi với vẻ muốn lấy thân báo đáp như thế, chẳng qua tôi muốn uống rượu nên mới làm việc mà cả hai cùng có lợi thôi”.

Anh vừa l ắm b ắm, vừa lấy lại túi đựng miếng dán giữ nhiệt từ tay cô, r ồi giúp cô xé bao bì, nheo mắt lại nghiên cứu cách sử dụng của thứ đ ồ này.

“Chỉ một miếng dán kỳ quái thế này mà giữ ấm được suốt sáu tiếng đ ồng h ờu? Nhân viên ở siêu thị có phải đang nói dối tôi không đó?” - anh lật đi lật lại quan sát miếng dán nho nhỏ trắng trắng.

“Anh thử r ồi sẽ biết” - khéo miệng Dư Đi ền Đi ền từ từ cong lên.

Tr ần Thước rất có hứng thú với miếng dán giữ nhiệt, bèn bóc tấm giấy dán phía sau miếng dán giữ nhiệt ra thật, r ồi lại xắn ống tay áo bên tay phải lên, dán nó...

Trực tiếp dán nó lên cánh tay mình.

Dư Điên Điên kinh ngạc.

Cô khéo léo nhắc nhở: “Bác sĩ Trần, hay là để tôi dạy cho anh cách dùng miếng dán này nhé...”.

“Không cần không cần, tôi chỉ thử một chút thôi, nghiên cứu xong tôi sẽ trả nó lại cho cô” - Trần Thước cảm thấy thứ đồ này chẳng là gì cả, cần gì phải dạy chứ?

Cô nhân viên trong siêu thị đã nói rồi đấy thôi. Anh bóc mảnh giấy dán phía sau ra, dán mặt có chất dính lên người, mấy phút sau là cảm thấy nóng rã.

Dư Điên Điên còn muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy biểu cảm “đừng xem như tôi không biết gì” của Trần Thước, cô lại lặng lẽ ngậm miệng vào.

Thế là mấy phút sau, khi nhiệt lượng của miếng dán giữ nhiệt phát ra...

Có người bị bỏng, nhảy cẫng lên.

Cuộc thử nghiệm với miếng dán giữ nhiệt đã được đặt một dấu chấm hết bởi bộ dạng hô to gọi nhỏ nhe răng trợn mắt của bác sĩ Trần và điệu cười ngặt nghẽo không hề giữ hình tượng của y tá Dư.

Trần Thước vừa thất kinh, vừa nhanh chóng xé miếng dán giữ nhiệt xuống: “Đây là thứ đồ gì thế? Nóng chết tôi rã”.

Anh thực sự bị bỏng đến mức nhảy cẫng lên một hồi. Dư Điên Điên cứ cười, nước mắt sắp chảy ra đến nơi. Trần Thước miệng lẩm bẩm oán thán ngẩng lên vào vị trí, nhìn Dư Điên Điên cười đến là vui vẻ, hai gò má ửng hồng.

Nhưng anh vẫn cố tình ra vẻ hung thần ác sát, cầm lấy một chai rượu, quát lên với Dư Điên Điên: “Này, cô cười nữa đi! Có giỏi thì cô cười nữa đi! Còn cười nữa tôi sẽ đập chai rượu này vào đầu cô, cô có tin không?”.

Nhìn anh như một đứa trẻ làm việc xấu bị người ta bắt gặp, then quá hóa giận, Dư Điên Điên càng cười thích chí hơn.

Thế là Trần Thước đã thực sự đưa chai bia đến gần đầu Dư Điên Điên, không mạnh không nhẹ gõ lên đó một cái, uy hiếp: “Cô mà còn cười nữa, cái sau tôi sẽ đập vỡ đầu cô đó”.

Anh ra vẻ như muốn tăng thêm lực, nhưng khi đánh đến một nửa, tay anh liền dừng lại. Chai bia đó cùng cánh tay với ống tay áo vẫn chưa xắn hết lên bất ngờ run run trong bầu không khí lạnh buốt.

Bởi vì Dư Điền Điền đang cười vô tư bỗng bật khóc.

Nói một cách chính xác thì cô vẫn đang cười, hàng mày cong cong, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt cong lên thành hình lưỡi câu, hết như trăng non treo trên cao kia.

Thế nhưng giọt nước mắt to bằng hạt đậu bất chợt lăn trên má cô, nặng nề rơi xuống nền xi măng, không một tiếng động nhưng lại cảm động lòng người hơn cả khi phát ra tiếng động.

Trần Thước há miệng nhưng lại không thốt ra được một lời nào, cứ ngẩn ngơ nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười của cô.

Một lúc lâu sau, anh đặt chai bia trong tay xuống, không biết phải làm sao, hỏi cô: “Cô... cô khóc cái gì chứ?”

Đánh đau lắm ư? Tôi... tôi không phải muốn đánh cô thật, cô... cô đừng khóc!”.

Anh lưỡng cuống, bởi vì ngoài Hi Hi ra, anh chưa làm ai khóc bao giờ, càng chưa từng dỗ một ai khác. Đã rất lâu rồi anh chưa từng dỗ ai, việc này đòi hỏi một mức độ thành thạo, còn anh, anh không biết dỗ, cũng quên mất cách làm thế nào để dỗ người khác mất rồi.

Dáng vẻ khóc lóc của Dư Điền Điền trông rất buồn cười, làm gì có ai mượn điệu bộ cười đến không gì vui thích hơn để khóc đến thảm thương thế này chứ? Thế nhưng giọt nước mắt của cô như thể bị đứt dây rơi xuống đất, cả người Trần Thước đều thấy khó chịu.

Thậm chí anh còn nực cười đến mức cầm chai bia lên tự đánh vào đầu mình, nói: “Cô nhìn này, tôi... tôi... gỡ lại rồi đây, cô đừng khóc nữa, cùng lắm thì tôi tự đánh mình là được chứ gì?”.

Dư Điền Điền vẫn đang khóc, thút tha thút thít.

...

Trần Thước lo lắng, vội vàng nhét chai bia vào tay Dư Điền Điền, kéo

tay cô, muốn đánh vào đầu mình: “Đừng khóc, đừng khóc, nếu cô cảm thấy tôi tự đánh dễ nể mình mà nhẹ tay, vậy thì cô đánh đi! Đánh vào đây này, mạnh mút chút cũng không sao hết, chỉ cần không vỡ đầu chảy máu là được, dù sao thì tôi cũng là bác sĩ khoa Ngoại, đánh xong tôi sẽ đi xuống tự khâu mấy mũi cho mình...”.

Nghe thấy những lời ngốc nghếch này, Dư Diên Diên liền nín bật, rồi bật cười.

Những giọt nước mắt rõ ràng còn vương trên khuôn mặt cô, trên mi mắt vẫn còn đọng muôn ngàn giọt châu ướt ướt, thế nhưng Dư Diên Diên lại nở nụ cười, hình ảnh này thật vô cùng kỳ quái. Thế nhưng kỳ quái hơn cả vẫn là thứ cảm xúc không nói rõ được thành lời trong lòng cô.

Tủi thân vì công việc không thuận lợi, giận dữ vì bị người ta bắt nạt, đau lòng vì tự tay mình vứt chiếc mũ y tá xuống đất, thế nhưng đi đâu thực sự khiến nước mắt cô tuôn rơi chính là dáng vẻ buồn cười của người đàn ông trước mắt.

Rõ ràng anh đã bị cô làm cho tức giận mà bỏ đi, vậy mà còn xách theo bia cùng những miếng dán giữ nhiệt quay lại đây. Anh sợ cô bị lạnh nên đã mua về biết bao nhiêu là miếng dán giữ nhiệt mà đến chính bản thân anh cũng không biết cách dùng. Anh cho rằng cô khóc là do bị mình chọc giận, nên đã tự lấy chai bia đập vào đầu mình.

Từ trước tới giờ chưa từng có ai. Chưa từng có ai làm như vậy vì cô.

Từ xưa đến nay đầu là cô sớm hiểu chuyện và chăm sóc bố mẹ, còn Lục Tuệ Mẫn là cô tiểu thư vô lo vô nghĩ, chẳng mấy để tâm đến việc gì, một ngày ba bữa đầu do Dư Diên Diên lo liệu cả.

Cô sống tự lập đã từ rất lâu rất lâu rồi, cho đến bây giờ cô đã quên mất cảm giác được người khác quan tâm, được người khác chăm sóc là như thế nào rồi.

Thế nhưng bỗng vào một ngày xuất hiện một anh chàng, anh chàng ấy luôn chọc cho cô tức điên lên, thường xuyên xuất hiện vào bất cứ hoàn cảnh nào – khi cô vui, lúc cô buồn, khi cô làm việc và cả khi cô chán nản...

Dường như anh thành linh trở thành vị khách quen trong cuộc sống của cô, cho dù không phải lúc nào thái độ của anh cũng đáng yêu nhưng ít nhất vào giờ khắc này anh khiến người ta cảm thấy vui, cảm thấy xúc động trong lòng.

Dư Đì ên Đì ên lau đi những giọt nước mắt, ôm lấy chai bia anh đưa tới, rồi ừ ừ ực tu mấy ngụm, sau đó thấp giọng nói một câu: “Mũ...”.

“Cái gì?” - Trần Thuớc không nghe rõ lời cô.

“Mũ, mũ y tá của tôi” - Dư Đì ên Đì ên ôm chai bia, cắn môi vô cùng thương tâm.

“Mũ thì làm sao?”

“Vứt r ỡ.”

“Ai vứt?” - cứ ngỡ là y tá trưởng làm, hàng mày của Trần Thuớc nhướng lên - “Ai vứt mũ của cô tôi sẽ lôi người ấy đến đây, không xin lỗi hẳn hoi, tôi sẽ ném cô ta từ trên tầng mười hai này xuống dưới”.

Dư Đì ên Đì ên càng đau lòng hơn, khuôn mặt chỉ chực òa khóc bất cứ lúc nào.

Trần Thuớc cảm thấy đau đ ầu: “Chẳng phải tôi đã đưa ra cho cô cách xử lý r ỡ đó sao? Cô đừng có khóc nữa. Cô cứ khóc là tôi lại thấy đau đ ầu, tôi nói cho cô biết, tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là con gái khóc đó!”.

“Anh đã nói là sẽ ném tôi từ trên tầng mười hai này xuống mà, trước khi ném còn không cho người ta khóc hay sao?” - Dư Đì ên Đì ên meo meo, bộ dạng chẳng khác nào một bà lão móm mém sắp khóc tới nơi.

Trần Thuớc ngăn người, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần: “Là cô đã tự vứt mũ của mình đi sao?”.

“Y tá trưởng hỏi tôi có muốn làm việc tiếp nữa hay không, trong cơn tức giận tôi đã vứt mũ của mình xuống đất, còn nói công việc này tôi thật sự không muốn làm tiếp nữa” - Dư Đì ên Đì ên lại nhớ tới tình cảnh lúc đó, giận tới mức hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhưng một lúc lâu sau lại chán nản buông ra.

Cô chợt nhớ tới buổi lễ tốt nghiệp mấy năm trước, nhớ tới buổi lễ tuyên thệ mà cả đời này không bao giờ cô có thể quên được.

...

Ngày Mười hai tháng Năm năm đó cô tốt nghiệp, ngày Y tá Thế giới, cũng chính là ngày sinh của Florence Nightingale^{16*}. Ngày hôm đó, tất cả những y tá đang chuẩn bị bước chân vào bệnh viện để trợ giúp các bác sĩ chăm sóc bệnh nhân đều có mặt ở đại sảnh của bệnh viện, tiến hành lễ trao mũ cho các y tá vô cùng thiêng liêng và trang trọng.

** Florence Nightingale còn được coi là người phụ nữ với cây đèn, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại và là một nhà thống kê y tế.*

Từng câu từng lời khi ấy, Dư Điền Điền đều nhớ rõ. Tôi xin thề “Lấy việc chăm sóc bệnh nhân, phòng bệnh chữa bệnh, thực hiện phương châm nhân văn nhân đạo của chủ nghĩa xã hội, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân làm tôn chỉ, thực hiện đúng thiên chức của y tá”.

Tôi xin thề “Phục vụ mỗi một bệnh nhân mình được giao nhiệm vụ phụ trách với một tấm lòng chân thành, tình yêu chân thành và một tinh thần trách nhiệm.”

Tôi xin thề “Sẽ luôn ghi nhớ lời thề và sự quyết tâm ngày hôm nay, tiếp nhận ngọn nến của bậc tiền bối, dâng hiến cả đời mình cho sự nghiệp y tá.”

Đó cũng chính là lời thề của Florence Nightingale, cũng chính là lời hứa của Dư Điền Điền khi chính thức trở thành một y tá.

Cô đứng cùng những người bạn thân quen của mình, giây phút trước còn đang cảm thán rằng từ đây bạn bè sẽ ai đi đường nấy, thế nhưng vào giây phút giờ nắm đấm lên xin thề, thì trong đầu mọi người không còn ý nghĩ gì khác nữa.

Cả đại sảnh vang dậy những lời tuyên thệ, giọng nói vẫn còn non nớt, nhưng từng chữ từng câu đều vô cùng kiên quyết, mang đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ. Khi tất cả mọi người cùng đồng thanh hô vang lời thề, làm sao

có thể không cảm động được cơ chứ?

Cô biết trên thế giới này có bao nhiêu y tá vừa bình thường vừa không được coi trọng như cô, ngày ngày bận rộn trăm công nghìn việc trong bệnh viện, thế nhưng trên vai mỗi người đều đang gánh vác một trách nhiệm vô cùng nặng nề. Mỗi người bọn họ đều vô cùng quan trọng, đều không thể thiếu được.

Ngày hôm đó, cô đội lên đầu chiếc mũ y tá trắng tinh khôi và trở thành một “Florence Nightingale”.

Vậy mà hôm nay, cô đã đích thân vứt chiếc mũ ấy xuống, giận dữ nói không muốn làm công việc này nữa, vứt bỏ lời thề của chính mình.

Dư Đì ền Đì ền thật không nở.

...

Cô vừa uống bia, vừa lảm nhảm biết bao nhiêu đi ầu với Trần Thuớc, ví dụ như hai năm trước bệnh nhân đầu tiên cô được tiếp nhận là một cậu bé bị viêm ruột thừa cấp tính, cậu bé đau đến chảy nước mắt, nhưng lại nín khóc mỉm cười vì cây kẹo que cô cho; ví dụ như có một cô bé sống chết thế nào cũng không chịu tiêm, cứ chạy lung tung ở hành lang, còn cô khi ấy chưa có kinh nghiệm cứ chạy đuổi theo phía sau cô bé, đến nỗi tất cả mọi người đang đứng trên hành lang đều phải bật cười, cuối cùng cô bé đó cũng cười và chịu thỏa hiệp.

Sau đó cô nói đến những câu chuyện ở hiện tại.

Ví dụ như mỗi sáng sớm cô đều vội vội vàng vàng đến bệnh viện, khoảnh khắc khi bước từ trên xe buýt xuống, vừa ngẩng đầu lên là cô có thể nhìn thấy tòa nhà màu trắng quen thuộc, trong lòng bất giác cảm thấy thân thiết và vui mừng.

Ví dụ như bao nhiêu lần mặt trời lặn, khi tan ca, từ cửa sổ nơi cuối hàng lang bệnh viện nhìn ra ngoài, cô có thể nhìn thấy bầu trời trắng lợt tràn ngập màu cam của ánh chiều tà.

Ví dụ như từ trước tới giờ cô không hề cảm thấy bản thân mình có gì đặc biệt, thế nhưng công việc này đem lại cho cô niềm vui, bởi vì cô đang

giúp đỡ người khác mỗi ngày.

Cô rất hạnh phúc khi được nhìn thấy những đứa trẻ ủ rũ bệnh tật khi vào viện nhưng hoạt bát khỏe mạnh lúc ra viện. Niềm vui đó chính là do chiếc mũ y tá này mang lại cho cô. Thế nhưng tất cả đã trở thành quá khứ trong cuộc đời cô mất rồi.

Dư Đì ề Đì ề ôm chai bia, r ồi lại rơi nước mắt. Thật là quái đản! Cô nghĩ, hình như nước mắt cả một đời này của cô cũng không nhiều bằng một ngày hôm nay.

Cô muốn lau đi dòng nước mắt, nhưng lại phát hiện ra tay áo của mình đã ướt hết tự bao giờ, có lẽ lúc trước đã khóc nhiều quá, cho nên nước mắt đã thấm ướt hết cả chiếc áo trắng của cô.

Cô còn đang cảm thấy gương gạo, thì phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh tay, là cánh tay của bác sĩ Trần đưa về phía cô.

Bàn tay đó là bàn tay thuộc về bác sĩ khoa Ngoại, những ngón tay thon dài ưa nhìn, khớp đốt tay rõ ràng, mỗi một tác da một độ cong đều giống như một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh xảo vậy.

Bàn tay anh thật đẹp.

Ngẩng đầu lên nhìn Trần Thước một lần nữa, cô thấy khóe miệng anh khẽ động.

Trần Thước nói: “Này, tôi làm việc tốt, cho cô mượn lau nước mắt đó”. Câu nói của anh vẫn chẳng chút dễ nghe, thế nhưng nếu quan sát thật kỹ ánh mắt anh sẽ phát hiện ra nét dịu dàng trong đó.

Trần Thước cúi đầu xuống nhìn cô y tá nhỏ bé nước mắt lưng tròng, nhìn khuôn mặt bị gió thổi đến đỏ bừng lên của cô, nhìn khuôn mặt lấm lem nước mắt của cô, hàng mày anh dường như giãn ra mấy phần.

Anh nghĩ, cái bệnh viện này đúng là tốt như những gì cô nói sao? Dù sao thì anh cũng chẳng phát hiện ra đi ều đó.

Thế nhưng điệu bộ nói liên miên nói dông dài của cô thật giống một đứa trẻ, ánh mắt đong đ ầy niềm hạnh phúc, cứ như thế tràn ngập trong không khí là những mộng ảo do cô tạo ra vậy.

Những đi ầu này bỗng khiến anh chợt nhớ đến Hi Hi. Cô em gái Hi Hi ngây thơ đơn thu ần, trong đ ầu toàn những ý nghĩ lạ kỳ của anh. Có lẽ trong trái tim những người như các cô luôn tồn tại một đứa trẻ không bao giờ trưởng thành, có đôi khi ngây thơ đến gốc ghêch, nhưng cũng có đôi khi đơn thu ần đến mỹ mi ều.

Sự đơn thu ần đó mặc dù trẻ con nhưng nó lại có thể cảm hóa người bên cạnh. Ví dụ như cô.

...

Trần Thước giúp cô lau đi những giọt nước mắt bằng tay áo, sau đó nhìn chằm chằm cô một hồi lâu rồi hỏi: “Hối hận thật rồi ư? Chắc chắn là không muốn làm mất chiếc mũ ấy trong lúc giận dữ chứ?”.

Dư Điền Điền gật đầu, ôm lấy chai bia, cắn môi không lên tiếng.

“Hối hận rồi thì đi nhặt lại mũ thôi” - Trần Thước rút chai bia trong tay cô ra đặt xuống dưới, sau đó phúi phúi mông đứng dậy, rồi từ trên cao chìa tay xuống phía cô.

“Làm gì chứ?” - Dư Điền Điền mở to mắt.

“Chẳng phải cô không nở xa rời cái mũ hay sao? Đi, tôi đưa cô đi nhặt lại” - Trần Thước kéo cô lên, trước khi cô ngần ngại bước ra khỏi cửa sân thượng, anh lại nắm lấy tay cô, buộc cô phải dừng bước.

“Sao...”

Dư Điền Điền còn chưa nói hết câu thì những ngón tay thon dài kia đã lần sò đến má phải của cô, vô cùng tự nhiên mà vén giúp cô mấy sợi tóc ướt nước mắt dính chặt trên đó.

Trần Thước giúp cô chỉnh trang lại mái tóc đã bị gió thổi tung, sau đó khẽ vỗ lưng cô, khóe miệng cong lên, nói chắc chắn: “Y tá Dư, mau lấy lại tinh thần đi. Chúng ta hãy hùng dũng ngẩng cao đầu đi về phía cô đã vứt chiếc mũ, sau đó nhặt lại danh dự của cô bằng một tinh thần không biết sợ gì hết!”.

Dư Điền Điền bỗng bật cười thành tiếng.

Cô nhìn thấy đôi mắt của Trần Thước cong lên, đôi mắt sáng ngời ấy

ánh lên niền vui dịu dàng.

Anh nói: “Được rồi, đây mới là Dư Điền Điền mà tôi quen, đi thôi, mau đi nhặt mũ thôi!”.

Trần Thuộc bước qua cánh cửa trước, Dư Điền Điền còn chần chừ một lúc, đứng đó nhìn theo bóng áo trắng như tuyết của anh.

Ai nói màu trắng khiến ta liên tưởng đến những bông tuyết trong ngày đông giá lạnh chứ? Ít nhất vào giờ khắc này, cô đang nhìn thấy một trái tim ấm nóng, một trái tim đầy nhiệt huyết, một trái tim khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Cô nhanh chóng đuổi theo anh, cùng anh bước vào thang máy, sau đó cúi đầu khẽ bảo: “Cảm ơn anh, bác sĩ Trần”.

“Cảm ơn tôi làm gì chứ?” - Trần Thuộc bỗng cảm thấy mất tự nhiên, giả bộ ho lên mấy tiếng - “Tôi có làm gì đâu, chỉ là muốn uống chút bia thôi, đúng lúc thấy tâm trạng cô không được tốt, nên tôi nhân cơ hội tìm một người cùng uống mà thôi”.

Khóe miệng Dư Điền Điền cong lên, cô cười mà không nói gì. Cô cảm thấy dường như mình vừa nhìn thấy một bí mật gì đó không muốn người khác nhìn thấy của anh.

Anh chàng bác sĩ họ Trần này mồm miệng lúc nào cũng độc địa, ăn nói sắc bén, không khiến người ta yên tâm chút nào. Thế nhưng cho dù miệng anh có nói những gì, thì trái tim anh cũng không cứng nhắc giống như vẻ bề ngoài, mà ngược lại nó còn cất giấu một thứ tình cảm vô cùng dịu dàng.

Cô lại cười híp mắt ngẩng đầu lên nhìn anh: “Bác sĩ Trần, tan ca anh có rảnh không? Tôi mời anh đi ăn chân gà nướng tầm chanh nhé!”.

Trần Thuộc lờm cô, như thể đang oán than con gái sao lại dễ thay đổi thế cơ chứ, mới phút trước còn khóc lóc vô cùng thương tâm, vậy mà phút sau đã rủ anh đi ăn chân gà nướng tầm chanh như thể chưa từng xảy ra chuyện gì ngay được.

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, anh nhắc chân bước ra ngoài, không mấy vui vẻ nói: “Nhặt lại mũ của cô về đã rồi hẵng nói! Ăn ăn ăn, việc cần

làm là gì còn chưa rõ ràng sao? Dư Điền Điền, cô đúng là một kẻ ngốc, trong đầu chỉ toàn là chân gà thôi”.

Nếu như là ngày trước, chắc chắn Dư Điền Điền sẽ nổi trận lôi đình vừa mắng anh không biết tốt xấu gì vừa đuổi theo anh, thế nhưng hôm nay thì khác.

Hôm nay, cô lại cong khóe môi, đi theo phía sau anh, mềm lòng đến mức ngốc nghếch.

Sức mạnh giúp em kiên cường

Khi Dư Diên Diên bước ra khỏi thang máy, ở hành lang mọi người đã đứng túm năm túm ba bàn tán xôn xao r ã, vừa nhìn thấy cô đến, họ phút chốc im bật. Sự thay đổi này cũng thật đột ngột, đến mức ai cũng hiểu rõ họ vừa nói chuyện gì.

Bao nhiêu ánh mắt nóng bỏng mang theo ý dò xét đều dừng trên người cô, thoáng cái Dư Diên Diên cảm thấy mình như thể đang không mặc gì vậy, cả người trần trụi đón nhận ánh nhìn của những người xung quanh.

Trần Thuộc lại làm như không nhìn thấy gì, chỉ quay đầu nhìn cô: “Bàn trần ra như thế làm gì?”.

Dư Diên Diên không nói gì, bước nhanh đến nơi ban nãy cô vớt chiếc mũ, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng chiếc mũ đó đâu.

Đang bu ãn bực trong lòng thì trong đám y tá đang đứng túm tụm kia bỗng có người nói: “Tiểu Ngư, Tiểu Bạch nhặt mũ y tá của cô r ã, cô ấy c ãn mũ xuống dưới tìm cô đó”.

Có người đi đến gần, nhìn về phía phòng làm việc của y tá trưởng, lo lắng hỏi: “Cậu làm sao thế? Sao lại cãi nhau với y tá trưởng to như thế? Những thứ trên áo của y tá trưởng đều là kiệt tác của cậu đó hả?”.

Những người đang bàn tán xôn xao đột nhiên đứng xúm lại quanh cô, nhưng hoàn toàn không giống như những gì cô tưởng tượng, rằng vì sợ đắc tội với y tá trưởng mà không bu ãn để ý đến cô nữa. Ngược lại, họ quan tâm hỏi nọ hỏi kia. Dư Diên Diên bỗng thấy ấm lòng, đang định trả lời thì đúng lúc ấy Trương Giai Tuệ đẩy cửa bước ra.

“Không có việc gì làm hết hay sao? Các người coi đây là chỗ nào? Là quán bar hay là quán cà phê? Bệnh viện trả lương cho các người để các người đứng ở hành lang nói chuyện tán dóc vào giờ làm việc hả?”

Những lời trách mắng đó mỗi lúc một gay gắt.

...

Cô ta đã thay sang bộ quần áo sạch sẽ khác, vì để rửa đi vết dầu mỡ trên mặt nên lớp trang điểm vốn tinh tế trước đó của cô ta đã hoàn toàn biến mất. Cô ta nhìn Dư Điên Điên với ánh mắt lạnh lùng, nhìn một lúc lâu cũng không nói gì.

Dư Điên Điên thẳng lưng đứng nguyên tại đó.

Cho đến khi Trương Giai Tuệ cười một tiếng, không nhanh không chậm hỏi cô: “Còn quay về làm gì? Chẳng phải cô nói cô không muốn làm công việc này nữa hay sao? Nhanh như vậy đã thấy hối hận rồi à?”.

Trước thang máy ở cuối hành lang, có người đang nhìn chằm chằm vào Dư Điên Điên.

Cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đó, giống như một cây đại thụ cao đến chọc trời đứng ngay phía sau cô, tiếp cho cô sức mạnh vô cùng vô tận.

Cô cũng cong khóe môi mỉm cười: “Đúng thế, tôi hối hận rồi. Nếu tôi cứ bỏ đi như thế, thì chẳng phải là chị sẽ được như ý nguyện hay sao? Tôi sẽ không đi đâu hết, ít nhất là trước khi những việc chị làm bị bóc trần, tôi sẽ ngoan ngoãn mà ở đây, cho đến khi tận mắt chứng kiến chị gặp phải quả báo như thế nào”.

Đôi mắt Trương Giai Tuệ híp lại: “Ăn to nói lớn cũng phải có chuẩn mực, cô cho rằng việc gì cũng chỉ cần khua môi múa mép thôi là được sao?”.

Ánh mắt lạnh lùng của cô ta quét qua đám đông quanh đó. “Nếu còn để tôi thấy ai nói chuyện phiếm trong giờ làm việc, viết bản kiểm điểm ba nghìn từ, không nói nhảm!”

Cô ta quay người trở về phòng làm việc của mình, “rầm” một tiếng, cánh cửa phòng làm việc đóng lại.

...

Khi Dư Điên Điên rời khỏi bệnh viện, Trần Thước xuống lầu cùng cô.

Cô được anh quan tâm mà bỗng thấy kinh ngạc, hỏi anh: “Bác sĩ Trần,

anh không làm việc nữa ư? Anh muốn đưa tôi về nhà sao?”.

Trần Thước cười, để lộ hàm răng trắng: “Bác sĩ Trần uống rượu cùng một cô gái đáng thương, cô cho rằng anh ấy còn có thể tiếp tục làm việc, tiếp tục làm phẫu thuật không?”.

“... Không thể.”

“Hàm lượng cồn vượt quá tiêu chuẩn cho phép, cô cho rằng anh ấy có thể lái xe đưa cô về nhà không?”

“... Không thể.”

“Vậy thì đối với việc tôi xin nghỉ nửa ngày, không nhận được tiền lương nửa ngày, thân là người trong cuộc, chắc chắn cô không thể không có biểu hiện gì chứ, cô thấy sao?”

Dur Diên Diên ngừng lại chừng ba giây, sau đó nói chắc chắn: “Tôi thấy rằng bác sĩ Trần, anh nghĩ nhiều quá rồi đấy”.

Trần Thước đi bộ đưa cô về nhà.

Anh nói đi nói lại một cách cường điệu rằng đôi chân này của anh cao quý như vậy, yếu đuối như vậy, có thể nghĩ anh sẽ không đứng, có thể nằm anh sẽ không nghĩ, ngày hôm nay anh đã tặng Dur Diên Diên lần đầu tiên của mình.

“Bác sĩ Trần” - Dur Diên Diên nhấn mạnh - “Câu nói này của anh là có nghĩa khác!”.

Trần Thước không vui, nói: “Cô phản ứng dữ dội như thế làm gì? Cứ cho là có nghĩa khác, thì người chịu thiệt vẫn là tôi kia mà!”.

“Bác sĩ Trần, anh thật biết tự yêu mình đó” - Dur Diên Diên chỉ ra.

Trần Thước không cảm thấy xấu hổ, mà ngược lại còn lấy đó làm vinh quang, quay sang dạy cô: “Cho nên về điểm này, cô cần phải học tập tôi”.

“Học tập cái gì? Học bản lĩnh tự yêu bản thân mình của anh sao?”

“Đương nhiên” - Trần Thước nói rõ từng câu - “Trước tiên một người phải biết cách yêu chính bản thân mình, không biết yêu chính bản thân mình thì làm sao có thể yêu thương người khác? Cái xã hội này cần có sự yêu thương lẫn nhau giữa con người với con người, đến bản thân mình cô

còn không yêu thì làm sao biết cách mà yêu thương chăm sóc người khác đây”.

Dư Điên Điên dừng lại một lúc, để lộ chút vẻ do dự. “Thế nào, có phải cảm thấy tôi nói đúng quá không?” - Trần Thước nhếch miệng.

Dư Điên Điên lắc lắc đầu, thở dài: “Chỉ cảm thấy anh thật lắm lời, thật dài dòng, thật đau tai”.

Trần Thước giận dữ: “Đau tai? Tai cô là tai gì chứ, ngay cả những lời đúng đắn cũng không lọt vào! Còn đau ư?”.

Cả dọc đường hai người cứ cười cười nói nói như vậy, chẳng mấy chốc mà về đến nhà. Đương nhiên, nói chính xác hơn một chút thực ra phải là hai người cãi cọ nhau mới đúng. Cãi nhau xong, Trần Thước hỏi cô định giải quyết chuyện này như thế nào.

Nghĩ một lúc, Dư Điên Điên nói: “Tối nay về nhà tôi sẽ viết một bức thư, nói rõ ngọn ngành đầu đuôi sự việc, ngày mai tôi sẽ tự đến bệnh viện đưa bức thư này cho Viện trưởng”.

Trần Thước nhìn cô một lúc lâu, hỏi cô: “Nếu như Viện trưởng không tin cô, hoặc là vì chuyện này không có chứng cứ gì nên ông ấy cứ sống chết mặc bay thì làm thế nào?”.

Im lặng một lúc, cô mới cười nói: “Ít nhất thì tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi, không cảm thấy có lỗi với trái tim mình”.

Cũng xem như trả lời được những lời anh đã nói với cô tối hôm đó.

“Dư Điên Điên, những thứ thuộc về cô, cô hãy tìm mọi cách để giành lại nó về tay mình. Người khác cướp mất là chuyện của người ta, cô nên làm thế nào đừng hỏi nhân tình thế thái, hãy hỏi chính trái tim mình.”

...

Về đến nhà, trước khi bước vào hành lang chung cư, Dư Điên Điên quay người vẫy tay với anh: “Bác sĩ Trần, tôi về đây, hôm nay thật cảm ơn anh!”.

Trần Thước nhìn đôi mắt vẫn còn hơi sưng sưng của cô, vốn đang định nói: “Lần sau đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa là tôi đã cảm ơn cô

lắm rồi”, thế nhưng lời đến bên môi bỗng nhiên ngập ngừng, cuối cùng nói ra câu: “Ngủ sớm đi, đừng có lo lắng quá”.

Thế nhưng câu nói này cũng là thể hiện mức độ quan tâm lớn nhất mà anh có thể biểu đạt. Anh không sao nói được câu tiếp theo.

“Tôi sẽ giúp cô.”

Cho dù đó là những gì anh nghĩ trong lòng.

Dư Diên Diên về đến nhà, cô không hề hay biết sau khi đưa cô về nhà, Trần Thuộc đã bắt taxi quay trở lại bệnh viện.

Anh đi lên tầng mười một, đứng bên ngoài một phòng làm việc, gõ cửa.

“Mời vào.”

Anh nghe thế bèn bước vào phòng. Trên cánh cửa khép lại phía sau anh viết rõ sáu chữ: Phòng làm việc của Viện trưởng.

...

Dư Diên Diên đã làm xong ba việc.

Việc thứ nhất, viết xong email và gửi đến địa chỉ email của Viện trưởng.

Việc thứ hai, in bản tổng kết cuối năm còn lưu trong máy tính ra, rồi cất vào trong cặp tài liệu cùng với bản nháp.

Việc thứ ba, sáng sớm ngày hôm sau, trang điểm cho mình thật đứng đắn, tràn đầy sức sống, sau đó cầm cặp tài liệu bước trên con đường dẫn đến bệnh viện.

Cô biết bản nháp của bản tổng kết cuối năm này có lẽ cũng chẳng giúp ích được gì nhiều, cô có thể có thì y tá trưởng cũng sẽ có thể có. Từ trước đến giờ, cô chưa từng nói chuyện với Viện trưởng, còn y tá trưởng chắc chắn đã quen mặt với Viện trưởng từ lâu, cô cũng không chắc chắn những lời mình nói ra liệu có tác dụng gì hay không.

Nhưng cô vẫn cứ làm như vậy.

Đi đâu không ngờ đến đó là, trong phòng làm việc ở tầng mười một, vị Viện trưởng ngẩng sau bàn làm việc tóc đã bạc nửa đầu, đối đãi với cô không hề giống với những lãnh đạo cao cao tại thượng khác, mà ngược lại

giống như một người ông hòa nhã dễ gần.

Ông nghe cô nói hết ngọn ngành sự việc, đọc hết bức thư dài của cô.

Khi ngẩng đầu lên nhìn cô, ông trầm ngâm một lúc rồi nói: “Y tá Dư, việc mà cô vừa phản ánh vô cùng nghiêm trọng, nếu đó là sự thật thì Trương Giai Tuệ đúng là đã lạm dụng chức quyền, bóc lột cấp dưới. Không phải tôi hoàn toàn không tin cô, mà tôi cần một chứng cứ xác thực hơn, nếu không cho dù tôi có tin cô, muốn giúp đỡ cô thì cũng không có cách nào vạch trần Trương Giai Tuệ được, bởi vì những chứng cứ như thế này không thuyết phục được mọi người”.

Thấy Dư Điên Điên im lặng, Viện trưởng bèn mở ngăn kéo bàn lấy ra một tập tài liệu khác đưa cho cô.

Dư Điên Điên nhận lấy, nhìn thấy đó là một “bản nháp”. Viện trưởng nói: “Đây là bản hôm qua Trương Giai Tuệ đưa cho tôi trước khi tan ca”.

Quả nhiên đúng như những gì cô dự liệu, Trương Giai Tuệ cũng đoán được cô sẽ theo tinh thần “bình đã thủng thì cho vỡ luôn” mà đi báo với Viện trưởng, cho nên đã tự tạo chứng cứ giả trước cô một bước.

Dư Điên Điên nghĩ một lúc, bình tĩnh lại nói: “Thực ra chuyện này còn có một nhân chứng, trong bệnh viện còn có một bác sĩ khác đã từng nhìn thấy bản nháp của tôi. Khi đó ngày nào tan làm tôi cũng đều ở lại trong phòng trị liệu một tiếng đồng hồ, anh ấy tận mắt nhìn thấy bản tổng kết cuối năm của tôi được ra đời như thế nào”.

Bởi vì không có anh ấy thì cũng sẽ không có bản tổng kết này.

Không có “Làm nghề cũng giống như làm người, từng bước đều phải cẩn thận”.

Viện trưởng không hề hỏi cô xem nhân chứng đó là ai, chỉ cất hai bản nháp kia lại, sau đó nhìn cô gật đầu: “Tôi biết rồi, y tá Dư, việc này tôi sẽ nghĩ cách giải quyết”.

Viện trưởng cho cô về nhà nghỉ phép hai ngày xem như là được nghỉ cuối tuần, thứ Hai tuần sau sẽ đến tham dự buổi mít tinh của toàn viện.

Dư Điên Điên không biết kết quả sẽ như thế nào, cũng không biết có

phải Viện trưởng chỉ nói với cô như thế cho có lệ hay không, nhưng khi bước ra khỏi phòng làm việc, cô đã thực sự thở phào một hơi nhẹ nhõm, bởi vì hòn đá nặng vẫn đè lên ngực cô cuối cùng cũng đã biến mất rồi.

Vừa mới đi được mấy bước, Dư Điền Điền liền nhìn thấy có người đang đứng phía cuối hành lang trên tầng mười một.

Phía sau lưng anh là cửa sổ để mở, cả người khuất bóng, nên cô chỉ có thể thấy rõ đường nét cơ thể mà không nhìn thấy khuôn mặt đang ẩn trong bóng tối của anh.

Thế nhưng trái tim cô bất giác đập nhanh hơn. Là anh đó sao?

Cô đột nhiên dừng bước.

Người trước cửa sổ không mấy vui vẻ cảm râm với cô: “Đứng ở đó làm gì? Còn không mau tới đây? Hai mươi phút nữa tôi còn có ca phẫu thuật đó, mau mau tới đây nói rõ cho tôi nghe, nhanh tôi còn phải xuống dưới chuẩn bị một chút!”.

Dư Điền Điền bật cười chẳng một lý do.

Cô bước thật nhanh về phía Trần Thước, cũng không biết tại sao trái tim mình cứ như thể một chú chim nhỏ sắp bay lên vậy.

Trần Thước mặc chiếc áo blouse trắng đứng trước cửa sổ, đánh giá cô từ đầu xuống chân một hồi, rồi gật đầu nói: “Cũng được, biết khi gặp lãnh đạo thì phải trang điểm cho giống dạng người một chút”.

Dư Điền Điền xem như anh đang khen mình hôm nay thật xinh đẹp.

Anh lại hỏi: “Viện trưởng nói thế nào?”.

“Ông ấy nói ông ấy sẽ giải quyết tốt việc này, bảo tôi không cần lo lắng, về nhà nghỉ ngơi hai ngày đi.”

“Ừm, ông già đáng chết này...” - Trần Thước không kìm được nhiệt mót một câu, nhưng cũng chỉ nói có nửa chừng rồi dừng lại.

Dư Điền Điền hoài nghi hỏi: “Sao cơ?”.

“Không có gì, chỉ muốn ca thán một chút về năng suất làm việc của ông ấy thôi, giải quyết một chút mà cũng cần phải giải quyết lâu như thế...” - Trần Thước tiện mồm nói cho có lệ.

Dư Điền Điền cười ha ha: “Bác sĩ Trần, tôi phát hiện ra càng ngày tôi càng sùng bái anh đó, cái miệng khuyết này của anh, ai cũng có thể mắng”.

“Miệng khuyết? Cái miệng này của tôi môi đỏ răng trắng đủ đầy căng mọng mọng thế này, con mắt nào của cô nhìn thấy nó khuyết? Haizzz! Dư Điền Điền, tôi nói cô này, có phải da dẻ cô lại thấy ngứa ngáy r ồi đúng không?”
- Trần Thước nguýt mắt khiêu khích.

Dư Điền Điền nhìn cái miệng “môi đỏ răng trắng đủ đầy căng mọng” đang cử động của anh, lần này thì đúng là cô không tìm được mà cười ha ha.

Vừa cười, cô còn vừa nói: “Bác sĩ Trần, anh lại quên r ồi, tôi là Dư Điền Điền, không phải là da dẻ ngứa ngáy!”.

Trần Thước lườm cô, kéo cô vào thang máy, cùng đi xuống lầu.

“Tôi không buồn nói chuyện với cô nữa, hai ngày tới cô hãy ở nhà mà hưởng thụ niềm hạnh phúc đi, nghỉ ngơi cho tốt! Dù sao với kỹ thuật tiêm t ối tệ của cô, bệnh viện có thêm cô cũng không tốt lên mà thiếu cô cũng chẳng tệ đi”.

Thấy thang máy sắp xuống đến tầng hai, anh đột nhiên lấy từ trong túi áo blouse ra một thứ: “Này, cho cô”.

Dư Điền Điền cúi đầu nhìn, phút chốc ngẩn ngơ. Chiếc mũ y tá... của cô?

Trần Thước đội chiếc mũ lên đầu cô một cách qua quýt: “L ần sau còn tùy tiện vứt mũ đi như thế, tôi mà nhìn thấy nhất định sẽ đến giẫm chân lên đó. Để cô có muốn hối hận cũng không có cơ hội nữa!”.

Cửa thang máy mở ra, anh bước ra ngoài, trước khi đi còn không quên quay đầu lại cục cằn nói với cô: “Cô còn nợ tôi một bữa cơm đó!”.

Cửa thang máy nhanh chóng đóng lại.

Dư Điền Điền chậm rãi đưa tay lấy chiếc mũ y tá trắng tinh khôi trên đầu mình xuống, sau đó ôm vào lòng.

Màu trắng. Màu trắng tinh khiết giống như màu áo blouse của bác sĩ. Giống như một lời hẹn ng ần không biết đến từ đâu.

Cô chớp chớp mắt, khóe môi từ từ cong lên.

...

Chủ nhật là ngày giỗ của bố Lục Tuệ Mẫn. Bố của Lục Tuệ Mẫn vốn là một tài xế lái taxi, khi Lục Tuệ Mẫn học lớp mười hai, vì một vụ tai nạn giao thông mà ông đã mãi mãi rời xa con gái.

Tai nạn giao thông xảy ra bởi một tên sâu rọu đi lững thững trên đường phố lúc nửa đêm, để tránh đâm vào tên sâu rọu đột nhiên chạy ra giữa đường đó, dưới tình hình cấp bách ông đã bẻ ngoặt vô lăng, để xe đâm vào một gốc cây lớn ven đường, vị trí người ng ồi ghế lái chẳng may lại đâm thẳng vào thân cây, khi đưa đến bệnh viện thì không kịp cấp cứu, ông đã qua đời.

Mỗi lần đi tảo mộ đều là Dư Di ền Di ền đích thân đưa Lục Tuệ Mẫn tới. Nghĩa trang nằm trên một sườn núi ở vùng ngoại ô, hai người leo được lên đến nơi thì không ngừng thở dốc.

Hôm nay Lục Tuệ Mẫn vô cùng yên tĩnh, Dư Di ền Di ền mở nắp chai nước suối, r ồi vỗ vai Lục Tuệ Mẫn đưa cho cô nàng: “Đừng buồn nữa, bố cậu là người tốt, chết đi thì cũng được lên thiên đàng thôi”.

Lục Tuệ Mẫn liếc cô một cái: “Bố tớ không tin vào đạo Cơ Đốc”.

“Nói không chừng Thượng Đế thấy ông ấy tốt bụng như vậy, li ền bỏ qua vấn đề tôn giáo mà trực tiếp đưa ông ấy lên thì sao?”

“Ha ha ha, cậu thật là hài hước” - Lục Tuệ Mẫn vẫn tiếp tục đi về phía ngôi mộ.

...

Đi qua một bãi cỏ xanh ngát, người còn sống ngày nào giờ đây đã trở thành tấm bia mộ lặng lẽ đứng ở đó.

Vào thời khắc đó, Lục Tuệ Mẫn bắt đầu huyền thuyên đủ mọi thứ chuyện với bố mình, Dư Di ền Di ền để cô nàng được có một khoảng không gian riêng tư, một mình đứng trên bậc thang nhìn quang cảnh nơi đây.

Dư Di ền Di ền chưa từng trải qua việc có người ra đi, ở khoa Nhi nơi cô làm việc không có em bé nào bệnh nặng đến nỗi phải rời xa thế giới này

cả, cô cũng chưa từng biết đến nỗi đau phải mất đi người thân, cho nên đối với cô, nghĩa trang chỉ là nơi vô cùng bi thương mà thôi.

Cô nhìn lên bầu trời xanh, nhìn ra rừng cây phía xa xa, nhìn những con người lác đác đi qua trong nghĩa trang và cuối cùng cô đã nhìn thấy người quen.

Lúc đầu cô không thể nhớ được người đó là ai, phải suy nghĩ một hồi lâu cô mới nhớ ra được.

Trần Lộ Dao... Hình như là cái tên này. Cô ta tự xưng là em gái của Trần Thuớc.

Bên cạnh cô ta còn có hai người đàn ông, người đàn ông trẻ tuổi chính là chồng sắp cưới của cô ta, còn người đàn ông lớn tuổi một chút thì là...

Dư Diên Diên ngăn người.

Ông ta cũng có phần giống với Trần Thuớc.

Cô đứng nguyên tại đó, từ phía xa dõi mắt nhìn họ đặt một bó hoa xuống trước một tấm bia mộ, họ đứng lại đó một lúc sau đó rời đi.

Quay đầu lại nhìn Lục Tuệ Mẫn, xác định cô nàng không thể kết thúc cuộc trò chuyện dài miên man trong một chốc một lát được, Dư Diên Diên bèn chậm rãi đi xuống bậc thềm, đến trước ngôi mộ bên đường.

Thực ra chỉ cần nhìn qua.

Chỉ cần nhìn qua thôi là cô cũng có thể biết được người phụ nữ trong bức ảnh này là ai.

Bởi vì bà giống hệt con trai bà, cũng đôi mắt ngời sáng xúc động lòng người hệt như đôi mắt ấy, chứ chưa cần nói đến những nét khác trên khuôn mặt tựa như đúc từ một khuôn với khuôn mặt ấy vậy. Thì ra mẹ của bác sĩ Trần cũng không còn trên thế gian này nữa...

Dư Diên Diên ngăn ngơ nhìn người phụ nữ trong bức ảnh, sau đó đột nhiên nghĩ ra, hôm nay có người đến viếng mộ bà, cũng có nghĩa hôm nay chính là ngày giỗ của bà? Vô thức quay đầu lại nhìn bốn phía xung quanh, nhưng cô hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng Trần Thuớc đâu.

Lục Tuệ Mẫn đứng trên bậc thềm gọi cô, thấy cô đi tới liền hỏi: “Cậu ở

dưới đó xem cái gì thế?”.

Dư Điền Điền muốn nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng một lát rồi lắc đầu.

Cổng vào nghĩa trang nằm ở dưới chân bậc thềm đá, những con đường nhỏ dẫn đến những nơi không giống nhau. Khi đứng bên ngoài cánh cửa, cô quay đầu lại một lần cuối cùng, từ xa cô nhìn thấy hình như có người đang đứng trước phần mộ ban nãy.

Là anh đó sao?

Họ đã bỏ lỡ nhau rồi?

Cô định nhìn thêm một chút nữa nhưng đã bị Lục Tuệ Mẫn kéo đi thật nhanh.

“Đi thôi, đi thôi, bố tớ bảo tớ độ này gầy quá, cần phải ăn nhiều một chút để bõ bổ thêm.”

“... Nói khi nào thế?”

“Vừa xong mà, ông ấy nhìn tớ với ánh mắt vô cùng lo lắng, bảo tớ rằng tớ vừa gầy vừa nghèo túng, tiền dùng hết vào việc chơi game rồi, chỉ đành nhờ cậy vào cô bạn tốt cùng phòng mời cơm thôi.”

Dư Điền Điền sờ ví tiền một lúc, lấy ra hai Nhân dân tệ: “Mời cơm không vấn đề gì, cần đi, đến khoa Não lấy số khám bệnh đi, có bệnh thì phải chữa trị sớm mới được”.

...

Tối Chủ nhật, Dư Điền Điền nhận được tin nhắn của Trần Thuộc.

“Cô còn nhớ quá trình lên kế hoạch lúc ban đầu khi viết bản tổng kết cuối năm không?”

Dư Điền Điền cong khóe môi, nằm bò trên ghế sofa trả lời: “Đương nhiên là nhớ rồi, may mà có bác sĩ Trần dốc lòng chỉ bảo cho”.

Mấy phút trôi qua, ánh mắt cô không rời khỏi màn hình điện thoại, cho đến khi tiếng chuông vang lên lần nữa. Cô nhanh chóng mở tin nhắn ra đọc.

“Vậy thì tốt, tối nay ăn ít mỡ lợn đi một chút, đừng để cho đầu óc hồ

đồ”

Mồm miệng bác sĩ Trần vẫn cứ đê tiện như vậy.

Dư Điền Điền thay đổi tư thế, nằm ngửa trên ghế sofa hai chân bắt chéo, suy đi tính lại mấy phút mới nhắn tin trả lời lại: “Thông minh như tôi, phải cho thêm một chút mỡ lợn mới có thể khiến người bên cạnh ý thức được một cách sâu sắc rằng sự chênh lệch giữa người với người cũng không phải rõ ràng đến như vậy, cho nên bác sĩ Trần, anh yên tâm, để anh không tự ti mỗi khi ở bên tôi, tôi sẽ cố gắng ăn thật nhiều mỡ lợn hơn nữa”.

Tin nhắn được gửi đi, cô vui sướng cười ha ha trước trí thông minh của mình, Lục Tuệ Mẫn đang dán mắt vào màn hình máy vi tính ngừng đầu lên nhìn cô bằng đôi mắt cá chết.

“Không ngốc như vậy, thì chúng ta vẫn có thể là bạn.” Dư Điền Điền không buồn chấp cô nàng, bởi vì tin nhắn của Trần Thước lại đến nữa rồi. Cô hào hứng mở tin nhắn ra.

“Y tá Dư, có thời gian thì đến khoa Ngoại của chúng tôi nhiều chút, có cơ hội tôi sẽ làm cuộc phẫu thuật sọ não cho cô, để xem xem rốt cuộc trong đầu cô chứa bao nhiêu chân gà không tiêu hóa hết, mới có thể đề lên dây thần kinh nào đó, dẫn đến sự tự tin kỳ quái đó của cô.”

Cô lại bắt đầu một tràng cười mới, cười xong lại tiếp tục vắt óc suy nghĩ xem trả lời anh như thế nào cho thật thông minh.

Lục Tuệ Mẫn ở bên cạnh lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, cảm thấy vẻ say sưa của cô khả năng có một manh mối gì đó khác.

Sau đó đến ngày thứ Hai.

Buổi mít tinh của toàn bệnh viện tổ chức vào lúc tám rưỡi sáng. Thay xong quần áo, Dư Điền Điền cùng Lục Tuệ Mẫn đi đến bệnh viện.

Hai người ngồi ở vị trí cuối hàng, Lục Tuệ Mẫn ngồi ngáp ngủ, còn cô thì kiếm tìm bóng dáng Trần Thước ở mấy hàng phía trước, thế nhưng chẳng hề thấy anh đâu.

Viện trưởng bước lên bục cao.

Như thường lệ, ông phát biểu một bài mở màn nghe đã nhàm tai. Mấy vị bác sĩ khoa Não ng ửi hàng ghế trước đã bắt đầu vùi đầu vào chiếc điện thoại.

Dư Điền Điền có chút buồn ngủ. Đúng vào lúc cô đang cảm thấy buồn bực vì không thấy Trần Thước đâu thì giọng nói của Viện trưởng vọng ra từ micro như sau: “Cách đây nửa tháng, chúng ta đã chọn ra những bài tổng kết xuất sắc trong số các bài tổng kết cuối năm theo như thường lệ, xét thấy năm nay đã bắt đầu dán những bài xuất sắc lên cho mọi người tham khảo, thì tôi cho rằng chúng ta cũng không có gì lại ngại để làm ra một ti ền lệ nữa. Tôi xin mời những bác sĩ và y tá đã đoạt được giải lên sân khấu, chia sẻ với chúng ta về ngu ần cảm hứng viết bài tổng kết cuối năm cũng như quá trình hoàn thành bài tổng kết của mình”.

Viện trưởng với mái đầu bạc phơ vô cùng hòa nhã thân thiện nói những câu như vậy, ánh mắt quét qua một lượt đám đông, khi lướt qua Dư Điền Điền, ông liền dừng lại một chút, mỉm cười.

Cô bỗng ngẩn người, không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Là người đoạt giải bài tổng kết cuối năm xuất sắc nhất, đương nhiên Trương Giai Tuệ sẽ là người đầu tiên bước lên sân khấu, nhưng cô ta không hề được thông báo trước chuyện này, cũng không hề chuẩn bị tâm lý lên sân khấu diễn thuyết, cho nên ngay tức khắc giật mình ng ửi b ần th ần bên dưới.

Viện trưởng nhìn cô ta, đọc tên cô ta một lần nữa với giọng điệu ôn hòa.

Trương Giai Tuệ ch ần chừ h ối lâu, không có động tĩnh gì.

...

Dư Điền Điền biết vì sao cô ta ng ửi im như vậy.

Nội dung của bài tổng kết cuối năm ấy rất nhiều, bao gồm toàn bộ những lỗi sai và những thất bại của cô trong cả một năm qua. Có lẽ vì nội dung nhiều quá nên hơi bị rối, dòng suy nghĩ của cô cũng không được rõ ràng, cô chỉ sắp xếp theo trình tự thời gian mà thôi.

Nhưng dòng thời gian vẫn khắc sâu trong đầu Dư Điền Điền ấy, đối với

Trương Giai Tuệ lại chỉ là những ghi chép lộn xộn không có trật tự mà thôi. Không cần bản tổng kết ấy trên tay, Trương Giai Tuệ không sao nói được.

Viện trưởng vẫn ôn hòa đứng trên sân khấu, ánh mắt từ từ chuyển sang phía Dư Điên Điên, khẽ cong khóe môi, nói: “Vậy thì xin mời người đoạt giải bản tổng kết cuối năm xuất sắc nhất thực sự của chúng ta lên sân khấu phát biểu cảm tưởng của mình”.

Cả hội trường kinh ngạc.

Trong micro, từng từ được vọng ra, ngắt quãng, không mạnh không nhẹ: “Đến lượt cô r ồi, y tá Dư”.

Dư Điên Điên từ từ đứng lên, nhìn đôi mắt tươi cười của Viện trưởng. Cô không biết phải làm sao, hơi thở dường như cũng gấp gấp hơn. Nhưng đây chẳng phải là việc khó khăn gì, không phải sao?

Một tháng.

Tròn một tháng, chiều nào cô cũng nhốt mình trong phòng trị liệu, ban đầu là đắm chìm trong sự sỉ nhục cũng như coi kh- inh của Trần Thước, quyết tâm quyết chí vươn lên, sau đó dần dần nổi phần uất trong lòng cô cũng mờ đi, thay vào đó là cô ý thức được những lỗi sai của bản thân mình.

Nếu như cô làm tốt, thì sao lại bị người ta châm chọc chứ? Nếu như anh không châm chọc cô, thì sao cô nhận ra được những thiếu sót của mình?

Đây như thể là một lời hẹn ngầm, cô bắt đầu cố gắng và sau đó tìm thấy linh hồn cho bản tổng kết cuối năm của mình.

Linh hồn ấy được tổng kết lại bằng mấy chữ ngắn ngủi: Làm nghề y cũng giống như làm người, từng bước đều phải cẩn thận.

...

Dư Điên Điên đứng trên sân khấu, nghe giọng nói của mình đang truyền đi khắp hội trường qua micro.

Mười bốn từ.

Mười bốn từ ấy vang vọng, vang vọng đến mức từng cặp mắt đang dõi theo cô đều mang theo sự ngợi khen.

Cô quên mất rằng bản thân mình đã đứng đó nói hết tất cả như thế nào,

từ sự khinh thường của một bác sĩ độc miệng đối với cô cho đến sự quyết tâm cố gắng của cô, từ khi cô bước chân vào thư viện mượn lại những cuốn sách chuyên ngành ngày trước, cho đến nỗi thất vọng ngày hôm nay rồi cuối cùng là đứng trên sân khấu này để đón nhận niềm hy vọng mới. Cô nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang dội khắp hội trường, tựa như tiếng sấm rền vang đang quẩn quanh bên tai vậy. Cô vẫn đưa mắt kiểm tìm hình bóng một người trong đám đông, thế nhưng chẳng thấy đâu. Không hề thấy.

Nói xong, đã đến lúc bước xuống dưới, nhưng cô lại đột nhiên quay sang hỏi viện trưởng: “Ủm... Viện trưởng, cho cháu hỏi, ngài có biết hiện giờ bác sĩ Trần đang ở đâu không?”.

Viện trưởng chớp chớp mắt: “Mít tinh toàn viện mà còn dám không đến, tôi đoán hiện giờ anh chàng này đang hùng dũng mà ngủ nướng trong phòng phẫu thuật đấy”.

Dư Địch Địch bật cười, chân thành nói với viện trưởng: “Cảm ơn ngài, viện trưởng”. Sau đó cô co chân chạy, chạy như bay ra khỏi phòng hội nghị, vội vội vàng vàng lên khoa Ngoại trên tầng hai.

Thế nhưng lên đến rồi, cô lại chần chừ. Cô ngó trên chiếc ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật đứng đưa hai chân, nghĩ xem gặp anh rồi sẽ nên nói những gì đây. Thực sự anh đã giúp đỡ cô rất nhiều, rất nhiều rồi.

Nhớ đến mẫu tin nhắn tối qua, nhớ đến viện trưởng không hỏi xem nhân chứng là ai đã tin lời cô nói, cô không ngốc đến mức không đoán được ra Trần Thước đã tốn bao nhiêu sức lực trong chuyện này.

Cái anh chàng độc mồm độc miệng này! Ngoài miệng lúc nào cũng không tha cho người khác, nhưng đằng sau lại làm mọi việc để giúp đỡ người khác.

Cô khẽ cong khóe môi, trong lòng thấy ấm áp vô cùng.

...

Buổi sáng, vừa mới đến bệnh viện Dư Địch Địch đã nghe tin Trương Giai Tuệ xin nghỉ việc. Các y tá tùm năm tùm ba ngoài hành lang, xì xào

bàn tán về nguyên nhân cô ta từ chức. Mặc dù bệnh viện vẫn chưa đưa ra lời giải thích chính thức, nhưng qua buổi mít tinh toàn viện ngày hôm qua và việc Dư Điền Điền lên sân khấu phát biểu, thì đáp án đã nổi lên mặt nước rồi.

Tiểu Bạch cong môi lên, trách móc Dư Điền Điền: “Còn nói là bạn thân, xảy ra việc lớn như vậy, chịu ấm ức lớn như vậy, thế mà còn giấu kín trong lòng, không nói một lời nào”.

Dư Điền Điền cười mà không hề lên tiếng.

“Tính khí y tá trưởng dữ dần như vậy, mà đã biết rõ là y tá không được sơn móng tay còn cố tình phạm lỗi” - mọi người bắt đầu ca thán - “Cứ cho là không phải vì Tiểu Ngư, thì sớm muộn gì chị ta cũng bị đuổi việc thôi”.

“Đúng thế, đi làm cũng phải ăn mặc nghiêm chỉnh một chút, ngày nào chị ta cũng trang điểm thật xinh đẹp, thật lộng lẫy, ngay đến cả nguyên tắc cơ bản nhất của một y tá mà chị ta cũng không làm được.”

Dư Điền Điền không hề tham gia vào cuộc chuyện trò đó, cô chỉ lặng lẽ đứng nhìn cánh cửa vẫn đóng im lìm, cho đến khi Trương Giai Tuệ đột nhiên đẩy cửa ra, ôm một hộp đựng đồ linh tinh bước ra ngoài. Cô ta vẫn đánh một lớp trang điểm vô cùng tinh tế, vẻ mặt lạnh lùng đi lướt qua đám đông xung quanh, khi đi ngang qua Dư Điền Điền, cô ta hung hăng liếc cô một cái.

Tiểu Bạch liếc thầm thì: “Rõ ràng là bản thân mình làm sai, mà cứ như là ù được ván bài vậy...”.

Trương Giai Tuệ nghe thấy vậy, lập tức dừng bước, quay người lại, lạnh lùng lên tiếng: “Có giỏi thì nói một cách quang minh chính đại xem nào, lén lén lút lút nói sau lưng người khác thì được cái gì?”.

Tiểu Bạch không nói gì nữa.

Dư Điền Điền cười nói: “Đúng thế, thi đấu một cách quang minh chính đại không tốt sao? Lén lén lút lút làm những việc xấu sau lưng người khác thì được cái gì chứ? Tôi còn tưởng rằng y tá trưởng không biết đi đầu này ấy chứ!”.

Sắc mặt Trương Giai Tuệ phút chốc trắng bệch.

Có người hòa vào: “Ồ, chẳng phải chị ta đã nghỉ việc rồi sao? Tiểu Ngư, sao cậu còn gọi người ta là y tá trưởng chứ?”

“Đúng thế, sau này chị ta không còn là y tá trưởng gì nữa hết, nhưng mà chẳng bằng chừng người ta là giám đốc công ty gì ấy, sau này người ta còn được gọi là sếp bà đấy!”

Một trận cười lập tức vang lên.

Số người mà Trương Giai Tuệ đã đắc tội cũng không ít, ngày trước cấp bậc của cô ta vẫn cao hơn mọi người nên mọi người cũng chỉ dám tức giận trong lòng chứ không dám nói ra, cuối cùng hôm nay mọi người cũng được vui vẻ nói cho sướng miệng rồi.

Trương Giai Tuệ cười lạnh một tiếng: “Được rồi, khi giậu đổ bìm leo, tốt nhất các người cũng đừng hứng thú quá, đừng cho rằng tôi là người ác, còn Dư Diên Diên là người tốt! Miệng thì nói một đằng nhưng đằng sau lại làm một nẻo đó, để đánh bật được tôi, cô ta còn dùng cả mỹ nhân kế nữa đó, cô ta còn lôi kéo được cả bác sĩ Trần, người được cả viện mệnh danh là khó tiếp xúc đấy. Tôi khuyên mọi người, làm việc gì cũng phải cẩn thận thì mới thành công lâu dài được, đừng có hôm nay cười tôi, ngày mai cũng “xuống chó” giống như tôi đó nhé!”. Cô ta vừa nói ra câu này, những tiếng cười vui vẻ liền lập tức nhỏ đi. Không ít người kinh ngạc mà chuyển ánh nhìn sang phía Dư Diên Diên. Nhưng không ngờ, ở phía cửa thang máy cuối hành lang bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nhàn tản: “Bác sĩ Trần? Bác sĩ Trần nào thế? Không phải là đang nói về tôi đấy chứ?”

Chỉ trong phút chốc, ánh mắt của mọi người lại chuyển hướng, thậm chí cả Trương Giai Tuệ cũng giật mình quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang đứng ung dung ở trước cửa thang máy.

Trần Thước bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Chẳng qua tôi chỉ là người qua đường, thấy chuyện bất bình không thể làm ngơ, khi nào cần ra tay thì ra tay thôi, sao tự nhiên lại biến thành vụ tai tiếng về tình cảm của tôi thế nhỉ?”

Anh bước tới, từ trên cao nhìn xuống Trương Giai Tuệ, mỉm cười, nói: “Y tá trưởng, đỡ có nặng không?”.

Trương Giai Tuệ nhìn anh với khuôn mặt vô cùng khó coi, nghiêng răng nói: “Tránh ra! Tôi đây không cần anh phải giả tạo đến giúp”.

“Ai nói muốn giúp cô chứ?” - Trần Thước chớp mắt, cười đến là vô tội - “Tôi chỉ muốn nói, đỡ nặng như vậy, cần làm gì thì mau mau làm đi, cứ đứng ở đây cô không thấy mỏi tay sao? Cô nhìn xem, cô trang điểm đậm như thế, cứ cho rằng cô không mỏi tay, thì tôi nhìn cô, mắt tôi cũng thấy mệt quá rồi”.

Trương Giai Tuệ vô cùng giận dữ, muốn phản bác, nhưng bao nhiêu người đang đứng ở hành lang, không ai là không cười nhạo cô ta, nếu cô ta tiếp tục tranh cãi thì chỉ tự mình làm mất mặt mình mà thôi.

Ôm lấy hộp đồ, cô ta hùng hục hổ hổ bước vào trong thang máy.

...

Trần Thước quay đầu lại nhìn đám đông, Dư Diên Diên cũng đang đứng trong đó, nhìn thấy anh, khóe miệng cô cong lên hết cỡ, ánh mắt long lanh.

Anh cũng không kìm được mà cong khóe môi, anh vốn có chuyện muốn nói với cô nhưng ở đây đông người quá không tiện nói, cho nên anh quay người bước vào một thang máy khác, sau đó lôi điện thoại ra nhắn một tin: “Tôi giúp cô một việc lớn như thế, cô tự tính xem bao nhiêu cái chân gà nướng quét chanh mới có thể trả công được?”.

Đọc được tin nhắn ấy, Dư Diên Diên bật cười, trả lời: “Bác sĩ Trần, tôi không mời nổi chân gà đâu, hay là anh cứ coi tôi là chân gà đi, tôi sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp đại ân đại đức của anh”.

Mấy phút sau, điện thoại của cô lại sáng.

Người con trai ấy kiêu ngạo nhắn tin trả lời cô: “Chân gà? Nhìn cái eo bánh mì của cô, nếu như cô không phải là người cũng tuyệt đối không thể là chân gà được”.

Tin nhắn tiếp theo nhanh chóng được gửi đến: “Rõ ràng là đùi heo.”

Dư Diên Diên giận dữ cất điện thoại.

...

Sự việc đã được giải quyết, thế nhưng Dư Diên Diên lại có nỗi muộn phiền mới. Sau khi Trương Giai Tuệ rời đi, cô không còn lý do gì để lên tầng hai tìm Trần Thước nữa, chẳng biết có phải do thời gian qua bị anh nói lời độc địa nhiều quá mà cô thành ra có xu hướng thích bị ngược đãi hay không, một ngày không bị ai châm chọc cô lại thấy toàn thân khó chịu.

Cô cũng liên tục gặp Trần Thước trong bệnh viện, lúc đi làm, lúc mít tinh toàn viện, lúc ăn trưa, trong bất cứ hoàn cảnh nào, không biết vô tình hay hữu ý, cô đều tìm kiếm trong đám đông, muốn nhìn thấy bóng hình của người ấy. Sau đó cô lại giật thót mình. Cô buồn bã vùi đầu xuống ghế sofa, định lấy gối tựa bịt chết mình cho xong.

Thế nhưng làm sao bây giờ, cô vẫn chẳng có lý do gì để đi tìm anh.

Song nỗi phiền não ấy cũng chẳng kéo dài bao lâu, vào một buổi chiều có ánh tà dương nhuộm vàng đất trời của ba tuần sau, cô đang nằm nghỉ trong phòng trực y tá, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ cô.

“A lô, Tiểu Ngư, con có ở bệnh viện không?”

Giọng nói của mẹ cô có chút run rẩy, thanh điệu cao hơn mấy lần so với ngày thường, mặc dù giọng của một ca sĩ vốn đã cao rồi, thế nhưng cao hơn người bình thường hẳn mấy tông như vậy, thì nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Theo trực giác, Dư Diên Diên bỗng cảm thấy có chuyện gì đó không hay, bèn nhanh chóng ngẩng bật dậy: “Con ở trong bệnh viện, có chuyện gì vậy?”

Liền sau đó, mẹ cô như thể sắp khóc đến nơi, ôm điện thoại, nói với cô một cách vô cùng đáng thương: “Làm thế nào đây, bố của con bị gãy tay rồi... gãy tay rồi...”

Đầu óc Dư Diên Diên phút chốc như đóng băng. Gãy tay? Bố bị gãy tay?

Cô giậm chân một cái, đứng phắt dậy, giọng cũng cao hơn hẳn: “Bố gãy

tay là như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ? Bây giờ bố mẹ đang ở đâu? Con sẽ đến đó ngay!”.

Ở đâu bên kia, mẹ cô giọng thút thít: “Bố mẹ đi xe cấp cứu đến bệnh viện, chính là bệnh viện của bọn con đó, bây giờ đang ở khoa Ngoại. Bố con bị gãy tay rồi, con nói xem hai người chúng ta chỉ có bố con là biết nấu cơm, nếu thật sự tay của ông ấy không thể hồi phục lại được, thì sau này mẹ phải chịu đói đến chết hay sao?”.

Dư Diên Diên lo lắng đến mức trong đầu đánh lên một hồi chuông cảnh tỉnh lớn, toàn thân lạnh toát mồ hôi. Cô vừa nghe điện thoại, vừa tức tốc chạy đến chỗ thang máy: “Mẹ, mẹ đừng nói những lời đó có được không, mau nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi!”.

Giọng nói của mẹ chỉ vang lên trong chốc lát, sau đó cô nghe thấy một âm thanh trầm ấm, đột nhiên trong điện thoại vang lên giọng nói đàn ông quen thuộc:

“Xin chào, cho hỏi đây là người nhà của bệnh nhân Dư Minh Huy ư?”

Dư Diên Diên ngần ngại, giọng nói này...

“Là như thế này, cô đừng quan tâm đến những lời mẹ cô nói ban nãy, hiện giờ bố cô đang được chụp cắt lớp CT, tình trạng thương tích cụ thể thế nào vẫn chưa nói rõ được, cô mau chóng đến bệnh viện một chuyến đi, tôi rất cần sự giúp đỡ của cô.”

Dư Diên Diên đau lòng hỏi: “Bố tôi bị thương rất nặng sao?”.

Đầu bên kia im lặng một lúc, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Không, là tâm trạng của mẹ cô thực sự không được ổn định, bố cô có thể giao cho tôi không vấn đề gì, nhưng mà mẹ cô... thật ngại quá, tôi không xử lý được”.

“...”

Trần Thước nói xong những câu đó, cô đang định nói: “Bác sĩ Trần, sao anh vẫn chưa nhận ra tôi là Dư Diên Diên chứ, tôi sẽ đến đó ngay lập tức”. Thế nhưng cô vừa mới mở miệng, còn chưa nói được tiếng nào, người ở đầu bên kia đã mạnh mẽ ngắt điện thoại. Cô vội vội vàng vàng bước ra khỏi

thang máy, hốt hải chạy đến phòng làm việc của Trần Thước ở khoa Ngoại.

Dư Điền Điền lòng như lửa đốt, chỉ khi nhìn thấy bố mình ngã ngay ngắn bên bàn làm việc để bác sĩ kiểm tra, cô mới yên tâm hơn một chút. Thế nhưng mẫu thân đại nhân của cô thì khuôn mặt hoảng hốt, ngã một bên như thể nai con sợ hãi, đôi mắt nhòe lệ, lo lắng nhìn chằm chằm.

Dư Điền Điền: “...”.

Có đôi khi cô thực sự nghi ngờ bao nhiêu năm qua có phải mẹ chưa từng trưởng thành bao giờ.

Cô đứng bên cửa, cuối cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt dừng lại trên người Trần Thước đang nghiên cứu tỉ mỉ phim chụp CT trước ánh đèn.

Anh nheo mày lại, hoàn toàn tập trung nhìn vào cái bóng mờ di động trên xương, cuối cùng anh đặt tấm phim chụp cắt lớp CT xuống mặt bàn, chỉ cho bố Dư từng chút một: “Ở đây, còn cả ở đây nữa, cái phần màu trắng chính là nơi xương bị gãy, chỗ này là bị rạn, còn chỗ này thì bị nặng hơn một chút, là bị dập xương”.

Anh cầm tấm phim chụp CT thứ hai lên: “Thương tích trên tay trái thì nhẹ hơn một chút, chỉ bị chệch khớp thôi, nắn lại cho khớp về đúng vị trí, rồi nghỉ ngơi một thời gian là không còn trở ngại gì nữa”.

Khi anh nói đến rạn xương, mẹ Dư liền hít vào một hơi khí lạnh. Khi anh nói đến dập xương, mẹ Dư bắt đầu nước mắt lưng tròng.

Anh cảm thấy thật đau đầu, bèn quay sang định nói với vị người nhà bệnh nhân đang lo lắng quá độ này rằng, gãy xương thực sự không phải là chuyện gì to tát, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng vừa nghiêng đầu anh liền phát hiện ra có người đang thập thò ngoài cửa. Anh ngăn người: “Dư Điền Điền?”.

Anh sai những bước thật dài ra phía cửa, ấn cái đầu đang hiểu kỳ của cô ra ngoài: “Tôi đang làm việc, lúc này đừng đến làm phiền tôi, làm ảnh hưởng đến thời gian chữa trị của bệnh nhân là không hay đâu”.

Nhìn dáng vẻ nhú mày của cô, anh còn cho rằng cô không vui, liền đưa tay chọc chọc vào ấn đường của cô: “Làm nghề y cũng giống như làm người, từng bước đều phải cẩn thận ở đâu rồi? Đừng có giống như đứa trẻ vậy, mau chóng về phòng đi, cần làm gì thì làm cái đó, tan làm rồi tôi sẽ mời cô đi ăn chân gà, ngoan”.

Rõ ràng anh nói cô không phải là đứa trẻ nữa, thế nhưng cái kiêu đồ dành này là như thế nào đây?

Dư Diên Diên không kịp mở lời. Anh liền giơ tay vuốt tóc cô, cùng lúc đó anh quay người lại, bất chợt nhìn thấy vị người nhà của bệnh nhân vẫn đang nước mắt vòng quanh ng ồi trên ghế bất chợt run rẩy bỏ nhào về phía mình. Theo phản xạ có điều kiện, anh vội vàng tránh sang một bên. Kết quả người kia liền bỏ nhào vào lòng Dư Diên Diên, chứ không phải là muốn chạy đến với anh.

...

Trần Thước trợn mắt há mồm chứng kiến cảnh tượng đó, còn Dư Diên Diên, giờ khắc này, đã ôm chặt lấy mẹ mình, vừa vỗ lưng bà vừa an ủi: “Được rồi, được rồi, đừng lo lắng nữa mẹ, bác sĩ cũng nói bố không sao rồi, chỉ là gãy xương thôi mà! Gãy xương thì nghỉ ngơi một thời gian là khỏi thôi, không có vấn đề gì cả, mẹ đừng lo lắng như thế nhé”.

Khuôn mặt Trần Thước như thế vừa gặp ma: “Đây... đây là mẹ cô?”

Dư Diên Diên chớp mắt, chỉ về phía người đàn ông trung niên anh tuấn điển trai phía sau lưng anh: “Vị kia cũng là bố của tôi”.

Khuôn mặt Trần Thước tối sầm lại. Thế giới này thật nhỏ bé!

Anh vốn định nói: “Dư Diên Diên, cả nhà cô đều là cực phẩm”, thế nhưng anh lại cố kìm nén, lời này thật bất lịch sự, có thể nói với Dư Diên Diên, nhưng sao có thể nói với hai bậc trưởng bối kia chứ.

Nhưng mà thật sự rất cực phẩm đó!

Anh ít khi chứng kiến bệnh nhân nào gãy cả hai tay như thế, sau đó hoảng hốt ng ồi xe cấp cứu đến bệnh viện, dáng vẻ chẳng biết phải làm sao, mà người nhà bệnh nhân đã không biết an ủi bệnh nhân thì thôi, lại còn

hoảng hốt hơn bệnh nhân cả trăm lần.

Người làm bác sĩ như anh cũng chẳng dễ dàng gì! Vừa phải chữa bệnh, vừa phải chú ý tới tâm tình của bệnh nhân, lại còn phải phụ trách cả việc an ủi người nhà bệnh nhân nữa!

Dư Điền Điền lo lắng dìu mẹ mình về lại ghế, sau đó vội vàng hỏi bố: “Sao bố lại bị thế này? Tại sao đang yên đang lành như thế tự nhiên lại gãy tay?”. Bố Dư nhìn con gái với khuôn mặt vô tội, thành thật nói: “Màu của bố dùng hết rồi, buổi trưa ăn cơm xong bố muốn ra ngoài mua màu mới, kết quả là đang đi trong tiểu khu, bỗng nhiên có một thứ đồ gì đó màu đen rơi từ trên trời xuống, bố vô thức đưa tay ra đón, thế là tay thành ra thế này đây...”.

Khuôn mặt Dư Điền Điền tối sầm. Rốt cuộc tính cách phải như thế nào mới khiến lão Dư này khác người như thế chứ? Một vật gì màu đen rơi từ trên trời xuống sao lại đưa tay ra đỡ chứ? Bố cho rằng có tiền rơi từ trên trời xuống chắc? Cô tức đến mức không nói nên lời.

Sau đó bố cô mỉm cười, nói một cách thật thà: “May mà bố đưa tay ra đón, đôi vợ chồng ở trên lầu cãi cọ nhau, chẳng biết thế nào lại ném con chó từ trên đó xuống, tận tầng mười đấy! Rơi xuống nếu như bố không đón được, thì có phải là đã chết rồi không?”.

Mẹ Dư lệ hoen khóe mi nhào vào lòng chồng, xúc động nói: “Lão Dư, ông thế này gọi là hăng hái làm việc nghĩa đó! Tôi thật tự hào về ông!”.

Dư Điền Điền: “...”.

Bác sĩ Trần: “...”.

Bác sĩ Trần học tập tấm gương Lôi Phong

ay của bố Dư bị thương, nỗi ưu phiền mấy tuần qua của Dư Diên Diên bỗng chốc đến hồi kết. Cô có thể quang minh chính đại gặp Trần Thuộc rồi. Mặc dù cơ hội này khác hoàn toàn so với tưởng tượng của cô, dùng chính việc bố bị thương để đổi lấy cơ hội này quả thực cũng có chút không vui, nhưng mà chó ngáp phải ruồi, cũng xem như là có điểm tốt có điểm xấu.

Mấy tuần trước, tay của bố cô cần phải kiểm tra định kỳ, nếu như cái tay phải bị gãy mà chưa lành lại thì phải định vị lại từ đầu. Lần nào Dư Diên Diên cũng đích thân đưa bố mình đến khoa Ngoại. Cô không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi một bên nhìn, nhìn dáng vẻ tập trung của anh khi làm việc, nhìn anh nhẫn nại dặn dò bệnh nhân cần phải chú ý những gì, rồi lại hỏi bệnh nhân hằng ngày làm việc và nghỉ ngơi có theo đúng lời bác sĩ dặn hay không.

Ô cửa sổ sau lưng anh mở toang, ánh mặt trời ấm áp ngày đông treo trên ngọn cây. Anh đứng ngược nắng, nên đường nét cơ thể anh phát sáng nhẹ. Vào khoảnh khắc này, bất chợt cô cảm thấy anh thật dịu dàng biết bao. Anh chăm chú viết bệnh án, những ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh ôm lấy chiếc bút bi màu đen, cô cẩn thận ngó qua nhìn, trông thấy những nét bút rõ ràng mà phóng khoáng của anh. Anh quả thật vô cùng đẹp trai. Cô nhìn anh, anh ngẩng ngay ngắn ở đó, chỉ cần là những việc liên quan đến bệnh nhân là khuôn mặt anh liền tắt nụ cười, chăm chú đến mức khiến người ta tôn kính.

Đã rất nhiều lần Dư Diên Diên ngồi đợi cùng bố mình bên ngoài phòng khám, rõ ràng đã là một hai giờ chiều rồi, thế nhưng khi cô ngó đầu vào nhìn, thì thấy trên bàn làm việc của Trần Thuộc vẫn còn đặt hộp cơm mới chỉ động đũa vào có một hai lần.

Dịch Tiểu Vũ nói: “Chỉ có thứ Tư hằng tuần bác sĩ Trần mới ng ờ khám bệnh thôi, còn những ngày khác đâu đi mổ cả, cho nên cứ mỗi lần đến thứ Tư là có rất nhiều người tới khám bệnh, anh luôn không ăn nổi cơm”. Dư Điền Điền lại không kìm được lo lắng, anh ăn cơm không đúng giờ giấc như vậy, liệu có đảm bảo sức khỏe không đây?

Nhân lúc Trần Thuộc đang kiểm tra xương cho bố Dư, xem xem xương đã liền chưa, thì Dư Điền Điền lén lút bỏ một đồng lớn chocolate mà cô đã đi siêu thị mua tối hôm qua vào trong ngăn kéo bàn của anh. Trần Thuộc nghe thấy tiếng động, không quay đầu lại, chỉ nói: “Dư Điền Điền, ngăn kéo của tôi không có chân gà đâu, cô đừng tìm nữa”.

Anh còn cho rằng Dư Điền Điền cảm thấy đói bụng, đang tìm đồ ăn. Dư Điền Điền cũng đến cạn lời với lối nghĩ kỳ quái của bác sĩ Trần, chân gà, chân gà, chân gà cái gì cơ chứ!

Cô bĩu môi lên vẻ không vui, ng ờ lại về ghế của mình. Haizzz, Lã Động Tân lại bị chó cắn nữa r ồi.

...

Từ khi hai tay của bố Dư bị thương, một ngày của Dư Điền Điền bỗng trở nên vô cùng bận rộn. Ngoài thời gian làm việc từ tám giờ sáng đến sáu giờ tối ra, vừa tan ca là Dư Điền Điền phải vội vội vàng vàng về nhà bố mẹ mình lo liệu việc cơm nước.

Không chỉ một lần Trần Thuộc nhìn thấy cô vừa tan ca là vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, dáng người rõ ràng nhỏ bé như thế, vậy mà đôi chân ngắn kia lại chạy thật nhanh, vèo một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa r ồi.

Anh tốt bụng lái xe từ trong bãi đỗ xe ra, dừng lại bên cạnh cô: “Sao lại vội vàng như thế? Nào, nào, nào, để tôi đưa cô về”.

Dư Điền Điền được yêu thương mà cảm thấy vừa mừng vừa lo, xoa tay: “Cảm ơn anh, bác sĩ Trần, nhưng mà không tiện đường đâu”.

“Sao lại không tiện đường chứ? Lẽ nào cô chuyển nhà r ồi ư?”

“Chẳng phải bố tôi bị gãy tay sao? Mẹ tôi lại không biết nấu ăn, tôi phải

đi chợ mua thức ăn trước sau đó đến nấu cơm cho họ.”

Dư Điền Điền nhìn đờng hờ “Chết r ấ, nếu còn không đi thì chỉ còn tr ần trụi cái chợ không thôi”.

Tr ần Thước nhàn nh ả nở nụ cười: “Chợ ở chỗ nhà cô là giới tính nữ, mặc váy sao? Chợ cũng ‘tr ần trụi’ hay sao? Mau mau đưa tôi đến đó để mở mang tầm mắt nào”.

“...”

Dư Điền Điền rất muốn cười nhưng lại chẳng có thời gian mà cười, cô phải vội vàng đi chợ.

Tr ần Thước mở cửa xe: “Đi thôi, đi thôi, người tốt phải làm đến cùng, đưa Phật phải đưa đến tận Tây phương. Cùng cô đến chợ chơi một ngày đi”.

“Vây... vậy thì tôi không khách sáo nữa nhé!” - Dư Điền Điền ng ẩ vào trong xe, vô cùng cảm động.

Bác sĩ Tr ần thật tốt bụng. Bây giờ thanh niên tốt bụng như thế này chẳng còn nhiều nữa đâu! Cô thầm cho anh thêm một biệt hiệu nữa: Học tập tấm gương Lôi Phong^{17*}.

** Lôi Phong (18 tháng 12, 1940 – 15 tháng 8, 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong”.*

Tr ần Thước chăm chú nhìn những giọt mồ hôi lấm t ắm trên mũi và trên trán cô, trời lạnh như thế này, cô lại vội vàng đi cho kịp buổi chợ đến mức đổ mồ hôi...

“Này” - anh đưa cho cô một chiếc khăn tay sạch sẽ. Lần này là một chiếc khăn màu cà phê.

Dư Điền Điền nhận lấy, nở nụ cười: “Lại là quà bạn tặng sinh nhật

hả?”. Trần Thuộc lờm cô một cái: “Cô còn không thấy xấu hổ mà nhắc lại”. Anh vẫn chưa quên chiếc khăn tay bị vứt lại sân thượng lần trước đâu, nếu như không phải vì nó dính đầy nước mắt nước mũi của cô, thì nó cũng sẽ không bị chủ nhân vứt bỏ một cách bi thương như thế.

Chiếc xe êm ái chạy trên con đường dẫn đến chợ. Vì bữa trưa cô ăn sớm, lại ăn quá ít nên bây giờ rất đói. Cô lấy từ trong túi ra một thanh kẹo chocolate, bóc vỏ rồi cho vào miệng, vị kẹo ngọt ngào đến mức khiến trái tim cũng muốn tan chảy. Trần Thuộc nhìn thanh kẹo chocolate của cô, bất chợt hiểu ra một điều: “Chỗ kẹo chocolate trong ngăn bàn ở phòng làm việc của tôi là do cô để vào phải không?”.

Động tác của Dư Điền Điền bỗng ngừng lại một chút.

Chết rồi! Cô hoàn toàn quên mất chuyện này.

Từ từ nuốt hết chocolate vào bụng, cô cố ra vẻ bình tĩnh, gật đầu: “Thấy anh lúc nào cũng bận đến cơm còn không kịp ăn, vừa hay hôm đó tôi lại mua rất nhiều chocolate, nên tiện tay để vào đó một ít”.

Vì có chút căng thẳng, nên cô lại mắc bệnh nói làm nhảm: “Khi đói đường huyết sẽ giảm, ăn một chút chocolate sẽ có tác dụng làm tăng đường huyết, sẽ tạo một cảm giác no bụng, cho nên...”

“Dư Điền Điền” - Trần Thuộc cắt ngang lời cô.

“Hả?”

“Nghề nghiệp của tôi là gì?”

“... Là bác sĩ.”

“Ừm” - Trần Thuộc lờm cô một cái - “Cô mà không nói tôi lại cứ tưởng mình là học sinh cấp ba, cần cô phải phổ cập kiến thức sinh học mà đưa trẻ ba tuổi cũng biết cho”.

Dư Điền Điền đỏ mặt, nói hùng hờn: “Bác sĩ Trần, lời nói của anh trước sau mâu thuẫn nhau đó. Đã là kiến thức sinh học mà đưa trẻ ba tuổi cũng biết, vậy thì tại sao học sinh cấp ba còn phải học? Mà đã là kiến thức mà học sinh cấp ba phải học thì đưa trẻ ba tuổi làm sao mà biết được chứ?”.

Trần Thước cảm thấy đau đầu. Anh bĩu môi: “Tôi không thích ăn chocolate, ngọt quá”.

“Vậy thì anh trả lại cho tôi là được rồi” - Dư Điền Điền không vui, nói - “Anh cho rằng thứ này rẻ lắm hay sao? Bản thân tôi còn phải bớt ăn đi một chút, cho anh anh lại nói không cần”.

...

Trần Thước lườm cô: “Ồ, còn tức giận nữa à?”.

“Lã Động Tân không ngừng bị chó cắn, không tức giận mới là lạ đó” - Dư Điền Điền vô cùng giận dữ.

Trần Thước vội vàng làm động tác như muốn quay đầu xe: “Vậy thì chúng ta mau mau quay trở lại bệnh viện thôi, phải tiêm cho cô một mũi trước mới được, sức khỏe là quan trọng nhất”.

Dư Điền Điền ngăn người: “Tiêm cái gì chứ?”.

“Tiêm vắc xin phòng bệnh chó dại cắn” - đôi mắt Trần Thước híp lại - “Chẳng phải cô vừa bị chó cắn hay sao?”.

Chiếc xe dừng lại trước cổng chợ, bởi vì bên trong người qua kẻ lại rất đông, nên nếu lái xe vào trong chợ thì rất bất tiện.

Dư Điền Điền thật không còn lời nào để nói: “Có ai vui mừng mà tự nhận mình là chó như vậy không?”.

Lời vừa dứt, Trần Thước liền thình lình nắm lấy tay cô đưa lên miệng mình, rồi há miệng cắn một cái.

“A...” - Dư Điền Điền giật thót mình, khi thu tay lại, trên cổ tay cô đã hằn lên hai vết răng cắn.

Thực ra thì không đau, chỉ là hơi có cảm giác một chút mà thôi. Nhưng nguyên nhân cô hét lên một tiếng phần nhiều là bởi quá đổi kinh ngạc.

Cô ngần ngại nhìn Trần Thước: “Anh... anh cắn tôi làm gì?”.

“Bị cô nói thành chó bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng cắn Lã Động Tân là cô, dù sao thì tội danh cũng bị cô định rồi, không làm thật thì có lỗi với bản thân tôi quá.”

Trần Thước cười híp mắt, xuống xe trước cô một bước, đi được vài

bước lại quay đầu nói với người vẫn ở trong xe: “Này, chẳng phải muốn mua cho kịp sao? Sao còn chưa mau xuống xe?”.

Dư Điên Điên định thẩn lại, hoảng hốt xuống xe. Cô nhìn thấy Trần Thước khóa xe lại, sau đó đi về phía trước.

Cô cúi đầu nhìn, ánh mắt không hề rời khỏi hai vết răng đầu tăm tắp trên cổ tay mình, cô bỗng thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên. Anh cắn cô... Một người ưa thích sự sạch sẽ đến như vậy lại cầm tay cô chẳng chút do dự mà cắn lên đây một miếng. Càng nghĩ cô càng thấy kinh ngạc, trái tim như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Cô ngây ngốc đi theo anh, sợ anh phát hiện ra sự khác thường của mình, nên cô nhanh chóng giấu tay mình trong ống tay áo. Thế nhưng làm như vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, bởi vì hai vết răng ấy cứ như thể được in hẳn trên đó, cho dù có bị cách vài lớp áo thì vẫn nóng đến mức muốn sôi lên ùng ục.

...

Thế là Trần Thước cứ tự nhiên như đang ở nhà mình mà ngó đông ngó tây, nhìn ngắm cửa hàng này rồi lại trông sang cửa hàng kia. Ngược lại, Dư Điên Điên thì trong lòng lại chẳng yên, chạy phía sau anh như một kẻ hầu vậy.

“Miếng thịt ba chỉ này trông ngon đấy, có mua một chút không? Về làm món thịt xào gừng tỏi là ngon lắm đó.”

“...”

“Dư Điên Điên?”

“...”

“Dư! Điên! Điên!”

“Hả hả?”

Dư Điên Điên ngẩng phắt đầu lên, mới phát hiện ra Trần Thước đang nói chuyện với mình, khuôn mặt mỗi lúc một đỏ hơn.

Trần Thước nghi ngờ nhìn cô: “Ngần ngờ cái gì vậy? Tôi hỏi cô là có mua chút thịt ba chỉ về làm món thịt xào gừng tỏi hay không?”.

“Mua, mua mua mua” - cô gật đầu như thể giả vờ. Thế là...

“Ng ờng tởi! Này, nhanh nhanh đi mua ng ờng tởi đi, tởi thích ỏn món thậ xỏo ng ờng tởi nhấ đớ!”

“Ờ ờ, đượ... ờng chủ, cho tởi một bó ng ờng tởi.”

“Ồi, bên này có cánh gà, cô có biết làm món cánh gà rim coca không?”

“Biết.”

“Vậ thì mua một ít, về nhà làm món cánh gà rim coca đi.”

“Ờ, đượ... Nhưng mà chẳng phải anh không thích ỏn đờ ngọt hay sao?”

“Ngốc nghếch, món đớ thì có thể ngọt đượ đến mức nào chứ? Cô cho ít đờng một chút chẳng phải là đượ r ỏi sao?”

“Ờ ờ, đượ r ỏi, không vấn đề gì.”

“Dư Điền Điền mau đến đây mua cá này!”

“Cá gì?”

“Đương nhiên là cá nheo r ỏi, tởi không thích ỏn cá nhiều xương, loại cá này ít xương.”

“Cá nheo à... Cá nheo thì phải chế biến thế nào? Đun chua ngọt hay là hấp?”

“Đờ thầ kinh, cá nheo đương nhiên phải nấu với nước tê tê cay cay r ỏi!”

“Ờ ờ đượ r ỏi, không thành vấn đề”

Cho đến khi hai người bước ra khỏi công chợ, trên tay Trần Thước đã xách một túi đờ rất to.

“Vậ thì... Đờ một chút!” - mãi Dư Điền Điền mới phát hiện ra - “Chẳng phải tởi phải về nấu cơm cho bố mẹ ư? Mua một túi to những đờ anh thích ỏn này làm gì?”.

Trần Thước hùng dũng nói: “Làm sao? Làm sao? Cô coi tởi là tài xế miễn phí đấy à? Dù sao tởi cũng đưa cô đi cả quãng đờng như thế, mời tởi ỏn bữa cơm thì có làm sao? Không bằng lòng ư?”.

Sao sự việc lại chuyển biến một cách lạ lùng thế này nhỉ? Dư Điền Điền trừng mắt lên: “Không phải không bằng lòng, mà là...”.

“Mà là cái gì? Cô tự nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi?” - Trần Thuộc không còn kiên nhẫn nữa, giờ chiếc đồng hồ đeo tay của mình ra trước mặt Dư Diên Diên - “Bây giờ rồi, đã bảy giờ rồi! Đưa cô về đến nhà bố mẹ cô không chừng sẽ rất muộn đó. Sao thế, chẳng lẽ cô lại nhẫn tâm đến mức đuổi tôi đi vào lúc trời tối như thế này, để mặc tôi lưu lạc đầu đường xó chợ, bụng đói cồn cào?”.

Dư Diên Diên trợn mắt há mồm nhìn anh chăm chăm. Cô đã nhìn thấy người ăn chực, nhưng chưa từng thấy ai ăn chực đến mức mất hết thể diện như thế. Cô đã nhìn thấy người không cần thể diện, nhưng chưa từng thấy ai không cần thể diện đến mức hùng dũng như vậy.

Tóm lại, trong lúc đầu óc còn đang mơ hồ, cô đã đưa Trần Thuộc về nhà.

...

Bố mẹ Dư Diên Diên đầu đói cả rồi. Bố cô ngồi trên ghế sofa, ánh mắt vô cùng mong ngóng, mẹ cô chạy ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, mẹ Dư Diên sững người.

“Ồ! Đây chẳng phải là...”

“Bác sĩ Trần” - Dư Diên Diên vượt mọi khó khăn, giới thiệu - “Anh ấy lái xe đưa con về nhà, trời cũng tối rồi nên nhân tiện con mời anh ấy ở lại dùng bữa với nhà mình luôn”.

Bố Dư lập tức nhiệt tình đứng dậy - “Ồi, bác sĩ Trần đó à! Thật là làm phiền anh quá rồi, vừa phải khám bệnh cho tôi, vừa phải đưa Tiểu Ngư về nhà...”.

“Không có gì” - Trần Thuộc cong khóe môi, “Dù sao thì cô ấy làm phiền cháu cũng đã không phải ngày một ngày hai”.

Dư Diên Diên: “...”.

Mẹ Dư lấy từ trên giá để dép xuống một đôi dép, vui vẻ nói: “Không ngờ bác sĩ Trần lại tốt bụng như vậy, con bé Tiểu Ngư nhà chúng tôi mồm mép lanh lợi, chẳng giống con gái gì cả, tôi còn luôn lo lắng rằng ở bệnh viện con bé sẽ không có quan hệ tốt với ai”.

Hôm nay nhìn thấy mối quan hệ của cô với đờng nghiệp tốt như vậy, đúng là bà vô cùng vui mừng và yên tâm.

Trần Thước vừa nhanh chóng đi dép, vừa hùng hồn nói: “Đúng là cô ấy chẳng giống một cô gái gì cả, không nhả nhận chút nào. Nhưng mà không sao, cháu nghĩ là đàn ông phong độ và lịch thiệp cần phải bao dung và nhường nhịn phụ nữ”.

Bố Dư và mẹ Dư không tìm được thêm mấy phần cảm tình đối với Trần Thước.

Nhìn người ta đi! Nhìn người ta xem, người ta không chỉ là bác sĩ giỏi, đẹp trai, mà tính tình cũng tốt như vậy!

Dư Điên Điên đứng phía sau Trần Thước, ngửa cổ nhìn mái đầu đen đen của anh. Không biết là gõ mạnh mấy cái vào đó thì sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Bố Dư vội vàng vàng muốn vào phòng lấy món trà hảo hạng của nhà mình ra đãi khách, mẹ Dư đã nhanh chóng chạy vào theo: “Lão Dư, cứ để tôi! Cái tay của ông đừng có cử động linh tinh đấy!”.

Không có bố mẹ ở đây, Dư Điên Điên chẳng buồn nghĩ ngợi gì liền đưa tay gõ vào sau đầu Trần Thước theo đúng ý muốn trong lòng mình. Dường như một tiếng “cốc” vang lên.

Trần Thước bị đau, thở ra một hơi lạnh, quay đầu lại nhìn Dư Điên Điên bằng ánh mắt không thể tin nổi: “Dư Điên Điên, cô làm gì vậy?”.

“Thử xem gõ vào đó có cảm giác như thế nào” - Dư Điên Điên thành thật.

“Cô không biết là sẽ đau sao?” - anh cắn răng chịu đựng, vô cùng tức tối.

Dư Điên Điên nói: “Tôi chỉ biết là tôi thấy rất sảng khoái”.

“Dư Điên Điên, cô...” - Trần Thước tức giận chỉ muốn đánh trả cô, ăn miếng trả miếng, để cô thử xem bị đánh sau đầu là như thế nào.

Dư Điên Điên vội vàng cúi người đi dép sau đó chạy như bay vào trong phòng khách, vừa chạy vừa nói năng hùng hồn: “Bác sĩ Trần, anh là người

lịch thiệp, mặc dù tôi không giống như một người con gái, chẳng chút nhã nhặn gì, nhưng mà anh vẫn phải nhường nhịn tôi đó”.

Trần Thước tức đến mức nghiến răng ken két.

Được lắm, Dư Diên Diên, dám lấy chính lời của anh để cãi lại anh!

...

Bố Dư và mẹ Dư nhanh chóng đi ra từ trong phòng, nhiệt tình mời Trần Thước ngồi xuống uống trà.

Dư Diên Diên chạy vụt vào bếp như một làn khói: “Con đi nấu cơm nhé, mọi người cứ ngồi trò chuyện đi”.

Nhìn dáng vẻ chuồn đi nhanh hơn bất cứ ai của cô, Trần Thước hiểu rõ trong lòng là cô sợ anh trả thù.

Trong khi trong lòng tức tối, thì miệng Trần Thước cũng không kìm được mà khẽ cong lên.

Cô gái gốc nghềch!

Tay anh cũng có chút ngứa ngáy, nhưng không phải ngứa ngáy muốn cồm vào đầu cô, mà ngứa ngáy muốn kéo cái túm tóc đuôi ngựa kia của cô. Nói ra thì đã bao nhiêu năm rồi anh chưa từng kéo tóc con gái, đột nhiên anh nóng lòng muốn thử xem sao. Dáng hình cô nhỏ nhắn, khi đi, túm tóc đuôi ngựa không ngừng đung đưa, lúc cô quay mạnh đầu, túm tóc lại càng hất cao hơn.

Anh không chút tập trung nâng chén trà mẹ Dư rót lên, trong lòng thì đang nghĩ, lần sau anh nhất định phải kéo được cái túm tóc kia của cô...

“A!”

Nóng chết đi được!

Anh tay chân luống cuống đặt chén trà trên tay xuống, hàng mày nhíu chặt lại.

Y tá thối tha, làm rối loạn cả suy nghĩ của anh! Nóng chết đi được, nóng chết đi được!

Lần này thì bác sĩ Trần đã tức giận thật rồi!

...

Trần Thước vui vẻ ăn bữa cơm cùng gia đình Dư Điên Điên, trong bữa ăn, bố mẹ Dư vô cùng nhiệt tình, không ngừng gấp đũa thức ăn vào bát anh. Không từ chối được lòng hiếu khách của chủ nhà, cũng có lẽ là tay nghề bếp núc của Dư Điên Điên quá tuyệt vời, Trần Thước đã ăn thêm một bát cơm so với bình thường.

Gia đình này thật hạnh phúc, bố Dư hết lòng yêu thương vợ, khi ăn cơm không quên gấp những món ăn mà vợ thích vào bát của bà.

Mẹ Dư thì không ngừng cảm râm: “Đến tuổi trung niên, con người ta rất dễ bị béo phì đấy, ông đừng có cứ gấp thịt xào cho tôi nữa, tôi sợ ngày mai mình lại tăng cân vùn vụt đó”.

Bố Dư nói: “Cho dù bà có béo hay là gầy, thì tôi đều không ruồng bỏ bà đâu”.

“Thôi đi, ai sợ ông ruồng bỏ chứ, tôi đây là tự ruồng bỏ bản thân mình thôi.”

Dư Điên Điên chỉ cúi đầu cười trộm, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt tươi cười của Trần Thước, khuôn mặt cô bỗng nóng bừng lên.

Mẹ Dư bắt đầu chuyển chủ đề, nghe ngóng xem công việc của Dư Điên Điên ở bệnh viện có thuận lợi hay không.

Trần Thước nhìn Dư Điên Điên, ngập ngừng giây lát. Dư Điên Điên lập tức căng thẳng.

Ông Trời phù hộ, đừng để cái người độc mồm độc miệng này nói ra chuyện kỹ thuật tiêm của cô. Thế nhưng lời cầu nguyện này khả năng thành hiện thực là rất rất mong manh.

Một lúc sau, Trần Thước chỉ mỉm cười nói: “Cô ấy à, cô ấy rất cố gắng, bài tổng kết cuối năm nay còn đứng đầu toàn viện nữa đó”.

Bố mẹ cô vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng.

Thế còn Dư Điên Điên thì sao? Bản thân cô cũng vô cùng kinh ngạc. Tên Trần độc miệng không hề cười nhạo cô, mà ngược lại còn khen cô.

Cô ngần ngại ăn xong bữa cơm, sau đó được bố mẹ dặn dò là phải đưa bác sĩ Trần về nhà. Thực ra người lái xe là Trần Thước, rõ ràng phải là anh

đưa cô về nhà chứ?

Trên đường về, hai người không nói chuyện với nhau mấy, trong lòng Dư Diên Diên cứ thấp thỏm không yên, cảm thấy gần đây mỗi lần ở cùng anh, tâm tình của cô cũng trở nên rất kỳ lạ. Cảm xúc của Trần Thước có chút đi xuống. Anh vẫn luôn không tìm được mà nghĩ đến bữa cơm tối sôi nổi ban nãy, sau đó lại nghĩ đến cảnh mỗi ngày mình ngồi ăn cơm cùng Xúc Xích, mặc dù căn phòng ẩm đảm thể lương đã được anh bài trí cho ấm áp hơn, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn thiếu thứ gì đó.

Những khi cảm thấy không hài lòng cái gì, người ta luôn làm những việc khác để tự an ủi bản thân mình. Vì cô đơn nên nuôi chó trò chuyện để an ủi bản thân mình. Vì yếu đuối nên giả bộ hung dữ để bảo vệ bản thân mình. Càng thiếu thốn thứ gì, người ta lại càng giả bộ như có đủ thứ đó.

...

Trước khi xuống xe, Dư Diên Diên đột nhiên nói với anh: “Vừa rồi tại sao anh không cười nhạo kỹ thuật tiêm của tôi? Tôi cứ cho rằng anh sẽ mách lẻo với bố mẹ tôi chứ”.

“Tôi trẻ con đến thế sao?” - Trần Thước không vui.

Dư Diên Diên trả lời anh bằng sự im lặng. Thế là Trần Thước lại càng không vui hơn.

Mặt anh nhăn nhó quay lại: “Đúng là ban nãy tôi nên nói với bố mẹ cô về kỹ thuật hộ lý kém cỏi của cô”.

“Nhưng tôi đã sửa rồi mà.”

“Đúng là cô đã sửa rồi, nhưng lịch sử đâu có đổi chứ.” Dư Diên Diên giận dữ: “Bác sĩ Trần, anh có thể nhớ chút điểm tốt của tôi không? Anh định cả đời này lấy cái chuyện đó ra để cãi nhau với tôi à?”.

Trần Thước nhếch môi cười: “Ồ, Dư Diên Diên, tôi thật sự không nhận ra đó, cô đã nghĩ đến chuyện cả đời của chúng ta à?”.

“...”

Dư Diên Diên cả mặt đỏ bừng, mở cửa xe bước xuống, lớn tiếng quát: “Bác sĩ Trần, da mặt anh dày đến mức nếu trải thẳng ra thì có thể cuộn

quanh ba vòng trái đất đó”.

Đang chạy về hướng cửa đơn nguyên, đột nhiên cô nghe thấy giọng anh đang gọi lớn: “Này, Dư Diên Diên, đừng chạy nữa!”.

Cô dừng bước, quay đầu lại: “Sao thế?”.

Cánh cửa xe bên buồng lái mở ra, Trần Thước nhanh chóng bước lại gần cô, từ trên cao nhìn xuống cô, như thể đang tính toán cái gì.

“Có chuyện gì thế?” - cô lại hỏi, rồi cảnh giác lùi lại một bước.

Ánh mắt của người đàn ông này sáng như vậy, chắc chắn đang tính toán chuyện gì đây? Muốn đánh cô sao?

Bất chợt Trần Thước chỉ tay về phía sau lưng cô: “Kia là cái gì?”.

Cô vô thức quay đầu lại nhìn. Kỳ lạ, ở đó đâu có thứ gì đâu. Cô vừa quay đầu lại, vừa nói: “Làm gì có thứ...”. Chưa dứt lời, cô bỗng thấy bím tóc phía sau đầu mình bị ai đó kéo một cái.

“A...” - cô kinh ngạc kêu lên một tiếng, liền phát hiện ra Trần Thước đang kéo bím tóc của cô không chịu buông - “Này, bác sĩ Trần, anh đang làm cái gì đó hả?”.

Vì phải nghiêng đầu sang một bên nên cô không thể nhìn thấy biểu cảm của người trước mặt mình, chỉ nghe thấy một giọng nói nhẹ tênh mà vui vẻ của anh: “Tóc cô được đấy, vừa đen vừa bóng, lại còn mềm mượt nữa”.

“Bỏ tay ra!” - cô thẹn quá hóa giận, cố kéo bím tóc của mình lại.

“Sao thế, sao thế, cho tôi kéo một chút cũng không được sao?” - người kia vẫn chưa muốn buông tay ra, cứ nắm chặt lấy bím tóc của cô như một kẻ biến thái vậy.

Dư Diên Diên vừa tức giận vừa cuống cả lên. Cô khẽ cúi người, đầu nghiêng hẳn sang một bên, tầm nhìn rơi xuống đôi giày da vô cùng sạch sẽ của anh. Cô vô cùng nhanh nhạy, liền nhấc chân, giẫm mạnh xuống chân anh.

“A...” - lần này đổi lại thành Trần Thước kêu lên.

Cuối cùng Dư Diên Diên cũng tránh được sự khống chế bím tóc mình.

“Bác sĩ Trần, anh là kẻ biến thái hay là đưa trẻ ba tuổi vậy?” - cô giận

dữ hỏi - “Chẳng phải chỉ có học sinh tiểu học mới làm cái việc kéo tóc người khác hay sao?”.

“Học sinh cấp hai cũng có thể làm mà” - anh dẫn dắt từng bước - “Hồi học cấp hai tôi cũng kéo tóc của Hi Hi đó”.

Dư Điên Điên không còn cách nào nói chuyện với anh được nữa. Khuôn mặt cô đỏ bừng, giận dữ trừng mắt lên với anh: “Bác sĩ Trần, anh là học sinh cấp hai sao? Bây giờ đang ở cái tuổi đi kéo tóc con gái hay sao? Có giỏi thì anh đi mà kéo tóc Hi Hi nhà anh ấy. Kéo tóc tôi làm gì?”.

Thực ra không phải cô giận. Cô biết rất rõ rằng cảm xúc của mình lúc này không phải là giận. Thế nhưng trái tim cô cứ đập thình thịch không ngừng, cô nhìn anh, vừa nhớ đến hành động thân mật ban nãy, đột nhiên cô không kìm được mà muốn nói chuyện. Cứ căng thẳng là cô lại bị mắc chứng nói lảm nhảm.

Cô nhìn thấy trong phút chốc, Trần Thước liền ngăn người, rồi một lúc sau không còn thấy ánh mắt thoải mái của anh nữa.

Buổi tối mùa đông rất lạnh. Anh đứng ở đó, biểu cảm cũng trở nên rất lạnh, rất lạnh. Một lúc sau, anh quay người đi đến bên xe, trước khi vào trong xe, anh quay sang nhìn cô nói một câu xin lỗi.

Dư Điên Điên ngẩn ngơ.

Trần Thước nhanh chóng lên xe, vừa ngồi vào ghế lái anh liền đạp mạnh chân ga.

Dư Điên Điên hốt hoảng chạy ra giữa đường, nói với theo sau xe anh: “Này, bác sĩ Trần, tôi không tức anh đâu”.

Thế nhưng anh không hề quay đầu lại, lái xe đi. Chỉ trong giây lát, cảm xúc của Dư Điên Điên cũng đi xuống. Cô nghĩ, vì sao ban nãy mình lại nổi nóng chứ? Rõ ràng mình không giận dữ mà, vì sao không thể nói chuyện hẳn hoi với anh? Anh giận cô rồi ư? Mặt cô ỉu xiu, vừa tủi thân vừa chán nản đi lên tầng. Cô thầm nghĩ, ngày mai đi, ngày mai chắc chắn cô sẽ đến khoa Ngoại tìm anh, rồi sẽ xin lỗi anh, cô hôm nay đã hơi nặng lời với anh. Nhưng mà anh lòng dạ hẹp hòi như vậy, nếu như anh vẫn còn giận thì cô

phải làm sao?

Dư Điên Điên vắt óc suy nghĩ cả một buổi tối, cuối cùng quyết định, nếu như anh vẫn còn giận thì cùng lắm là cô giờ đầu ra cho anh: “Này, bác sĩ Trần, anh còn muốn kéo tóc tôi nữa không? Lần này tôi không tức giận, tôi cam tâm tình nguyện đấy”.

Cuối cùng cô cũng hả lòng hả dạ chìm vào giấc ngủ, đắm trong nỗi tự hào không gì sánh nổi bởi trí thông minh của mình.

...

Thế nhưng vào ngày hôm sau, Trần Thuộc lại xảy ra chuyện. Nghe nói trên đường đi làm, Trần Thuộc đã nhìn thấy một đứa bé ăn xin ng ỏi bên đường bị người quản lý thành phố xua đuổi, cậu bé ăn xin không muốn rời đi, cũng không thể nói được, chỉ “ê ê a a” chỉ trên nền đất, nói thế nào cũng không chịu đi. Trong khi lôi lôi kéo kéo, cậu bé ăn xin bị xô ngã xuống đất, Trần Thuộc đang đợi đèn xanh đột nhiên xuống xe xông tới, để đòi lại công bằng cho cậu bé kia, anh đã xảy ra xung đột với vị quản lý thành phố.

Đó là một cậu bé tàn tật, khoảng chừng mười tuổi, vì không còn cả hai tay nên cậu bé ng ỏi bên đường viết thư pháp bằng chân. Đang là lúc trời đông lạnh giá, lạnh đến mức người ta chẳng buồn lưu lại bên ngoài chút nào, thế mà cậu bé phải ng ỏi bên ngoài viết thư pháp bằng chân, từng nét bút, từng nét vẽ vô cùng cẩn thận, trên chân đã có vô số vết nứt nẻ, có vết còn nứt toác ra r ỉ, vết máu mờ mờ trong đó cũng lộ cả ra. Trên một vùng sân ở quảng trường, cậu bé đã viết được hơn một nửa cuốn Tam tự kinh r ỉ, nếu như bây giờ bị vị quản lý thành phố kia đuổi đi, thì cậu bé thật không nỡ vứt bỏ những chữ ấy r ỉ lại đổi sang chỗ mới viết lại từ đầu. Những đi đầu đó Dư Điên Điên đầu là nghe người khác nói lại.

Trần Thuộc bị đưa vào Cục Cảnh sát, nên không đi làm. Cô lo lắng đến phát cuống cả lên, buổi trưa vừa tan ca đã vội vã rời khỏi bệnh viện, vừa gọi điện thoại cho anh, vừa chạy thẳng đến Cục Cảnh sát.

Trần Thuộc không nghe điện thoại.

Cô bắt taxi đến Cục Cảnh sát, lần đầu tiên đặt chân đến những chỗ như thế này, cô không khỏi có chút căng thẳng, thế nhưng cứ nghĩ đến việc người kia vẫn còn ngồi ở đó, cô lại vội vàng đi tới mà chẳng cần nghĩ ngợi thêm gì nữa.

...

Cô tìm anh ở khắp các phòng ban, cuối cùng cô cũng tìm thấy anh trong phòng làm việc thứ ba đếm từ lớn đến bé.

Anh đang viết lời khai, không hề nói lời nào, thái độ vô cùng không hợp tác.

Đồng chí công an nhân dân gõ gõ bàn: “Đồng chí, đồng chí có biết gây cản trở cho quản lý thành phố chấp hành việc công là không đúng không? Xảy ra động tay động chân thì lại càng không đúng rồi!”.

Anh vẫn ngồi im ở đó, không chút cử động.

Đồng chí công an nhân dân cảm thấy đau đầu, nói: “Thái độ không hợp tác này của đồng chí cũng chính là đang gây trở ngại cho chúng tôi thi hành nhiệm vụ, tốt nhất đồng chí nên nói cho rõ ràng mọi chuyện, thái độ hợp tác một chút, tiếp nhận sự dạy bảo thì có thể rời đi, nếu không chúng tôi sẽ phải áp dụng theo quy tắc yêu cầu đồng chí phải xử phạt hành chính. Nếu đồng chí còn tiếp tục không hợp tác như vậy, tôi có quyền tạm giam đồng chí”.

Trần Thước vẫn không hề cử động, giống hệt một pho tượng vậy.

Cuối cùng là Dư Diên Diên chạy vội vào, vừa xin lỗi vừa nói những lời hay ý đẹp, đồng chí công an hỏi hai người có quan hệ gì với nhau, cô liền nói mình là bạn gái của Trần Thước, bởi vì hai người cãi nhau, nên tâm tình của anh không được tốt cho nên mới bị kích động như vậy.

Cô nói vô cùng khéo léo, thái độ lại nghiêm túc đến mức dị thường, không ngừng cúi đầu nói xin lỗi.

Đồng chí công an cũng là người hiểu chuyện, thấy cô ấn đầu Trần Thước xuống muốn anh cúi đầu nhận tội, nhưng anh không chịu, cô liền nhận tội thay cho bạn trai, dần dần, thái độ của đồng chí công an nhân dân

cũng mền đi đôi chút.

...

Anh ta bỏ cặp kính mắt xuống, than một tiếng: “Thanh niên bây giờ, đúng là không thể cứu vãn được...”.

Khẽ lắc đầu, đồng chí công an nhân dân nói: “Được rồi, được rồi, hai người mau mau về đi, rồi từ từ tháo gỡ khúc mắc tình cảm của hai người đi, lần sau không được tái phạm nữa”.

“Chắc chắn thế, chắc chắn thế, cảm ơn anh.” - Dư Điền Điền còn đang cúi đầu khom lưng, vừa quay người liền nhìn thấy Trần Thuộc đã đi xa rồi. Cô vội vội vàng vàng đuổi theo, trong lòng ngân lên tiếng chuông cảnh tỉnh.

Anh vốn không phải là người như vậy. Mặc dù anh có chút nhỏ mọn, có chút kích động, thế nhưng anh chưa bao giờ làm như thế này. Anh luôn biết mọi việc nặng nhẹ thế nào, nếu như anh làm sai chuyện gì, thì cho dù ngoài miệng có không thừa nhận nhưng thái độ chắc chắn là sẽ mền đi. Thế nhưng hôm nay, anh kỳ lạ đến mức Dư Điền Điền không thể đoán được là anh đang nghĩ gì trong đầu nữa.

...

Khi ra khỏi Cục Cảnh sát, ngoài trời những bông tuyết đang bay lất phất.

Trần Thuộc đi rất nhanh, anh cứ một mình lạng lẽ men theo bóng cây mà bước đi, Dư Điền Điền phải thật cố gắng chạy một đoạn đường mới đuổi kịp anh.

“Này, anh đợi tôi một chút!” - cô thở hển hển gọi anh, sau đó giận dữ kéo vạt áo anh - “Sao anh lại như thế chứ? Tôi đã giúp anh việc lớn như vậy, anh không nói cảm ơn tôi thì thôi, lại còn quay đầu rời đi?”.

Người đàn ông ấy vẫn cứ không để ý đến cô, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Cô càng tức giận hơn, đi theo phía sau anh không ngừng trách móc: “Anh có còn biết đến lịch sự không đó? Làm người cũng không thể như

thế được. Không biết phân biệt phải trái thì thôi, gây trở ngại cho người quản lý thành phố đang làm nhiệm vụ cũng thôi luôn đi, tôi chọc giận anh hay sao mà anh còn tức giận với tôi?”.

Trần Thước dừng lại một lúc, không hề quay đầu lại, nói: “Tôi bảo cô đến tìm tôi ư? Tôi bảo cô đến để bị khinh bỉ ư? Không chịu được cô có thể rời đi, chẳng ai cần cô phải đi theo tôi cả”.

Dư Đìên Đìên thực sự vô cùng tức giận. Xuất phát từ lòng quan tâm đối với anh, cô nhớ là anh không hề có bạn nên mới bất chấp đường xá xa xôi đến Cục Cảnh sát xem anh thế nào. Thế mà anh lại đáp lại sự quan tâm của cô bằng cách này. Cô tức giận đến mức quay đầu định rời đi, không muốn chạy theo anh nữa. Thậm chí cô còn thăm nhủ trong lòng, sau này sẽ không nói chuyện với anh nữa, dù anh có như thế nào, cô cũng sẽ không buồn quan tâm đến anh.

Tuyệt giao! Nhất định phải tuyệt giao!

...

Thế nhưng vừa đi được một đoạn, cô lại một lần nữa không tìm được mà quay đầu lại nhìn anh, bỗng thấy anh vẫn đứng nguyên tại đó, cúi đầu ngó trên bồn hoa dưới tán cây, không hề cử động. Anh thực sự rất khác thường.

Nhìn thấy dáng vẻ của anh lúc này, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỗ nào cô cũng thấy không thoải mái. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết.

Trong đầu mới vừa rồi còn không ngừng lặp đi lặp lại những lời nói, giờ đột nhiên không còn nghĩa lý gì nữa. Cái gì mà không quan tâm đến anh, mặc kệ anh, tất cả đã tiêu tan hết. Do dự một lúc, cuối cùng cô cũng chậm rãi bước về phía ấy.

Người đàn ông ấy vẫn luôn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, như thể mình là người giỏi nhất thế giới vậy, thế mà hôm nay anh lại cúi đầu ngó ở đó, cả người cúi gằm xuống đường.

Những bông tuyết nhỏ bé rơi xuống mái tóc đen của anh, chỉ phút chốc

đã tập hợp lại thành một mảng trắng trắng. Anh cô đơn ng ỡ đó.

Cô dừng bước, giọng nói nhỏ nhẹ: “Bác sĩ Tr ần, anh làm sao vậy?”.

Thấy anh vẫn không phản ứng, trong lòng cô có chút hốt hoảng. Cô không tìm được ng ỡ xôm xuống, muốn xem biểu cảm của anh như thế nào, thế nhưng còn chưa kịp nhìn thấy khuôn mặt của anh, cô đã bị anh ôm vào lòng.

Anh ôm cô thật chặt, giống như ôm lấy một sợi dây cứu sinh vậy.

Anh nói: “Đừng đi”. Một cách chậm rãi, anh thì thầm bên tai cô: “Đừng đi, đừng bỏ lại tôi một mình”.

Em ở đây cùng anh

Dư Diên Diên đã thấy Trần Thuộc trong rất nhiều tình huống khác nhau. Anh có thể đi êm tĩnh tiến hành hồi sức tim phổi cho bà cụ đang hôn mê bất tỉnh ở trên đường, có thể trách mắng kỹ thuật viên tiêm kém cỏi của cô trước mặt mọi người mà chẳng chút kiêng dè gì, có thể một mình cãi nhau với con Golden to lớn, và cũng có thể buồn bã vì sự ra đi của bệnh nhân. Thế nhưng từ trước tới nay, chưa một lần nào anh mang bộ dạng thất thần như lúc này. Anh ôm lấy cô, không để cô nhận ra cảm xúc trên mặt mình, thế nhưng Dư Diên Diên lại cảm thấy dường như bản thân có thể tưởng tượng ra ánh mắt anh lúc này.

Cô dần tĩnh lại, đưa tay ra khẽ khàng vuốt lưng anh: “Tôi đây, tôi ở đây rồi, không sao cả”.

Tôi vẫn ở đây, không hề đi đâu hết.

...

Một giờ chiều, ven hồ từng bông tuyết khẽ bay trong gió. Hai người ngồi trước bồn hoa bên con đê, thỉnh thoảng lác đác một vài chiếc xe qua lại. Trời vô cùng lạnh, chẳng ai muốn đi dạo trong những ngày ẩm ướt như thế này cả, cho nên chỉ có hai người ngồi đó. Dường như cả thế giới giờ này chỉ còn lại hai con người đang đắm mình trong tuyết, không may mắn đến lạnh giá.

Dư Diên Diên từ từ ngồi xuống bên cạnh Trần Thuộc, cúi đầu nhìn mặt đất đã bị tuyết phủ trắng xóa, thấp giọng nói: “Tôi đang nghe đây”.

Mặc dù anh không hề lên tiếng, thế nhưng dường như cô biết khoảnh khắc này chắc chắn anh muốn nói đi đâu gì đó.

Thực ra cái quá khứ không muốn ai biết kia hoàn toàn không khó để mở lời đến vậy, chỉ cần một cơ hội thích hợp, và một người bằng lòng yên lặng lắng nghe anh nói mà thôi.

...

Thực ra bố mẹ của Trần Thước cũng đã từng có thời gian yêu thương nhau.

Thời đó, rất nhiều cuộc hôn nhân đều là do người khác giới thiệu, do một tay ai đó thúc đẩy mà thành, song bố mẹ anh thì không giống thế. Hai người họ là tự do yêu đương, sau đó khi tình cảm đã chín muồi họ mới quyết định kết hôn và đi đến cuộc sống vợ chồng.

Hoàn cảnh gia đình của cả hai người đều rất tốt, từ nhỏ đã lớn lên trong sự thuận buồm xuôi gió, người con trai làm kinh doanh, còn người con gái làm giáo viên, cho đến khi gia đình có thêm hai thành viên nữa, thì người phụ nữ liền từ bỏ công việc của mình để ở nhà chuyên tâm chăm sóc cho chồng cho con. Thế nhưng khi tình yêu bước qua giai đoạn ngọt ngào nhất, cuồng nhiệt nhất, thì giai đoạn mâu thuẫn và cãi cọ nhau cũng sẽ đến.

Đầu là những cục cưng được cha mẹ nâng niu bao bọc trong lòng bàn tay, đôi vợ chồng trẻ ấy không hiểu thế nào là khiêm nhường và nhẫn nhịn, cứ cãi nhau hết lần này đến lần khác, để rồi dần dần tình cảm đã xuất hiện vết nứt. Cứ như vậy trong vòng bảy năm.

Sau khi lấy nhau được bảy năm, họ đã có với nhau một cậu con trai lớn sáu tuổi và một cô con gái một tuổi, thế nhưng lúc này tính tình của người vợ lại càng ngày càng không tốt, luôn luôn cãi nhau với chồng, ông chồng đã không cưỡng lại được sự căm dỗ, nên lần đầu tiên đã đi chệch khỏi quỹ đạo cùng cô thư ký của mình. Từ đó tình hình cũng không thể cứu vãn được nữa.

Không ai có thể hiểu nổi tại sao tình yêu ban đầu lại có thể thay đổi được, không còn ngọt ngào, không còn ấm áp, mà chỉ còn lại những trận cãi vã cứ liên tiếp xảy ra.

Họ có thể cãi cọ nhau về mọi chuyện, chuyện nấu cơm, chuyện rửa bát, chuyện làm việc nhà... sau đó họ mời một người giúp việc đến, thế nhưng họ lại bắt đầu cãi nhau về những nguyên nhân khác, ví dụ như cô vợ oán thán anh chồng rằng thời gian anh ở nhà quá ít, anh chồng thì than phiền

rằng mỗi khi tan làm về nhà không được thấy khuôn mặt vui vẻ của vợ mình.

Thậm chí trong một cuộc cãi vã, đến cả việc con gái hay khóc cũng bị quy kết thành vì gen của anh ch ồng có vấn đề, hoặc người mẹ chưa làm tròn chức trách của mình.

Cãi nhau, cãi nhau, cãi nhau. Chẳng có ai có thể yêu thích một gia đình như thế cả.

...

Trong ký ức của Trần Thuộc, anh cũng đã từng có một tuổi thơ hạnh phúc, thế nhưng ký ức ấy cũng chỉ dừng lại ở năm anh sáu tuổi mà thôi.

Sau đó anh quen d ần, anh và em gái đã lớn lên trong bầu không khí luôn ngột ngạt khó chịu như thế.

Cho đến năm anh mười bảy tuổi.

Năm đó anh đang học lớp Mười một, đúng vào thời điểm then chốt để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, bố mẹ cãi nhau, nhưng họ luôn cố kìm một đi ều, đó là cãi nhau trước mặt con trai. Nhưng ngày hôm đó, khi anh và Trần Hi đang ở trong phòng đọc sách, thì ngoài phòng khách, người phụ nữ cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, lấy một xấp ảnh trong túi xách ra, vứt thật mạnh xuống trước mặt ch ồng. Bà nói như thể đã mất hết toàn bộ lý trí: “Vì cái nhà này, tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu? Ngày nào tôi cũng mệt bỏ hơi tai thay anh chăm sóc hai đứa trẻ, thay anh chăm chút cho ngôi nhà gọn gàng ngăn nắp, vậy mà anh báo đáp tôi như thế này sao?”.

Người vợ cuối cùng đã có được lời giải hợp lý cho thái độ lạnh lùng cũng như bao lần nói dối tăng ca phải về muộn của người ch ồng. Sự xa cách, r ồi sự giấu giếm của người ch ồng, tất cả mọi thứ đều đã được phơi bày. Khoảnh khắc đó, người vợ đã suy đổ.

Ban đầu, anh ch ồng có chút áy náy, đứng chết lặng ở đó không biết phải làm gì. Thế nhưng, trước sự cu ồng loạn của cô vợ, dần dần anh ch ồng cũng thấy mệt mỏi, cuối cùng th ần sắc u ám, nói: “Chúng ta đã trì hoãn nhiều năm như vậy r ồi, cô thấy thật sự còn có ý nghĩa sao? Chúng ta cứ hễ

ở cùng nhau là chỉ biết đến cái cọ, cái nhà này còn giống một gia đình nữa không?”.

Cô vợ đã quy kết hết nguyên nhân xảy ra sự việc chính là do anh ch ồng ăn chơi trác táng bên ngoài. Thế nhưng một bàn tay làm sao v ỗ thành tiếng được, cho dù anh ch ồng có mang tội ác tày trời thì cũng không thể bỏ qua trách nhiệm của cô vợ được.

Anh ch ồng chán nản nói: “Ly hôn đi”. Cô vợ đã hoàn toàn sụp đổ.

Khi yêu ai cũng sẽ nói những lời th ề non hẹn biển, khi tay nắm chặt tay, ai cũng nghĩ mình thực sự có thể dâng tặng đối phương cả trái tim mình. Thế nhưng không phải mỗi một cặp đôi đã từng trải qua quá trình mặn nồng đâu có thể sống một cuộc sống tươi đẹp như trong truyện cổ tích, có những lúc tình yêu lại cứ thế tàn lụi mà chẳng c ần có xích mích gì.

Cuộc hôn nhân gần hai mươi năm cuối cùng cũng đi đến điểm cuối, bất luận thế nào cô vợ cũng không thể chấp nhận được, không kìm nén được cảm xúc bà v ứt lại một câu đoạn tuyệt sau đó chạy ra khỏi nhà, gương mặt đ ảm l ệ. Bà nói có chết bà cũng sẽ không ly hôn, có chết bà cũng không tác thành cho ch ồng mình và người phụ nữ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác kia ở bên nhau.

Nghe thấy tiếng mẹ đẩy cửa chạy ra ngoài, Trần Hi hoảng hốt vội vội vàng vàng đuổi theo, khi Trần Thước bỏ tai nghe xuống, thay quần áo xong chạy ra ngoài, thì chỉ còn nhìn thấy chiếc từ trong bãi đỗ lao v ứt đi.

Trần Hi cùng mẹ rời đi.

Anh vừa gọi tên mẹ và em gái, vừa vội vã đuổi theo.

Hi Hi không được bình tĩnh cho lắm, mẹ anh thì càng vô cùng giận dữ, Trần Thước không yên tâm để hai người rời đi như thế, liền bắt một chiếc taxi đuổi theo.

Mùa xuân ở thành phố ven biển, mưa rơi liên miên. Ngớt được một lúc, nước mưa lại bắt đầu rơi xuống, chẳng bao lâu thì mưa lớn, làm mờ đi đường nhìn của người ta.

Trên đường núi ven biển, chiếc xe mẹ anh lái chạy với tốc độ quá

nhanh, trước mắt bà là chiếc xe bus đang chạy ngược chiều, chỉ một chút nữa thôi là hai chiếc xe sẽ đâm sầm vào nhau. Trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc, mẹ anh đã bẻ ngoặt vô lăng, đâm vào lan can bên sườn núi, bà vô thức lấy thân mình ra bảo vệ cô con gái đang ngồi bên cạnh.

Sau đó...

...

“Sau đó, chiếc xe đã rơi xuống biển.” - Trần Thước nhắm mắt lại, giọng nói dường như đã khàn đi.

Mái tóc anh vốn một màu đen bóng, giờ đây nó đã bị tuyết phủ trắng, ướt nhẹp, cũng giống như khuôn mặt anh lúc này vậy.

Đôi mắt anh nhòe đi. Hai gò má trắng bệch như thể một tờ giấy.

Giọng anh nghẹn ngào: “Tôi tận mắt... tận mắt chứng kiến họ xảy ra chuyện ngay phía trước tôi”.

Sau đó anh cũng không còn nhớ bản thân mình đã run rẩy đi theo xe cấp cứu của mẹ và em mình về đến bệnh viện như thế nào nữa.

Một mình anh ngồi ở hành lang vắng tanh vắng ngắt bên ngoài phòng phẫu thuật, nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài, rồi lại nhìn bức tường trắng toát trong bệnh viện, trong lòng anh không hề có một chút hy vọng nào.

Không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu, có thể là một tiếng đồng hồ, cũng có thể là mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng, ánh đèn trong phòng phẫu thuật cũng tắt.

Cả người anh run rẩy đứng lên, bác sĩ nói với anh rằng: “Rất tiếc, vì lá lách bị vỡ, chảy quá nhiều máu, cộng thêm xương ngực bị gãy đã đâm vào tim, nên bà Từ Như Trân đã...”.

Mẹ anh đã qua đời.

Anh đã không còn kìm nén được nữa, nước mắt anh giàn giụa, nhưng vẫn cố hết sức chấn tĩnh lại tinh thần mình, hỏi bác sĩ: “VẬY, em gái cháu đâu? Em gái cháu thế nào rồi?”.

...

Trần Thước khóc. Anh nhắm mắt lại, lặng im ngồi đó, nhưng toàn thân

lại run rẩy, không cách nào bình tĩnh lại được.

Dư Đì ên Đì ên quay đầu nhìn sang, chỉ nhìn thấy những giọt lệ lăn dài từ khóe mắt đang nhắm chặt của anh. Giọt nước mắt nóng hằm hạp.

Đời người có quá nhiều thăng trầm, thế nhưng cô lại chưa từng biết đến đau khổ là như thế nào, cho dù là thất bại hay những khó khăn trắc trở thì cô cũng trải qua quá ít, quá ít mà thôi.

Cô là đứa trẻ lớn lên trong hũ mật, cho dù có không được bố mẹ chăm sóc một cách chu đáo, thế nhưng cuộc sống của cô cũng đủ hạnh phúc để tìm thấy niềm vui trong đó. Trừ việc phải học làm việc nhà từ nhỏ ra, thì cô chưa từng trải qua bất cứ nỗi chua xót nào. Thế nhưng khoảnh khắc này, trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh theo từng lời nói của anh. Nhìn người đàn ông bên cạnh không nói lời nào, chỉ biết rơi nước mắt, một cảm giác hoảng loạn và bất lực bỗng dâng lên trong cô, dường như máu chảy trên khắp cơ thể đang dồn về tấn công trái tim cô.

Anh không nên khóc. Anh không nên như thế này. Sao anh có thể đau lòng đến mức độ này kia chứ?

Từ trước đến nay, chỉ có cô là tủi thân, là được đáng thương trước mặt anh, chẳng phải anh luôn là người đầu đội trời chân đạp đất, không sợ bất cứ thứ gì hay sao? Đến viện trưởng anh còn dám mắng, cả y tá trưởng anh cũng dám chế giễu, anh nên mãi mãi là người lạc quan như thế, thậm chí nên là một người độc miệng thích châm chọc người khác.

Tâm trạng của Dư Đì ên Đì ên rồi bởi bởi nước mắt của anh.

Giọng cô khàn khàn, khó khăn mở lời: “Này, bác sĩ Trần, anh là đàn ông đấy, sao có thể khóc chứ?”.

Lần đầu tiên người đàn ông này không đáp lại lời cô. Nếu như bình thường, chắc chắn anh sẽ hung hăng đáp trả cô, sẽ xù lông lên, sẽ giậm chân, sẽ tấn công cô đến mức cô không nói được lời nào. Dáng vẻ thương tâm đến nhường này của anh khiến cô kích động mạnh. Đột nhiên cô rất muốn được ôm lấy anh, nói với anh tất cả đã qua rồi. Ông Trời ơi, thì ra anh lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như vậy, anh đã trải qua những

chuyện đáng sợ như thế...

Cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình phải mạnh mẽ lên, phải giống như một vầng mặt trời để an ủi anh, để đưa anh bước ra khỏi cảnh khổ đó. Cô nghĩ chắc như đinh đóng cột như vậy, khoảnh khắc dang tay ra muốn ôm lấy anh vào lòng, hai mắt cô đã ướt nhep. Cô đúng là chẳng có tíền đồ gì cả. Cô lại khóc cùng với anh. Dư Đì ên Đì ên khẽ nấc lên từng tiếng, sau đó vùi đầu vào lòng anh.

Cô trộm nghĩ, bình thường trông anh hoạt bát như vậy, tỏa sáng như vậy, rốt cuộc anh đã phải cố gắng thế nào mới có thể để bản thân giả như một người kiên cường dũng cảm như thế?

Một cảm giác chua xót và đau đớn cùng dâng lên trong lồng ngực cô, thế nhưng lúc này, một người đang bận đắm mình trong nỗi thương cảm là cô cũng không phân biệt được cảm xúc của chính mình nữa rồi, thì ra, cảm giác này chính là đau lòng.

Cô thích tuyết như vậy, ấy thế mà giờ khắc này lại quên mất việc ngắm nhìn những bông tuyết đang rơi đầy trước mắt, một điều rất hiếm thấy ở phương Nam này. Hai mươi lăm năm nay, tổng cộng cũng chỉ có ba lần. Giây phút này, trong mắt cô chỉ còn hình ảnh của một chàng trai đang đau khổ cùng cực và câu chuyện buồn mà anh đã từng trải qua.

...

Dư Đì ên Đì ên ôm lấy anh, khóc lóc còn buồn bã hơn cả anh.

...

Chỉ trong mấy phút trôi qua, Trần Thuốc đột nhiên dần bình tĩnh lại trong sự “an ủi” trước nay chưa từng có này.

Anh mở to mắt, nhìn cô gái đang khóc đến độ thở không ra hơi, bất chợt thất thần trong phút chốc.

Người đang buồn rõ ràng là anh mà. Sao cô lại khóc đến là thương tâm như thế?

Trong nỗi buồn, tự nhiên anh lại thấy dở khóc dở cười. Anh từ từ đưa tay ra, ôm cô vào lòng, khẽ khàng vỗ lưng cô, thấp giọng nói: “Ngoan,

đừng khóc nữa... đừng khóc nữa nhé!”.

Sự dịu dàng trước giờ chưa từng có.

Đột nhiên anh thấy mềm lòng, mỗi một nhịp đập trái tim đều đang nhắc nhở anh rằng, cô đang thật lòng quan tâm và lo lắng cho anh. Anh tháo chiếc khăn trên cổ mình xuống, rồi quấn từng vòng lên cổ cô.

Câu chuyện quá khứ khó mở lời ấy vì có chỗ để thổ lộ mà dường như đã rời khỏi cơ thể anh, sau đó lại bị trận tuyết hiem hoi chôn giấu đi. Và cuối cùng, trái tim trống rỗng của anh đột nhiên xuất hiện thêm một thứ gì đó.

Anh phân tích tỉ mỉ, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng đập thành thạch phát ra từ vòm ngực của mình. Cúi đầu xuống, anh nhìn mái đầu đã bị tuyết phủ trong lòng mình, mái tóc đen của cô mượt mà không gì có thể sánh nổi.

Đột nhiên anh rất muốn cúi đầu xuống chạm vào làn môi kia.

Cô gái này. Cô gái này bên ngoài có vẻ mạnh mẽ kiên cường, nhưng trong lòng lại vô cùng ngây thơ và yếu đuối.

Anh muốn hôn cô, muốn cảm ơn tấm lòng đẽ đẽ cảm của cô, cảm ơn sự an ủi không lời của cô.

Dư Đì ền Đì ền vùi đầu trong lòng Trần Thuộc, má dán chặt vào chiếc áo len mềm mại mà thơm ngát của anh. Cô khóc đến mức mắt đỏ cả lên, nước mắt thấm đầy áo anh. Cứ như vậy, Trần Thuộc từ từ, từ từ cúi đầu. Sau đó từ từ, từ từ siết chặt vòng tay đang ôm lấy cô.

Anh cách cô rất gần, gần đến mức có thể nghe rõ cả hơi thở của cô, có thể cảm nhận được mùi dầu gội đầu của cô đang thoang thoảng quanh đây. Chỉ cần gần thêm một chút nữa thôi là anh có thể đặt một nụ hôn lên trên mái tóc mềm mại của cô, giống như anh đang mong muốn. Thế nhưng giờ phút này, anh đột nhiên do dự, cũng trong khoảnh khắc “đột nhiên” ấy, cô gái trong lòng anh đã bất chợt ngẩng đầu lên, “Vây... Vây... Hi Hi, cô ấy...”.

...

Động tác của anh tức khắc ngừng lại trong không trung. Dư Đì ền Đì ền

hoàn toàn không biết khoảnh khắc này anh muốn làm gì, chỉ biết mở to đôi mắt nhòa lệ nhìn anh, hỏi anh Trần Hi thế nào rồi.

Trần Thuộc ngẩng đầu lên, từng chút một giữ khoảng cách với cô.

“Hi Hi...”

Anh còn chưa kịp nói hết câu, Dư Điền Điền như thể rất hối hận, nhanh chóng ngắt lời anh: “Không nói chuyện này nữa, chúng ta không nói chuyện này nữa!”.

Cô nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe, vô cùng hối hận. Sao cô lại có thể hỏi một câu hỏi ngu ngốc đến như vậy chứ? Đúng là không nên hỏi như vậy mà!

Thế nhưng Trần Thuộc lại đưa tay khẽ chạm vào bờ mi cô, dùng đầu ngón tay lau đi giọt nước mắt đang chực rơi xuống. Ngừng một lát, anh nói: “Dư Điền Điền, cô đừng suy nghĩ lung tung, Hi Hi không chết”.

Dư Điền Điền liền ngẩn ngơ mấy giây, sau đó đột nhiên như trút được gánh nặng trong lòng, giống như một trái tim đang lơ lửng trên không được tiếp đất một cách an toàn vậy.

Cô lau nước mắt, muốn cười với anh, thì lại nghe thấy anh nói tiếp: “Thế nhưng nó đã gặp vấn đề về thần kinh cột sống, không thể đứng được nữa, vì cột sống bị tổn thương nên đã ảnh hưởng đến hệ thần kinh vận động của cả cơ thể, cảm giác ở hai tay cũng không còn nhanh nhạy nữa”.

“...”

“Bởi vì tôi không kịp xông ra ngoài ngăn cản họ, bởi vì tôi đã chậm một bước, cho nên mẹ tôi đã qua đời, còn Hi Hi, cả đời này cũng không thể vẽ tranh được nữa.”

Dư Điền Điền không thốt ra được lời nào.

Cô nhớ đến câu chuyện anh đã kể với mình khi ở vườn treo ngày nào, trong câu chuyện ấy có một cô bé từ nhỏ đã có mơ ước được trở thành họa sĩ, ngày nào cũng đeo bảng vẽ sau lưng đến lớp học vẽ, bất kể gió mưa thế nào.

Cô đã từng hỏi anh sau này Trần Hi có trở thành họa sĩ không, anh

không hề trả lời, sau đó lòng hiếu kỳ của cô đã bị thu hút bởi những vấn đề khác.

Cho đến hôm nay, cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân vì sao anh không hề trả lời cô.

...

Vì có tuyết rơi, bầu trời trở nên u tối hơn. Từng cơn gió rét căm căm thổi tới, khiến những bông tuyết ẩm ướt mặc sức bay lượn trong không trung.

Trần Thuộc im lặng ng ẩi đó, khuôn mặt chẳng một biểu cảm, đôi mắt cũng chỉ một màu u tối, không hề xuất hiện chút tia sáng nào.

Dư Điền Điền cẩn thận đưa tay gạt đi bông tuyết dính trên bờ mi anh, sau đó nói với anh: “Bác sĩ Trần, tôi lạnh”.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, thấy cô lau nước mắt, nói với mình: “Bác sĩ Trần, có thể đưa tôi về nhà anh, pha cho tôi một cốc cà phê nóng hay cái gì đó được không? Tôi lạnh đến nỗi không chịu được nữa rồi”.

Anh không hiểu vì sao đột nhiên cô lại đổi chủ đề như vậy. Nhưng nhìn cái mũi và đôi tai đỏ lên vì lạnh của cô, trái tim anh đột nhiên cũng mềm đi mấy phần.

“Được.”

...

Khi bước chân vào cửa nhà Trần Thuộc, bất chợt một bóng đen chạy vụt từ trong phòng ra ngoài. Dư Điền Điền nhìn chú chó đang vẫy đuôi chạy lại đón chủ nhân phía trước, muốn chào nó một tiếng, nhưng lại không thể nhớ ra tên nó là gì.

Nó tên là gì ấy nhỉ?

Cô lờ mờ nhớ ra hình như con chó này tên là...

“Xin chào, Lạp Xưởng” - cô cúi người, muốn xoa đầu con chó Golden kia.

Con chó được cô gọi là “Lạp Xưởng” kia tỏ vẻ ghét bỏ tránh sang một bên, lùi về phía sau mấy bước, nhìn cô cảnh giác.

Trần Thuộc đứng đằng sau cô, sửa lại: “Không phải là Lạp Xưởng, mà là Xúc Xích”.

Dư Điền Điền có chút gượng gạo: “Chẳng phải Lạp Xưởng hay Xúc Xích thì cũng đều giống nhau sao?”.

“Ừm, cũng gần giống nhau” - Trần Thuộc lấy đôi dép lê đi trong nhà đưa cho cô - “Chỉ là một cái mang phong vị Trung Hoa, một cái mang phong cách quốc tế thôi”.

“Có nghĩa là đây là một chú chó quốc tế hóa ư?” - Dư Điền Điền cười khan mấy tiếng.

Cô mặc chiếc áo bông màu hồng, vì đứng trong tuyết quá lâu, nên bên ngoài cũng bị ướt một chút, mái tóc cũng ướt nhẹ mà dính bết vào mặt cô.

Trần Thuộc nhìn cô một lúc lâu, sau đó kéo cô đến bên phòng tắm: “Vào tắm nước nóng một lúc đi”.

Dư Điền Điền đi theo anh, vội vàng nói: “Không cần đâu, không cần đâu, làm phiền anh quá...”.

“Không phiền” - vì chuyện vừa xảy ra nên tâm tư anh dường như đang xuống dốc, cũng không nói gì nhiều - “Đừng để bị ốm”.

Anh mở vòi hoa sen lên giúp cô, rồi lại nhẫn nại đứng đợi nước chuyển sang chế độ nóng, đưa tay thử nhiệt độ nước vừa ấm, sau đó ngẩng lên xoắn lấy chiếc khăn mặt sạch sẽ trong tủ ra.

“Đưa áo khoác của cô cho tôi, tôi hong khô một chút.”

Cần chiếc áo bông Dư Điền Điền cởi ra, anh lại đưa tay chỉ về chỗ để đồ dùng tắm rửa: “Đầu gội đầu và sữa tắm đều ở đó, nếu độ ấm của nước không thích hợp thì cô có thể điểu chỉnh lại, mở sang bên trái là màu xanh, nước lạnh, mở sang bên phải màu đỏ, nước nóng”.

Dặn dò xong một lượt, anh mới đi ra ngoài, khi đi ra còn tiện thể đóng cửa lại giúp cô.

...

Cách một cánh cửa, Dư Điền Điền đứng nguyên tại đó một lúc lâu, mà không vội vàng đi tắm ngay.

Cô ôm chặt chiếc khăn mặt màu xanh da trời sạch sẽ vào lòng, chỉ cảm thấy bầu không khí ấm áp dường như cũng đang thấm dần vào huyết mạch cô. Dòng nước nóng xua đi cái giá lạnh, cũng xua đi mọi ấn tượng không tốt của cô về anh. Tính tình khó ưa của anh, sự độc mồm độc miệng của anh, lòng dạ hẹp hòi của anh, và cả cử chỉ bất lịch sự của anh nữa... Những thứ đó dường như đã trở thành câu chuyện từ xa xưa mất rồi, hôm nay cô hoàn toàn không còn nhớ nữa, cô chỉ còn nhớ về những điểm tốt của anh mà thôi. Ví dụ như anh luôn luôn dịu dàng mà chẳng hề lên tiếng, ví dụ như anh vô cùng tỉ mỉ mỗi khi chăm chú làm việc gì đó, và ví dụ như khi đau lòng hay mất phương hướng, nét cô đơn trong mắt anh có thể truyền sang cho người khác.

Dư Đì ề Đì ề nhắm mắt đứng dưới làn nước ấm, cảm thấy trong lòng mình không ngừng dâng lên cảm xúc mang tên ấm áp.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, đập vào mắt cô chính là cảnh Trần Thuộc đang ngồi trên ghế sofa hong khô áo khoác của cô bằng chiếc máy sấy tóc.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nói nhẹ nhàng: “Trên bàn có sữa nóng đó, nhưng bụng đang đói thì không được uống, nên tôi đã xuống lầu mua chiếc bánh ga tô. Cô ăn chút bánh ga tô rồi hãy uống sữa nhé”.

Dư Đì ề Đì ề quay đầu, nhìn sang bàn ăn bên cạnh, hơi nóng không ngừng tỏa ra từ chiếc cốc giữ nhiệt màu trắng.

“Một lúc nữa chiếc áo mới khô được, cô uống sữa trước đi. Bánh ga tô đừng ăn nhiều quá, nếu không là không ăn được cơm tối nữa đâu” - giọng anh bị tiếng ù ù của chiếc máy sấy tóc át đi ít nhiều, bởi vì nghe không rõ lắm nên lại càng thêm phần dịu dàng.

Dư Đì ề Đì ề đứng bất động, nhìn anh chằm chằm. Mái đầu anh cũng ướt, sau khi cởi áo khoác ra, anh chỉ mặc một chiếc áo len màu xám, không giống như chiếc áo blouse trắng toát lên vẻ giỏi giang ngày thường, giờ đây trông anh giống như một người đàn ông của gia đình. Bản thân còn không kịp lau khô tóc, vậy mà anh còn đi pha sữa nóng và hong khô áo cho

cô. Lòng ngực Dư Điền Điền có chút phập phồng. Cô cũng không biết bản thân mình làm sao nữa, vì đâu mà những hành động vô cùng nhỏ này lại có thể khiến cho cảm xúc của cô dao động lớn đến thế. Cô chỉ có thể bước vội đến bên bàn uống sữa, bánh ga tô dâu tây rất ngọt, sữa kh- iến cô rất ấm bụng, mỗi lần uống một ngụm, cô lại cảm thấy lòng ngực mình như tăng thêm nhiệt độ vậy.

Những việc chăm sóc người khác thế này anh rất thành thạo, anh làm thông dong mà chẳng cần nghĩ ngợi... Dư Điền Điền bỗng nghĩ đến Trần Hi, bất giác trong đầu lại suy nghĩ lung tung về cuộc sống của cặp anh em này khi họ ở chung. Chắc chắn anh là một người anh trai tốt.

...

Cô uống từng ngụm nhỏ cho tới khi hết cốc sữa, lúc quay đầu lại nhìn, Trần Thước vẫn ng ồi đó sây khô áo giúp cô.

Anh cúi đầu, khuôn mặt bị che đi trong lu ồng ánh sáng mờ ảo.

Bên ngoài, ánh tà dương dần tàn, những bông tuyết trắng toát tinh tế đang mặc sức bay nhảy khắp không trung.

Còn anh vẫn ng ồi ở đó, vô cùng dụi dàng. Đột nhiên cô lại muốn khóc.

Cũng có thể là bởi quá khứ buồn thương không muốn nhớ lại của người đàn ông kia, cũng có thể bởi trong quá trình trưởng thành của mình, cô chưa từng được chăm sóc chu đáo đến vậy, tự lập từ khi còn rất nhỏ đã khiến cô không hiểu thế nào gọi là được chăm sóc, cho đến hôm nay mới cảm nhận được. Trái tim cô đang không ngừng đập loạn.

Cuối cùng Trần Thước cũng sây khô áo, đặt sang một bên, đứng dậy nhìn cô: “Uống xong rồi à?”.

Cô gật đầu.

“Bữa tối muốn ăn gì?” - anh nhìn chiếc đ ồng hồ treo trên tường - “Đã năm giờ rồi đó”.

“Ăn... ăn ở đây ư?”

“Ừm, tôi nấu cơm” - anh lờn ít ý nhĩ ầu.

Dư Điền Điền không dám chọn món, bởi vì theo kinh nghiệm lần trước,

cô rất sợ tủ lạnh của Trần Thuộc lại trống rỗng, chỉ có thể làm mỳ trứng cho cô ăn.

Nhìn biểu cảm của cô, anh biết ngay là cô đang nghĩ gì, bèn mở tủ lạnh cho cô xem. Đây một tủ lạnh đều là thức ăn.

Cô nói thàn: “Sao đột nhiên hôm nay lại đầy thức ăn thế? Rõ ràng lần trước là tủ lạnh trống không mà”.

“Sợ có cô y tá tham ăn nào đó chạy đến nhà tôi đòi đồ ăn, còn chê món mỳ trứng của tôi không thịnh soạn” - Trần Thuộc bắt đầu lấy đồ ăn ra ngoài.

Khuôn mặt Dư Điền Điền đỏ bừng lên, trong lòng không khỏi cảm động.

Bị Trần Thuộc sắp xếp ngồi trên ghế sofa xem ti vi, Dư Điền Điền cứ dỏng tai lên lắng nghe động tĩnh bên trong nhà bếp.

Anh đang thái rau, tiếng thái rau trên thớt cứ cộp cộp vang lên không ngừng.

Anh nói: “Xúc Xích, đừng ở bên cạnh tao nữa, ra ngoài tiếp khách đi”.

Xúc Xích sủa: “Gâu gâu gâu”.

Anh bắt đầu xào rau, tiếng kim loại của nĩa và muôi va vào nhau vang lên lanh lảnh.

Anh nói: “Đồ chó thối tha, đừng có không có tiền đồ như thế, ra ngoài đi, ra ngoài chơi với cô ấy đi. Không phải là mày không quen cô ấy, lần trước người ta còn chia cho mày nửa quả trứng nữa đó”.

Xúc Xích vẫn cứ sủa: “Gâu gâu gâu”.

Một lúc sau, anh bưng đĩa thức ăn thứ nhất ra ngoài, đá một cái không mạnh không nhẹ vào mông Xúc Xích: “Mau, ra tiếp khách!”.

Xúc Xích cúi đầu xuống, rồi chạy tới bên cạnh Dư Điền Điền.

Dư Điền Điền cười, xoa đầu nó, nó quay đầu lại xem phản ứng của Trần Thuộc sau đó mặt ủ mày chau cọ cọ vào tay Dư Điền Điền, thể hiện đã chấp nhận thiện ý của cô.

...

Một người một chỗ ngồi xem tivi, chờ đợi tác phẩm được hoàn thành của vị đầu bếp bất đắc dĩ.

Bữa tối hôm nay vô cùng thịnh soạn, gồm có món ớt ngọt xào ngô, trứng chiên thịt băm và thịt bò xào ớt xanh.

Dư Điền Điền vừa ăn được miếng đầu tiên, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của Trần Thuộc.

Anh hỏi: “Thế nào? Mùi vị cũng không tồi chứ?”.

Dư Điền Điền nuốt thức ăn trong miệng xuống, vị cay còn lại nơi đầu lưỡi, sau đó một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng cô.

Cô gật đầu, nể mặt nói rất ngon.

Cô nhìn thấy Trần Thuộc nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời tựa như những vì sao.

Tivi trong phòng khách vẫn đang ồn ào các tin thời sự. Xúc Xích lại bắt đầu cuống quýt đi vòng vòng, nó không ngừng chạy quanh bàn ăn, vẫy vẫy đuôi.

Hai người không nói chuyện nhiều, chỉ yên lặng vùi đầu vào ăn, thỉnh thoảng mới nói đôi ba câu.

Bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết nhỏ bây giờ đã kèm theo mưa, tiếng mưa lộp độp đập vào mái hiên.

Tất cả mọi âm thanh tụ họp lại, bỗng nhiên mang hơi thở của một gia đình.

Trần Thuộc từ từ ngẩng đầu lên nhìn Dư Điền Điền đang ăn vô cùng chăm chú, bất chợt một cảm giác kỳ lạ thành hình trong lòng anh.

... Nếu như...

Nếu như sau này ngày nào anh cũng được như thế này thì tốt biết bao. Không phải một mình sống trong căn nhà vắng vẻ buồn tênh. Không phải một mình ăn bữa cơm lạnh lẽo cô đơn. Không phải một mình lẩm bẫm chuyện trò cùng một con chó.

Anh ăn chỗ cơm trong bát, cảm thấy khi hai người ngồi ăn cùng nhau, tất cả đồ ăn trên bàn như thể đã trở thành cao lương mỹ vị vậy.

Ăn cơm xong, Dư Điên Điên tranh đi rửa bát, anh dựa người bên cửa nhà bếp nhìn cô, nhìn động tác thuần thực của cô, nhìn khuôn mặt nghiêng vô cùng quen thuộc của cô.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào anh đột nhiên hỏi một câu: “Dư Điên Điên, tôi đã nói với cô là thực ra trông cô rất đáng yêu chưa?”.

Tay Dư Điên Điên khẽ run, thiếu chút nữa là vứt luôn cả cái bát đi.

Cô quay đầu lại, vô cùng nghi ngờ nhìn anh: “Câu sau anh định châm chọc tôi như thế nào?”.

Trần Thước nói: “Chỉ có câu này thôi, nói xong rồi, không có câu tiếp theo”.

Anh nhìn cô với ánh mắt vô cùng chân thật, sau đó cong khóe miệng nở nụ cười.

“Lần đầu gặp cô tôi không thấy gì cả, tôi còn cho rằng nếu vứt cô vào đám đông thì sẽ không tìm thấy cô nữa, thế nhưng nhìn lâu tôi lại thấy càng ngày càng thuận mắt đó.”

Chỉ sợ cứ tiếp tục như thế này, một ngày nào đó nếu cô lẫn vào trong đám đông, anh sẽ không tìm được mà kéo cô ra ngoài mất thôi.

Tại sao? Bởi vì nhìn cô thấy thoải mái, thấy an lòng. Bởi vì khi không nhìn thấy cô, trong lòng anh sẽ thấy trống rỗng.

Cả thế giới này chỉ còn lại mình em

Này hôm sau trở lại bệnh viện, Trần Thước nhận được nhiệm vụ đi công tác ở Thượng Hải. Vốn chuyến đi công tác chỉ cần ba ngày là đủ, nhưng khi xin nghỉ phép anh đã xin nghỉ liền một hơi bảy ngày.

Viện trưởng ngẫm sau bàn làm việc, chớp chớp mắt: “Cậu xin nghỉ phép cũng ngang ngược quá đấy, cho tôi một lý do để đồng ý cho cậu nghỉ đi”.

Trần Thước khuôn mặt chần thành ngẫm đối diện với viện trưởng.

“Cháu cũng gần tròn ba mươi tuổi rồi, ngần này tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, nghe nói con gái Thượng Hải vừa xinh xắn lại vừa giỏi giang, nhân cơ hội này cháu phải đưa một cô về mới được.”

“...”

“Thôi được, phong cảnh ở Thượng Hải rất đẹp, cháu muốn ở đó thêm mấy ngày, xem như là đi du lịch một chuyến.”

Viện trưởng hí mắt lại: “Cậu cảm thấy với cái lý do này có vị lãnh đạo nào đồng ý cho cậu nghỉ không?”.

“Lãnh đạo có đầu óc ạ.”

“Thật ngại quá, tôi không có đầu óc, tôi không đồng ý cho cậu nghỉ đợt này.”

Huyền thuyên một hồi lâu cuối cùng Trần Thước mới thu lại nụ cười, từ từ nói một câu: “Sau khi dự cuộc họp ở Thượng Hải xong, cháu muốn bay sang Mỹ”.

“Bay sang Mỹ...”

Viện trưởng đang định hỏi bay sang Mỹ làm gì, nhưng nói được một nửa ông bỗng dừng lại. Nét mặt ông đột nhiên gượng gạo, ánh mắt u ám. Một lúc lâu sau, ông lắc đầu: “Đơn xin nghỉ phép đâu?”. Trần Thước đưa giấy xin nghỉ phép cho ông. Ông lấy bút ký tên mình, khi Trần Thước bước ra cửa, ông liền khẽ khàng bảo: “Gửi lời hỏi thăm của ta đến Hi Hi”.

Trần Thước dừng chân một lúc, không quay đầu lại, cũng chẳng hề lên tiếng, nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng.

Viện trưởng tháo kính xuống, chầm chậm bước đến bên cửa sổ. Ông đứng từ tầng mười hai nhìn xuống, mấy phút sau, ông trông thấy dáng hình chàng thanh niên vừa bước ra khỏi phòng mình.

Trần Thước dáng hình cao lớn, trẻ trung trai tráng, mang vẻ đẹp thanh tú giống hệt mẹ mình.

Cứ mãi ngắm nhìn một lúc, tâm tư tình cảm của viện trưởng đã bay đến một nơi xa, xa lắm.

...

Ông vốn là chiến hữu của ông nội Trần Thước, quan hệ giữa hai gia đình vô cùng tốt đẹp, hồi đó, cái ngày Trần Thước cất tiếng khóc chào đời, ông cũng có mặt ở bệnh viện để chào đón anh. Người chiến hữu của ông mất từ rất sớm, ngày ông nội mất, Trần Thước mới được có hai tuổi, chưa thể nhận thức được mọi chuyện. Đứa trẻ đáng thương từ nhỏ đã chẳng có ông bà nội, ông bèn chủ động gánh vác trọng trách của một người ông nội, hầu như tuần nào ông cũng đến thăm anh.

Sau đó gia đình Trần Thước xảy ra chuyện, chỉ qua một đêm mà đã gặp biến cố lớn như vậy, mẹ anh không còn nữa, em gái đã trở thành người tàn tật, người duy nhất có thể trụ chống gia đình này là bố anh thì giờ đây đã trở thành kẻ thù không đội trời chung với anh. Suy đi tính lại, cuối cùng viện trưởng quyết định đón cậu bé Trần Thước mới mười bảy tuổi về nhà mình.

Năm anh học lớp mười hai, tất cả mọi thứ đều do viện trưởng cùng vợ của ông lo liệu, từ việc lo cho cái ăn cái mặc của anh đến vấn đề đi ền vào nguyện vọng thi đại học vào trường nào, thậm chí ngay đến chuyên ngành học của anh cũng do ông đích thân chọn lựa.

Cậu bé vốn hoạt bát đáng yêu ngày xưa bỗng chốc trở nên trầm mặc cả một thời thanh xuân, sau đó thì có thay đổi, anh trở nên sắc bén hơn, mình mang toàn gai nhọn, chỉ hận không thể xù đám gai nhọn của mình lên để dè

phòng mọi sự tổn thương do thế giới bên ngoài mang lại. Còn Trần Hi được đưa sang Mỹ để tiến hành trị liệu hồi phục lại sức khỏe, thực ra trị liệu ở trong nước cũng không phải là không tốt, nhưng đưa Trần Hi sang Mỹ còn có nguyên nhân khác nữa. Trần Hi không muốn sống trong sự thương hại của người khác, nhất là ánh mắt thương xót ấy lại đến từ những người bạn cũ của cô ấy.

Một gia đình vốn đang yên ổn bỗng chốc trở thành như vậy...

Viện trưởng thu lại tầm nhìn, đưa tay lau mắt.

...

Buổi tối trước ngày Trần Thước đi công tác, anh đã gọi điện thoại cho Dư Diên Diên: “Ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi.”

“Ăn cái gì vậy?”

“?”- mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng Dư Diên Diên vẫn trả lời - “Ăn trứng tráng với cà chua, chân gà rán và khoai tây nghiền nữa”.

“Ừm”, Trần Thước lại hỏi: “Ăn đã no chưa?”.

...

Đây là cái gì với cái gì vậy?

Lần đầu tiên bác sĩ Trần lại biết đến phép lịch sự, Dư Diên Diên cảm thấy đúng là mặt trời mọc đằng Tây rồi.

Cô nghĩ gì liền nói ngay cái đó: “Anh có lời mở đầu nghiêm chỉnh như vậy, thật sự tôi cảm thấy được đối xử tốt mà lo sợ đấy”.

“Ồ, không cần phải cảm thấy như thế, tôi chỉ muốn nói, nếu đã ăn no rồi thì ra ngoài tiêu hóa thức ăn một chút đi.”

“Trời lạnh lắm, không muốn ra ngoài.”

Ở đầu bên kia Trần Thước nghiêm túc cất cao giọng: “Dư Diên Diên, cô có phải là con gái nữa không vậy? Trứng tráng cà chua, chân gà nướng lại còn khoai tây nghiền nữa, bữa tối ăn nhiều như vậy mà còn không ra ngoài cho tiêu hóa thức ăn một chút, cô muốn béo đến chết hay sao? Cô không biết hôm nay cô ăn bao nhiêu lượng calo hay sao? Cô đã từng này

tuổi rồi mà vẫn chưa có người yêu, cô không động não một chút, xem xét lại một chút đó là do đâu à?”.

Đứng trước những lời tràng giang đại hải như vậy, Dư Diên Diên cầm điện thoại không nói được lời nào, cô thấy ngạc nhiên.

Trần Thước nói lưu loát: “Được rồi, tôi đang đứng dưới nhà cô, vì vấn đề chung thân đại sự của cô, vì để cô có thân hình thon thả mau chóng lấy được chồng, tôi sẽ quên bản thân mình, đi dạo cùng cô”.

“...”

Cho nên mới nói mở màn hoành tráng như vậy, hóa ra là mượn có ăn cơm xong thì phải đi dạo để tiêu hóa thức ăn này để bắt cô xuống dưới.

Đúng là xảo trá, xảo trá, quá xảo trá.

Dư Diên Diên lắc đầu... sau đó vui vẻ chạy xuống lầu. Lục Tuệ Mẫn ngó đầu qua: “Này, cậu đi đâu thế?”.

Cô đứng ở cửa giả vờ như đang nổi trận lôi đình, nói: “Bác sĩ Trần đang ở bên dưới đợi tớ, nói là cảm thấy ngứa mồm ngứa miệng, muốn cãi nhau”.

Sau đó cô chạy vụt đi như một làn khói, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, để lại một mình Lục Tuệ Mẫn đứng đó bĩu môi: “Nói dối cũng không biết đường tìm lấy một cái có thành ý”.

Cứ làm như người khác không nhận ra bác sĩ Trần và cô có gì mờ ám không bằng?

Xí, cả cái tầng hai và cái tầng bốn đều đang bàn tán xôn xao về gian tình giữa hai người lúc ăn cơm ở căng tin kia kìa, hai người đương sự này còn cứ giả vờ giả vịt nữa.

...

Trần Thước phải đi công tác một tuần liền, Xúc Xích không có ai chăm sóc, đương nhiên anh sẽ nghĩ ngay tới Dư Diên Diên.

Thế là khi Dư Diên Diên khoác chiếc áo lông dày xuống lầu thì nhìn thấy một người một chó che ô đứng dưới bóng cây đợi cô.

Sau khi nói cho cô nghe việc mình phải đi công tác, anh liền hỏi Dư

Điền Điền có đờng ý đến nhà anh cho Xúc Xích ăn mỗi khi tan ca hay không? Dư Điền Điền còn chưa kịp trả lời, anh đã nói tiếp, “Dù sao thì tôi cũng chỉ có một mình cô là có thể gửi được Xúc Xích thôi, nếu cô mà không nhận lời, cả một tu ần li ền không được ăn cơm, cùng lắm thì nó chết đói ở nhà thôi.

“...”

Dư Điền Điền cúi đầu nhìn, Xúc Xích đang yên lặng ng ồi bên chân Trần Thước, mở to đôi mắt long lanh nhìn cô.

Cô cúi người xuống, xoa đầu nó: “Nhưng mà tôi nhớ là hình như nó không thích tôi lắm thì phải... Xúc Xích, mày nói xem có phải như thế không?”.

Xúc Xích không thích người xa lạ xoa đầu mình, đang định sửa gâu gâu r ồi lùi về phía sau mấy bước, thì bỗng nhiên bị ai đó đá vào mông một cái, nó lập tức ng ồi yên tại chỗ, không dám nhúc nhích gì.

Nó ra vẻ đáng thương ng ẩng đầu lên, nhìn thấy chủ nhân đang nhìn mình với khuôn mặt cảnh cáo, nếu như nó không nghe lời thì sẽ bị đá cho một cái nữa. Có một ông chủ tùy hứng như thế, Xúc Xích cũng đành chịu, nó miễn cưỡng ng ồi im, để mặc cho Dư Điền Điền xoa đầu mình. Thế là Trần Thước li ền nhếch mắt lên, nói lời không thật lòng: “Cô xem, nó rất thích cô đó”.

Dư Điền Điền cười ha ha, chỉ còn biết lờm Trần Thước một cái.

...

Hai người dắt theo Xúc Xích đi dạo một vòng quanh công viên gần đó, vì tuyết rơi khá dày nên Trần Thước mở ô che lên trên đầu cô.

Dư Điền Điền hỏi: “Anh đi công tác bao lâu?”.

“Một tu ần.”

“Lâu như vậy sao?”

“Sao thế, cô sợ cô nhớ tôi quá à?”

“Biển đi. Tôi còn mong cả đời này anh không quay lại nữa kìa” - Dư Điền Điền hung dữ với anh.

Anh thì thẩn một câu: “Thật là không có lương tâm”. Quay sang nhìn Xúc Xích dưới chân mình, anh lại lẩm bầm mấy câu: “Cô cho rằng ai muốn quay về nhìn mặt cô chứ? Tôi chỉ đang lo tôi mà lâu quá không về cô lại làm chết mất chó của tôi ý”.

“Vậy thì vì con chó của anh, phiền anh mau mau quay về một chút” - Dư Diên Diên đáp lại không chút khách khí - “Chó kiêu ngạo hết như chủ nhân, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy đủ lắm rồi”.

Xúc Xích quay đầu sủa lớn mấy tiếng gâu gâu gâu.

Trần Thước lập tức tiếp lời: “Đúng, không sai, tao cũng thấy người con gái này thật là khiến người ta ghét”.

Dư Diên Diên muốn sầm mặt mắng anh, thế nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc nói chuyện với Xúc Xích của anh, lại không nhịn được cười.

Tán ô trên đầu rõ ràng đang chệch về phía cô, bờ vai trái của anh đã đọng đầy những bông hoa tuyết, thế nhưng đầu cô thì vẫn được chiếc ô che cho an toàn, tạo thành một bầu trời đêm bình thản và khô ráo. Tuyết xen lẫn với mưa, bầu trời vừa ướt át lại vừa rét căm căm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn chiếc ô đen của anh, dưới ánh đèn đường mờ ảo, những giọt nước mưa rơi trên mặt ô phát ra thứ ánh sáng nhè nhẹ, tựa như muôn ngàn vì sao trên bầu trời, nhỏ xinh và lấp lánh. Cô không kìm được thốt lên một tiếng: “Ôi đẹp quá!”.

Trần Thước cũng ngẩng đầu, nhìn thấy cảnh đó liền ngơ ngẩn một hồi. Chiếc ô này anh đã dùng nhiều năm rồi nhưng chưa lần nào anh ngẩng đầu lên quan sát, cho nên anh cũng không hề phát hiện ra thì ra dưới cái ướt át của cơn mưa giăng mắc, trên đầu mình lại xuất hiện một bầu trời sao như thế.

Anh hơi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, cô vẫn đang ngẩng đầu nhìn, khóe môi nở nụ cười thoải mái, như một cô bé không biết đến lo âu muộn phiền vậy. Lần này anh thực sự cảm thấy trong mắt mình có vì sao lấp lánh.

Tuyết bay lả tả trên mặt hồ trong công viên, xung quanh không một

tiếng động, người qua kẻ lại vô cùng ít, ít đến đáng thương.

Anh nhìn nụ cười của Dư Điên Điên, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào anh bước lại gần cô, đúng lúc này Dư Điên Điên đột nhiên quay đầu sang hỏi anh: “Đúng rồi, Xúc Xích ăn gì thế”. Động tác của cô quá đột ngột, khiến cho những sợi tóc nhỏ bé lướt qua má, qua bờ môi anh.

Ngựa ngựa.

Anh vô thức cách xa cô một chút, trả lời: “Gan... Cơm trộn gan heo”.

Dư Điên Điên ò lên một tiếng, rồi lại quay mặt đi ngắm nhìn cảnh tuyết rơi trên mặt hồ. Cô nói: “Thật đẹp, bao nhiêu năm rồi mới lại thấy một trận tuyết rơi dày như thế này”. Giọng nói của cô mang theo niềm vui khôn xiết, nhẹ nhàng và xúc động lòng người.

Buổi tối yên tĩnh, tuyết nhẹ nhàng bay, chú chó nằm dưới chân lười nhác, mùi dầu gội đầu như có như không vấn vương quanh mũi anh.

Trong mắt anh lúc này chỉ có một người. Một người đang quấn thân mình mập như cái bánh bao, thân hình nhỏ nhắn của cô đã hoàn toàn chìm trong lớp áo bông dày cộp rồi.

Trần Thước thì thầm: “Đúng vậy, thật là đẹp”.

Chỉ cần được ở cùng cô thì như thể mọi phiền não trên thế giới này đều tiêu tan hết.

Thật tốt!

...

Anh đưa Dư Điên Điên về nhà, cô đứng trước cửa đơn nguyên quay người lại vẫy tay với anh: “Bác sĩ Trần, tạm biệt”.

“Tạm biệt cái gì chứ. Cô thậm chí còn chưa cần chìa khóa nhà tôi mà, cô định ngày mai sẽ trèo qua cửa sổ để vào nhà cho chó ăn đấy hả?” - Trần Thước lờm cô, lấy từ trong túi ra hai chiếc chìa khóa sáng loáng - “Mật mã ở dưới lầu là 012345, hai chiếc chìa khóa này một cái là chìa khóa dự phòng, tránh việc cô vút lung tung rồi lại bỏ đói Xúc Xích nhà tôi”.

Anh căn dặn cô đủ thứ, từ việc chăm sóc Xúc Xích thế nào cho đến việc khi nào rời đi thì nhớ phải bật đèn ngủ trên tường, nếu không Xúc Xích sẽ

cảm thấy sợ, thậm chí cả việc miếng gan heo trộn vào cơm cho Xúc Xích không được to quá, nếu không Xúc Xích sẽ không tiêu hóa được.

Nói đông nói dài một lúc, cuối cùng anh cũng dừng lại: “Được rồi, tôi về đây”.

Anh đã có chút không nở rời xa.

Thế nhưng những gì cần nói, những gì có thể nói anh đâu đã nói hết cả rồi.

Dư Diên Diên đứng trên bậc tam cấp, nhìn anh chớp chớp mắt: “Được, tôi nhớ hết rồi”.

Anh khẽ động, quay người đi một cách không cam tâm: “Ừ, vậy... vậy tôi về đây”.

Lẻ loi dắt Xúc Xích đi chưa được mấy bước, đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên giọng nói của người con gái ấy: “Bác sĩ Trần”.

“Hả?” - anh nhanh chóng quay lại, mắt sáng ngời.

Dư Diên Diên đứng đó, đôi mắt cong cong cười với anh: “Thuận buồm xuôi gió, công tác thuận lợi nhé! Khi nào anh về tôi sẽ mời anh đi ăn chân gà nướng tấm chanh”.

Trần Thước lập tức vui hẳn lên, nhưng ngoài miệng vẫn nói năng hùng hồn: “Chân gà, ngày nào cũng là chân gà, tôi nói này, cô có thể có chút chí khí không, mời tôi ăn món gì đắt hơn một chút được không?”.

Thế nhưng cô gái ấy vẫn tràn ngập nét cười đứng ở đó, chúc anh thuận buồm xuôi gió...

Trần Thước không kịp được nở nụ cười, khi quay người bước đi, chân anh cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Bởi vì lần này rõ ràng là anh đang bay về nhà.

...

Ngày Trần Thước đi công tác, ăn cơm tối xong, Dư Diên Diên liền cầm chìa khóa “đột nhập vào nhà anh”. Cô mặc quần áo như một chiếc bánh chưng, đội gió táp lạnh cảm đến cho chó ả. Chỉ đáng tiếc Xúc Xích đứng ở phòng khách nhìn cô vô cùng cảnh giác, mắt to trừng mắt nhỏ, nhất

quyết không chịu ăn cơm trộn gan heo cô làm.

Dư Diên Diên kiên nhẫn đến dỗ dành nó: “Xúc Xích, ngoan, mau đến ăn cơm đi, không sẽ nguội mất đó”.

Xúc Xích không hề cử động.

“Mau nhìn xem này, cơm trộn gan heo thơm phức đây này.”

Xúc Xích vẫn không hề cử động.

“Anh trai, anh trai, anh nhìn một cái có được không? Ở đây, tao ở đây này” - Dư Diên Diên khoa tay múa chân, nghi ngờ là nó đang sợ.

Ánh mắt long lanh của Xúc Xích nhìn qua nhìn lại cánh tay hua hua của cô, sau đó lại lặng lẽ co người lại. Chủ nhân không có nhà. Tâm tư của Xúc Xích cũng rất t ẫ t ệ.

Dư Diên Diên quỳ một lúc cũng thấm mệt, cô không muốn quỳ nữa, đặt bát cơm xuống dưới đất, thở hển hển quay người rời đi. Chưa đi được mấy bước, cô bỗng nghe thấy tiếng động sau lưng mình, bèn quay lại nhìn, Xúc Xích đã bắt đầu ăn cơm. Con chó thối tha này, bảo nó ăn thì nó không ăn, vừa đi khỏi thì nó liền lập tức tới ăn.

Dư Diên Diên quay lại, không cẩn thận khiến Xúc Xích lùi về phía sau, rồi nó chui tọt xuống gầm bàn, chỉ để lộ đôi mắt đen sáng ngời nhìn cô chằm chằm. Cô lờm nó, chỉ đành đứng từ phía xa, nhìn con chó làm bộ làm tịch khuôn mặt ngai ngùng từ từ bò ra ăn cơm.

...

H ồi nhỏ cô có nghe người ta nói người sống chung với người dưới một mái hiên, lâu dần sẽ trở nên giống nhau. Không ngờ người sống chung với chó thì cũng như vậy. Nhìn dáng vẻ gượng gạo của Xúc Xích, cô không nhận được thở dài một tiếng, cũng không biết là tại Trần Thước truyên sang cho nó hay bởi nó lây sang cho Trần Thước.

Ăn cơm xong thì phải đi dạo, cô mặc lại áo khoác, đội mũ quàng khăn cẩn thận, rồi kéo Xúc Xích ra ngoài. Lần ra ngoài này chẳng ra sao cả, cơ bản không phải là cô dắt chó đi dạo, mà là Xúc Xích kéo cô chạy như bay trên đường.

Golden là loài chó to, còn Dư Điên Điên lại là cô gái nhỏ bé, thế là cả tiểu khu được chứng kiến cảnh một người một chó chạy điên cuồng trên đường.

Dư Điên Điên không ngừng gào thét: “Dừng lại, mau dừng lại cho tao!”.

Xúc Xích thở hổn hển, chạy vội vàng vàng, giống như một con ngựa hoang được tháo dây cương... À không, giống như một con chó hoang bị tuột dây xích vậy.

Đi dạo xong, quay trở về nhà của Trần Thuộc, tinh thần của Xúc Xích phấn chấn hơn hẳn, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào cửa, Dư Điên Điên... Dư Điên Điên yếu ớt vịn tường lần bước vào nhà.

Hầu hạ ông chó này thì tầm còn là một nhiệm vụ gian khó hơn.

Xả nước tắm xong, Dư Điên Điên còn đích thân thử độ ấm của nước trong bồn tắm của chó, sau khi cảm thấy nước đủ ấm mới vẫy Xúc Xích vào bồn. Xúc Xích sống chết cũng không muốn vào. Dư Điên Điên kéo nó, đẩy nó, thậm chí còn ngẩng cả lên người nó mà đẩy nó vào trong, cuối cùng Xúc Xích cũng phải thỏa hiệp. Sau đó Dư Điên Điên dần dần ý thức được rằng, ngài Golden này hình như sợ nước. Nhìn nó kìa, đứng trong cái bồn tắm to như thế không hề cử động, cả người cứng đờ. Cô vừa cười vừa chà xà bông tắm cho nó, bọt xà phòng trong bồn mỗi lúc một nhiều, cô bất giác cất giọng hát vang. Xúc Xích ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt toát lên vẻ tìm kiếm xen lẫn với sự hiếu kỳ. Cô vừa gãi ngứa vừa xoa lông cho Xúc Xích. Dần dần, Xúc Xích cũng thả lỏng hơn. Dư Điên Điên mím môi cười, phát hiện ra hình như Golden mang vẻ mặt tươi cười bẽn lẽn, khi nó dịu dàng nhìn cô, ánh mắt đong đầy tình cảm và lưu luyến.

Trái tim cô cũng yên bình được một lúc, cô kéo Xúc Xích ra khỏi bồn nước, nói: “Xong rồi, đứng im đừng cử động nhé, tao giúp mày...”.

“Lau khô người” - ba từ ấy còn chưa kịp thốt ra ngoài, Xúc Xích đã bắt đầu hóa thân thành máy sấy chó tự động. Nó lắc mạnh thân mình một lúc, những bọt nước liền lập tức văng ra khắp nơi. Còn Dư Điên Điên đang đứng trước mặt nó... chiếc áo len đã ướt hết cả. Xúc Xích mở to đôi mắt

vô tội nhìn cô, còn cọ cọ vào đùi cô, Dư Điên Điên bèn đưa một ngón tay đây đây nó ra xa, mặt không biểu cảm, nói: “Mày cố tình có phải không?”.

Trời lạnh như thế này, áo len của cô lại ướt hết rồi. Cô thở dài một tiếng, cam chịu đứng dậy, đi đến phòng ngủ của Trần Thước tìm chiếc áo sạch sẽ nào đó mặc tạm. Cùng lúc đó, Trần Thước đã đến Thượng Hải, vào nhận khách sạn, tắm nước nóng xong xuôi, rảnh rỗi không có việc gì làm bèn bắt đầu suy nghĩ đoán già đoán non: Giờ này Dư Điên Điên đang làm gì nhỉ?

Anh cần điện thoại đi đi lại lại, muốn gọi điện thoại cho cô nhưng lại không biết gọi rồi thì sẽ nói những gì. Việc này không dễ giải quyết cho lắm.

Gọi cho cô ấy rồi nói chuyện gì đây? Bạn nói xem, Trần Thước vừa mới đến Thượng Hải đã vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho Dư Điên Điên, cô sẽ nghĩ thế nào đây? Nói anh gọi điện để báo đã đến nơi an toàn? Nực cười, cô là gì của anh chứ? Việc gì anh phải báo đã an toàn đến nơi với cô chứ? Không được, cuộc điện thoại này không thể gọi được. Thế nhưng nếu như không gọi, anh thấy trong lòng mình thật ngứa ngáy.

Trần Thước nằm trên ghế sofa thở dài, sau đó đột nhiên nhớ đến Xúc Xích, nhất thời ngẩng bật dậy như con cá chép. Ha ha ha ha, đúng là trời giúp ta! Anh háng háng giọng, cuối cùng cũng bấm số điện thoại của Dư Điên Điên.

Ở đầu bên kia, Dư Điên Điên đang lạnh cóng người, vừa hắt hơi vừa nhận điện thoại: “A lô?”.

Vừa mở miệng, Trần Thước đã nói: “Dư Điên Điên, cô không làm chết chó nhà tôi đấy chứ?”.

Dư Điên Điên im lặng một lúc, híp mắt nói: “Không, tôi không làm Xúc Xích nhà anh chết đâu, mà là Xúc Xích nhà anh khiến tôi sắp chết rồi đây”.

Cô bắt đầu nói liền một mạch, lên án về tính tùy hứng của chú chó Golden này, từ việc nó không chịu ăn cơm cho đến việc nó kéo cô chạy khắp tiểu khu, cuối cùng là tắm xong còn làm cô ướt hết từ trên xuống

dưới.

Trần Thước ở đầu bên kia điện thoại cười ha ha.

Mới đến thành phố lạ, về đến khách sạn là anh đã mệt lắm rồi, tắm xong nếu không phải ngủ mà gọi điện cho cô thì anh đã vùi đầu vào gối ngủ từ lâu rồi. Thế nhưng khoảnh khắc này anh bỗng thấy rất vui vì mình đã gọi cuộc điện thoại này.

Giọng nói của Dư Điền Điền rất dễ nghe, giống như một ly trà sữa, không nhạt quá cũng không ngọt quá, vị vô cùng vừa miệng, mùa đông lạnh giá nghe thấy tiếng cô bên tai, cũng giống như có một thứ chất lỏng ấm đang chảy trong cơ thể vậy.

Anh chỉnh lại tư thế, dựa lưng vào ghế sofa. Sau đó anh cười, nói khẽ: “Vậy bây giờ cô đang làm gì đó?”.

Dư Điền Điền trả lời không mấy vui vẻ: “Đang tìm cái áo sạch trong tủ quần áo của anh, ít nhất thì cũng phải có cái áo len chứ, nếu không ra ngoài, chắc chắn tôi sẽ bị chết cứng”.

Trần Thước bắt đầu chỉ huy: “Ở bên trái của tủ quần áo, trong ngăn kéo thứ hai tính từ trên xuống dưới, ở đó chính là... À không phải, áo len của cô bị ướt thì chắc chắn áo bên trong cũng sẽ bị ướt, cô thay luôn đi... Áo ôm sát người của tôi để trong ngăn kéo thứ hai, cô mở ra...”.

Anh còn chưa nói dứt lời, ở đầu bên kia Dư Điền Điền bắt đầu cười không sao ngừng lại được.

Anh ngập ngừng một lúc: “Cô cười cái gì vậy?”.

Dư Điền Điền lấy từ trong ngăn kéo đầu tiên ra một chiếc quần lót màu đỏ chót, vừa cười vừa thở hổn hển: “Ha ha ha ha... Bác... bác sĩ Trần... anh mặc quần... mặc quần màu đỏ à...”.

Khuôn mặt Trần Thước bất chợt đỏ bừng lên, cao giọng nói: “Đó là vì ngày trước ông mua cho tôi, tôi chưa mặc lần nào cả!”.

Dư Điền Điền vẫn không ngừng cười: “Chưa... chưa mặc lần nào? Anh lừa ai thế? Nhãn mác cũng không còn, vừa nhìn là biết đã mặc rồi... ha ha ha ha...”.

“Dư Điền Điền” - Trần Thuộc nghiêng rặng nghiêng lợi thốt ra từng từ - “Năm tuổi phải mặc đồ lót màu đỏ, cái này mà cô cũng không biết sao? Là một thanh niên Trung Quốc, cô còn không có cả cái mê tín cơ bản này sao? Cứ cho là cô không có đi, vậy thì chiều theo sự mê tín của người lớn một chút cũng có sao đâu? Thế nào gọi là hiếu thuận, cô không hiểu hay sao?”.

Dư Điền Điền lại càng cười dữ dội hơn, không sao ngừng lại được.

Cuối cùng Trần Thuộc âm trầm nói một câu: “Đặt quần của tôi xuống, tay của cô vừa chạm vào Xúc Xích đây, chưa biết chừng đã nhiễm vi rút gì đó đâu”.

Dư Điền Điền nói: “Tôi chạm vào quần của anh, chứ không phải chạm vào anh, cứ cho là có vi rút thì cũng không truyền sang người anh được”.

Trần Thuộc im lặng một lúc, rồi mới hỏi một câu: “Nghe ngữ điệu này, sao nhỉ, cô cảm thấy rất tiếc nuối khi không được chạm vào tôi?”.

Xí! Dư Điền Điền thật muốn nhổ bãi nước miếng vào mặt anh.

Cô chẳng buồn để ý đến anh chàng không biết xấu hổ đang nói lung tung ở đầu bên kia điện thoại nữa, bèn ném điện thoại lên giường, bắt đầu thay áo.

Đây là chiếc áo dệt kim của Trần Thuộc, chất liệu vô cùng dễ dãi, khi chiếc áo lướt qua khuôn mặt cô, cô còn ngửi thấy cả hương thơm nhẹ thoảng qua nữa.

Điện thoại bị vứt lên đầu giường, khi cô đi đến nhật lên, vô tình cô đã nhìn thấy một khung ảnh đặt trên giá đầu giường, cô bèn khựng lại trong giây lát. Không vội đi lấy điện thoại nữa, cô chậm rãi ngó bên giường, cần khung ảnh ấy lên. Trong bức ảnh là hai đứa bé, đứa lớn hơn chính là Trần Thuộc khoảng chừng hơn mười tuổi, nụ cười ngây thơ trên mặt, còn người kia... Người kia chính là Trần Hi r ồi.

Dư Điền Điền chưa từng được gặp Trần Hi, nhưng nhìn hai khuôn mặt trong ảnh giống nhau như đúc, cô có thể đoán ra người này chính là em gái Trần Thuộc. Nhìn chăm chăm vào bức ảnh hồi lâu, cô vô thức thở dài một tiếng. Cô bé này trông thật xinh đẹp, đôi mắt to đen láy toát lên vẻ lạnh lợi,

khi cười để lộ hai cái lúm nhỏ nơi khóe môi. Trong bức ảnh, Trần Hi ôm chặt cánh tay anh trai mình, cười thỏa mãn như một cô hờ ly, còn Trần Thước cũng để kệ cho em gái mình dựa vào, trên miệng là nụ cười vô cùng thoải mái, vui vẻ.

...

Khi đó anh vẫn hoàn toàn không biết đời người có quá nhiều những điều không như ý muốn, anh hoàn toàn không thể ngờ rằng đi đâu không như ý lại đến với mình một cách tàn khốc hơn bất cứ ai khác.

Khi cô cầm điện thoại lên, cô nghe thấy Trần Thước đang gào lên ở đầu bên kia: “Này, Dư Điên Điên? Dư Điên Điên, cô chạy đi đâu rồi? Tại sao không trả lời?”.

Cô khẽ bảo: “Vừa rồi tôi đi thay áo”.

Trần Thước lẩm bẩm, giọng không vui: “Thay áo thì cũng phải nói với tôi một tiếng chứ, điện thoại thì đang gọi, đột nhiên lại không thấy âm thanh gì, cô không biết người khác sẽ lo lắng hay sao?”.

Dư Điên Điên cong khóe môi, khẽ cười, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều: “Ừ, tôi biết rồi”.

Lần đầu tiên cô nghe lời như vậy, Trần Thước bỗng nhiên không nói được câu nào, vốn định mắng cho cô một trận, nhưng tất cả lại mắc nghẹn nơi cổ họng, không sao thoát ra được.

Ngừng một lúc, anh hỏi: “Cô sắp về nhà chưa?”.

“Ừm.”

“Đóng cửa cẩn thận, quần áo đóng khuy thật kín vào, khăn mũ khâu trang đeo cả vào, đừng để bị cảm đấy. Thời tiết này là dễ bị cảm lắm, bị cảm còn dẫn đến sốt nữa cơ” - anh lại mắc bệnh bác sĩ.

Dư Điên Điên làm theo lời anh nói, Trần Thước vẫn chưa muốn ngắt điện thoại. Anh lại tiếp tục: “Tôi vừa mới tới một thành phố xa lạ, cảm thấy vô cùng nhớ nhà, cô không thể an ủi tôi một chút hay sao?”.

Dư Điên Điên nghẹn lời, đành phải vừa đi về nhà vừa hỏi anh rốt cuộc là anh cảm thấy nhớ nhà như thế nào.

Trần Thước nói qua nói lại bao nhiêu đi ầu, nhưng toàn là những vấn đề không quan trọng: gì mà hôm nay ng ồi trên máy bay có một đôi tình nhân ng ồi bên cạnh anh em em, nhìn mà nổi hết cả da gà; gì mà cơm ở khách sạn khó ăn chết đi được, đắt đỏ thì không nói làm gì, thế mà vị của nó còn không bằng đ ờ ăn của Xúc Xích; gì mà giường ở khách sạn không êm, nằm vào lưng đau nhức chân mỏi nhừ...

Dư Điền Điền căn bản không có lúc nào đáp lời được, chỉ đành lắng nghe anh nói, thỉnh thoảng lại à à ừ ừ mấy câu. Cuối cùng cô cũng về đến tòa nhà mình: “Bác sĩ Trần, tôi về đến nhà rồi”.

Người ở đầu bên kia bỗng nhiên im bật.

Cô đang định nói: “Nếu như anh cảm thấy nhớ nhà quá, đến mức không sao ngủ được, vậy chúng ta nói chuyện tiếp đi”. Thế nhưng, còn chưa kịp mở lời, Trần Thước đã vui vẻ nói một câu: “Ồ, về nhà rồi đấy à, vậy thì có thể tắt điện thoại được rồi”.

Cô bỗng ngẩn người, suy nghĩ giây lát mới hiểu được dụng ý của anh. Cô thân gái yếu ớt, một mình đi về nhà trong đêm tối lạnh giá, nên anh lo lắng cho cô. Nhưng bởi cái tính khí kỳ quặc kia của anh, lo lắng cũng không dám nói là mình lo lắng, cho nên mới không có chuyện gì vẫn cố tìm ra chuyện để nói, vậy mà vừa nói thì nói hết cả quãng đường...

Cô bước vào thang máy, bốn bề trở nên yên tĩnh.

Cong khốe môi, cô nói khẽ: “Bác sĩ Trần, anh không cần lo lắng cho tôi, nhà anh cách nhà tôi cũng không xa, chỉ hơn hai mươi phút là tới thôi mà”.

...

Trần Thước nheo mắt, một lúc lâu sau mới lên giọng hùng hồn nói: “Ai... ai lo lắng cho cô chứ? Đã bảo là nhớ nhà rồi cơ mà, sao cô hay nghĩ lung tung thế nhỉ?”.

Cô cười gật đầu: “Ừm, tôi nghĩ lung tung!”.

“Còn không phải hay sao? Ai lo lắng cho cô chứ? Tôi nói này Dư Điền Điền, sao con người cô tự yêu mình thế nhỉ?”

Cô tiếp tục gật đầu: “Ừ ừ, tôi tự yêu mình”.

“...”

Ở đầu bên kia, Trần Thuộc vô cùng tức giận, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Cái cô Dư Diên Diên này đúng là không thể trò chuyện được nữa.

Ai quan tâm đến cô cơ chứ? Cô chẳng phải là một cô gái mạnh mẽ hay sao? Có gì mà phải lo lắng chứ? Rõ ràng là anh lo lắng cho những người vô tội xung quanh cô có khả năng bị cô làm hại ý chứ!

Anh tức giận một lúc lâu, mới nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ từ đầu bên kia truyền tới: “Bác sĩ Trần, hôm nay đi tàu xe mệt nhọc, anh nghỉ sớm một chút đi”.

Trong khoảng khắc, tựa như có ai đó cầm ống kim tiêm, tiêm một mũi vào người anh, ngón tay khẽ cử động, tất cả mọi nỗi tức giận đã phút chốc tiêu tan. Trái tim anh từ từ bị lay động, xao xuyến giống như hễ nhỏ khi nghe bài đồng dao “Bà ngoại” vậy.

Dư Diên Diên nhẹ nhàng nói: “Vậy tôi chúc anh ngủ ngon trước nhé, anh nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai còn phải họp nữa đó”.

Anh vốn không phải là người biết dụi dằng với người khác, từ trước đến giờ đều không phải.

Ngày nhỏ, Trần Hi ôm lấy anh làm nũng, cùng lắm anh cũng chỉ thể hiện thái độ ghét bỏ với em: “Được rồi, được rồi, đúng là anh phục em rồi”.

Mặc dù thấy vui trong lòng, nhưng anh vẫn luôn giả bộ như mình không muốn, đúng là một anh chàng kỳ quặc. Nhưng một người kỳ quặc như anh, giờ phút này lại im lặng hễ lâu, rồi giọng nói trở nên nhẹ vô cùng, nhẹ đến mức trước đây chưa từng có.

Anh thấp giọng nói: “Chúc ngủ ngon, Dư Diên Diên”. Đặt điện thoại bên cạnh gối, anh chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Nỗi nhớ nhà có là gì chứ? Rõ ràng anh nhớ đến một bóng hình.

...

Để được gọi điện thoại cho Dư Diên Diên mỗi tối, Trần Thuộc bỗng nhiên trở thành một người yêu chó mẩu mực. “Dư Diên Diên, Xúc Xích

nhà tôi vẫn khỏe chứ?”

“Dư Diên Diên, hôm nay cô làm đồ ăn gì cho Xúc Xích nhà tôi?”

“Dư Diên Diên, cô bảo Xúc Xích sửa mấy tiếng tôi nghe xem nào, tôi muốn biết hiện giờ có phải nó vẫn còn sống hay không.”

...

Những câu mở đầu của anh tám chín phần là không thoát khỏi Xúc Xích, thế nhưng chủ đề câu chuyện luôn luôn biến đổi, cuối cùng đi xa vạn dặm so với chủ đề ban đầu, không hề liên quan chút nào đến Xúc Xích nữa.

“Dư Diên Diên, trưa nay cô ăn gì? Tôi nói cho cô nghe, đồ ăn ở Thượng Hải khó ăn chết đi được, ngọt ngọt ngấy ngấy, không hợp chút nào với khẩu vị của một đấng mày râu như tôi.”

“Dư Diên Diên, giờ tôi đói đến mức bò khắp nơi trên đất r ỗ đây, khi nào tôi về nhất định cô phải mời tôi một bữa ăn thịnh soạn đó nhé!”

“Dư Diên Diên...”

Mở đầu câu chuyện luôn luôn là Xúc Xích, nhưng mỗi lần trò chuyện, chủ đề câu chuyện phát triển đến cuối cùng chỉ liên quan đến Dư Diên Diên mà thôi.

Dư Diên Diên, Dư Diên Diên.

Cô đã nhiều lần chê tên mình thật khó nghe, nhưng mỗi lần có ai đó ở đầu bên kia điện thoại nhẹ nhàng gọi tên cô, cô lại cảm thấy dường như cái tên này cũng không khó chấp nhận đến như vậy.

Ngày thứ tư đi công tác, Dư Diên Diên mãi cảm nhận ra tình cảm của Trần Thước có gì đó không đúng.

Anh bấm dãy số quen thuộc, lần đầu tiên không hề nhắc tới Xúc Xích, mà là gọi một tiếng Dư Diên Diên sau đó im lặng không lên tiếng nữa.

Ng ỗ trên ghế sofa ở nhà anh vượt đầu Xúc Xích, cô cảm thấy kỳ lạ bèn hỏi anh: “Sao anh không nói gì nữa thế?”

Im lặng một lúc, Trần Thước mới nói: “Tôi đang ở Mỹ”.

...

Ba ngày trước có cuộc họp, cuộc họp vừa kết thúc, đêm hôm đó anh đã lên máy bay, ng ờĩ tám tiếng đ ờng h ờ máy bay từ Thượng Hải đến Chicago, bảy giờ sáng hôm sau đã đến nơi c ần đến.

Chiếc xe dừng trước một tòa nhà hai tầng to lớn với hai gam màu trắng và đỏ làm chủ đạo, bãi cỏ trước cửa nhà đã bị che phủ bởi một lớp tuyết đọng khá dày, trên mái nhà cũng chỉ là một màu trắng xóa. Trần Thước rất quen thuộc với địa hình nơi đây, anh vẫn đi vòng quanh căn nhà như thường lệ, anh đi vào sân sau của tòa nhà, r ờĩ dừng lại sau hàng ngô đ ờng Pháp dài, mượn bóng cây um tùm để che đi bản thân mình. Ở đằng kia, nơi khoảng sân rộng rãi có nắng chiếu nhẹ, một cô gái ng ờĩ trên xe lăn đang tiến hành trị liệu h ờĩ phục chức năng dưới sự hướng dẫn của bác sĩ.

Khi Trần Thước nhìn thấy cô ấy, cô ấy đang thu ần thực dừng xe lăn lại, đưa tay chống vào gậy đỡ, từng chút một nhọc khởi động thân người mình. Người cô ấy lắc lư, lắc lư, dưới sự dìu đỡ của bác sĩ, cô giữ chặt lấy chiếc gậy, cố gắng bước chân, thế nhưng cô ấy chỉ di chuyển được một bước nhỏ, cả thân hình lại không ngừng lắc lư, r ờĩ lại ng ờĩ xuống chiếc xe lăn như lúc trước. Mùa đông ở Chicago rất lạnh, lớp tuyết rơi trên nền đất đã được quét gọn sang hai bên, thế nhưng cô ấy cứ thử hết lần này đến lần khác, những giọt mồ hôi vương khắp trán. Ánh mặt trời đã khiến những giọt mồ hôi ấy trở thành những viên kim cương vô cùng lấp lánh, đâm thẳng vào mắt Trần Thước. Mỗi lần cô ấy ngã xuống chiếc xe lăn, sắc mặt Trần Thước lại u ám đi mấy phần. Hai tay anh nắm thành nắm đấm, mỗi lúc lại một chặt hơn theo từng động tác của cô ấy.

...

Sau nhiều lần cô gái ấy thất bại, anh chàng cao lớn đang đứng trước mặt cô ấy li ền bảo: “Không cần phải vội vã, vội vã là không được ích lợi gì đâu, em phải vững vàng hơn mới được”.

Cô gái ng ờĩ trên xe lăn từ từ cúi đầu xuống, một lúc lâu mới nói khẽ một câu: “Em không vội”.

Đương nhiên cô ấy biết vội vã sẽ chẳng có ích lợi gì.

“Có lẽ cả đời này em cũng chỉ được như thế này thôi, em chẳng có gì phải vội cả, em chỉ sợ...”, một lúc lâu sau cô ấy mới nói ra nửa câu cuối bằng giọng vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức khó lòng nghe thấy được.

“Em chỉ sợ... chỉ sợ anh trai sẽ thất vọng.”

...

Đứng sau bóng cây, anh phải dùng đến toàn bộ sức lực của mình mới ngăn được bản thân mình không bước lên phía trước.

Em gái của anh.

Em gái của anh năm nay mới có hai mươi ba tuổi, đang ở độ tuổi tươi đẹp nhất của đời người. Thế nhưng ở độ tuổi ấy, cô ấy lại trở thành người tàn tật, không thể đi lại, càng không thể cầm bút vẽ thực hiện ước mơ của mình.

Trần Hi quay lưng lại với anh nên anh không thể nhìn thấy biểu cảm của em gái. Anh chỉ có thể đứng từ đằng xa nhìn em, nhìn về đôi chân nhỏ hơn mức bình thường kia. Trái tim anh như đang bị dao cứa. Anh đứng sau bóng cây rất lâu, rất lâu, lâu đến mức buổi trị liệu hồi phục chức năng của Trần Hi kết thúc, chuẩn bị quay người trở về phòng mình, anh mới chạy trốn chết.

Trước khi rời đi, anh ngồi trên xe bus gọi điện thoại cho Trần Hi. Ở đầu bên kia, giọng cô gái vô cùng nhỏ nhẹ hỏi anh: “Anh, anh đang làm gì đó?”. Nghe giọng nói vui vẻ hoạt bát ấy, trong đầu anh bất chợt hiện lên cảnh Trần Hi khó khăn tập đi trong sân mấy phút trước. Anh nhắm mắt lại, bình tĩnh trả lời: “Anh à, bận bịu cả ngày, vừa cho Xúc Xích ăn xong, đang chuẩn bị đi ngủ đây”.

Anh và Trần Hi vốn cách nhau cả một Thái Bình Dương, chênh lệch nhau những mười một tiếng ba mươi bảy phút. Đêm của anh có lẽ là sáng sớm của Trần Hi. Giấc mộng đẹp của anh có lẽ sẽ là bài tập thể dục buổi sáng của Trần Hi. Và niềm vui trong giọng nói của Trần Hi lúc này đương nhiên cũng sẽ trở thành nguyên nhân cho mọi nỗi thống khổ của anh.

Trần Hi bắt đầu vui vẻ kể cho anh nghe câu chuyện thú vị xảy ra vào

tuần trước.

Cô đến thư viện đọc sách, mãi đọc quá quên mất cả thời gian, cuối cùng phải vội vàng vàng đi ra ngoài, bỗng nhiên có một người tốt bụng giúp cô đẩy chiếc xe lăn ra ngoài đại sảnh, mà người tốt ấy lại là một người Trung Quốc.

Cách vài hôm, cô đến quán cà phê ngồi uống trà trưa, sơ ý đã để ví tiền trên bàn, quên mất không cầm đi, có người tốt bụng đã đuổi theo để đưa lại ví tiền cho cô...

“Anh, anh đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra? Không ngờ người đó lại chính là người lần trước đã giúp đỡ em ở thư viện.”

Cô ấy chỉ nhắc đến những chuyện vui, hoàn toàn không nhắc đến một lời nào về nỗi đau của mình.

Anh chỉ cười đáp lại, hoàn toàn không hề nhắc đến khuôn mặt đã ướt sũng như thể bị mưa hắt vào của mình.

...

Dư Điền Điền như thể ngừng thở, thấp thoáng nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của người đàn ông đang ở đầu bên kia điện thoại.

Cô đứng lên khỏi ghế sofa, chậm rãi đi đến bên ô cửa sổ sát đất của nhà anh, ngắm nhìn khung cảnh thành phố. Bầu trời một màu xám xịt, bởi vì mặt trời đã xuống núi, đêm nay tuyết phủ khắp nơi. Nhưng tuyết không hề làm cô cảm thấy vui hơn. Tâm trạng cô lúc này nặng nề một cách kỳ lạ.

Đây là lần đầu tiên anh nói với cô về tình hình của Trần Hi.

Anh nói: “Chúng tôi giống như những diễn viên vụng về, mỗi người đều ra sức diễn vai mà mình cần diễn... Trần Hi là cô em gái dù đã mất đi khả năng đi lại nhưng vẫn luôn kiên cường lạc quan, còn tôi là một người anh trai bận rộn với bọn bè công việc, vậy mà trong lúc trăm công nghìn việc như vậy vẫn luôn nhớ về sự vững vàng của em gái”.

“Thế nhưng chúng tôi đều biết rằng, thực ra việc đó chưa bao giờ đi vào quên lãng, cuộc sống bây giờ của hai người hoàn toàn không giống như những gì đang nói trong điện thoại. Trần Hi đang chìm trong nỗi đau khổ,

nổi giầy vò vì mất đi sức khỏe, mất đi ước mơ, còn tôi thì đau khổ hơn vạn lần, giầy vò hơn vạn lần trước nỗi đau của em gái mình.”

Người đàn ông đó cứ vụng về giải bày tấm lòng mình, không biết vô tình hay hữu ý, từ trước đến nay anh luôn dùng chính sự sắc sảo của bản thân mình để che giấu đi cảm xúc chân thật nơi sâu thẳm trái tim mình. Thế nhưng vào giây phút này, ở đầu bên kia điện thoại, anh đã hoàn toàn quên đi việc phải che giấu. Thế là anh đã hoàn toàn không còn mặt nạ, không còn vẻ nguy trang nữa.

Anh nói: “Dư Điền Điền, tôi phải làm sao đây? Nếu như có thể, tôi chỉ hận một nỗi không thể cho Trần Hi chính đôi chân của mình, chỉ cần con bé khỏe mạnh, chỉ cần nó vẫn là cô bé Hi Hi vô lo vô nghĩ ngày nào, chỉ cần con bé có thể vẽ được...”.

“Nếu như có thể quay lại quá khứ một lần nữa, tôi mong rằng người ngồi trên xe lúc ấy chính là tôi.”

... Người ngồi trên xe lúc ấy vốn dĩ phải là tôi. Tôi là anh, tôi mới là người nên đuổi theo ra ngoài, chứ không phải là người lạnh lùng ngồi trong phòng, đeo tai nghe, lấy sự phản nghịch của tuổi trẻ làm nguyên nhân không cần quan tâm đến cuộc tranh luận đang diễn ra bên ngoài.

Nếu như anh có thể chạy ra ngoài sớm một chút. Nếu như người đuổi theo là anh, chứ không phải là Hi Hi. Có lẽ anh sẽ ngăn chặn được mọi chuyện xảy ra, anh có thể ngăn mẹ lại, có thể ngăn được chiếc xe vốn có phanh không ăn kia lại. Như vậy thì mọi chuyện cũng sẽ không giống như ngày hôm nay.

...

Trần Thước khóc không thành tiếng trong điện thoại. Dư Điền Điền đứng trong tòa nhà cao mười bảy tầng, nhìn xuống một góc thành phố, đột nhiên không thốt được ra lời nào.

Cô nghĩ, người đàn ông này cũng chẳng khác mấy người đàn ông biến thành dã thú trong truyện cổ tích, cả hai đầu cô đơn sống trong tòa thành cao lớn, dùng những cây tầm gai quấn chặt lấy bản thân mình. Nếu như

không đích thân bước chân vào tòa thành ấy, cô sẽ cho rằng anh mãi mãi là một con dã thú khiến người ta kinh ghét. Thế nhưng hôm nay cô đã bước chân vào tòa thành ấy rồi, tất cả giờ đã mang một ý nghĩa mới.

Dur Diên Diên cầm điện thoại, rất lâu sau đó mới khẽ bảo: “Đừng khóc, bác sĩ Trần, tôi ở đây đợi anh, nếu muốn khóc thì hãy đợi khi nào về rồi hãy khóc”.

Nơi đất khách quê người, tình người phai nhạt, ai sẽ an ủi anh đây? Chẳng có ai cả.

Anh kiêu ngạo như vậy, tự cao tự đại như vậy, ai sẽ là người thương anh chứ?

Trừ tôi ra.

Ở đầu bên này, đôi mắt Dur Diên Diên đã ướt, sau đó mới dần dần ý thức được một điều: Khi anh đang nước mắt lưng tròng ở một nơi mà Hi Hi không hề nhìn thấy, thì thực ra cô cũng như vậy, cô cũng đang lệ nhòe khóe mắt vì câu chuyện của anh ở một nơi mà anh không nhìn thấy được.

Ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền tới lời nhắc nhở chuẩn bị lên máy bay.

Trần Thước nói: “Tôi về rồi đây, Dur Diên Diên”. Anh tắt điện thoại, bước vào cửa lên máy bay.

Máy bay cất cánh, đưa anh và cả tâm tình trĩu nặng của anh lên tới độ cao ba nghìn thước Anh, Trần Thước thầm nghĩ, khi nào về nhà nhất định phải kể cho Dur Diên Diên nghe một câu chuyện cười.

Chuyện cười là như thế này: Cô xem, tâm trạng tôi nặng nề như thế này, máy bay cũng không bị tôi đè cho rơi xuống, đi đâu này chứng tỏ ông trời đã đồng ý để tôi về nước ăn bữa cơm cô mời, cô mà không mời tôi ăn bữa tiệc buffet thịnh soạn ở khách sạn năm sao thì cô đã làm trái ý trời rồi đó.

Anh cong khóe môi, nhưng bất luận là thế nào ánh mắt anh cũng không hề mang theo ý cười.

Lúc này anh chỉ có thể nhắm mắt lại, tựa đầu vào ghế, nói với chính mình, chỉ cần về nước thì mọi việc sẽ tốt thôi. Chỉ cần về nước, chỉ cần

nhìn thấy Dư Điền Điền, thì mọi phiền não sẽ đều tiêu tan.

Dư Điền Điền đặt điện thoại xuống, quay người nhìn chú chó Xúc Xích mới có mấy ngày mà đã thân thiết với cô đến vậy, sau đó cô quỳ xuống, ôm nó vào lòng. Cô nói: “Anh ấy khó chịu là thế, tao cũng theo đó mà thấy khó chịu quá, làm thế nào bây giờ?”.

Đến lúc cô phải về nhà mình rồi, ít nhất cũng phải tám tiếng đồng hồ nữa Trần Thuộc mới về đến nhà. Thế nhưng cô đột nhiên không muốn rời đi chút nào. Nếu như khi về đến nhà, nhìn thấy căn phòng trống huếch trống hoác như thế này, một mình anh cô đơn, anh sẽ cảm thấy khó chịu đến mức nào đây? Người có thể dành tình thương cho anh chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

Cô ôm lấy Xúc Xích, nhưng không thể ngờ được rằng chú chó Golden này có thể hiểu được cảm xúc của cô, nó đột nhiên cọ cọ vào cằm cô, rồi rúc đầu vào lòng cô, giống như một cái ôm vậy. Hóa ra chú chó này không chỉ kỳ quặc giống chủ nhân của mình, mà còn mềm lòng hết như chủ của mình vậy.

Dư Điền Điền đột nhiên cong khóe môi, cười đến mức khóe mắt ướt nhè.

Một người một chó một gia đình

 Trong trí tưởng tượng của Dư Điên Điên, khoảnh khắc cô ôm Xúc Xích đợi Trần Thuộc về trong căn nhà trống trải vốn là một cảnh tượng vô cùng ấm áp và cũng vô cùng cảm động.

Nhân lúc siêu thị còn chưa đóng cửa, cô bèn đi mua về bao nhiêu nguyên liệu để nấu ăn. Anh đã nói đồ ăn ở Thượng Hải không hợp với khẩu vị của anh, đồ ăn trên máy bay thì càng không đáng để nhắc đến. Một người khó tính như vậy, cô tin chắc anh sẽ không nuốt nổi mấy thứ đồ khô khan trên máy bay đâu.

Thế nhưng trên đường trở về nhà, khi đi qua công viên, cô bỗng nhìn thấy một cô gái đang bị cướp đồ. Dưới bóng cây, hai dáng hình đàn ông cao lớn một trước một sau giữ chặt lấy thân hình nhỏ bé của một cô gái, người phía sau lấy ra một con dao đưa đến eo cô gái, người đứng phía trước bèn đưa tay cướp ví tiền của cô gái.

Cô gái kia sợ đến mức sắp khóc đến nơi, bất lực nhìn bốn phía xung quanh để kiếm tìm sự giúp đỡ, thế nhưng thời tiết lạnh như thế này, còn là hơn mười giờ tối nữa, xung quanh chẳng có bóng người nào qua lại. Cho nên vừa nhìn thấy Dư Điên Điên, dường như mọi tín hiệu cầu cứu đều được cô nàng tập trung hết trong đôi mắt mình.

Dư Điên Điên đột nhiên dừng bước.

Cô cũng không ngốc nghếch, biết rõ hai người đàn ông kia vô cùng trai tráng, trong tay còn có dao, cho dù cô có xông lên phía trước thì cũng chẳng làm được gì, mà ngược lại còn rước họa vào thân.

Cô chỉ có thể nhìn cô gái kia lắc đầu, sau đó sờ đến chiếc điện thoại trong túi của mình, lén liếc nhìn cô gái ra hiệu rằng mình sẽ gọi điện thoại báo cho cảnh sát biết.

Cô một tay xách túi đồ, một tay bấm điện thoại, làm như không có

chuyện gì đi qua tầm nhìn của hai người kia. Thế nhưng cô gái kia vì quá hoảng hốt trước hành động cướp bóc của hai người đàn ông này, bắt đầu vừa phản kháng vừa kêu cứu ầm lên.

...

Dư Điền Điền nhanh chóng báo cho cảnh sát biết địa điểm cũng như tình hình lúc này qua điện thoại, bất chợt kinh ngạc trước lời kêu cứu của cô gái kia, vô thức quay người lại.

Hai người đàn ông kia hình như... đang làm việc bất nhã với người bị hại.

Cô gái đang bị kẹp ở giữa vô cùng hốt hoảng nhìn Dư Điền Điền, đột nhiên bất chấp tất cả kêu lên: “Cô ấy đã báo cảnh sát rồi, các người thả tôi ra, nếu còn không đi, đợi cảnh sát đến thì các người tiêu đời rồi”.

Cô ta vì quá hoảng hốt mà không suy nghĩ được gì nữa, cứ kêu gào ầm ĩ trong tình thế cấp bách. Thế nhưng câu nói nóng lòng kia lại khiến cho hai tên kẻ cướp giật mình, đưa ánh mắt sang phía Dư Điền Điền.

Lúc này trên tay Dư Điền Điền vẫn cầm chiếc điện thoại còn chưa kịp ngắt máy, bị hai tên kia nhìn đến, cô cứng đờ cả người. Cô gắng gượng giữ vẻ bình tĩnh, nhìn hai tên cướp rồi giờ điện thoại trước mặt chúng: “Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, tôi đang gọi điện thoại cho bạn trai đấy chứ”. Cô vừa nói vừa lùi ra phía sau. Thế nhưng một trong hai tên kia liền rải những bước lớn đến chỗ cô, cô liền quay người chạy, nhưng chưa chạy được mấy bước thì có người ở phía sau kéo tóc cô, chiếc điện thoại trong tay cũng bị lấy đi mất.

“Số điện thoại của bạn trai cô là 110?” - một người trong chúng gào lên giận dữ với cô, sau đó giáng cho cô một cái bạt tai thật mạnh.

“Thôi bỏ đi, chúng ta mau đi thôi, tôi đã lấy được ví tiền rồi” - người còn lại khuyên anh ta - “Không đi nhanh lát nữa cảnh sát đến đó”.

Tên kia vẫn không hết giận, bèn cướp điện thoại trên tay Dư Điền Điền ném mạnh xuống đất, còn lấy chân giẫm cho vỡ hết màn hình, sau đó còn đá túi đồ cô đang xách trên tay xuống đất, rồi cướp ví tiền của cô đi.

Anh ta nói: “Thích lo chuyện bao đ`ông đúng không? Ông đây cho mày lo chuyện bao đ`ông này! Lần sau mà còn nhìn thấy mày, tao sẽ giải quyết mày đ`âu tiên”.

Anh ta đẩy mạnh Dur Đì ên Đì ên một cái, khiến cô loạng choạng r`õ ngã phịch xuống đất.

Trong túi đ`ô cô mua có trứng gà, có rượu vang, còn có một lọ hoa nữa.

Hôm qua, khi giúp Tr`ân Thước dọn dẹp nhà cửa, cô đã vô tình làm vỡ lọ hoa của anh, hôm nay nhìn thấy lọ hoa kia rất đẹp, cô bèn mua về để đ`ền cho anh.

Khi túi đ`ô chạm đất, li`ền “choang” một tiếng vang lên, không biết là đã vỡ thứ đ`ô gì r`õ. Dur Đì ên Đì ên vội vàng đưa tay nhặt, lại bị tên cướp kia giẫm cho một cái vào mu bàn tay.

Cô đau đến mức kêu lên thành tiếng, nước mắt sắp chảy ra ngoài r`õ.

...

Khi Tr`ân Thước về đến nhà, trong nhà vẫn sáng đèn. Năm rưỡi sáng, bên ngoài tuyết bay lả tả. Anh treo chiếc áo khoác ướt nhẹ lên giá treo quần áo, nhìn thấy bát cơm tối của Xúc Xích còn chưa rửa, trên bàn vẫn bày cơm nguội và gan heo chưa cất vào tủ lạnh.

Anh mệt mỏi ng`õ xuống ghế sofa, lẩm bẩm: “Y tá thối, làm việc gì cũng bừa bãi, chẳng có dáng dấp của một người mẹ hi`ền vợ đảm gì cả”.

Xúc Xích chui từ trong ổ ở phòng đọc sách ra, nhìn thấy người đàn ông đang ng`õ trên ghế sofa, nó vui mừng vẫy đuôi r`õ chạy tới, dường như chỉ trong phút chốc đã đứng bật dậy, nhảy qua bàn r`õ rơi mạnh xuống đùi chủ nhân.

Tr`ân Thước bị đau kêu lên một tiếng, vừa cười vừa mắng yêu nó: “Mày nặng như con heo ấy, muốn đè chết tao hay sao?”.

Đưa tay xoa đ`ầu Xúc Xích, Tr`ân Thước nhìn đôi mắt long lanh của nó, không kìm được lại đưa trán chạm vào mũi nó.

“Chó ngốc, nhớ tao chứ gì?”

Anh và Xúc Xích trò chuyện một lúc, khi quay đ`ầu lại nhìn bỗng thấy

chìa khóa nhà và chiếc khăn của Dư Điền Điền, nhất thời ngẩn người.

Cô rời đi còn không cần theo chìa khóa nhà mình ư?

Năm rưỡi sáng, anh gọi vào số điện thoại của cô mấy lần, thế nhưng lần nào cũng là thông báo tắt máy. Anh đoán có lẽ cô đang ngủ. Có lẽ chỉ là cô luộm thuộm mà thôi.

Anh đi tắm nước nóng, sấy khô tóc rồi lên giường nằm. Khi nhắm mắt lại, trước mắt anh liền hiện lên khuôn mặt Dư Điền Điền.

Thực ra cũng có chút tiếc nuối, nếu như là về nhà vào tối hôm qua, thì có lẽ vừa mở cửa ra là anh đã nhìn thấy cô rồi?

Haizz! Nếu như không có sự chênh lệch về thời gian thì tốt biết bao.

Mơ mơ màng màng ngủ được chừng hơn nửa tiếng, điện thoại của anh bỗng đổ chuông. Anh với chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, vẫn còn ngái ngủ nhìn số điện thoại lạ gọi đến, sau đó nghe máy: “A lô?”.

Chỉ vài câu ngắn ngủi mà khiến anh ngỡ bật dậy khỏi giường, giọng nói to như tiếng sấm rền: “Bị thương? Hiện giờ cô đang ở đâu?”.

Phút trước anh vẫn còn đang ngái ngủ, thế mà giây phút này anh hoàn toàn tỉnh hẳn.

Anh không kịp chải đầu, không thay bộ quần áo ngủ ra, vội vội vàng vàng chạy ra cửa. Anh với vội chiếc áo khoác trên giá treo khoác lên vai, đi đôi giày da đế trên giá đế giày dép bên cạnh, với chiếc điện thoại cùng ví tiền gần đó, rồi nhanh chóng xông ra ngoài.

...

Bên ngoài trời vẫn tối. Trong tiểu khu vẫn sáng ánh đèn, tuyết bay lả tả, mặt đất ướt át.

Trần Thước chỉ mặc chiếc áo ngủ và khoác chiếc áo khoác bên ngoài, cơn gió không ngừng thổi vào cổ giống như những lưỡi dao cắt. Nhưng anh nào để ý, anh chỉ cuống cuống xông xuống hầm để xe, sau đó lái xe đến Bệnh viện Xương cốt gần đó.

Sáng sớm tinh mơ, trên đường vắng tanh chẳng thấy bóng người, chỉ có một vài chiếc taxi màu xanh không biết mệt mỏi thỉnh thoảng lại vụt qua

nơi ngã rẽ. Trần Thuộc hai lần gặp đèn đỏ, lần thứ nhất anh kiên nhẫn đứng đợi hơn mười giây, nhưng đến cột đèn đỏ thứ hai anh không thể đợi được nữa rồi, lòng nóng như lửa đốt, anh liền lái xe vượt qua.

Anh chạy một mạch đến đại sảnh của Bệnh viện Xương cốt, nhìn trước ngó sau cuối cùng cũng trông thấy Dư Điên Điên đang ngồi một góc. Cô vùi đầu vào trong áo khoác, cổ rụt lại, dáng hình vốn đã nhỏ bé, giờ phút này trông lại càng nhỏ bé hơn.

Anh thở hắt hển, bước nhanh đến trước mặt cô. Dư Điên Điên ngẩng đầu lên.

“Bác sĩ...”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi không có tiền để trả phí khám và mua thuốc, điện thoại của Lục Tuệ Mẫn thì tắt máy, tôi lại không dám gọi cho bố mẹ...”

“Tôi hỏi cô tại sao lại bị thương?”

“Tôi...”

“Bị thương có nặng lắm không?”

Ba lần. Đã ba lần anh cắt ngang lời cô.

Dư Điên Điên không biết phải làm sao bèn đứng dậy, nhìn dáng vẻ buồn cười của anh, giờ cô mới ý thức được đi đâu gì.

Có lẽ anh vừa tỉnh dậy trong giấc mộng, thì được biết cô bị thương cho nên mới không buồn chải đầu, không buồn thay quần áo ngủ, chỉ khoác chiếc áo khoác rồi vội vội vàng vàng đến đây. Mái tóc anh lòa xòa trước mắt, sắc mặt u ám, quai hàm bạnh ra.

Dư Điên Điên hua hua tay về phía anh, cố gắng nói với ngữ điệu an ủi: “Không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ là bị mảnh sành trên đất đâm vào lòng bàn tay, còn những chỗ khác chỉ hơi bong da thôi...”

Anh nhìn bàn tay đang bị băng bó như cái giò heo, khu-ôn mặt càng khó nhìn hơn: “Tại sao lại bị thương thế này?”

Dư Điên Điên ngần ngại một lúc, sau đó thấp giọng kể lại đầu đuôi sự việc cho anh nghe. Dứt lời, cô liếc trộm anh, chỉ thấy anh sắp nổi cáu đến

nơi r ồi.

...

Trần Thước thực sự vô cùng giận dữ.

Cô nói cô nhìn thấy có người đang bị cướp nên gọi điện thoại báo cảnh sát, kết quả bị bọn cướp phát hiện ra, r ồi đánh cô ra nông nỗi này. Sau khi bị thương cô còn không đến bệnh viện ngay, thấy là vết thương ngoài da cô bèn đến Cục Cảnh sát báo án trước, cuối cùng khi đến được bệnh viện thì lại nhớ ra ví tiền bị người ta cướp đi mất r ồi.

Điện thoại bị người ta giẫm cho hỏng, chưa trả được phí khám bệnh và phí mua thuốc, cô phải ng ồi ở đây không đi được đâu, bèn mượn điện thoại của bệnh viện gọi điện cho Lục Tuệ Mẫn thì cô nằng lại tắt máy. Đau đầu nhất chính là cô không dám gọi điện thoại về cho bố mẹ mình. Với tính cách của bố mẹ cô, biết cô gặp phải chuyện như thế thì càng thêm luống cuống chân tay, mà tay của bố cô cũng chưa bình phục lại hoàn toàn...

“Cho nên cô cứ ng ồi ở đây cho đến tận bây giờ, sau đó mới gọi điện thoại cho tôi?” - anh không thể tin nổi hỏi cô.

Dư Điền Điền khẽ bảo: “Tôi tính thời gian, lúc đó có lẽ anh cũng chỉ mới xuống máy bay thôi...”.

Mặc dù đại sảnh của bệnh viện cũng có điều hòa nhưng trời vẫn rất lạnh. Từ nhà anh đi vội nên cô không mang theo khăn quàng, còn không đeo găng tay nữa, thêm nữa là cô đã ng ồi ở đây sáu bảy tiếng đ ồng hồ r ồi, cô lạnh đến mức chóp mũi nhỏ nhắn đỏ ửng cả lên, giống hệt một chú thỏ. Cô trông có vẻ rất nhếch nhác.

Trái tim Trần Thước như thể bị ai đó dội cho một băng đá, khiến anh khó chịu không thôi. Cô đã bị thương, bị dọa nạt, bị lạnh cóng, lại còn nghĩ cho người khác như thế, lo cho bố mẹ, không muốn đánh thức bạn bè dậy... cô, cô thật là...

Trần Thước vô cùng giận dữ, vừa mở miệng đã nói: “Cô là heo đó hả, Dư Điền Điền? Heo còn không ngu ngốc như cô!”.

Anh nhón nhác cởi áo khoác của mình ra khoác lên đôi vai gầy của cô.

“Cô gọi cuộc điện thoại bảo bố mẹ tới đón cô về thì sao? Họ không phải là bố mẹ của cô sao? Gặp phải việc như thế này làm phiền họ một chút thì có sao? Cô chết được à?”

Anh ôm cô thật chặt vào lòng, miệng thì vẫn không ngừng trách móc: “Cô là siêu nhân hay là đội trưởng Trung Quốc? Người ta bị cướp thì liên quan gì đến cô, mà cô phải nhất định xen vào chứ? Vết thương này của cô rõ ràng là do cô tự chuốc lấy! Cô... đáng đời cô đi!”.

Anh mắng mỗi lúc một to, trông đáng vẻ còn mỗi lúc một giận dữ nữa. Cái điệu bộ ngiễn rãnh ngiễn lợi của anh như thể hận không thể bóp chết cô vậy. Dư Điền Điền bị anh mắng đến ngốc cả ra.

Cô y tá trực ban ở ngoài cửa chẳng vui vẻ gì nói: “Muốn cãi nhau cũng không xem xem mấy giờ rồi? Giờ này bệnh nhân còn đang nghỉ ngơi, anh to tiếng cái gì chứ? Muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi, có được không?”.

Trần Thước cố nhịn, đi thanh toán tiền thuốc và tiền khám bệnh cho Dư Điền Điền, sau đó không buồn quay đầu lại nhìn cô đi thẳng ra phía cửa. Dư Điền Điền nhớ nhác theo sau, hoảng hốt gọi bác sĩ Trần.

Trần Thước đi thẳng một mạch đến chỗ đỗ xe, mở cửa lên xe, rồi nhìn Dư Điền Điền đến ngã bên cạnh.

Một tay của cô bị bó bột kín mít, không sao thắt được dây an toàn. Trần Thước sầm mặt, hít vào một hơi dài, rồi vẫn cúi người thắt dây an toàn giúp cô. Anh thật sự rất tức giận.

Cô gái này đã không biết tự chăm sóc bản thân thì thôi, lại còn sơ suất hậu đậu, những lúc cần nghĩ cho bản thân mình thì lại một lòng nghĩ cho người khác.

...

Cho dù biết là làm người thì phải biết làm việc nghĩa, nên lương thiện biết quan tâm đến người khác, thế nhưng không biết tại sao, đổi lại là cô thì anh đột nhiên mất hết mọi quy tắc sống, chỉ mong cô ích kỷ một chút, cẩn thận một chút.

Anh không chịu được khi thấy cô bị thương. Anh không chịu được khi nhìn dáng vẻ nhếch nhác ấy của cô. Nổi tức giận trong cả con người anh không có nơi nào phát tiết. Nhìn anh tức giận như vậy, tức giận như vậy mà vẫn thắt dây an toàn cho cô, mái tóc anh rối bời, còn mặc chiếc áo ngủ màu xám... Thực ra dáng vẻ anh cũng vô cùng nhếch nhác. Từ khi quen biết anh đến nay, đây là lần đầu tiên anh mất hình tượng như thế này. Anh lại vốn là người rất ưa sạch sẽ, rất chú ý đến hình tượng...

Dư Đì ền Đì ền đột nhiên như sụp đổ.

Rõ ràng anh đang mắng cô, đang trưng ra vẻ mặt khó coi với cô, miệng nói toàn những lời khó nghe, gây tổn thương đến người khác. Thế nhưng một Trần Thước như thế này lại làm cô cảm nhận được sự chân thực trước nay chưa từng có, sự dịu dàng trước nay chưa từng có.

Là anh đã rất tức giận, rất lo lắng, trong lòng anh chỉ nghĩ đến sự an toàn của cô. Nghĩ như vậy, cô bất chợt giơ cánh tay không bị thương ra, chạm vào tấm lưng đang muốn ng ồi thẳng dậy của anh.

Trần Thước bỗng dờ người, từ từ ng ẩng đầu lên nhìn cô. Trong bóng tối, cô nhìn vào đôi mắt anh. Đôi mắt cô sáng tựa vì sao trên trời, cũng giống như một viên đá quý dưới lòng biển.

Trái tim anh phút chốc như to ra, không ngừng đập thành thạch thành thạch, như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh như quên cả hô hấp, quên tức giận, chỉ còn biết nhìn cô chăm chú.

...

Trong bóng tối, chỉ có hai người đang ở khoảng cách rất gần, rất gần trên xe. Gần đến mức hơi thở của hai người có thể khẽ khàng phả lên mặt đối phương.

“Dư Đì ền Đì ền” - Trần Thước thấp giọng gọi tên cô, bàn tay bên cạnh khẽ động, như muốn chạm vào thứ gì đó, chạm vào một thứ chân thực.

Anh từ nơi đất khách xa xôi vội vã trở về, không vì cái gì khác, chỉ vì muốn được nhìn thấy cô gái trước mặt, ở khoảng cách gần như thế này.

Và bây giờ, cô đang ở đây. Cô sẽ không đi đâu cả, chỉ yên lặng ng ồi ở

đây.

Chỉ trong phút chốc, Dư Đì ên Đì ên li ên cảm thấy bầu không khí trở nên dịu dàng, thoang thoảng hương thơm.

...

Trái tim Dư Đì ên Đì ên bất chợt đập nhanh, mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một nhanh.

Cho đến khi phía sau xe đột nhiên chiếu tới ánh sáng chói mắt, chiếc xe phía sau vang lên tiếng còi, anh tài xế không nhẫn nại được thêm nữa ngó đầu ra ngoài: “Này, có định lái xe đi không hả? Vừa sáng ngày ra đổ tắc cả đường ở đây để làm gì?”.

Hai người đầu giật mình, lập tức lái xe rời đi.

Trần Thước tùy tiện dừng xe ở cổng bệnh viện, khiến chiếc xe phía sau không sao đi được.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, cơn gió mùa đông vẫn không ngừng thổi.

Trần Thước nhanh chóng khởi động xe, không buồn quay đầu sang, hỏi Dư Đì ên Đì ên: “Có lạnh không? Tôi bật đi ầu hòa”.

Thực ra đây chính là câu không biết nói gì nên nói cho có lệ diễn hình, anh vừa hỏi như vậy nhưng tay đã đưa ra bật đi ầu hòa, không hề đợi câu trả lời của Dư Đì ên Đì ên.

Dư Đì ên Đì ên ng ối đó mất tự nhiên, mở miệng ra nhưng lại chẳng nói được câu nào. Bầu không khí có phần kỳ quái. Hiếm khi nào hai người ở gần nhau mà lại yên lặng đến vậy.

Rất lâu sau, cô mới tìm ra lời để nói, bèn khẽ khàng lên tiếng: “Hi Hi... cô ấy có khỏe không?”.

Giọng Trần Thước trầm thấp và có chút khàn khàn: “Không khỏe”.

Cô lại nghẹn lời, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể an ủi một câu: “Anh đừng lo lắng, thời gian khó khăn nhất cũng đã qua r ấ... sẽ tốt lên thôi”.

Khi xe dừng đèn đỏ ở một ngã rẽ, cô đưa tay qua, đặt lòng bàn tay mình lên mu bàn tay anh.

Chỉ một câu nói đơn giản, nhẹ nhàng, không hề to tát nhưng mang theo

hơi ấm của cô rơi vào tai anh, rồi in dấu nơi trái tim anh.

Anh không hề lên tiếng, từ từ nhìn sang đôi bàn tay đang ở bên cạnh nhau kia. Nhưng chủ nhân của bàn tay ấy không thích thể hiện tình cảm của mình, một lúc sau cô liền thu tay về.

Đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh.

Thế nhưng chiếc xe vẫn chần chừ chưa chịu đi, anh quên mất việc phải nhấn chân ga.

...

Đúng sáu giờ sáng, Trần Thuộc lái xe về đến nhà.

Khi đi ra từ bãi đỗ xe, gió lạnh tấp tểi khiến Dư Điên Điên phải rụt cổ lại, anh thấy vậy không nói lời nào, lặng lẽ đi đến trước mặt cô, chẳng biết vô tình hay hữu ý chắn gió cho cô.

“Nghỉ ngơi ở nhà tôi trước đi” - anh nói, rồi lại thêm một câu nữa - “Châm chước cho cô vì cô là Thánh mẫu, không muốn phá vỡ mộng đẹp của người khác”.

Về đến nhà, anh bảo cô ngồi ở ghế sofa, sau đó quay người đi vào phòng tắm, một lúc sau liền gọi cô tới đó.

“Xả nước xong rồi đó” - anh chỉ vào bồn tắm - “Tay cô đang bị thương, không thích hợp dùng vòi hoa sen đâu”.

Dư Điên Điên nói: “Thực ra cũng không cần tắm đâu...”. “Cô rét đến đông cứng cả người rồi, trước khi đi ngủ bắt buộc phải tắm nước nóng cho đỡ lạnh, nếu không sẽ bị cảm” - anh rất kiên quyết.

Mặc dù từng lời anh nói đều vô cùng khó nghe, nhưng tất cả những gì anh làm đều xuất phát từ sự quan tâm.

Dư Điên Điên lặng lẽ đóng cửa lại, đang chuẩn bị cởi bỏ quần áo thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. “Sao thế?” - cô mở cửa ra.

Trần Thuộc đứng bên ngoài, tay cầm chiếc mũ tắm, dặn dò cô: “Ra đây”.

Cô ngập ngừng một lúc, nhưng cũng chính lúc cô đang do dự này, anh đã đích thân đi vào trong phòng.

“Cúi đầu xuống” - anh ra lệnh, sau đó không chút nghi ngờ gì nữa, anh đội chiếc mũ ấy lên đầu cô.

Thực ra động tác của anh rất vụng về, có thể nhận ra anh chưa từng làm việc này giúp ai, từng cử động của anh đều vô cùng cẩn thận. Anh từ từ đội chiếc mũ lên đầu cô, rồi lại khẽ khàng nhét những sợi tóc còn vương hai bên tai cô vào bên trong. Ngón tay ấm áp của anh chạm vào tai cô ngứa ngứa. Cô không chịu được lại rụt cổ lại, lúc đó, khi tay anh chạm vào, vành tai cô đã nóng bừng lên, như thể bị lửa thiêu vậy. Trần Thước làm như vậy nhưng không hề biết Dư Điền Điền đang cúi đầu nước mắt đã đọng đầy khóe mi.

Đã bao lâu rồi cô mới lại nhận được sự quan tâm nồng đậm từ một người thứ ba ngoài bố mẹ cô? Bố mẹ cô vốn là những “người trên giời”, cũng không thường xuyên chăm sóc cho cô lắm, cô thường tự chăm sóc bản thân mình, thậm chí cô còn phải chăm sóc người khác nữa. Thế nhưng hôm nay anh đã làm giúp cô tất cả một cách tự nhiên, cho dù hai người vẫn là những người lạ, không hề có chút quan hệ nào!

...

Đội xong mũ cho cô, Trần Thước mới đi ra ngoài, trước khi đóng cửa còn nói với cô: “Đừng có vụng về mà làm ướt băng gạc đó”.

Dư Điền Điền vốn cũng không muốn vụng về, thế nhưng vì chú ý đến băng gạc trên tay, đã vô tình làm tuột cái mũ tẩm trên đầu, một vài lọn tóc bên trong liền rơi ra ngoài và bị nước làm ướt hết.

Cô chật vật mặc xong bộ quần áo mùa thu rồi đi ra ngoài, trong lòng lo lắng không yên rằng bộ quần áo màu đỏ này của mình liệu trông có mang style “quê mùa” quá không, kết quả là bị Trần Thước vừa pha xong cốc sữa nóng ngẩng đầu lên nhìn thấy. Anh bèn ngần ngại một lúc lâu.

Dư Điền Điền bỗng có cảm giác như mình đang bị sỉ nhục vậy.

Biết trước là sẽ bị anh nhìn thấy thế này... Biết trước là sẽ bị anh nhìn thấy thế này, bất luận thế nào cô cũng sẽ không mặc bộ quần áo giữ ấm mang style “các thím” thế này.

Thế nhưng hàng mày của Trần Thuộc chau lại, giận dữ quát lên: “Chẳng phải tôi đã đội mũ tắm cho cô rồi hay sao? Sao cô lại ngốc đến độ làm ướt hết cả tóc như thế này?”.

Dư Điền Điền lùi lại một bước, bỗng thấy chột dạ: “Không cần thận...”.

“Không cần thận, không cần thận, khi nào thì cô mới có thể cần thận một chút?” - anh giận dữ quát lên, rồi lại giận dữ quay người đi vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn khô ráo - “Là tôi quá nghiêm khắc nên mới yêu cầu cao như thế đối với một cô bé chưa lớn”.

Anh thở dài một tiếng rồi vớt chiếc khăn tắm lên đầu cô. Trước mắt Dư Điền Điền liền tối lại, không chút ánh sáng.

Cô cũng thấy xấu hổ và giận dữ, vừa đưa tay trái không bị thương lên với chiếc “khăn cô dâu trùm đầu” ra, vừa nói: “Không phải là tôi cố ý! Chỉ là tôi...”. Thế nhưng tay cô mới chỉ chạm vào chiếc khăn, liền bị một bàn tay khác giữ lại. Bàn tay ấy chẳng chút khách khí đẩy cánh tay trái của cô về lại chỗ cũ. Cô đang bu ãn bực thì ngay sau đó chiếc khăn tắm đã được hai bàn tay giữ lại.

“Cúi đầu xuống” - anh nói khẽ, sau đó giữ chặt lấy chiếc khăn, giúp cô lau sạch chỗ tóc bị ướt từng chút một. Dư Điền Điền vô thức cúi đầu xuống theo từng cử động của anh, thứ duy nhất cô có thể nhìn thấy lúc này chính là đôi dép lê lông xù anh đang đi và nền nhà lát gỗ màu nâu đỏ. Chiếc khăn cứ chuyển động trước mắt cô, mái tóc cô được đôi tay dịu dàng lau khô. Dường như cô cảm thấy trái tim mình như ngừng đập vào khoảnh khắc này, tất cả các tế bào trên người cô như thể được giãn ra.

Anh chẳng chút dịu dàng nói: “Còn nói bản thân mình là con gái, kết quả thì chẳng khác gì một người đàn ông vụng về cả. Gặp nguy hiểm không biết đường mà chạy đi, mà lại còn đâm đầu vào lửa! Làm việc gì cũng không cần thận, cả ngày chỉ biết gây rắc rối, hại tôi phải lo lắng cho cô, khiến tôi vừa trở về từ nước Mỹ xa xôi còn phải chăm sóc cho cô...”.

Những lời cảm râm này được anh nói đi nói lại không thôi, nói đến mức khiến người ta thấy thật phiền phức. Thế nhưng Dư Điền Điền lại rất

chăm chú lắng nghe, cứ nghe như vậy đột nhiên một góc nhỏ nào đó trong trái tim cô bỗng sụp đổ, như thể trời long đất lở, tất cả mọi ý thức của cô đều biến mất, chỉ còn lại giọng nói không hề dịu dàng của anh cứ quanh quẩn bên tai. Mặc dù lời anh nói chẳng chút dịu dàng, nhưng hành động anh đang làm đã thể hiện rõ tình cảm tận sâu trong trái tim anh. Anh giống như đang nâng niu một món đồ vô cùng quý giá, anh vô cùng cẩn thận từng động tác của mình.

Mũi bỗng nhiên nghèn nghẹt, cô hít mạnh vào một cái, âm mũi rõ rệt.

Trần Thước bỗng ngăn người, bỏ chiếc khăn ra nhìn cô, rồi khẽ nâng cằm cô lên.

Dư Diên Diên đưa tay trái lên đẩy anh ra, quay đầu đi chỗ khác: “Không được nhìn tôi, đầu tóc rối mù này...”. Đúng vậy, mái tóc cô đã bị anh làm thành cái tổ quạ mất rồi.

Đôi mắt cô đỏ hoe, nhưng cô không muốn anh nhìn thấy giọt lệ đang rơi xuống trên má mình, cũng không muốn anh nhìn thấy bộ dạng khó coi lúc này của mình.

Trần Thước ngăn người một lúc rồi hỏi cô: “Có phải tay đau lắm không?”. Anh cho rằng cô không chịu nổi nỗi đau của vết thương trên tay. Dư Diên Diên qua quýt gật đầu, lập tức tìm bậc thềm ngả xuống. Anh bèn dẫn cô vào phòng mình, rồi lại ấn cô ngả xuống giường, nhắc hai chân cô lên đặt vào trong chăn, đắp chăn cho cô thật cẩn thận rồi quay người đi ra cửa.

Một lúc sau, anh lại bưng cốc sữa nóng đi vào trong phòng. “Uống đi, uống vào sẽ dễ ngủ hơn, ngủ rồi sẽ không thấy đau nữa” - anh đưa cốc sữa nóng đến bên tay cô, bộ dạng điềm tĩnh, có cái gì đó khiến người ta tin tưởng nơi đáy mắt.

Anh khẽ xoa đầu cô như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Tôi xin nghỉ giúp cô, hôm nay cô không cần đi làm nữa”. Cuối cùng anh cầm theo chiếc cốc không đi ra ngoài. Trước khi đóng cửa, anh tắt điện trong phòng, rồi đứng ngoài cửa nói với cô: “Chúc ngủ ngon, Dư Diên Diên”.

Ánh sáng ngoài phòng khách chiếu qua hành lang rọi đến, tạo thành một luồng sáng mờ ảo phía sau lưng anh, mà anh đang đứng ngược sáng, cả người anh như chìm vào luồng sáng đó, khiến bóng dáng anh như được nhuộm lên một viền vàng xung quanh. Ở trong bóng tối, cô nhìn anh chăm chú, mặc dù cô không nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng ánh mắt đã không chịu nghe lời mà đi khắc họa khuôn mặt anh trong đầu, rõ ràng và sinh động.

Hàng mày rậm nhưng gọn gàng, thường cong cong mang theo nét cười. Ánh mắt đen sáng, khi cười ấm áp như ánh mặt trời. Cái mũi cao thẳng thanh tú, giống như thân trúc trong rừng sâu. Làn môi mỏng kiêu bạc, thường vô ý thốt ra những lời sắc bén khắc nghiệt, thế nhưng cũng vô tình khiến bạn cảm thấy sự quan tâm và tấm lòng chân thành của anh.

...

Anh đi ra ngoài, “cạch” một tiếng đóng cửa lại. Căn phòng chìm trong một màu đen tối.

Dư Điềm Điềm vùi đầu trong chiếc chăn của anh, bên dưới là chiếc giường mềm mại rộng lớn, thoang thoang đâu đây mùi hương thuộc về riêng anh. Chiếc chăn của anh vẫn còn lưu lại hương vị của anh. Cô hít một hơi thật sâu, khép đôi mắt lại chỉ cảm thấy sự yên tĩnh và bình lặng trước nay chưa từng có.

Từ khi cô quen biết anh đến nay, cô thường nghe thấy những người xung quanh nói những lời không tốt về anh, nói anh rất khó ở cùng, lời lẽ sắc bén, không để lại đường sống cho người khác. Thế nhưng hôm nay, sau khi cô đã từng bước bước vào thế giới của anh, cô mới thực sự ý thức được rằng, có lẽ đôi khi sự dịu dàng thực sự không nằm ở cái dịu dàng đẹp đẽ bên ngoài.

Sự dịu dàng của anh là cơn mưa đêm xuân, không một tiếng động nhưng phủ khắp đất trời. Mà tình yêu của cô cũng bén rễ đâm sâu vào trái tim theo từng trận mưa xuân ấy, sau đó đâm chồi nảy lộc dưới sự chăm sóc tưới tẩm của anh, cuối cùng mọc lên thành một cây đại thụ tươi tốt xòe tán khắp bốn phía.

...

Khi Dư Điền Điền tỉnh dậy, mặt trời bên ngoài cửa sổ đã chói mắt đến mức khiến người ta không sao mở được mắt ra nữa rồi. Cô hất chăn ra ngoài dậy, nhớ lại tất cả những gì xảy ra hôm qua.

Vừa đẩy cửa ra cô liền ngửi thấy mùi thức ăn bay tới, lần theo hương vị thức ăn, cô đi tới phòng khách, liền nhìn thấy bóng dáng bác sĩ Trần đang tất bật trong bếp.

Cô đang cố gắng phân biệt xem trong không khí đang thoảng thoảng hương vị của những món ăn gì, rồi lờ mờ nhận ra có mùi sữa, mùi trứng... còn có hương vị gì đó thơm thơm ngọt ngọt?

Trong phòng có bật điều hòa, chiếc chăn trên ghế sofa còn chưa kịp gấp, Trần Thước đang ở trong bếp mặc chiếc áo nỉ màu trắng, bên dưới là chiếc quần bông dài màu xám, mấy đám tóc trên đầu vểnh lên.

Anh quay lưng lại phía phòng khách, hoàn toàn không phát hiện ra có người đã tỉnh giấc, vẫn bận rộn với xoong nồi bát chảo trong bếp. Vừa phải ngó thức ăn trong nồi, anh vừa phải nói với con Xúc Xích đang thèm ăn đến độ không ngừng khều khều vào chân anh muốn trèo hẳn lên bệ xem trong nồi đang đun món gì: “Đi ra, đi ra, đi ra, tránh sang một bên đi, tao phải làm đồ ăn sáng cho bệnh nhân đang ở trong phòng đã, sau đó mới chăm sóc cho mày được”. Xúc Xích kêu lên mấy tiếng tội nghiệp có phần hoảng hốt, ánh mắt vô cùng xúc động lòng người.

Trần Thước nói: “Cô ấy chăm sóc mày lâu như vậy, mày nhường cho người ta đi! Mày nhìn lại mày đi, ở cùng tao lâu như vậy rồi mà còn không học được đức tính khiêm nhường nhẫn nhịn của tao, đúng là khiến tao thất vọng quá, thất vọng quá!”.

Anh khua khua cái thìa nấu ăn, cười nói: “Này, mày nói xem, cô ấy dễ cảm động như vậy, tao làm nhiệm vụ món ăn cho cô ấy một chút, cô ấy có lấy thân báo đáp không nhỉ? Ôi, thế thì tao chịu thiệt thòi quá, muốn bác sĩ Trần tôi dung mạo tuyệt trần, tài năng xuất chúng, phong lưu phóng khoáng, người người đều yêu...”.

Càng nói càng chẳng ra sao, Dư Điền Điền ng ỡ ngoài phòng khách cũng sắp không nhịn được cười nữa r ỡ. Cô đã gặp người tự yêu bản thân mình r ỡ nhưng cô chưa từng gặp ai tự yêu bản thân mình đến mức không biết xấu hổ như thế này.

Xúc Xích đâu có để ý xem anh đang nói những gì, cái chân nhỏ bắt đầu quờ quờ, không ngừng kêu gâu gâu, rõ ràng là đã rất đói r ỡ.

Trần Thước đưa chân ra không mạnh không nhẹ đá nó sang một bên, nói: “Nghe lời đi, nghe lời nghe lời, bố hát cho con nghe bài Ngõi sao nhỏ nhé!”. Câu cuối cùng anh nói vô cùng nghiêm túc.

Dư Điền Điền li ền cười phì một tiếng. Trần Thước nghe thấy tiếng động, vội vã quay đầu lại nhìn, li ền nhìn thấy Dư Điền Điền đang ng ỡ ngoài phòng khách cười đến mức lộn xộn hết cả. Nói rằng cô lộn xộn bởi vì cô mặc bộ quần áo mùa thu màu đỏ phong cách các thím nhẵn nhúm, đầu tóc rũ rượi hai bên tai, còn cười đến không biết trời đất gì nữa.

Thật là xấu!

Anh cho cô câu bình luận như vậy, thế nhưng lại không kìm được mà liếc mắt nhìn cô thêm lúc nữa, nhìn cô cười vui vẻ như thế, trong lòng anh dường như cũng có chút dao động.

Khuôn mặt anh nóng bừng lên, xịu mắt xuống r ỡ đóng cửa phòng bếp lại, trước khi đóng cửa lại còn không quên đá Xúc Xích ra ngoài.

“Ra ngoài tiếp khách cho tao đi!”

...

Cô gái này đúng là xuất quỷ nhập thần! Cô đã nhìn thấy dáng vẻ anh khi tự nói chuyện một mình với Xúc Xích r ỡ! Mà còn tự nói kiêu như thế nữa!

A a a a a!

Bác sĩ Trần không kìm được khua n ỡ múa muôi, nhảy điệu Gangnam Style trong phòng bếp.

Dư Điền Điền ng ỡ xuống, dang hai tay về phía Xúc Xích, Xúc Xích li ền chẳng chút do dự chạy tới, vui vẻ bổ nhào vào lòng cô. Đầu nó cọ cọ vào cằm cô, nó kêu lên mấy tiếng lưu luyến, ánh mắt nhìn sang bên tay

phải đang được quấn đ̣ây bằng gạc của cô, nó không hiểu li ền ng̣ng đ̣ầu nhìn cô. Dư Đ̣iền Đ̣iền vội xoa đ̣ầu nó: “Ngốc nghếch, tao bị kẻ xấu làm cho bị thương đ̣ấy”. Xúc Xích không hiểu cô đang nói gì, chỉ cảm thấy hiếu kỳ, cúi đ̣ầu xuống nhìn lớp băng gạc dày kia, sau đó từ từ thè lưỡi ra liếm, rồi lại vùi đ̣ầu vào lòng cô, kêu ư ử. Khoảnh khắc này, chớp mũi thoang thoang mùi thức ăn trong bếp bay ra, trong lòng là chú chó Golden kiêu ngạo mà người đàn ông ấy nuôi, cô bỗng thất tḥần trong phút chốc, cảm thấy bản thân mình giống như là đang nằm mơ vậy.

Một lúc sau, cánh cửa phòng bếp cuối cùng cũng mở ra. Trần Thước bước ra ngoài với dáng vẻ kiêu ngạo: “Hừ, ở đ̣ấy đợi đ̣ồ ăn có phải không?”.

Dư Đ̣iền Đ̣iền thấp giọng hỏi: “Anh không vui khi làm đ̣ồ ăn cho tôi ư?”.

Biểu cảm đó vô cùng nghiêm túc.

Anh như thể bị ghen lời, xếp sữa và đĩa lên bàn, rồi hừ mạnh một tiếng: “Tôi đang nói chuyện với cô ư? Rõ ràng là tôi đang nói chuyện với Xúc Xích nhà tôi mà, ai khiến cô phải tự mình đa tình chứ?”.

Trần Thước quay người vào bếp lấy đ̣ồ ăn vòng thứ hai, vừa đi vừa không kìm được tḥần: “Sao chứ, sao chứ, sao tôi phải nể mặt cô ấy chứ, cứ nói thẳng là tôi đây không thích nấu cho cô ăn không được sao?”.

Thế nhưng có vui vẻ làm đ̣ồ ăn cho cô hay không thì chỉ mình anh mới biết được.

Có lẽ Dư Đ̣iền Đ̣iền cũng biết.

...

Cô ôm lấy Xúc Xích đứng ở phòng khách nhìn anh, một người một chó đ̣ầu nhìn anh với ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Trần Thước vừa quay người li ền nhìn thấy cảnh này, bên ngoài cửa sổ sát đất là ánh mặt trời mới rạng, con chó mà anh yêu và cô gái mà anh bất giác yêu tự bao giờ đang đứng cạnh nhau, trong mắt chỉ có bóng hình anh. Khoảnh khắc này anh đột nhiên cảm thấy không muốn bước tiếp nữa.

Khi bạn quay người lại, bỗng nhìn thấy hai bóng hình trong ngôi nhà trống rỗng này, họ lưu luyến nhìn bạn, ánh mắt đong đầy vẻ dịu dàng không cần lên tiếng... Đó hoàn toàn không phải là thời khắc bi tráng gì, nhưng anh lại không tìm được nước mắt lưng tròng.

...

Đang ăn bữa sáng, Lục Tuệ Mẫn gọi điện thoại tới. Tỉnh dậy cô nàng mới phát hiện ra Dư Điền Điền đã đi qua đêm không về liên tục suốt hôm qua. Dư Điền Điền vội nói mình không sao, hôm qua gặp chút chuyện ngoài ý muốn nên phải tới bệnh viện.

“Bị thương?” - trong chốc lát, giọng Lục Tuệ Mẫn vút cao.

“Bị thương ngoài da, trầy xước một chút thôi, không sao đâu.”

Nói đôi ba câu, Lục Tuệ Mẫn đã tìm thấy vấn đề mấu chốt: “Vậy thì hôm qua cậu ngủ ở đâu thế?”.

Dư Điền Điền bất chợt ấp a ấp úng, không nói được lời nào.

Người ở đâu bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó hỏi ngược lại một câu: “Ở nhà của bác sĩ Trần ư?”.

Dư Điền Điền kinh ngạc: “Làm... làm sao cậu biết?”. “Làm sao tớ biết?” - Lục Tuệ Mẫn hừ mấy tiếng - “Còn định lừa tớ hả? Cả cái bệnh viện Nima này đâu biết hai người có gian tình ư”.

Dư Điền Điền hoảng hốt há to miệng: “Cả... cả bệnh viện đâu biết?”.

Cô có chút choáng váng, bởi vì tại sao việc này mọi người đâu biết hết, mà bản thân cô lại không hề biết gì thế...

Vì Trần Thuộc đang ng ỡ đối diện cô nên có một vài lời không tiện nói, Dư Điền Điền bèn nói với Lục Tuệ Mẫn: “Cậu đợi tớ chút nhé, tớ ra ban công nghe điện thoại”. Sau đó cô chạy vội ra ngoài ban công như một làn khói dưới ánh mắt ngờ vực của Trần Thuộc.

...

Lục Tuệ Mẫn ở đâu bên kia điện thoại lên giọng nói, “Dư Điền Điền, cậu thật xa lạ quá. Hai người chúng ta còn phân biệt ai với ai chứ? Cậu và bác sĩ Trần có quan hệ với nhau ư ờ ờ mà chẳng chịu nói một câu, đến tớ còn

bị giấu như bưng thế này, cậu thử nói xem, chuẩn bị chịu chết thế nào đây?”.

“Bọn tớ chẳng có mối quan hệ gì hết, mọi người hiểu lầm cả rồi...”

“Được rồi đó, không có quan hệ gì thì cậu ở nhà anh ấy làm gì? Ồ, thì ra hai người cô nam quả nữ, vì nhu cầu sinh lý nên đã tùy tiện tìm đến nhau? Haizzz, tớ nói nghe này Dư Điền Điền, tớ không nhận ra cậu lại phóng khoáng như thế đâu đó! Hai chúng ta đã từng này tuổi rồi, cái phóng đảng từ trong xương cốt cậu cuối cùng cũng chạy ra ngoài rồi đó...” - cái miệng của Lục Tuệ Mẫn như súng bắn liên thanh, ba la bô lô không ngớt lời.

Dư Điền Điền muốn khóc mà chẳng thể chảy nổi một giọt nước mắt: “Hai chúng tớ đúng là không có quan hệ gì cả, tớ giấu ai chứ đâu dám giấu cậu...”.

Lục Tuệ Mẫn ngậm ngừng một lát rồi hỏi: “Vậy bây giờ quan hệ của hai người là gì?”.

“Chẳng có quan hệ gì hết.”

“Vậy cậu có thích anh ấy không?” “...” - Dư Điền Điền không trả lời.

“Vậy anh ấy có thích cậu không?” - Lục Tuệ Mẫn lại hỏi. “Tớ... tớ không biết.”

Bỗng nhiên câu chuyện trở nên thẳng thắn như vậy, trong lòng Dư Điền Điền bắt đầu rối như tơ vò.

Cô dựa vào lan can ngoài ban công, quay người lại nhìn Trần Thuộc đang ngồi trong phòng ăn. Anh ngồi đối diện với ban công, Xúc Xích đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh anh. Một người một chó vô cùng chăm chú vùi đầu vào bữa ăn, chốc chốc anh lại gấp miếng thịt giảm bông trong bát mình cho Xúc Xích. Cảnh tượng ấy sao mà hài hòa đến lạ, thậm chí còn mang theo cả sự ấm áp của một gia đình.

Ánh mặt trời ngày đông chiếu lên người cô, cô híp mắt lại, trái tim bất chợt bình thản hơn.

Cô cong khóe môi, khẽ nói: “Tớ thích anh ấy, mặc dù không biết anh ấy

có thích tở hay không, nhưng tở có thể cố gắng, cố gắng để anh ấy thích tở”.

Là một giọng điệu vô cùng chắc chắn. Như vũ trụ đột nhiên bùng nổ trong tích tắc.

Ở đầu bên kia điện thoại, Lục Tuệ Mẫn đột nhiên im lặng một cách khác lạ, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Theo tở thấy thì cũng được tám chín phần rưỡi, đây là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra”.

“Sao cậu biết?”

“Sao tở lại không biết chứ? Ngày nào tở cũng làm việc cùng một tầng với anh ấy, ngày trước anh ấy như thế nào, bây giờ như thế nào, đối xử với người khác như thế nào, đối xử với cậu ra sao, tở có hai con mắt hai cái tai, chẳng nhẽ tở không nhìn thấy không nghe thấy được rõ ràng à?”

Khoảnh khắc xác định bản thân mình đã động lòng, là một cô gái, ai cũng cần có sự phân tích của một cô bạn thân.

Dư Điền Điền chăm chú lắng nghe chút manh mối mà Lục Tuệ Mẫn mang lại, trái tim đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Trước khi tắt máy, cô còn đồng ý với Lục Tuệ Mẫn: “Được, vậy hôm nay tở sẽ cố gắng dò hỏi ý của anh ấy xem sao”. Thế nhưng tự tin như vậy là một chuyện, còn có dũng khí để đối mặt với sự thật lại là một chuyện khác.

Khi cô từ ban công đi vào phòng, câu nói tưởng chừng như đơn giản, “dò hỏi ý anh ấy xem sao” ban nãy bỗng chốc không còn đơn giản nữa. Cô cố gắng thế nào cũng không sao hỏi được, cũng không thể vừa mở lời đã hỏi, “Bác sĩ Trần, anh có thích tôi không? Hay là tôi cố gắng để anh thích tôi nhé?”.

...

Kỳ nghỉ của Trần Thuộc vẫn chưa kết thúc, lại đúng lúc Dư Điền Điền bị thương, anh bèn gợi ý: “Hôm nay và ngày mai cứ ở lại nhà tôi, tôi sẽ thực hiện chủ nghĩa nhân đạo, chăm sóc cô như cơn gió xuân”.

Đương nhiên Dư Điền Điền sẽ giả bộ từ chối một chút, cô bèn khách

sáo nói: “Như thế sợ có làm phiền anh quá không, bác sĩ Trần? Tôi vẫn nên về nhà thì hơn”.

Trần Thước nhanh chóng gạt đầu một cách vui vẻ: “Ừ, vậy thì cô về đi”.

Dư Diên Diên: “!”.

Cái gì với cái gì thế này? Lẽ nào không phải nên nhiệt tình níu kéo một chút, sau đó cô mới thuận theo sự nhiệt tình ấy mà thuận lợi ở lại hay sao?

Dư Diên Diên ngăn người. Nhìn biểu cảm của cô, Trần Thước bèn lườm cô một cái: “Biết cô sẽ miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một kiểu mà, không giả vờ giả vịt thì sẽ chết sao?”.

Được rồi, Dư Diên Diên lại bị “chỉnh” rồi.

Sau đó Trần Thước kéo cô đi chợ mua đồ ăn.

Dư Diên Diên một tay bị thương không tiện buộc tóc nên để mái tóc xõa vai, Trần Thước đi sau cô, nhìn kiểu gì cũng không thấy thoải mái. Bím tóc đúng đưa đầu mất rồi? Không có bím tóc ấy anh biết kéo cái gì bây giờ? Thế nên cứ đi một lúc, Dư Diên Diên đang định hỏi anh có mua cá không, nhưng vừa quay đầu lại liền chẳng thấy bóng dáng anh chàng này đâu nữa cả.

Cô hốt hoảng đứng đó ngó ngang ngó dọc, sau đó mới nhìn thấy anh đi ra từ một cửa hàng bán đồ trang sức bên đường, trong tay cầm một sợi... dây buộc tóc màu hồng. Cô nhìn anh với vẻ mặt vô cùng phức tạp, giống như đang nhìn một tên biến thái vậy. Còn anh chàng biến thái kia thì lại hùng hồn nói: “Đi cùng tôi không được để tóc xõa, làm ảnh hưởng đến tinh thần và ngoại hình của tôi”.

Anh kéo cô sang bên đường: “Cúi đầu xuống”. Dưới mệnh lệnh hùng hồn của “tên biến thái”, Dư Diên Diên cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng để kệ anh đang vụng về buộc cho mình mái tóc đuôi ngựa.

Trong phòng phẫu thuật, đôi tay của Trần Thước được coi là nhẹ nhàng và linh hoạt, vô cùng điêu luyện, nhưng lại hoàn toàn trái ngược khi chạm đến mái tóc của con gái. Lúc thì một vài lọn tóc tuột khỏi ngón tay anh, khi thì một vài lọn tóc rơi xuống cổ cô.

Dáng vẻ hấp ta hấp tấp của anh chẳng khác nào một cậu bé, mặt khó đăm đăm vừa gom chỗ tóc xòa ra vào một chỗ, vừa lẩm bẩm: “Tóc cô là tóc kiểu gì thế không biết, nhiều tóc như vậy, lại còn trơn như chạch ấy...”.

Có một cặp mẹ con đi chợ ngang qua, người mẹ xách giỏ đi về phía trước, cô bé con hiếu kỳ dừng lại bên cạnh hai người. Mẹ cô bé quay đầu lại gọi cô bé: “Đi thôi con gái, đừng ngăn người ra đó làm gì vậy?”. Cô bé cười híp mắt chỉ hai người họ: “Mẹ ơi, chú này đang buộc tóc cho chị này”.

Khuôn mặt Dư Điên Điên đỏ bừng, lập tức đẩy Trần Thước ra: “Anh nhanh lên một chút”. Trần Thước nhanh chóng buộc nốt vòng cuối cùng, quay đầu lại nói với cô bé với ngữ khí không lấy gì là tốt đẹp: “Này, cô bé, nhìn cho rõ đây, anh và chị ấy sắp xỉ tuổi nhau, dựa vào đâu mà chị ấy thì là chị, còn anh thì là chú chứ?”.

Dư Điên Điên không nói lời nào che mặt, nghe mọi người xung quanh ò lên một tràng cười. Cô bé kia nghiêm túc nói: “Chị ấy rất xinh đẹp, xinh đẹp cho nên gọi là chị”. Trần Thước đi lại gần cô bé, ngẩng xuống chỉ vào mặt mình, nói: “Anh còn đẹp hơn chị ấy, nào, không được gọi là chú, mau gọi là anh đi”.

...

Buổi chợ ban sớm ồn ào náo nhiệt, chỉ có một anh chàng ấu trĩ đang quỳ trên đất tính toán so đo với một cô bé, bắt cô bé phải gọi mình là anh.

Dư Điên Điên cười một hồi, cuối cùng kéo anh rời đi.

“Đừng làm mất mặt nữa đi.”

Không nghe được tiếng gọi anh từ miệng cô bé cứng đầu kia, Trần Thước chẳng mấy vui vẻ, cũng may mà cái bím tóc xiêu xiêu vẹo vẹo trên đầu Dư Điên Điên cuối cùng cũng đung đưa trong không trung, tâm tình anh mới tốt lên, anh bèn đưa tay kéo bím tóc cô một cái.

Dư Điên Điên kêu lên một tiếng.

Khoảnh khắc ấy, trái tim như rung động, Dư Điên Điên bèn buột miệng: “Bác sĩ Trần, tại sao anh cứ thích kéo bím tóc của tôi? Sao không đi kéo

bím tóc của người khác ấy?”.

Vì sao chỉ có mình cô được nhận ưu đãi đặc biệt này? Cô nhìn chằm chằm vào Trần Thước. Trần Thước cũng chẳng chút nghĩ ngợi gì liền trả lời: “Được thôi, kéo bím tóc của người khác cũng được, cô tìm giúp tôi một người quen tới mức có thể kéo bím tóc tới đây đi”.

Dư Diên Diên như thể rút quai hàm, không lên tiếng.

...

Ngày hôm đó, Dư Diên Diên đã thử rất nhiều lần, nhiều lần cô muốn hỏi anh: “Bác sĩ Trần, anh thấy tôi thế nào?”.

Thế nhưng lần nào cũng thất bại.

Khi đi chợ, cô tiến đến gần anh, hỏi nhỏ: “Bác sĩ Trần này, anh cảm thấy...”.

“Ôi, con cái này tươi quá, mua về kho nhé?”

“Hả?... Được.”

Sau đó vị đầu bếp nào đó hăng hái chuyên tâm vào việc đi chợ mua thức ăn.

Khi anh nấu cơm, cô lấy hết dũng cảm đứng bên cửa phòng bếp thò đầu vào: “Bác sĩ Trần này, anh cảm thấy...”.

“Đi ra đi ra, đầu bếp đang trở tài, cô đứng bên ngoài học trộm tay nghề gì chứ?” - Trần Thước đá cả Xúc Xích ra ngoài, rồi đóng cửa phòng bếp lại - “Hai người mau đi bổ dưỡng tình cảm đi!”.

Khi ăn cơm, Dư Diên Diên lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn anh: “Bác sĩ Trần này, anh cảm thấy tôi...”.

“Khi ăn cá không được nói chuyện” - anh ngẩng đầu nhìn cô - “Học xương thì sao?”.

“...” - Dư Diên Diên lại ngoan ngoãn cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong xem ti vi, nhân lúc bộ phim thần tượng đang chiếu đến cảnh trao nhau nụ hôn nồng nàn, vô cùng lãng mạn, cô liền hỏi anh - “Bác sĩ Trần à, anh cảm thấy tôi...”.

Trần Thước vỗ đùi: “Ăn cơm xong ngẩng lên xem ti vi làm gì chứ? Đi, ra

ngoài đất chó đi dạo. Nếu không chất béo sẽ tích tụ lại gây béo phì đó”.

“...” - Dư Điên Điên muốn khóc mà không sao khóc nổi.

...

Đưa Xúc Xích đi dạo trong tiểu khu, hết vòng này đến vòng khác, xung quanh lặng ngắt như tờ. Khoảnh khắc ấy, Dư Điên Điên cuối cùng cũng thở phào một hơi, bây giờ không còn việc cấp bách nào có thể cắt ngang lời nói của cô nữa rồi.

Trong lòng tràn đầy hy vọng, cô quay sang nhìn anh: “Bác sĩ Trần”.

Trần Thước liền quay đầu lại: “Sao thế?”.

Là khuôn mặt ngây thơ không chút tạp niệm, anh nhìn cô với đôi mắt đen trong sáng, đôi đồng tử chỉ in hình bóng của một mình cô.

Xúc Xích cũng dừng lại theo, quay đầu lại nhìn cô.

Cả tiểu khu vô cùng yên tĩnh, trời dần tối, người đi bộ không nhiều. Dưới bóng cây chỉ có hai người, gió thổi lá cây xào xạc đung đưa.

Dư Điên Điên bỗng cảm thấy căng thẳng trước không gian vô cùng yên tĩnh như vậy, bèn ấp a ấp úng: “Ừm... cái đó... bác sĩ Trần à, tôi tôi tôi... tôi muốn hỏi anh...”.

Trần Thước nhìn cô với ánh mắt mơ hồ, đợi chờ câu nói tiếp theo của cô.

“Tôi... tôi muốn hỏi anh...” - cô rất khó khăn khi mở lời. Khoảnh khắc này, trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh, bối rối và bất an. Ngộ nhỡ anh không thích cô thì sao đây? Ngộ nhỡ anh chỉ coi cô như một người bạn thì sao? Cô tâm thường như thế, chẳng qua chỉ là một cô y tá hết sức bình thường mà thôi, một bác sĩ vừa đẹp trai giỏi giang nhiều tiền lại có tiếng như anh có thật là sẽ thích cô không?

Trong tình yêu, người trong cuộc thường hay tính toán thiệt hơn, lo được lo mất. Có những việc rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng lại không tìm được phải suy nghĩ lung tung, không tìm được nảy sinh biết bao nhiêu ngờ vực. Dư Điên Điên là một cô gái bình thường, trong trường hợp này đương nhiên cũng không ngoại lệ rồi.

Cô ấp a ấp úng, ngập ngừng một lúc lâu cũng không sao nói ra được câu mình muốn hỏi, cho đến khi Trần Thước không hiểu gì hỏi cô: “Cô muốn hỏi cái gì thế? Tôi cảm thấy cái gì cái gì á?”.

Dư Đi ền Đi ền không muốn hỏi thêm chút nào nữa, thế nhưng đâm lao thì phải theo lao, trong đầu cô rỗi tung lên, mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng tìm ra một câu: “Cái đó... cái đó... anh cảm thấy tôi... cảm thấy tôi...”.

“Cảm thấy cô cái gì?”

“Tôi... tôi... anh cảm thấy tôi có đẹp không?” - cô lắp ba lắp bắp nói một câu, nói xong cô chỉ hận không thể nhảy l ầu luôn cho xong.

B ầu không khí bỗng chốc im lặng mấy giây.

Trần Thước khó hiểu, nhìn cô một h ồi, không trực tiếp trả lời câu hỏi đó. Anh cúi đầu xuống nói với Xúc Xích: “Nào, đi tiêu thôi, để chị gái này tự soi, r ồi xem xem mình có đẹp không”.

Dư Đi ền Đi ền vừa xấu hổ vừa giận dữ, li ền quay người chạy đi.

“Này, chạy cái gì mà chạy chứ” - Trần Thước đi theo cô - “Th ần kinh, là cô tự hỏi vấn đề này đấy chứ, hỏi xong còn xấu hổ cái gì? Này, tôi nói cô...”.

Dư Đi ền Đi ền vừa chạy vừa nghĩ, rốt cuộc là dây th ần kinh nào của cô có vấn đề vậy, đường đường một câu hỏi bình thường như thế mà cô lại biến nó thành một câu hỏi có chỉ số IQ thấp như vậy?

A a a, cô không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa r ồi!

...

Cô chạy một mạch đến dưới tòa l ầu của Trần Thước, trước cửa đơn nguyên có một chiếc xe đang đỗ, có người đang mở cửa.

Cô quay đầu lại nhìn, Trần Thước đã đưỡi đến nơi r ồi, cần nhần mấy câu: “Dư Đi ền Đi ền, cô đúng là đ ồ biến thái, cô bị th ần kinh hay sao vậy, vừa ăn cơm xong mà còn chạy vè vè như thế?”.

Anh bước tới, dắtt theo Xúc Xích mặt đằng đằng sát khí đi nhanh v ề phía cô, cho đến khi...

“Anh” - một tiếng nói vui mừng vọng lại từ sau lưng Dư Đi ền Đi ền.

Dư Đì ền Đì ền quay người, nhìn thấy một cô gái trẻ trung ăn mặc thời thượng từ trên chiếc xe kia bước xuống, trang điểm tinh tế, trên người toát lên khí chất “có ti ền” và “có phẩm vị”.

Cô ta bỏ kính râm xuống, Dư Đì ền Đì ền li ền nhìn rõ khuôn mặt cô ta.

Đây chẳng phải là... Tr ần Lộ Dao hay sao?

Biểu cảm sinh động của Tr ần Thước vào khoảnh khắc trước đã hoàn toàn được thay thế bằng sự cứng nhắc và lạnh lùng. Anh đứng nguyên ở đó, tay dặt Xúc Xích, ch ần ch ậm, hỏi cô ta với giọng điệu của một người lạ và còn mang theo ý thù địch: “Cô đến đây làm gì?”.

Tr ần Lộ Dao bước đến nắm lấy tay anh: “Anh, chẳng phải l ần trước em đã nói với anh r ồi sao, em sắp kết hôn r ồi. Em gái sắp kết hôn r ồi, anh định không đến tham gia hôn lễ của em ư? Anh...”.

Cô ta gọi mới thân thiết làm sao, ngữ điệu hoàn toàn của một cô em gái đang lưu luyến không muốn rời xa anh trai mình. Thế nhưng vào giây phút cô gái đó chạm tới tay mình, Tr ần Thước li ền mạnh mẽ hất tay cô ta ra, lùi về sau một bước r ồi lạnh lùng nói: “Đừng chạm vào tôi, tôi không phải là anh trai của cô”.

Đôi mắt Tr ần Lộ Dao tức khắc đỏ hoe: “Anh... Rất cuộc anh còn muốn hận em đến bao giờ nữa?”.

“Hận cô?” - dường như Tr ần Thước cười lạnh mấy tiếng - “Tôi hận cô làm gì? Cô cho rằng cô là ai mà khiến tôi phải để tâm, phải ghi nhớ, phải hận? Cô chẳng qua là một người qua đường không liên quan gì mà thôi, cô còn ở đây mà nói đến chuyện tình cảm gì với tôi?”.

“Anh!” - Tr ần Lộ Dao cắn môi, phút chốc nước mắt đã lăn dài - “Em luôn coi anh là anh trai của em, từ khi em còn nhỏ anh đã đối xử tốt với em, tại sao chúng ta lại trở thành như ngày hôm nay chứ? Tại sao anh không thể coi em là em gái giống như trước kia?”.

Người con gái rơi lệ vốn là một cảnh đẹp xúc động lòng người, ngay đến Dư Đì ền Đì ền nhìn thấy cũng bất chợt cảm thấy thương xót cho cô ta. Thế nhưng Tr ần Thước vẫn chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, anh chỉ lạnh

lòng nhìn Trần Lộ Dao: “Cô diễn cho ai xem chứ? Ở đây không có ai cả, phiên cô thu lại màn diễn này đi, cô từ đâu đến thì hãy về lại đó đi”.

...

Lời vừa dứt, cánh cửa xe lại một lần nữa mở ra.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ cửa sau xe, khoác trên mình bộ Âu phục được là phẳng phiu thẳng tắp, phong thái không giống như người bình thường. Mặc dù đã nhiều tuổi nhưng có thể nhận ra ông ấy rất biết cách chăm sóc bản thân, cả người toát lên khí chất ngạo nghễ của người làm kinh doanh.

Ông ấy đứng đó, trầm giọng nói: “A Thước, tại sao lại nói với em gái như thế hả?”.

Trần Thước ngăn người chừng mấy giây, đứng nguyên ở đó không hề động đậy.

Dư Diên Diên đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh đó, dường như cũng đoán được người đàn ông trung niên kia là ai, nhìn sang biểu cảm của Trần Thước, trái tim cô bỗng thấy nhói đau. Nhưng cô chỉ là một người ngoài cuộc, thậm chí cô còn không có tư cách đi lên phía trước để phá tan bầu không khí này. Cô chỉ có thể đứng nguyên chỗ đó, không làm gì hết.

Mấy giây trôi qua, cuối cùng Trần Thước cũng có động tĩnh. Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt híp lại, mỉm cười với người đàn ông trước mặt: “Ông Trần, lâu lắm rồi không gặp, hy vọng rằng ông vẫn khỏe”.

Giây phút này, Trần Thước mang theo nụ cười nhưng sống lưng lại thẳng như cán bút.

Anh vốn đã rất đẹp trai, bây giờ đứng đây dáng vẻ nghiêm chỉnh thế này, đột nhiên anh không còn giống với anh chàng vẫn hay trêu đùa Dư Diên Diên thường ngày nữa.

Dư Diên Diên nhìn anh, đột nhiên phát hiện ra, khi một người trưng ra dáng vẻ phòng bị trông sẽ như thế này.

Ánh mắt anh trầm xuống, tay anh nắm lại rất chặt, anh đứng đó như thể phải dùng đến toàn bộ sức lực của bản thân mới có thể giữ cho mình bình

tĩnh, ung dung mà đối diện với người bố mà mình cho là kẻ thù lớn nhất trên đời này. Đây là một cảnh tượng kỳ lạ mà từ trước tới giờ chưa bao giờ Dư Đì ên Đì ên được chứng kiến.

Kẻ thù lớn nhất của mình lại chính là bố mình.

Trái tim cô như thể sắp nhảy lên đến tận cổ r ồi.

Em là vì sao duy nhất

 Trần Thước gọi bố mình là “Ông Trần”, ngữ điệu cứng nhắc lạnh lùng, ánh mắt còn mang theo ý thù địch rõ ràng. Chỉ trong phút chốc, thái độ ấy đã khiến ông Trần Diệu Phàm vô cùng giận dữ.

Ông ấy sần mặt xuống, giọng nghiêm nghị: “Ông Trần? Uống công tôi sinh ra anh rồi nuôi dưỡng anh, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi thì không còn biết mình họ gì nữa hay sao?”.

“Sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi?” - Trần Thước như thể nghe thấy một chuyện nực cười nhất thế gian, liền cười lạnh - “Tôi thừa nhận ông đã sinh ra tôi, thế nhưng nuôi dưỡng tôi? Xin được hỏi ông Trần, ông đã nuôi dưỡng tôi lúc nào? Từ khi sinh ra cho đến khi rời khỏi cái nhà này, tôi chỉ nhớ ngày nào mẹ cũng vất vả chăm sóc cho tôi và em tôi, ông chẳng qua chỉ là một người qua đường, mỗi ngày chỉ về nhà ngủ một giấc, có những khi còn không ngủ ở nhà. Sau khi rời khỏi nhà, người nuôi dưỡng tôi là bác Lý. Bác ấy lo lắng cho tôi, lo tôi không quen với cuộc sống ở trường đại học, nên tuần nào cũng gọi điện thoại hỏi han tôi. Và đương nhiên người gọi điện hỏi han tôi không phải là ông Trần Diệu Phàm, vậy xin hỏi ông có tư cách gì mà nói đã từng nuôi dạy tôi?”. Một tràng những lời lẽ sắc bén và giận dữ, Trần Thước không hề nề mặt ai.

Chỉ trong phút chốc, khuôn mặt Trần Diệu Phàm đã vô cùng khó coi. Ông ấy chỉ tay về phía Trần Thước: “Được, được, cứ coi như anh hận tôi, hận tôi không làm tròn trách nhiệm của một người bố, anh đối xử với tôi như thế thì cũng thôi, nhưng Lộ Dao là em gái anh, nó có lỗi gì với anh chứ? Năm anh bỏ nhà đi, nó cũng chỉ xấp xỉ tuổi với Trần Hi, nó hiểu làm sao được những chuyện giữa người lớn với nhau? Bây giờ nó cũng sắp kết hôn rồi, anh là anh trai của nó, làm theo mong ước của nó một chút, tạm thời gạt bỏ thành kiến với tôi...”.

“Là anh trai?” - Trần Thước cất lời bố, từ từ chuyển ánh nhìn sang Trần Lộ Dao - “Tôi đã nói rồi, tôi chưa bao giờ là anh trai của cô ta, tôi cũng không có người em gái như vậy”.

“Anh...” - giọng nói của Trần Lộ Dao rất yếu ớt, nước mắt cứ chực trào ra. Trần Thước lại coi như không nhìn thấy gì.

Anh nhìn Trần Diệu Phàm, nói rõ ràng từng câu một: “Ông có hiểu con gái ông không? Ông dám chắc chắn trong lòng ông, người con gái này là cô con gái Trần Lộ Dao yếu đuối đáng thương, thích dựa dẫm vào anh trai không? Ngày đó ông không hề hiểu Hi Hi, không hề hiểu tôi, ông cho rằng hôm nay ông có thể hiểu cô con gái ngày ngày cùng sống với ông dưới một mái nhà ư?”.

Khuôn mặt Trần Diệu Phàm vô cùng khó coi, không hề lên tiếng.

Trần Thước cười, ngạo mạn buông ra một câu cuối cùng: “Đủ rồi, không hợp nhau thì không thể nói với nhau lâu được, lãng phí nước bọt là một việc vô nghĩa. Ông về cẩn thận, tôi không tiễn, ông Trần”.

Anh nhìn thẳng về phía trước, đi sượt qua người bố của mình, trước khi đi còn không quên kéo tay Dư Diên Diên, sai những bước lớn bước vào cửa đơn nguyên. “Tinh” một tiếng, cánh cửa tự động đóng lại, ngăn cách hoàn toàn với mọi thứ bên ngoài, nhưng không hề ngăn cách nỗi sự ràng buộc phức tạp bên trong và bên ngoài cánh cửa. Dư Diên Diên bị anh kéo nhanh vào thang máy, ánh đèn chiếu sáng cả khuôn mặt hai người, chiếu sáng cả tâm tư sâu kín không muốn ai nhận ra trong lòng anh.

Trần Thước buông tay ra, nói khẽ: “Khiến cô chê cười rồi”.

Dư Diên Diên thật sự bị chấn động đến mức không thốt được ra lời nào khi chứng kiến cảnh vừa rồi, nhưng cô không hề cảm thấy buồn cười, mà ngược lại trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu. Cô thu cánh tay bị anh kéo lại, cúi đầu nhìn bàn tay vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh. Khoảnh khắc này cô bỗng quên đi mọi nỗi xấu hổ và xúc động.

Cô hỏi anh: “Rốt cuộc Trần Lộ Dao là người thế nào?”. Một lúc lâu sau, Trần Thước mới gượng gạo nói: “Con gái riêng của Trần Diệu Phàm và

thư ký của ông ta”.

Dư Diên Diên ngẩn ngơ một lúc, độ tuổi này...

Trần Thước nhìn cô, muốn xác thực suy đoán của cô: “Cô ta và Hi Hi xấp xỉ tuổi nhau, cũng có nghĩa là trước khi mẹ tôi sinh Hi Hi, ông ấy đã có b ờ bên ngoài r ồi”.

Anh cười, nói với giọng điệu bình thản thường ngày: “Kể cho cô nghe một câu chuyện cười nhé, h ồi còn nhỏ tôi rất ngu ngốc, ngốc đến mức không phân biệt nổi ai là người thân ai là kẻ thù. Khi tôi mười tuổi, Hi Hi vẫn còn rất nhỏ, Trần Diệu Phàm thường xuyên đưa một cô bé xấp xỉ tuổi Hi Hi về nhà, nói là con của một người bạn, đưa về nhà để làm bạn cùng Hi Hi. Khi đó IQ của tôi thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, tôi đối tốt với Hi Hi thế nào, thì cũng đối tốt với cô bé đó như thế, bởi vì tôi cảm kích cô bé đó đã chơi cùng Hi Hi những lúc mình không có nhà, thậm chí tôi còn đưa cô bé đó đến khu vui chơi giải trí cho trẻ nhỏ, đưa nó đi ăn những món ngon... Có những khi Hi Hi đi học vẽ, cô bé đó bám theo tôi gọi tôi là anh với ánh mắt mong đợi, khi đó tôi đã mềm lòng, những khi Hi Hi không có nhà, tôi đã cho cô bé đó hết tất cả tình yêu mà tôi vốn dành cho Hi Hi”.

“Sau này mẹ tôi rời bỏ thế gian, Hi Hi cũng đi sang Mỹ, khi tôi đột nhiên phát hiện ra thế giới của mình phút chốc sụp đổ, Trần Diệu Phàm đã từng bước đưa người đàn bà thứ ba kia vào nhà, đồng thời cũng đưa về nhà một đứa con riêng” - anh cười mỗi lúc một lớn hơn, giọng dường như cũng run run - “Cô có biết đứa con riêng đó là ai không?”.

Chính là Trần Lộ Dao. Chính là cô bé chưa bao giờ nhắc đến thân phận của mình, giấu anh mười năm trời.

Cô ta tùy tiện đón nhận tình anh em của anh, cô ta đã dùng chính nước mắt và nụ cười tươi tắn của mình để lấy đi toàn bộ tình yêu vốn thuộc về Hi Hi, bây giờ cô ta lại đường đường chính chính bước vào nhà họ Trần, thay thế Hi Hi, trở thành cô con gái của Trần Diệu Phàm một cách quang minh chính đại.

Khuôn mặt Trần Thuộc trắng bệch, ánh mắt u tối không chút ánh sáng.

Anh nói: “Nếu như nói khi còn nhỏ cô ta đã không hề nhắc tới thân phận của mình, tôi có thể hiểu vì Trần Diệu Phàm đã dặn đi dặn lại như vậy, cô ta còn nhỏ không hiểu gì, vì sợ hãi mà giấu nhem chuyện này đi. Thế nhưng khi lớn lên, cô ta cũng hoàn toàn không nhắc tới chuyện này, mà ngược lại còn mạnh dạn đi theo tôi mà gọi anh này anh nọ, đây còn có thể là sự ngây thơ đơn thuần của cô ta nữa hay sao?”

Con gái của một kẻ thứ ba, một trong những kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình anh, đã giấu giếm anh suốt mười năm, lừa dối anh để anh đối xử tốt với cô ta, thậm chí còn vô cùng chu đáo và tử tế.

Sau khi biết sự thật, anh đã rất nhiều lần nhớ lại sự việc đã từng xảy ra trong quá khứ.

...

Lần đầu tiên đến nhà họ Trần, cô ta đã mắt rung rung lệ nói với anh: “Dao Dao không có bố, mẹ nói bố không còn nữa”.

Khi đó cô ta còn chưa có tên là Trần Lộ Dao, vì tránh đánh rắn động cỏ, cô ta đã rất cẩn thận mà lấy theo họ mẹ, tên là Trương Lộ Dao.

Anh thương xót cho một cô bé từ nhỏ đã không còn bố, không được cảm nhận tình yêu của bố, nên đã yêu thương cô ta, đối xử tốt với cô ta.

Khi anh đưa cô ta đến khu vui chơi giải trí, cô ta cầm cây kẹo ăn vô cùng mãn nguyện, cười nói với anh: “Em không có anh, em rất ngưỡng mộ Hi Hi có một người anh trai, anh có thể làm anh trai em không?”. Đôi mắt ngây thơ vô tội, mang theo sự chờ đợi của một đứa trẻ, sao anh có thể nhẫn tâm phụ lòng đây?

Cho đến năm cô ta mười hai tuổi, cô ta vẫn thường xuyên ra vào nhà họ Trần. Thậm chí có lần cô ta còn cãi nhau với Trần Hi. Cô ta khóc lóc chạy ra ngoài, khi nhìn thấy Trần Thuộc còn giả bộ cứng rắn lau nước mắt, nói bản thân mình sai, mình đã làm Hi Hi giận.

Hôm đó chiếc váy màu trắng của cô ta bị Hi Hi hất màu vào, đầu tóc rối bù, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Trần Hi chạy theo cô ta ra cửa, giận dữ

nói với anh trai: “Anh đừng cho cậu ấy đi đi! Từ hôm nay trở đi đừng để cậu ấy đến nhà mình nữa!”.

Trần Thước không hiểu, hỏi em gái là đã xảy ra chuyện gì, Trần Lộ Dao liền khóc nói: “Đều tại em không tốt, cứ bắt Hi Hi phải dạy em vẽ tranh, cuối cùng làm bản một bức tranh mà Hi Hi đã vẽ xong rồi...”.

Trần Hi sắc giọng phản bác: “Là cậu cố tình, rõ ràng là cậu cố tình vẽ màu lên đó”.

Cuộc tranh cãi này vốn là cuộc tranh cãi giữa hai cô bé, đương nhiên đã bị Trần Thước đơn giản hóa mọi chuyện. Anh ngăn em gái lại, đầu tiên là yêu cầu Trần Lộ Dao xin lỗi em gái, sau đó yêu cầu em gái không được tức giận, hai người bắt tay làm hòa với nhau. Theo anh thì Hi Hi vốn là cô công chúa được anh yêu chiều nâng niu, còn Trần Lộ Dao thì không phải. Trần Lộ Dao không có bố, không có anh chị em, một mình đơn độc lớn lên, cho dù có không cẩn thận chọc giận Trần Hi Hi thì cũng đáng để tha thứ. Nhưng sự độ lượng của anh, sự quan tâm yêu quý của anh, sự vô tư của anh, tất cả lại chứng minh cho một điều rằng anh rất ngu ngốc, rất ngây thơ.

Khi Trần Lộ Dao và mẹ cô ta cùng đứng trong phòng khách nhà họ Trần, thì Trần Thước mới hiểu ra mọi chuyện, hóa ra cô bé đã từng yếu đuối trong mắt anh lại có âm mưu lớn đến vậy, từ khi còn là một đứa trẻ non nớt, cô ta đã biết cách che giấu bí mật của mình.

Cô gái gian trá đứng trong căn phòng khách được trang hoàng xa hoa, trong mắt ánh lên niềm vui mừng không sao che đậy được. Cô ta thoải mái gọi anh, như thể vẫn dựa dẫm vào anh, yêu quý anh như trước kia. Nhưng đối với Trần Thước, cô ta đã không còn là cô bạn chơi cùng Hi Hi năm xưa nữa, không còn là cô em gái hàng xóm anh có thể vô tư trao yêu thương nữa rồi.

...

Anh nhắm mắt, cố ngăn dòng suy nghĩ rối ren ấy lại. Anh dựa vào bức tường trơn bóng của thang máy, cười đau khổ hỏi Dư Diên Diên đang

đứng bên cạnh: “Thế nào, có buồn cười không?”.

Đón chào anh không phải là bất cứ lời nào, mà chỉ là một bàn tay dịu dàng ấm áp. Bàn tay ấy khẽ khàng chạm vào bờ mi anh, sau đó giọng nói của chủ nhân bàn tay ấy vang lên bên tai anh, vô cùng xúc động lòng người.

Dư Điền Điền nói: “Hàng mi thật dài”.

Anh không hiểu gì, trừng mắt lên nhìn cô, nhưng lại thấy cô cong khóe môi, nói: “Nghe nói người nào lông mi dài thường rất thông minh, thực ra tôi cũng cảm thấy như vậy”.

Cánh cửa thang máy mở ra, thế nhưng chẳng ai vội vàng bước ra ngoài.

Dư Điền Điền đứng nguyên ở đó, ngẩng đầu, nhìn anh chăm chăm: “Theo tôi thấy thì anh chẳng giống ai chút nào. Khi có người dùng trăm phương nghìn kế để ức hiếp anh, sao anh có thể biết trước mà cảnh giác chứ, làm sao mà phát hiện ra mưu đồ hiểm ác của người khác chứ?”.

Ngược lại, anh rất lương thiện, vô tư, dịu dàng, tốt đẹp. Mười bảy tuổi, anh giống như một chàng trai bước ra từ truyện cổ tích, chỉ khiến người khác cảm thấy đau lòng, chứ không hề dính dáng gì đến hai chữ giống ai.

“Tốt bụng không phải là giống ai, mặc dù anh độc mồm độc miệng nhưng đi đâu đó không có nghĩa là anh cay nghiệt xấu xa” - Dư Điền Điền khẽ nói - “Có đôi lúc anh phải thật chú ý thì mới có thể nhận ra sự dịu dàng không thể hiện ra của người khác”.

Và tôi đã nhận ra sự dịu dàng ấy trên người anh.

...

Khoảnh khắc này, nỗi chấn động trong lòng Trần Thuộc chẳng khác gì những cơn sóng xô bờ, hừng hực khí thế.

Sự tin tưởng và tín nhiệm trong mắt Dư Điền Điền đã vượt qua mọi lời nói của cô, bất chợt chạm vào trái tim anh khiến anh vô duyên vô có mất đi khả năng hô hấp.

Anh nghe thấy trái tim mình đang đập rất nhanh, rất mạnh, trước mắt

dường như mờ đi.

“Tôi đã hối hận rất nhiều năm rồi” - Trần Thuớc thì thào - “Tôi luôn trách bản thân mình quá ngốc, không phát hiện ra lời nói dối của cô ta, nếu như tôi phát hiện ra sớm hơn một chút thì sự việc cũng sẽ không trở thành như thế này...”.

Anh cứ lẩm bẩm, Dư Điên Điên chẳng nói gì, đưa anh về nhà, cả đường đi không hề bật đèn, rồi hai người từ từ tiến vào phòng khách.

Trong bóng tối, cô cúi xuống, đôi mắt sáng long lanh mở to nhìn anh chăm chăm, rồi khẽ nói: “Không trách anh được”. Sau đó cô dang rộng vòng tay, ôm anh vào lòng, ôm lấy người đàn ông dường như đang mãi mãi dừng lại ở tuổi mười bảy, chưa bao giờ lớn, và cũng chưa bao giờ bước ra khỏi bóng tối. “Không trách anh được” - cô nhắc lại một lần nữa bên tai anh, “Không trách anh được”.

Xúc Xích đứng cách hai người một đoạn chứng kiến cảnh đang diễn ra trong bóng tối, không hề tiến tới làm phiền hai người.

Giây phút này không thích hợp để làm phiền. Giây phút này chỉ thuộc về hai người họ.

...

Căn phòng tối om, không một ánh đèn, tấm rèm cửa dày dặn chặn lại mọi ánh sáng bên ngoài, thế nên cũng không có ánh sao.

Một đêm chẳng chút lãng mạn, tâm trạng nặng nề cũng hoàn toàn không thích hợp với lãng mạn. Thế nhưng Dư Điên Điên vòng tay ôm lấy Trần Thuớc, cảm nhận được anh từ từ tựa đầu vào vai mình, khoảnh khắc ấy, trái tim cô bỗng xuất hiện chút lãng mạn nhỏ bé mông lung.

Trần Thuớc khẽ hỏi: “Cô biết hát không, Dư Điên Điên?”.

Ngập ngừng giây lát, cô gật đầu: “Biết”.

“Biết hát bài gì?”

“Biết hát...” - cô chần chừ một lúc rồi quyết định không nói tên bài hát, mà cất giọng ngân nga.

Trong phòng kín, giọng hát của cô chẳng khác nào ánh sao duy nhất

trong thế giới chật hẹp.

...

Em không biết anh phải gặp bao nhiêu ác mộng trong đêm. Nhưng em biết cuối cùng bầu trời xanh cũng sẽ xuất hiện, sau cơn mưa xối xả sẽ là thảo nguyên xanh ngát.

Nhìn anh ngẫu nhiên tỉnh giấc, ngẫu nhiên chìm vào giấc ngủ, rồi ngẫu nhiên rơi lệ.

Em mãi mãi không cảm nhận được nỗi đau của anh, nhưng em hiểu trái tim em luôn đứng cùng phía anh.

...

Đây là bài hát cô yêu thích, nhưng không phải cô cố ý muốn chọn bài hát này, mà cứ hát cứ hát, rồi đột nhiên phát hiện ra lời bài hát lại thích hợp với khoảnh khắc này đến thế.

Cô hát “Em không thể thay anh đau khổ, nhưng em mong sao thời gian có thể trôi qua nhanh một chút”, “cô đơn nhất là nỗi đau không cất lên thành lời, nhưng em hy vọng tiếng hát của em có thể chạm tới trái tim anh”.

Giọng hát của cô có chút run rẩy, không biết là do quá căng thẳng hay bởi hơi thở không ổn định.

Trong bóng tối, cô cảm nhận được Trần Thuốc từ từ nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô, khuôn mặt anh còn từ từ chạm vào bờ vai phải của cô, hơi thở ấm nóng của anh xuyên qua vạt áo chạm đến da thịt cô.

Giọng cô càng ngày càng run rẩy, cuối cùng im bật, không còn cất lên nữa.

Anh cười nhẹ, giọng trầm thấp, khẽ khàng gọi tên cô: “Dư Diên Diên”.

Cô đáp lời, trái tim bỗng như đập mạnh hơn.

Bàn tay thon dài ấm áp của anh từ từ nắm lấy bàn tay cô, từ từ kéo tới nơi trái tim mình. Cách một lớp áo dày bên ngoài nhưng cô vẫn cảm nhận được trái tim anh đang đập thành thịch. Từng nhịp từng nhịp đập mạnh, giống như từng đợt sấm sét trong cơn mưa xối xả ngày hè.

“Ở đây” - anh khẽ nói, rồi nhắm mắt lại, tiến về phía cô gần hơn một chút, làn môi chạm tới cổ cô.

“Hả?” - toàn thân Dư Diên Diên run rẩy, chỉ có đầu óc là vẫn còn man mát, như thể rơi vào động băng vậy.

Cô không kịp nghĩ ngợi gì, không kịp mừng thầm, toàn bộ giác quan đều tập trung ở cổ, nơi đang tiếp xúc với bờ môi anh, bu ồn bu ồn, ngra ngúra, còn mang theo cái rung động khó lòng gọi tên, sau đó nhanh chóng lan tới mọi ngóc ngách trong cơ thể cô.

Trần Thước ấn mạnh bàn tay cô vào nơi trái tim mình. Anh nói: “Bài hát ở đây”.

“...”

Anh ngừng lại một lúc. “Người cũng ở đây.”

...

Dường như nỗi vui mừng khôn xiết không giống như trong tưởng tượng, cũng không có cảm giác trái tim đập mạnh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô ngẩn người ngẩn yên ở đó, chỉ là từ từ cảm nhận được khóe mắt mình ướt ướt.

Trên thế giới này, những điều kỳ diệu nhất trong tình yêu dường như đều nằm ở chỗ, ai cũng chỉ có ràng buộc với người thân ruột thịt của mình, nhưng vì tình yêu, trái tim mình lại có thêm một người nữa. Từ đó dù cho phong ba bão táp thế nào, dù trời mưa hay quang tạnh, dù trăng khuyết hay trăng tròn, ta đều có thêm một nỗi vương bận, và ta đều không ngừng đặt tình cảm sâu đậm vào nỗi vương bận ấy, để đổi lại trái tim mình được bình yên và vui vẻ.

Cô không còn là cô gái trẻ trung lông bông nữa, không ngây ngô mà đi theo đuổi cậu bạn giỏi giang ưu tú lớp bên, cũng không còn thời tim đập thình thịch mặt đỏ phừng phừng gào thét, “Em thích anh” nữa rồi. Cho nên cô chỉ yên lặng ngẩn ở đó, ôm lấy bác sĩ Trần, người mà cô cũng không biết là mình đã đem lòng yêu tự bao giờ, nhắm mắt lại, khẽ cười.

Cô nói: “Thật tốt”.

“Tốt cái gì?” - bờ môi anh từ từ rời khỏi cô, không hiểu gì hỏi một câu.

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ siết chặt vòng tay, ôm anh chặt hơn một chút.

Rốt cuộc thì tốt cái gì chứ?

Tốt chính là cô luôn mong muốn anh có thể sống thật tốt, được vui vẻ, bù lại toàn bộ những tổn thương mà h ấ bé anh đã phải chịu. Cho đến ngày hôm nay, sau khi nghe anh nói câu ấy, cô mới yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nhiệm vụ đối tốt với anh từ hôm nay trở đi có thể giao cho cô r ấ.

Cô sẽ khiến anh sống thật tốt, thật vui vẻ. Cô sẽ bảo vệ anh bằng chính đôi cánh nhỏ bé của mình, cho anh hạnh phúc thuộc về cô.

...

Đi ầu hòa đã sưởi ấm cả gian phòng, khiến con người bỗng nhiên muốn lười nhác.

Dư Đì ền Đì ền tỉnh lại trước, khẽ cử động cổ, bỗng phát hiện ra cánh tay mình đang bị thứ gì đó nặng nặng đè vào, không sao cử động được.

Cô khẽ quay đầu sang, li ền phát hiện ra mình và Tr ầ Thước đã ngủ cả một đêm trên ghế sofa mềm mại này, anh vẫn chưa tỉnh giấc, vẫn yên lặng gối đầu lên tay cô mà ngủ ngon lành.

Dư Đì ền Đì ền tỉ mỉ quan sát anh ở khoảng cách gần. Hàng mi vừa dài vừa dày, r ử xuống khuôn mặt như thể một chiếc bàn chải đánh răng xinh xắn. Đám râu hình như dài ra chút ít, lún phún một mảng dưới cằm, cô không tìm được ghé sát tới, muốn cọ mặt mình vào đó.

Một cái. Ngựa ngựa. Hai cái.

Rất thú vị. Ba cái...

“Dư Đì ền Đì ền.”

Trên đầu bất chợt vang lên giọng nói khiến cô giật thót mình, vô thức tránh ra xa, suýt chút nữa thì ngã xuống ghế sofa, may mà chủ nhân của

giọng nói ấy đã kịp thời đưa tay đỡ lấy cô.

Trần Thước kéo cô lại, sau đó không chịu buông tay, tiếp tục kéo cô sát lại phía mình... tư thế vô cùng mờ ám.

Khuôn mặt Dư Diên Diên đỏ bừng lên, khẽ nói: “Để em xuống đi”.

“Bây giờ đã biết xấu hổ rồi sao?” - anh hỏi, không chút đẽm xỉa gì đến lời nói của cô, giọng còn hơi ngái ngủ, khoe môi khẽ nhếch lên - “Sao vừa nãy lén lút hôn anh, em không thấy ngại?”.

“Ai... ai lén lút hôn anh chứ?” - cô vô cùng kinh ngạc, nỗi oan khuất này cũng lớn quá rồi!

“Em chứ ai” - Trần Thước hùng hồn nói - “Ở đây, ở đây, còn cả ở đây nữa”.

Anh đưa một tay lên sờ sờ đám râu dưới cằm mình, làm như có thật: “Em còn định giờ trò xấu nhưng không thành?”.

Dư Diên Diên đỏ mặt, không biết phải nói sao, một lúc lâu sau mới ấp ứng: “Chỉ chỉ chỉ... sờ râu thôi chứ, đâu phải là hôn?”.

“Vậy thì anh cũng muốn sờ” - Trần Thước nghiêm túc kéo cô vào lòng, cúi đầu cọ cọ vào mặt cô.

Dư Diên Diên cười khanh khách, lúi tíu ra mép ghé xô pha: “Em không có râu, anh sờ cái gì mà sờ chứ, tránh ra đi!”.

“Anh không quan tâm, không có râu thì anh sờ lông tơ cũng được” - ai đó mặt dày cứ tiến lại gần cô, quyết không buông tha cho cô.

...

Sáng sớm, Dư Diên Diên không ngờ lại có cuộc cãi vã ấm ấp như vậy, dù không ai nói thích nhưng hai người “mặt trong như đá”, có những hành động thân mật với nhau một cách tự nhiên.

Cô đột nhiên không vùng vẫy nữa, chăm chú nhìn vào mắt anh.

“Sao vậy?” - Trần Thước hỏi.

“Anh thấy trong lòng tốt hơn chút nào chưa?”

Anh không nói gì, một lúc lâu sau mới véo má cô: “Em cho anh hôn một cái, anh sẽ thấy thoải mái hơn đấy”.

Dư Điền Điền lại cười khanh khách, vừa đẩy anh ra vừa nói: “Em là cô gái rụt rè, một cô gái rụt rè sẽ không chấp nhận lời yêu cầu lưu manh đó”.

Trần Thước lăm lăm ra vẻ không vui, nhưng cũng buông tay ra mà không hôn thật. Anh nhìn Dư Điền Điền xấu hổ chạy đi, trong lòng cũng không hề cảm thấy buồn. Dưới cái nhìn của anh, biểu cảm của cô sinh động đáng yêu như thế, anh còn có đi đâu gì không hài lòng kia chứ? Anh chỉ cảm thấy... mình như đang chìm trong một giấc mộng.

Dư Điền Điền thực sự cảm thấy xấu hổ, nhìn mình trong gương phòng tắm hồi lâu, lúc thì cảm thấy sự việc xảy ra quá bất ngờ, đây có phải là đang yêu không? Người chưa từng yêu bao giờ sao có thể bỏ qua bước theo đuổi và được theo đuổi mà tiến thẳng tới bước ở bên nhau được chứ?

Cô chỉnh trang lại bản thân, sau đó bước vào phòng khách nhìn Trần Thước nói nghiêm túc: “Bác sĩ Trần, em phải về nhà đây”.

Lúc đầu Trần Thước không vừa lòng về cách xưng hô của cô... sao vẫn là bác sĩ Trần chứ? Sau đó mới lấy lại tinh thần: “Vì sao phải về nhà?”. Dư Điền Điền nghiêm túc nói: “Em phát hiện ra chúng ta đã bỏ qua bước theo đuổi và được theo đuổi, như thế không khoa học”.

“...” - Trần Thước mông lung, “Cho nên?”. “Cho nên anh phải theo đuổi em” - cô tuyên bố.

...

Trần Thước mở mắt trừng trừng nhìn Dư Điền Điền bước ra cửa, rồi lòng nóng như lửa đốt chạy theo: “Này, Dư Điền Điền, vậy thì tối hôm qua và sáng nay coi là gì?”.

“Coi là đoạn giới thiệu đi” - Dư Điền Điền rất thành thật - “Mỗi một cô gái đều có quyền được theo đuổi, nếu như anh không theo đuổi chút nào mà em đã nhận lời anh thì em thật là thiệt thòi. Em lại chưa yêu bao giờ, cũng chưa từng được hưởng niềm vui được đàn ông chính thức theo đuổi, nếu chút ký ức nhỏ thế này mà anh còn không cho em, vậy thì sau này khi già đi con hỏi em đến với anh như thế nào, em biết phải trả lời ra sao?”.

Khuôn mặt cô ửng đỏ, nói xong câu ấy liền quay người chạy như bay.

Trần Thước một mình đứng bên cửa ngẩn ngơ.

Thế này là thế nào nhỉ? Cô còn nói ra cả chuyện sau này có con với anh, như thế chẳng phải là cô đang quyết một lòng muốn ở bên anh sao? Còn phải theo đuổi? Cần theo đuổi ư?

Trần Thước sần nảo, mặt đen sì, than vãn: “Chạy gì mà chạy chứ? Bên ngoài lạnh, để anh lái xe đưa em về nhà”.

Giọng Dư Diên Diên vọng ra từ trong thang máy: “Anh không phải là bạn trai của em, cũng chưa theo đuổi được em, sao em phải để anh đưa về nhà chứ? Không cần, em tự về nhà một mình”.

Bác sĩ Trần u sần, khuôn mặt sa sần trở về phòng, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng ngẩng trước máy vi tính lướt web. Mở Baidu^{18*} ra, anh chẳng chút vui vẻ nào nhập từ khóa vào ô tra cứu, “Theo đuổi con gái như thế nào?”. Kết quả tìm kiếm lập tức hiện ra vô số đáp án. Anh nhấp bừa vào một bài.

** Baidu là một trang mạng để tìm kiếm thông tin của Trung Quốc, có chức năng giống như Google.*

Cách thứ nhất: Tặng hoa, tặng chín trăm chín mươi chín đóa hồng, không tin cô ấy sẽ không cảm động.

Đây là người Nguyên Mưu hay là người Sơn Đình Động vậy? Thời đại nào rồi mà còn tặng hoa?

Cách thứ hai: Bữa tối dưới ánh nến, chân thành thổ lộ tình cảm, kết hợp với một ngoại hình điển trai và một giọng hát thật tuyệt, cách này chưa bao giờ sai cả.

Hả hả hả? Sao anh có thể làm việc sến súa như thế này chứ? Không hợp chút nào.

Cách thứ ba là tặng cô ấy những món trang sức đắt tiền, cách thứ tư là tặng cô ấy kẹo chocolate, cách thứ năm là hằng ngày đến công ty cô ấy đợi cô ấy khi tan ca, cách thứ sáu là đóng toàn bộ tiền điện tiền nước tiền mạng cho cô ấy, đi đâu đó thể hiện là mình muốn đính ước với cô ấy... Những cái gì với cái gì thế này?

Đúng lúc Trần Thước chán nản muốn tắt máy tính đi, thì bỗng nhiên

nhìn thấy một tin cuối cùng...

“Thực ra một cách thông minh để khiến phụ nữ một lòng một dạ theo mình chính là gạo đã nấu thành cơm!”

Anh phút chốc cảm thấy vui vẻ, liền không kìm được di chuột, mạnh mẽ ấn like!

...

Từ khi Dư Điền Điền trở về từ nhà Trần Thuộc, Lục Tuệ Mẫn bắt đầu với mười vạn câu hỏi vì sao.

Dư Điền Điền vừa ngẩng xuống ghế sofa, cô nàng liền bỏ chuột ra, không buồn chơi game nữa, chạy lại ngẩng sát vào Dư Điền Điền: “Này này này, vừa nãy tớ cứ nghĩ mãi, chẳng phải lúc đầu cậu rất ghét bác sĩ Trần sao? Vì sao bây giờ lại thay đổi lớn như vậy?”.

Dư Điền Điền ngẩng dịch sang một bên, không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Lục Tuệ Mẫn lại ngẩng sát vào cô: “Con người bác sĩ Trần ý mà, dù đẹp trai thì đẹp trai thật, đi đâu kiện cũng tốt, nhưng mà tính cách thì vô cùng tệ hại. Haizzz, tớ nói này, Dư Điền Điền, vì sao cậu lại thích anh ấy?”.

Vì sao ư?

Dư Điền Điền cũng muốn hỏi chính bản thân mình câu hỏi đó, rõ ràng mồm miệng anh rất cay độc, lúc nào cũng thích nói móc cô đôi ba câu, nói tới mức khiến cô thấy khó chịu trong lòng chỉ hận không thể cắn cho anh mấy cái thối.

Thế nhưng cuối cùng cô lại thích anh.

Cô không trả lời được câu hỏi của Lục Tuệ Mẫn, bèn âm ừ đi vào bếp rót nước uống.

Ai ngờ Lục Tuệ Mẫn lại đi ngay theo sau: “Này này này, tại sao không trả lời câu hỏi của tớ? Tớ bảo này, tối hôm qua cậu cũng không về nhà, có khi nào hai người đã... đã gạo nấu thành cơm rồi không?”.

Dư Điền Điền suýt chút nữa bị sặc, phụt một tiếng, phun hết cả nước trong miệng ra, còn chuẩn xác... phun đúng vào mặt Lục Tuệ Mẫn. Từ đó

mười vạn câu hỏi vì sao mới dừng lại một cách miễn cưỡng.

Cô vừa vội vàng lau mặt giúp Lục Tuệ Mẫn, vừa cười ngặt nghẽo: “Ha ha ha, ai bắt cậu hỏi, ai bắt cậu nói lung tung, thế là bị báo ứng rồi nhé...”.

Lục Tuệ Mẫn tức giận hất tay Dư Đì ên Đì ên ra: “Dư Đì ên Đì ên, cậu kinh khủng quá đấy!”.

Cô nàng hùng hùng hổ hổ đi vào nhà tắm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không muốn nói thì cậu cứ nói thẳng ra. Muốn báo thù thì cũng không cần dùng đến cách này! Có trời mới biết cậu phun ra bao nhiêu vi trùng lên khuôn mặt như hoa như ngọc của tớ!” - cô ấy quay đầu, trừng mắt lên với Dư Đì ên Đì ên - “Tớ phải nói với bác sĩ Trần mới được!”.

Dư Đì ên Đì ên híp mắt nói: “Thế thì chắc chắn anh ấy sẽ ghen đó”.

“Ghen... cái gì chứ?” - Lục Tuệ Mẫn dừng bước, vẻ mặt khó hiểu - “Lẽ nào anh ấy cũng nghĩ không thông, muốn bị cậu phun đầy nước miếng lên mặt? Ha ha ha... đầu óc anh ấy có vấn đề sao?”.

Dư Đì ên Đì ên vừa hừ một tiếng, vừa rót cốc nước, trong đầu lập tức hiện lên cảnh thân thiết giữa hai người trên ghế sofa sáng sớm hôm nay: “Giữa hai người yêu nhau, trao đổi chút nước miếng lẽ nào không phải là có lợi cho việc phát triển tình cảm?”.

“Hả, mẹ ời!” - Lục Tuệ Mẫn kích động lập tức chạy tới, không buồn quan tâm đến nước miếng trên mặt nữa, túm lấy cổ áo Dư Đì ên Đì ên - “Cậu đã chắc chắn là bác sĩ Trần rồi?”.

Dư Đì ên Đì ên cười híp mắt, gật đầu.

“Như thế nghĩa là bây giờ hai người đã ở bên nhau rồi?” Dư Đì ên Đì ên lắc đầu.

Lục Tuệ Mẫn hồ đồ “Cậu đã chắc chắn là anh ấy rồi, nhưng hai người vẫn chưa ở bên nhau... Thế có nghĩa là sao?”.

“Có nghĩa là tớ đã khiến anh ấy mê mẩn đến thất điên bát đảo rồi, cho nên anh ấy đang chuẩn bị bày binh bố trận, chính thức theo đuổi tớ” - Dư Đì ên Đì ên ra vẻ, chỉ thiếu mỗi nước đũa hai tay sau lưng ngửa mặt cười ha

ha. Sau đó cô bắt đầu ngân nga một điệu nhạc, cầm khăn rửa bát rửa chỗ bát đĩa trong bồn nước mà Lục Tuệ Mẫn ăn bữa sáng xong vẫn chưa kịp rửa, vừa rửa vừa lác lác hồng, điệu bộ khiến người khác chỉ hận không thể đạp cô ra ngoài cửa.

Dư Diên Diên hát bài hảo hán ca bằng giọng điệu ngưng ngừng nhỏ nhẹ: “Sông Hoàng Hà chảy về phía đông, ngôi sao trên trời hợp thành sao Bắc Đẩu, hei ho... Một hai yo, hei hei...”.

Lục Tuệ Mẫn mặt không biểu cảm đứng tựa ở cửa phòng bếp, đưa tay lau nước miếng trên mặt: “Bác sĩ Trần nhà cậu có biết cậu như thế này ở sau lưng anh ấy không? Anh ấy biết rồi liệu có còn thích cậu nữa không? Cậu kiêu chể chút đi, đừng có hủy hoại hình tượng hiên dụ của bản thân. Mất hình tượng rồi bác sĩ Trần sẽ cảm thấy thất vọng sau đó sẽ bỏ rơi cậu...”.

“Cậu đang ghen ty đó à?” - Dư Diên Diên nói thẳng, sau đó xoa xoa cằm - “Cậu yên tâm, chó là bạn của loài người, tớ sẽ không ngày nào cũng đối xử tệ với cậu đâu”.

Lục Tuệ Mẫn chỉ muốn đánh cho cô một trận rồi vứt cô từ trên lầu cao xuống đất.

Trần Thước không có kinh nghiệm theo đuổi con gái, mặc dù tổng kết lại thì anh đã được người ta theo đuổi rất nhiều lần, nhưng anh chưa từng hạ thấp bản thân mình để đi theo đuổi ai đó. Nhưng lần này anh không chỉ muốn theo đuổi Dư Diên Diên, mà còn phải vắt óc suy nghĩ, nghiêm túc bắt đầu con đường vất vả này.

Anh gọi điện thoại cho Hi Hi, bóng gió hỏi về những vấn đề cổ quái trước đây anh chưa từng hỏi, như: “Con gái bọn em thì thường thích nhận được món quà gì?”.

Ở đầu bên kia điện thoại, Hi Hi tò mò hỏi: “Cũng phải xem xem đó là dịp gì chứ, ví dụ như khi sinh nhật thì muốn nhận được một chiếc bánh ga tô thật xinh đẹp, còn vào dịp lễ Tình nhân, lại mong muốn được tặng một bó hoa hồng, còn ví như...”.

“Không cần ví như nữa, là... là chẳng có chuyện gì cả, cũng chẳng vào dịp gì đặc biệt hết, những lúc như thế thì muốn nhận được món quà gì?”

Hi Hi nghĩ ngợi một lúc: “... Nếu như không phải là dịp gì thì em thích nhất được tiền, cho nên có ai tặng tiền thì đúng là một chuyện tốt rồi”.

...

Thế là vào ngày hôm sau trước khi đến bệnh viện, Trần Thước liền đi đến cây ATM rút tiền, sau đó niền nở lái xe đến cổng tiểu khu của Dư Điền Điền, đón cô và Lục Tuệ Mẫn lên xe.

Xét thấy anh vẫn chưa chính thức theo đuổi được mình, Dư Điền Điền bèn giả bộ nói: “Bác sĩ Trần, anh thật là tốt bụng, còn thuận đường đến đón bọn em”.

Lục Tuệ Mẫn vội vàng thêm vào một câu: “Đâu có, đâu có, là người ta cố ý đến đón cậu, rồi nhân tiện đón tớ luôn... Tớ mới là người thuận đường được đón đi ấy”.

Lục Tuệ Mẫn rất biết giữ thể diện cho Trần Thước, Trần Thước bèn cười với cô nàng qua gương chiếu hậu, thể hiện sự cảm kích của mình.

Xe đến cổng bệnh viện, Lục Tuệ Mẫn vô cùng biết ý xuống xe trước, vẫy tay chào rồi nhanh chóng chạy mất: “Tớ đi trước đây, muốn đi vệ sinh quá rồi”. Thực sự có muốn đi vệ sinh hay không có lẽ mọi người đều rõ cả.

Khi từ bãi đỗ xe đi ra, nhìn thấy xung quanh không có bóng người, Trần Thước liền chạy lên trước một chút, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp xinh xắn, đưa cho Dư Điền Điền. Dư Điền Điền cúi đầu nhìn. Đây là một hộp quà hình vuông vô cùng đáng yêu, màu tím nhạt, bên trên còn được buộc một nơ bướm nho nhỏ.

“Đây là thứ gì vậy” - cô nhận lấy chiếc hộp. Trần Thước thấp giọng trả lời: “Quà đó”.

“Sao lại tặng quà cho em?” - cô bỗng cảm thấy vui vẻ, trái tim không ngừng đập thành thịch. Vì đây là lần đầu tiên anh tặng quà cho cô, thực ra cô còn có chút mong đợi.

Khuôn mặt Trần Thước ửng đỏ, trong lòng có chút thiếu tự tin, nên cố

ra vẻ hung hăng, nói: “Không có chuyện gì chẳng lẽ không được tặng quà cho em à?”. Nghĩ một lúc, anh lại bổ sung: “Anh nhiều tiền, tiền trong ví đang nhảy nhót nên muốn mua quà cho em, không được sao?”.

Dư Điền Điền liền bật lên một tiếng cười, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng khi mở chiếc hộp xinh xắn trong tay ra, chút ấm áp trong lòng cô phút chốc tiêu tan chẳng còn vết tích.

Trong chiếc hộp...

Đựng...

Đầy...

Nhân dân tệ!

Cô ngẩng đầu lên tròn mắt ngỡ người: “Đây là gì?”.

“Tiền.”

“Tại sao lại cho em tiền?”

“... Quà mà.”

“Tại sao lại có người lấy tiền ra làm quà?” - Dư Điền Điền thật không hiểu, ngỡ người ra nhìn anh - “Anh cảm thấy em thiếu tiền lắm sao?”.

Trong phút chốc, khuôn mặt Trần Thuộc đỏ bừng lên.

“Em không thích à?”

“... Sao em có thể thích được chứ...” - khuôn mặt Dư Điền Điền khố sớ, lần đầu tiên được nhận quà anh tặng, tại sao lại là một xấp tiền như vậy...

Trông cô có vẻ rất túng thiếu hay sao?

Trần Thuộc vội vàng cướp lại chiếc hộp, nhanh chóng cất lại vào túi, rồi ho lên mấy tiếng: “Hiểu lầm, hiểu lầm”.

Thấy Dư Điền Điền như thế không biết phải nói sao với mình, anh lại hùng hổ nghiêm mặt lại: “Sao chứ, chưa từng theo đuổi ai, không cho phép sai một lần à? Em lập tức quên hết chuyện vừa nãy đi cho anh, làm như chưa xảy ra chuyện gì hết, nghe rõ chưa hả?”.

Vì chột dạ và có chút không tự nhiên, sau khi lấy lại được chiếc hộp, anh sỏi những bước thật lớn về phía trước, vừa đi vừa càu nhàu: “Sao chứ sao chứ, không định đi làm ư? Đi muộn sẽ bị trừ lương đó”. Nhưng anh

không hề quay đầu lại. Dư Điền Điền đoán anh đang đỏ mặt ngượng ngùng, nên tâm trạng mới bắt đầu kỳ lạ như thế. Cô cũng nhanh chân đi theo sau, vừa đi vừa cười, nói: “Bác sĩ Trần, đợi em với, có phải anh đang đỏ mặt rồi không?”.

Bác sĩ Trần nghe tiếng bước chân của cô, hốt hoảng bước nhanh hơn, vừa chạy vừa nói: “Em đừng đuổi theo anh, anh cảnh cáo em đó. Anh không hề đỏ mặt, đỏ mặt là thế nào chứ, anh vốn không biết đỏ mặt là thứ gì cả”.

“Vậy anh chạy cái gì mà chạy chứ?”

“Anh... rèn luyện thân thể, được không? Sáng sớm thể dục một chút thì sao? Em không nhận ra thân hình này của anh còn có thể đấu với vận động viên à? Có biết vì sao anh lại được thế hay không?”

“...”

Dư Điền Điền không hề hưởng ứng anh, anh bèn rướn cổ nhanh chóng quay đầu lại quát một tiếng: “Chính vì sáng nào cũng luyện tập như thế này đó”.

Chưa đến một giây, anh đã nhanh chóng quay đầu đi, chắc chắn cô sẽ không nhận ra anh có đỏ mặt hay không: “Nhìn đi, nhìn đi, anh đâu có đỏ mặt!”.

Dư Điền Điền cười đến mức không thể thẳng người lên được.

...

Thời gian ăn cơm của các bác sĩ khoa Ngoại thường không cố định, bởi vì thời gian phẫu thuật thường làm lỡ mất thời gian ăn cơm trưa. Trần Thước cũng như vậy, mãi cũng thành thói quen, dù sao nhiều lần như thế, trong ngăn kéo của anh thường được chuẩn bị bánh mì, bánh quy hoặc lương khô.

Thế nhưng hôm nay dường như ai cũng nhận ra bác sĩ Trần làm việc gì cũng vô cùng nhanh chóng, gần đến giờ ăn cơm trưa, anh không ngừng cúi nhìn đồng hồ, vừa đúng mười hai giờ, anh liền lập tức tháo găng tay, nhắn tin cho Dư Điền Điền: “Cùng ăn cơm nhé?”.

Dư Điền Điền trả lời: “Vừa rồi y tá chẳng có việc gì làm, nên mọi người gọi em đến căng tin ăn cơm trước mất rồi...”.

Trần Thuộc giận dữ, cầm điện thoại chạy thẳng vào thang máy.

Gì chứ, vẫn chậm mất một bước!

Anh đi gọi cơm với khuôn mặt ỉu xìu xìu, gọi xong quay đầu nhìn, anh liền thấy Dư Điền Điền đang ngồi cùng mấy cô y tá khác nói nói cười cười, và chiếc bàn đầy đã không còn chỗ trống nữa rồi. Anh lúi thủi đi chọn một chiếc bàn ngồi xuống, sau đó lặng lẽ gửi tin nhắn cho cô: “Ăn cơm một mình... thực sự rất cô đơn”.

Điện thoại của Dư Điền Điền đổ chuông, cô cúi xuống đọc tin nhắn, sau đó tìm quanh một vòng, cuối cùng cũng nhìn thấy Trần Thuộc đang ngồi bên cạnh cửa sổ.

Lúc này trông Trần Thuộc giống như một cậu bé vô cùng đáng thương, khuôn mặt buồn bã như muốn nói “tôi rất cô đơn”, đôi đũa chậm chạp mãi không chạm vào khay. Đối diện với cái nhìn của Dư Điền Điền, anh còn cố ý trưng ra bộ dạng ỉu xìu, dùng khẩu hình nói với cô: “Thực sự rất cô đơn”.

Sau đó anh gấp cái chân gà trong khay cơm của mình lên, tiếp tục nói bằng khẩu hình với cô: Anh có chân gà đây, em có muốn ăn không?

Dư Điền Điền bật cười, cầm khay cơm đứng dậy: “Ừm... mình có việc, đi trước nhé”.

Không buồn để ý đến những lời hỏi han chất vấn của đám bạn, mắt cô nhìn thẳng về phía trước, nhanh chóng đi đến trước bàn của Trần Thuộc rồi ngồi xuống: “Sao thế, anh muốn ăn cơm cùng em đến thế kia à?”.

Trần Thuộc lập tức ngồi ngay ngắn lại, khuôn mặt vô tội, “Không phải, cô lấy cơm trong căng tin nhìn thấy anh đẹp trai quá, nên cứ nhét cho anh cái chân gà này, nhưng hôm nay anh lại thấy chẳng ngon miệng nên không muốn ăn”.

Chiếc đũa khẽ động, cái chân gà liền chạy sang khay cơm của cô.

“Ai biết được cái chân gà trong khay, mỗi một cái đều được vất vả làm ra. Để không lãng phí thức ăn, y tá Dư, em hãy tích cực làm việc cần làm

đi, không cần nhường cho người khác.”

Dư Đì ên Đì ên cười, vừa cúi đầu gặm chân gà vừa hỏi anh: “Được lắm, ngay đến cả cô lấy cơm trong căng tin mà anh cũng không bỏ qua, bác sĩ Tr ần, anh đúng là cáo già!”.

Tr ần Thước lập tức khua tay: “Không, y tá Dư, trái tim của anh thuộc về em. Anh đã quyết định vì em th ề sống chết phải bảo vệ trinh tiết của mình, không tin...”.

Anh dừng lại.

“Không tin thì sao?” - Dư Đì ên Đì ên quả nhiên mắc câu.

“Không tin, tối nay em hãy đến kiểm tra đi, em hãy lấy nó đi đi, tránh cho cô lấy cơm trong căng tin cũng lắm le muốn cướp nó” - Tr ần Thước nghiêm túc và thật thà trả lời.

Dư Đì ên Đì ên cười đến mức suýt nữa ngã cả xuống bàn.

Cùng nhau đi đến cuối cùng nhé

Q ì khi gọi điện thoại cho Trần Hi, Trần Thước đã rất nhiều lần hỏi em gái về vấn đề con gái thích gì, nên Trần Hi không khỏi nghi ngờ.

Đoạn hội thoại của hai anh em hôm đó như sau:

“Em nói xem, nếu như muốn tặng đồng nghiệp nữ quà sinh nhật, tặng cốc^{19*} thì thế nào?”

** Trong tiếng Trung, từ “cốc” và từ “cuộc đời” có âm đọc giống nhau, nên tặng cốc có ý nghĩa là dành cả cuộc đời mình cho ai đó.*

Trần Hi trả lời: “Lúc đọc sách em thường xuyên nghe người ta nói tặng cốc có nghĩa là tặng một đời mình, anh chắc chắn là muốn tặng thứ này chứ?”

Trần Thước vội vàng nói: “Sao có thể chứ, anh chỉ tiện miệng hỏi thế thôi”.

Nhưng mấy giây sau, anh lại làm như không có chuyện gì hỏi tiếp: “Ừm... nhưng mà nếu thực sự muốn tặng cốc thì em thấy nên tặng kèm thêm thứ gì? Đương nhiên là anh chỉ nói giả sử thôi, thực tế thì hoàn toàn không phải thế”.

Trần Hi im lặng mấy giây, chợt nghĩ đến dạo gần đây anh trai thường hỏi những vấn đề khác thường, bèn không kìm được hỏi: “Anh, rốt cuộc là anh đã phải lòng cô gái nào rồi? Ngày nào cũng nói vòng vo để hỏi em những vấn đề vụn vặt ấy, anh cứ nói thẳng ra là đang theo đuổi con gái đi”.

Trần Thước nghẹn lời.

Theo phản xạ có điều kiện, anh liền cãi lại: “Theo đuổi cái gì chứ? Anh trai em từ nhỏ đã tài năng xuất chúng, phong lưu phóng khoáng, sao có thể chủ động theo đuổi ai chứ? Còn không phải là người khác theo đuổi anh

hay sao?”.

“Thế thì tại sao ngày nào anh cũng hỏi em muốn tặng con gái thì tặng những gì, lại còn bắt đầu muốn mua nước hoa nam? Anh thử tính xem nửa tháng nay anh đã gửi cho em biết bao nhiêu trang mạng bán quần áo r ấ? Còn muốn em xem giúp xem bộ nào đẹp, trước đây anh đâu có để ý đến việc chau chuốt làm đẹp chứ” - ở đầu bên kia điện thoại, Hi Hi cười th ầm, giọng vô cùng dịu dàng.

Tr ần Thước dù chết vẫn không tiết lộ: “Em đừng có nghĩ lung tung. Vì anh cảm thấy mình cũng có tuổi r ấ, cũng phải có chút chuẩn bị cho việc chung thân đại sự chứ, cho nên mới bắt đầu lo trước tính sau như thế”.

“Ừm, lo trước tính sau” - Hi Hi thuận theo ý anh.

“Thật mà, từ trước đến giờ anh chưa từng theo đuổi con gái.”

“Ừm, chưa từng theo đuổi con gái” - Hi Hi tiếp tục phụ họa.

Tr ần Thước ngáp ngừng một lúc, cuối cùng cũng thở phào một hơi, nói với giọng không vui vẻ: “Anh biết là em không tin mà!”.

Hi Hi cười vang ở đầu bên kia: “Anh là anh trai của em mà, em mà không hiểu anh thì còn ai có thể hiểu anh nữa?”.

“Vậy em còn giả bộ gì nữa?”

“Để phối hợp với anh, chuyện gì anh cũng nói với em đầu tiên” - giọng Hi Hi vô cùng dịu dàng - “Ai bảo em là em gái của anh chứ?”.

Trái tim anh cũng dịu dàng theo từng lời em gái.

Hi Hi hỏi anh: “Đó là cô gái như thế nào? Có xinh không? Đáng yêu không? Lọt vào mắt xanh của anh trai em, thì chắc chắn phải là người không hề đơn giản r ấ”.

Từ trước đến nay, anh trai vốn luôn khó tính, trước đây Hi Hi chưa từng tưởng tượng ra có một ngày anh sẽ tán thưởng một ai đó, cho nên vô cùng hiếu kỳ.

Trong đầu Tr ần Thước bỗng hiện lên hình ảnh Dư Đi ền Đi ền, khóe miệng không kìm được cong lên.

Anh nói: “Ngược lại, cô ấy vô cùng đơn giản”.

Đơn giản đến mức dễ dàng bị người ta lừa gạt, hết Thiệu Bình rồi lại đến Trương Giai Tuệ, chỉ cần tùy tiện cười với cô một cái, nói dối cô một câu, cô liền mềm lòng tin rằng người ta là người tốt.

Đơn giản tới mức bị anh bắt nạt cũng không hề gây thù chuốc oán, không ghi hận trong lòng để tìm cơ hội báo thù, mà ngược lại rất cẩn thận xem xét lại bản thân, biết sai liền thay đổi.

Đơn giản đến mức nhìn thế giới này bằng con mắt ngây thơ hiền hậu, chân thành đối với bất kỳ ai.

Bên cạnh anh có biết bao người con gái, Dư Diên Diên không phải là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng lại là cô gái khiến anh phải để ý nhất.

...

Đêm đó, anh nói rất nhiều, rất nhiều điều người khác không muốn nghe, mà chỉ có Trần Hi mới lắng nghe một cách chăm chú.

Cô em gái bé nhỏ của anh dường như đang nín thở để nghe anh trai kể về người con gái trong lòng mình, cuối cùng Hi Hi cười nói: “Anh trai em là người xuất sắc nhất thế giới này, chị Dư chắc chắn sẽ rất thích anh!”.

Khoảnh khắc ấy, Trần Thước bỗng như hiểu ra một vấn đề gì đó.

Cho dù là tình yêu hay là tình thân, khi trong lòng bạn trân trọng một ai đó, thì tất cả những gì của người ấy đều sẽ trở thành ánh sao lấp lánh trong mắt bạn.

Cho dù là Hi Hi trong lòng anh, Dư Diên Diên trong lòng anh, hay anh trong lòng hai người họ, thì đều như vậy.

Trong mắt những người đang yêu, người yêu mình mãi mãi là người hoàn hảo nhất thế gian.

...

Dư Diên Diên vẫn luôn cho rằng Trần Thước không phải là người dịu dàng chu đáo biết quan tâm đến người khác, anh rất kiêu ngạo, tự tôn, thậm chí có khi còn hẹp hòi ích kỷ, cho nên cô không hề mong ước anh sẽ có hai mươi tư điếu của bạn trai^{20*} giống như thời sinh viên, không hề mong anh sẽ làm những việc khiến người ta cảm động và ấm áp như thế.

Nhưng đi đâu khiến người ta không ngờ chính là Trần Thước bắt đầu để ý đến những chuyện nhỏ nhặt.

** Hai mươi tư điều của bạn trai: là hai mươi tư điều bạn gái yêu cầu bạn trai phải có như: yêu vợ, bảo vệ vợ, làm việc nhà, vợ đánh không đánh lại, vợ mắng không cãi lại, đưa vợ về nhà mỗi ngày, không làm vợ tức...*

Bàn tay của bác sĩ và y tá vô cùng quan trọng, một năm bốn mùa đều phải giữ gìn chăm sóc, nhất là vào mùa đông hanh khô giá buốt.

Như thường lệ, hằng ngày Trần Thước vẫn đến đón đưa Dư Điên Điên và Lục Tuệ Mẫn, vào một ngày nọ khi tan làm, anh đưa hai người về đến khu chung cư, rồi đột nhiên gọi cô lại.

Dư Điên Điên quay đầu, anh liền hạ cửa xe xuống, ngồi trên ghế lái, đưa cho cô một túi đồ.

“Cái gì vậy?” - cô nhận lấy, không nghe thấy Trần Thước trả lời, bèn tự mở túi ra xem.

Trong túi đựng hai tuýp kem dưỡng da tay, hãng Anh. Cô nhìn đi nhìn lại mấy lần nhưng không hiểu dòng chữ tiếng Anh ấy viết gì, bèn ngẩng đầu lên nhìn Trần Thước nghi hoặc.

Trần Thước đi kèm tinh nói: “Anh vẫn dùng hãng kem dưỡng da tay này, rất hiệu quả, rất mềm mại”.

Thấy Dư Điên Điên không biết nói gì, anh bèn nhìn tay cô: “Vừa đúng lúc tuýp của anh sắp hết rồi, tối qua khi đi dạo, anh đi qua cửa hàng bán hãng kem dưỡng da tay này, nên nhân tiện mua cho em và Lục Tuệ Mẫn, mỗi người một tuýp”.

Anh vốn không quen giải thích về lòng tốt của mình, nên thường sẽ dùng cụm từ “nhân tiện làm gì đó”.

Dư Điên Điên ngẩn người, đột nhiên nhớ đến cảnh trưa hôm qua hai người ăn cơm cùng nhau. Khi đó cô lấy đũa, bỗng phát hiện ra anh ngẩn người một lúc lâu, hàng mày nhíu lại, nhìn chăm chăm vào bàn tay khô rát của cô. Cô hỏi: “Sao thế?”. Anh lắc đầu, không nói thêm câu gì. Hôm nay nhớ lại, có lẽ khi đó anh đã chú ý đến việc cô không dưỡng da tay, nên mới

có chuyện ngày hôm nay.

Cô cảm thấy vô cùng ấm áp trong lòng, khẽ bảo - “Cảm ơn anh, bác sĩ Trần”.

“Cảm ơn gì mà cảm ơn chứ, đã bảo là nhân tiện rỗi mà” - anh có chút ngại ngùng quệt mũi - “Anh đi trước nhé, Xúc Xích đang đợi anh ở nhà”.

Sau đó không đợi cô tiếp lời, anh liền vội vàng lái xe đi. Cô xách túi anh đưa, đứng phía sau vẫy tay chào anh:

“Bác sĩ Trần, lái xe cẩn thận nhé”.

Trần Thước nhìn thấy đôi mắt cong cong của cô qua gương chiếu hậu, khóe miệng cũng bất giác cong theo.

...

Chuyện thứ hai chính là quan tâm đến phụ huynh.

Dư Điền Điền không sống cùng bố mẹ, nhưng bố mẹ cô lại là những người không biết tự chăm lo cho bản thân. Đôi khi cô cũng hay nhắc đến điều này trước mặt Trần Thước, đáng vẻ luôn là dở khóc dở cười, không sao yên tâm được.

Một dịp cuối tuần nọ, đột nhiên Trần Thước gọi điện cho Dư Điền Điền nói mình đang đứng dưới nhà cô.

Dư Điền Điền liền nhảy chân sáo chạy xuống, nhìn thấy anh vẫn đang ngồi trên xe đợi cô. Thấy cô đến, anh liền mở cốp xe để cô nhìn những thứ bên trong, giải thích: “Bác sĩ Trương làm cùng khoa anh mới đi công tác ở Tây Tạng về, mang về cho mọi người chút hoa nghệ tây và thuốc bổ. Những thứ này rất tốt cho sức khỏe, em cần về biểu cô chú đi, anh cũng không dùng đến”.

Bên cạnh hộp đựng thuốc bổ còn có kèm theo mấy cuốn sách, cô tò mò cầm lên đọc, liền phát hiện trong đó có cuốn sách dạy nấu ăn, có cuốn sách tập hợp các buổi triển lãm tranh do Nhà xuất bản Mỹ thuật Quốc gia xuất bản, còn có một vài cuốn sách liên quan đến lĩnh vực âm nhạc.

Trần Thước giải thích: “Trên đường đi qua một hiệu sách, cảm thấy thuốc bổ có khi vẫn hơi đơn giản, nên anh vào hiệu sách tiện thể nhặt mấy

cuốn, lát nữa em c ãn về đưa cho bố mẹ nhé”.

Anh vẫn thường quen như vậy, cho dù là đối tốt với người khác, cũng nhất định phải nói là mình tiện thể, chưa bao giờ thích kể công.

Mấy cuốn sách này vừa nhìn đã biết là anh đã chọn lựa kỹ càng để phù hợp với nghề nghiệp cũng như sở thích của bố mẹ cô, thế mà lại bị anh nói thành tiện tay nhặt mấy cuốn.

Cho dù là bây giờ anh đang trong quá trình theo đuổi cô, tất cả những việc này cũng có khả năng lấy lòng cô thêm mấy phần, nhưng Dư Đi ền Đi ền vẫn cảm thấy vô cùng xúc động.

Cũng giống như khi biết việc này, Lục Tuệ Mẫn vừa nói không ngờ bác sĩ Trần lại chu đáo tỉ mỉ đến thế này, vừa đứng ở vị trí của Dư Đi ền Đi ền để phân tích: “Mặc dù cũng không biết được bác sĩ Trần có thể đối tốt với cậu được lâu dài hay không, nhưng có cậu này tớ vẫn phải nhắc nhở cậu, từ trước đến nay, đàn ông khi chưa có được và đã có được rồi là hoàn toàn khác nhau, anh ấy vẫn đối xử tốt với cậu đương nhiên là chuyện tốt, nhưng cậu cũng đừng quá dễ dàng xúc động, đừng để đến lúc đó ở bên nhau rồi mới phát hiện ra anh ấy lại biến thành bác sĩ Trần không dụi dàng không quan tâm đến người khác như trước kia nhé”.

Dư Đi ền Đi ền không chịu được, lập tức biện hộ thay Trần Thước: “Nếu như anh ấy thực sự muốn lấy lòng tớ thì tớ sẽ cảm thấy anh ấy vì chưa có được nên đang cố gắng hết sức để đối xử tốt với tớ. Nhưng một người trong lòng không chỉ nhớ về bạn mà còn nhớ về cả bố mẹ bạn, những người bạn yêu thương nữa... Từ điểm này tớ cảm thấy bác sĩ Trần thực sự đối xử tốt với tớ”.

Lục Tuệ Mẫn rất tán đ ờng quan điểm đó nhưng vẫn nói: “Nhưng cũng đừng tin tưởng anh ấy một cách tuyệt đối, đàn ông con trai ý mà...”.

“Đủ rồi đó cậu, rõ ràng bản thân còn chưa có bạn trai, còn nói với tớ bằng thái độ như người phụ nữ từng trải hiểu chuyện đời vậy...” - Dư Đi ền Đi ền trừng mắt lên với bạn - “Đừng có lúc nào cũng nói không tốt về bác sĩ Trần như thế, anh ấy không phải là loại đàn ông phụ tình”.

Lục Tuệ Mẫn lườm cô: “Được được được, cứ cho là tớ lắm chuyện đi. Cậu nhìn lại cậu đi, còn chưa làm vợ người ta đã một lòng một dạ bảo vệ anh ấy rồi, tớ đây là người chọc gậy bánh xe, bắt chó đi cày, chuyên lo chuyện bao đồng”.

Dư Điền Điền lại bắt đầu kéo tay Lục Tuệ Mẫn làm nũng: “Tớ biết là cậu tốt với tớ, tớ biết rồi, tớ biết rồi, sẽ không một lòng một dạ hướng về anh ấy nữa”.

Lục Tuệ Mẫn không buồn nói nhiều, bèn hất tay cô ra, đi thẳng đến trước máy vi tính, vừa đi vừa phàn nàn: “Thôi bỏ đi, chỉ có máy tính mới là người yêu của tớ, khi hai người ngọt ngào hẹn hò với nhau vứt bỏ tớ một mình, tớ chỉ có thể hẹn hò yêu thương với game trên mạng của tớ thôi”.

...

Sự thật chứng minh, tình yêu chẳng phải là thứ gì to tát khiến người ta kinh ngạc bừng tỉnh, nhưng trong lúc yêu thương nhau rồi, con người ta thường bất giác thể hiện ra ánh sáng lớn nhất của đời mình, đồng thời sẽ bất giác thay đổi nhằm hoàn thiện bản thân mình, để người yêu được vui. Không những Trần Thước như vậy, mà Dư Điền Điền cũng thế.

Khi đi chợ, cô luôn vô thức đứng lại lâu hơn một chút trước các quầy hàng, trong đầu thầm nghĩ: “À, đây là món bác sĩ Trần thích ăn”.

Có những khi Lục Tuệ Mẫn chê cô cứ hai ba ngày lại làm món ăn giống hệt nhau, cô lại lên mạng nghiên cứu về cách nấu những món mới, thế nhưng cứ xem cứ xem, bất giác cô lại không tìm được mà dành nhiều thời gian và công sức xem xét những món hợp khẩu vị của bác sĩ Trần hơn – Có khi anh thích ăn món này, anh có vẻ thích ăn món cá chua ngọt lần trước.

Thậm chí khi đi dạo, nhìn thấy thú cưng của người ta, trong đầu cô cũng hiện lên hình ảnh Xúc Xích của bác sĩ Trần, thế là khi đi qua cửa hàng thú cưng, cô sẽ đứng bên ngoài cửa kính ngắm nhìn những đồ trang sức dành cho thú cưng bên trong. Bộ lông của Xúc Xích màu vàng, nếu như được đeo thêm chiếc nơ bướm này thì chắc chắn sẽ rất đẹp. Ôi, cái vòng kia cũng rất đẹp, trông ngọc ngọc đáng yêu, chắc chắn Xúc Xích sẽ rất thích.

Thế là cô cứ xem một lúc, không để ý bàn chân đã bước vào trong cửa hàng, mua về rất nhiều thứ, rõ ràng giá cả vô cùng đắt đỏ, nhưng mấy hôm sau đến đưa cho Trần Thuốc cô lại nói: “Hôm qua đi qua cửa hàng thú cưng, em phát hiện ra ở đó đang giảm giá”.

Cách đây ba ngày anh lại tặng cô những thứ đồ mà con gái thích, ví dụ như cốc giữ nhiệt hình Minion, móc chìa khóa lông chồn, chiếc khăn, đôi găng tay, đôi khi có thể là một cốc trà sữa nóng hay cà phê nóng.

Anh viết tất cả những gợi ý đáng yêu của Hi Hi vào một cuốn sổ nhỏ thường xuyên mang theo bên mình, hằng ngày đều muốn tặng cho cô chút niềm vui bất ngờ, thêm một chút nữa, rồi lại thêm một chút nữa.

Cô để anh len lỏi vào từng góc ngách trong cuộc sống của mình, bất luận là làm gì, cô cũng đều nhớ về anh. Thế là khi nấu cơm, cô đã cố ý làm thêm một phần cánh gà kho coca cho anh, sau đó để vào trong hộp giữ nhiệt mang đến cho anh; ở siêu thị có chương trình khuyến mãi cho sữa bò, bản thân mình mua một thùng to rồi đã đành, lại còn làm như mình là một trang nam tử, mỗi tay ôm một thùng về nhà, đương nhiên một thùng là để dành cho anh.

Cô nghĩ, ngày nào anh cũng phải làm phẫu thuật vô cùng vất vả, nhất định phải uống thật nhiều sữa bò để bổ sung dinh dưỡng. Nếu như anh không uống, thì Xúc Xích cũng cần phải uống mà.

Rõ ràng là chưa ở cùng nhau, nhưng bất tri bất giác, người này đã xuất hiện trong cuộc sống của người kia, không ai phát hiện ra làm như thế có gì không đúng, mà ngược lại, mọi chuyện đến một cách tự nhiên, một cách vui vẻ.

Rốt cuộc tình yêu là gì?

Thời còn đi học cô thường cho rằng tình yêu là thứ tình cảm cuồng nhiệt của đôi bạn trẻ, sau đó họ sẽ có những việc lãng mạn để thể hiện tình yêu nồng cháy với nhau, như cùng nhau trốn học ra ngoài xem phim, cùng nhau giấu giếm phụ huynh đi sang tỉnh lân cận xem buổi ca nhạc, nắm tay nhau ở trên sân vận động khi thầy cô không để ý, khi mỗi tình lén lút ấy bị

đưa ra ngoài ánh sáng thì khóc lóc gào thét trong phòng của giáo viên: “Thầy thì hiểu gì chứ, thầy không hiểu tình cảm của chúng em, các thầy cô chẳng có ai hiểu tình yêu của bọn em cả”.

Thế nhưng đối với những người tể bào yêu phát triển muộn như cô, đối với người đã từng bị tổn thương nên từ chối nhận tình cảm của người ngoài như anh, tình yêu đến muộn dường như lại càng khiến người ta cảm động hơn.

Bởi vì khi bạn bước đến một độ tuổi nhất định, tình yêu của bạn sẽ bớt đi những hành động không mấy chín chắn, nhưng sẽ thêm vào rất nhiều quan tâm.

Bởi vì tình yêu không phải là bông pháo hoa bùng sáng trong thoáng chốc, mà chính là con sông dài chậm rãi lặng lẽ chảy ra biển cả.

...

Đêm trước lễ Giáng sinh, Trần Thước nói với Dư Điên Điên: “Đêm Giáng sinh chúng ta ăn cơm cùng nhau nhé?”.

Trong lòng cô vô cùng vui mừng nhưng lại tỏ ra rất tiếc nuối: “Làm thế nào bây giờ, em đã đồng ý với bố mẹ là về nhà ăn cơm cùng họ rồi...”.

Trần Thước cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhưng bố mẹ là những người quan trọng đối với cô, anh có thể hiểu được, cho nên chỉ buồn bã nói: “Ồ, thế à, vậy em về nhà với bố mẹ đi”.

Anh cố ý tỏ ra đáng thương: “Haizzz! Chỉ đáng thương cho anh phải cô độc một mình ở nhà đón lễ Giáng Sinh với Xúc Xích thôi!”.

Dư Điên Điên ngập ngừng một lát rồi nói: “Nếu... nếu không thì anh có muốn đến nhà em...”.

“Muốn” - cô còn chưa nói dứt lời, đôi mắt Trần Thước đã sáng lên, đong đầy hân hoan nói - “Đến nhà em ăn cơm, muốn muốn muốn”.

Anh trở mặt cũng nhanh quá đấy, Dư Điên Điên cũng không kịp được mà hô to: “Mắc bẫy rồi”.

Thế nhưng anh cười vui vẻ đến vậy, sao cô có thể không vui cùng anh chứ?

Thế là đêm Giáng Sinh, Trần Thuớc và Dư Đi ền Đi ền đi bộ đến chợ, mua một đồng đồ ần lớn, sau đó hớn hở đến nhà của bố mẹ Dư Đi ền Đi ền.

Bố Dư và mẹ Dư nhìn thấy bác sĩ Trần đầu rất đổi vui mừng, vậy là tối nay họ có một bữa ần vô cùng vui vẻ rồi. Khi hai người nhìn nhau cười, trong ánh mắt họ không hẹn mà cùng ánh lên nét vui mừng – họ sớm đã nhận ra đôi bạn trẻ này có điểm khác thường rồi.

Khi nấu cơm, bố Dư xuống bếp, Trần Thuớc cũng xắn tay áo đi theo phụ giúp, còn Dư Đi ền Đi ền ngồi ở phòng khách bị mẹ mặt mày hớn hở truy hỏi có phải đang hẹn hò với bác sĩ Trần hay không.

...

Trước tiên chúng ta có thể đổi ống kính máy quay vào nhà bếp, hai người đàn ông trong đó đang nói chuyện vô cùng nghiêm túc.

Bố Dư nói: “Bác sĩ Trần, mặc dù con người cậu rất tốt, tôi rất yêu quý chàng thanh niên như cậu, nhưng Dư Đi ền Đi ền là cô con gái rượu của tôi, đổi với bạn trai của con bé, tôi yêu cầu rất nghiêm ngặt đó”.

Trần Thuớc vừa rán cá vừa nghiêm túc trả lời: “Chú hãy yên tâm, đừng nói là chú và cô, mà ngay cả cháu cũng yêu cầu rất cao đổi với bạn trai của Dư Đi ền Đi ền. Từ sau khi nhận ra tình cảm của mình dành cho cô ấy, cháu vẫn luôn ôm một trái tim tích cực vươn lên, không ngừng cố gắng để nâng cao bản thân, bởi vì sự cố gắng của cháu mới là tín vật đảm bảo cho hạnh phúc của Dư Đi ền Đi ền”.

Bố Dư nói: “Nhưng mà bác sĩ Trần này, tôi cảm thấy cậu rất có tài ần nói, những người con trai có tài ần nói thông thường đều là những kẻ miệng lưỡi trơn tru, tôi vẫn cảm thấy không yên tâm”.

Trần Thuớc nghĩ một lúc, vớt cá ra khỏi chảo rồi nghiêm chỉnh nói: “Nhưng chú nghĩ thử xem, cái miệng của Dư Đi ền Đi ền lém lỉnh như thế, nếu cháu không biết ần nói thì sau này làm sao mà ngang sức ngang tài được với cô ấy? Cô ấy giỏi về lĩnh vực nào, cháu phải cố gắng để giỏi hơn cô ấy về lĩnh vực đó, có như thế cô ấy mới luôn coi cháu là nam thần trong

lòng mình, tình yêu mới có thể mỹ mãn, hôn nhân mới có thể thuận hòa”.

Đoạn hội thoại đó thực sự có thể viết thành danh ngôn của người nổi tiếng rồi.

Nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn hoạt bát của cậu thanh niên bên cạnh, ngoài miệng bố Dư không nói câu gì, nhưng trong lòng đang thầm đánh giá anh rất cao. Chẳng có cách nào khác, ai bảo bản thân ông là người tay chân vụng về nấu cơm lúc thì cháy khét khi lại nửa sống nửa chín chứ... Ông thực sự rất ngưỡng mộ những người đàn ông vừa giỏi giang ngoài xã hội, lại vừa khéo léo khi xuống bếp.

Còn ở phòng khách, mẹ Dư lại như một cô gái e ấp, hỏi về tình yêu của Dư Điền Điền và Trần Thuộc.

Dư Điền Điền đỏ mặt nói: “Cái gì chứ ạ, là anh ấy đang theo đuổi con, con đã nhận lời anh ấy đâu chứ!”.

Mẹ Dư bĩu môi cười trộm: “Con là giọt máu trong bụng mẹ mà ra, tâm tư con thế nào mẹ còn không biết nữa sao? Nhìn ánh mắt con nhìn bác sĩ Trần, mẹ đã biết con yêu cậu ta đến chết đi được ấy”.

Dư Điền Điền xấu hổ, kể cho mẹ nghe Trần Thuộc đã đối xử tốt với mình như thế nào.

“Mà chỗ thuốc bổ lần trước con mang về cho bố mẹ là anh ấy nhờ người mua từ Tây Tạng về đó, mấy cuốn sách cũng là anh ấy chọn cho bố mẹ. Chai rượu Lô Châu tuần trước là anh ấy biếu cho bố, nói rằng mỗi ngày uống một cốc nhỏ, uống vào mùa đông thì sẽ không sợ lạnh nữa...”

Rất nhiều những chuyện nhỏ nhặt nữa, mỗi lần nhớ lại, tình cảm cô dành cho anh lại tăng thêm mấy phần.

Là như vậy sao?

Những người đang yêu, mỗi lần thấy một điểm tốt của người yêu, như thể đang nhìn thấy vì sao sáng nhất, lấp lánh nhất trên thế gian này. Cũng giống như khi nhìn vào kính lúp vậy, những thứ vốn tốt đẹp sẽ càng trở nên tốt đẹp gấp nhiều lần.

Bữa cơm buổi tối Giáng sinh ai cũng cảm thấy vô cùng ấm áp và vui

vẻ. Dư Diên Diên thích đấu khẩu với Trần Thuộc, nên trong bữa cơm cô không ngừng gây chuyện với anh, Trần Thuộc cũng không nhường cô, cần đánh trả thì lập tức đánh trả, thế nhưng càng đấu khẩu lại càng cảm thấy ngọt ngào.

“Bác sĩ Trần, anh ăn ít một chút đi. Vừa nhìn đã biết vì đến nhà em ăn cơm anh đã nhịn đói liền mấy ngày rồi ấy.”

“Đương nhiên, đi ăn đồ của người khác chắc chắn phải vịn tường đến vì đói lắm và vịn tường ra về vì no nên rồi.”

“A, bác sĩ Trần, cái đùi gà đó em đã nhắm rồi!”

“Ôi dào, thật ngại quá, anh đã cắn mất một miếng rồi, nếu như em thích thì anh nguyện chấp nhận đau đớn mà bỏ thứ mình thích đấy, lấy đi, lấy đi.”

Ba la ba la...

Thế đó, đôi khi cuộc sống không nhất thiết phải quá mức tôn trọng nhau, mà cần sự tranh cãi ồn ào, song trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào như hoa nở mùa xuân.

...

Ăn cơm xong, Dư Diên Diên liền tranh đi rửa bát, Trần Thuộc bèn giúp cô dọn dẹp phòng bếp.

Dưới ánh đèn vàng lan tỏa, cô quay mặt sang, nhìn bóng lưng người đàn ông mặc chiếc tạp dề chăm chỉ làm việc nhà, bỗng thấy vô cùng mềm lòng.

Là như vậy sao?

Nếu như sau này có một mái nhà riêng cùng với anh, cuộc sống của hai người cũng sẽ ấm áp như thế này hay sao?

Thật tốt biết bao!

Trần Thuộc nghe thấy tiếng nước chảy nhưng lại chẳng nghe thấy động tác gì của người rửa bát, biết rằng Dư Diên Diên đang đứng phía sau đôi mắt nhìn theo mình, nhưng anh không hề quay đầu lại, không hề nhìn cô.

Bởi vì anh không dám nhìn.

Bởi vì bữa cơm ngày hôm nay đẹp đến mức khiến anh cảm nhận được

sự ấm áp của gia đình mà từ trước đến giờ anh chưa từng cảm nhận được. Anh chỉ sợ cô nhìn thấy dáng vẻ xúc động của bản thân, chỉ sợ vừa quay đầu lại nhìn cô, là anh li ên không sao ki ên chế được bản thân đến ôm cô.

Bố mẹ cô đều đang ở bên ngoài, không được, anh không thể đường đột như vậy được.

Anh còn phải để lại trong lòng bố mẹ vợ tương lai hình tượng về chàng rể tốt bụng, chăm chỉ, có trách nhiệm nữa chứ!

...

Vì hai người đi bộ đến nên còn một đoạn đường rất dài phải đi. Chính vì vậy ăn xong bữa cơm tối, bố Dư và mẹ Dư cũng không nín giữ hai người thêm nữa, họ để cho Trần Thuộc đưa Dư Đi ên Đi ên về nhà.

Trước khi rời đi, bố Dư và mẹ Dư đứng bên cửa cười híp mắt nhìn theo bóng đôi trẻ. Ánh mắt ấy mang ý vị sâu xa, cho nên hai người đầu then thùng đỏ mặt.

Ánh đèn hai bên đường soi rọi khiến đêm đông sáng như thế ban ngày. Hai chiếc bóng đổ dài trên đường, một cao một thấp sánh vai nhau, nhịp bước hài hòa.

Dư Đi ên Đi ên thở ra một hơi, rồi ngắm nhìn làn khói trắng tan dần trong không trung, bất chợt cảm thấy khoảnh khắc này sao mà yên tĩnh, sao mà xa xăm, giá như con đường này cứ kéo dài mãi, dài mãi đến không có điểm cuối cùng thì hay biết mấy. Cứ như vậy hai người có thể bước đến cuối cuộc đời.

Cô ngược lên nhìn người đang đi bên cạnh mình, khóe môi khẽ cong, hỏi: “Bác sĩ Trần, hôm nay anh có cảm thấy vui không?”.

Trần Thuộc ra vẻ nghiêm túc, đút tay vào trong túi áo: “Em đoán xem?”.

“Anh đoán xem em có đoán hay không?” - Dư Đi ên Đi ên trả lời theo phản xạ có đi êu kiện.

Trần Thuộc nhìn cô, bĩu môi: “Dư Đi ên Đi ên, em trẻ con quá đấy”.

“Nghĩa của câu Dư Đi ên Đi ên em trẻ con quá đấy rốt cuộc là vui hay là không vui đây?”

“Nghĩa của câu Dư Đì ền Đì ền em trẻ con quá đấy có nghĩa là em lớn như thế này rồi còn giống như trẻ con ấy, chẳng có liên quan gì đến chuyện đẹp trai hay không đẹp trai cả.”

Dư Đì ền Đì ền dừng bước, túm lấy áo anh, cong môi:

“Này, tóm lại là anh có muốn trả lời câu hỏi của em không?”

Trần Thước cúi đầu, nhìn những ngón tay nhỏ nhắn đang túm lấy vai áo mình, than nhẹ một hơi: “Dư Đì ền Đì ền, em thật là cố chấp. Nếu như anh không trả lời, thì có phải em định cứ hỏi mãi như thế này?”

“Cho nên anh hãy nhanh chóng trả lời em, rốt cuộc tối nay anh cảm thấy vui hay là không vui?”

Cô vẫn luôn nhìn anh với ánh mắt trông đợi, chẳng khác nào một đứa trẻ đang vòi vĩnh đòi kẹo vậy.

Trần Thước cúi đầu nhìn cô, nhìn ánh mắt mong đợi của cô, khóe môi khẽ cong lên, rồi nhẹ nhàng véo mũi cô một cái: “Ngốc ạ”. Sau đó anh nắm lấy bàn tay đang túm áo mình, giữ chặt trong lòng bàn tay, sau đó cùng cho vào túi áo mình.

“Nếu như em đã muốn nghe lời xuất phát từ tận đáy lòng anh...” - khi kéo cô đi về phía trước, anh nói - “Vậy được thôi, bạn Dư Đì ền Đì ền, ngay tại đây bác sĩ Trần muốn cảm ơn bạn”.

“Cảm ơn em làm gì?”

“Cảm ơn vì em đã thịnh tình tiếp đãi anh, cảm ơn vì bữa cơm rất ngon, và cảm ơn vì bố mẹ đáng yêu của em.”

Cô cong khóe môi, trong lòng vô cùng vui sướng: “Vậy tiếp theo thì sao?”

“Tiếp theo ư? Tiếp theo, bác sĩ Trần muốn đưa ra một yêu cầu. Em xem, anh đã thích bố mẹ em đến như vậy rồi, bố mẹ em cũng vô cùng yêu quý anh, vậy thì có phải em nên hết sức kiên trì, thường xuyên đưa anh về nhà ăn cơm không?” - Trần Thước nói như thật.

Dư Đì ền Đì ền vừa cười vừa lườm anh: “Này này, đó là bố mẹ em nhiệt tình tiếp đãi khách. Đâu phải họ yêu quý anh chứ? Anh cũng thật tự cao

quá đấყ, bác sĩ Trầ n à!”.

“Ồ, là như vậy à...” - hàng mày khễ nhú lại, Trầ n Thượ c giả bộ suy nghĩ một lúc, sau đó kéo cô quay đầ u lại - “Vậ y chúng ta mau quay lại thôi”.

“Quay lại làm gì?”

“Quay lại ng ẫ i thêm một lúc nữa, để anh cố gắng thêm một chút, bắt buộc phải khiến cho bố mẹ em yêu quý anh, để họ nhận ra anh là một chàng trai tốt, nếu như con gái mình không được làm bạn gái của anh chàng này thì thật là một tổn thất to lớn.”

Dư Đầ i Đầ i cười đến mức không sao đứng thẳng người lên được. Cô bèn kéo anh lại: “Đủ r ẫ i đó bác sĩ Trầ n, anh đừng có đùa giỡn nữa đi”.

Trầ n Thượ c lắc đầ u: “Không được, một khi đã bắt đầ u đùa giỡn thì không thể dễ dàng dừng lại như thế được”.

“Vậ y thì phải làm sao mới có thể dừng lại đây?”

“Hôn anh một cái hoặc ôm anh một cái.”

“... Vậ y thì anh cứ tiếp tục đùa giỡn đi thì hơn.”

“Cũng được, vậ y thì anh giới thiệu trước cho em biết, anh mà đùa giỡn là anh sẽ cưỡng ép người bên cạnh hôn hoặc ôm anh đó.”

Dư Đầ i Đầ i cười ha ha: “Bác sĩ Trầ n, hôm nay anh thông minh lắm đó”.

Trầ n Thượ c bĩu môi: “Cứ như thế có lúc nào đó anh không thông minh không bằng”.

“Vừa r ẫ i khi ăn cơm tối ấy, lúc ấy anh chẳng thông minh chút nào.”

“Không thông minh chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không thông minh hết” - Dư Đầ i Đầ i cau mày - “Anh nghĩ mà xem, thông thường người ta sẽ không thích đi ra mắt gia đình bạn gái sớm, anh lại kỳ lạ như vậy, rõ ràng còn chưa trở thành bạn trai em, vậ y mà cứ vội vội vàng vàng muốn đến gặp bố mẹ em. Người khác đầ u sợ đến chết đi được, tại sao đến lượt anh lại trở thành việc không thể chờ thêm được nữa chứ?”.

Trầ n Thượ c khễ gõ vào đầ u cô: “Thật ngốc. Không phải là anh không

thông minh, mà là anh thông minh đến một cảnh giới em không thể nhận ra được đó. Em nghĩ xem, bố mẹ em thân thiện như vậy, đáng yêu như vậy, dễ lấy lòng hơn cô con gái này nhiều đấy. Nếu như anh lấy lòng được bố mẹ em rồi, còn sợ gì không rước được em về nhà chứ?”.

!!!

Nghe cũng rất có lý đấy chứ!

Dư Điền Điền không nói gì, để anh nắm tay đi về phía trước, tay trái khẽ cuộn lại thành nắm của cô được bao bọc trong lòng bàn tay to lớn của anh. Trong túi áo anh vô cùng ấm áp, không lọt chút gió nào.

Con đường này rất rộng rất sáng, có người ở bên để tựa vào thì dù gió đông có thổi thế nào cũng không cảm thấy lạnh nữa.

Những cửa hàng hai bên đường đã dán đầy áp phích Giáng sinh, dựng cây thông Noel được trang trí muôn vàn màu sắc, một số nơi còn mở bài “Jingle Bell”, bài hát cho ngày Giáng sinh bao năm không lỗi thời.

Đêm Giáng sinh, rất nhiều đôi tình nhân hoặc các cặp vợ chồng ra ngoài ăn hàng, trong những nhà hàng đồ Tây lãng mạn, người ta đã ngồi kín chỗ. Các cửa hàng chuyên đồ ăn trong nước trang nhã, sáng bừng cũng được ngày ăn nên làm ra.

Dư Điền Điền nhìn cảnh huyên náo trong các nhà hàng qua cửa kính, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hai người vừa đi, chốc chốc lại trò chuyện với nhau. Sau đó chỉ trong tích tắc cô liền có ý tưởng mới, bèn quay sang hỏi Trần Thuộc: “Bác sĩ Trần, anh có cảm thấy mình là người phương Đông, mà lại háo hức đón ngày lễ của người phương Tây, hình như cũng có chút vấn đề nhỉ?”

“Có vấn đề gì?”

“Ngày trước hồi còn đi học, mỗi lần đến ngày Giáng sinh này, lễ Tình nhân này, thầy cô lại nghiêm túc dặn dò bọn em không được mang ruy băng, bọt biển các thứ đến trường. Em còn nhớ có mấy lần các bạn vẽ cây thông Noel trên bảng rồi trên cửa sổ, lúc đó thầy giáo chủ nhiệm bọn em còn mắng cho mọi người một trận thậm tệ, nói là mình là người phương

Đông, đón ngày lễ của người nước ngoài làm gì chứ.”

Cô khẽ chớp mắt, hỏi anh vấn đề mà mình thắc mắc đã rất lâu rồi, muốn nghe xem ý anh thế nào.

Trần Thước nghĩ một lát rồi mỉm cười nói: “Thực ra về việc đón lễ này, cho dù là ngày lễ của đất nước mình hay là của nước ngoài thì đều không mấy liên quan đến chúng ta. Các ngày lễ trong nước là một truyền thống, còn các ngày lễ của nước ngoài lại là một thói quen. Đối với những người đón lễ tết như chúng ta, tất cả chẳng qua đều là muốn nhân cơ hội này tìm một lý do cho mình, để nhớ lại những chuyện xảy ra trong quá khứ, để chờ mong tương lai, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là biết quý trọng thời khắc của hiện tại”.

Anh nói: “Anh không hề bài xích ngày lễ tết của người nước ngoài, cũng không phải quá ủng hộ việc đón lễ tết của người phương Tây, nhưng anh cho rằng để tìm cho mình một lý do hưởng thụ cuộc sống, thì đây cũng là một chuyện tốt”.

Dư Diên Diên vỗ tay, đôi mắt sáng ngời: “Nói hay quá, nói hay quá, bác sĩ Trần, anh thật là có học thức, nói những câu triết lý khiến em sửng sò, thật là khâm phục anh đó”.

Trần Thước đưa tay véo mũi cô, cau mày nói: “Vậy thì nể tình anh có học thức như thế, em có thể hôn anh một cái được không?”.

“Biến thái” - Dư Diên Diên cười híp mắt tránh sang một bên.

“Đúng thế, anh biến thái, chỉ biến thái với mình em thôi, được không?”
- anh kéo cô lại, nắm chặt tay cô, sau đó khẽ bảo - “Thực ra có một bài hát rất hay như thế này, chỉ cần yêu đúng người thì ngày nào cũng là lễ Tình nhân. Nay, Dư Diên Diên, em có muốn thử một chút không, chỉ cần gật đầu, em sẽ trở thành bạn gái của anh, sau này bác sĩ Trần anh sẽ để em đón lễ Tình nhân mỗi ngày?”.

Dư Diên Diên chớp mắt, bước đến gần anh thêm một chút nữa, lo lắng nói: “Nhưng mà nếu như em không nhớ nhầm thì tên bài hát đó là Chia tay vui vẻ”.

“...”

Trần Thước không buồn quan tâm đến cô nữa, chẳng nói lời nào bước về phía trước.

Cô lại cười hì hì đuổi theo sau: “Bác sĩ Trần, anh đợi em với, đi nhanh như thế thì đón ngày lễ Tình nhân thế nào được?”.

Anh lập tức dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Em đừng ý r ấ u?”.

“Vẫn chưa mà, em đang suy nghĩ” - cô lại bắt đầu vờ như người vô tội.

Trần Thước híp mắt lại nhìn cô h ấ i lâu, muốn nói cô là người xấu thích giày vò người khác, nhưng thấy đôi mắt tươi cười ấm áp của cô, đột nhiên lại không sao mở lời được.

Anh thở dài một hơi, lắc đầu: “Uổng công anh một đời anh minh, không ngờ hôm nay bại dưới tay một tiểu yêu thích giày vò người khác như em”.

Cô cười ha ha, tiến lại gần anh: “Anh nói em là tiểu yêu tinh à? Một tiểu yêu tinh xinh đẹp ki ề u diễm?”.

“Ma quỷ không khác nhau, giống như Trương Giai Tuệ mới miễn cưỡng được xem là tiểu yêu tinh, em ý à...” - Trần Thước ra vẻ suy nghĩ, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói bằng giọng - “Phải gọi là quỷ xấu xí”.

Dư Đi ề n Đi ề n lại xị mặt xuống.

...

Khi đưa cô về tới nhà, Trần Thước nói: “Dư Đi ề n Đi ề n, ngày mai là Giáng sinh r ấ i, em có muốn ăn bữa cơm cùng anh không?”.

Dư Đi ề n Đi ề n chớp chớp mắt: “Nhưng mà tối hôm qua anh cũng nói như vậy – Dư Đi ề n Đi ề n, mai là đêm Giáng sinh, có muốn ăn bữa cơm cùng anh không?”.

“Đúng thế, nếu như em cứ tiếp tục kéo dài thời gian, không trả lời anh, vậy thì anh đành phải ngày nào cũng đáng thương hỏi em như vậy thôi.”

“Nếu như qua ngày lễ Giáng sinh r ấ i, đến ngày kia, anh sẽ tìm cái có gì để hẹn em?”

“Lễ tóc, lễ mắt, lễ răng, lễ mũi... một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng có thể đón lễ tết” - Trần Thước trả lời hùng h ầ n - “Chẳng

phải vừa rồi anh cũng nói rồi sao? Quan trọng không phải là lễ tết, mà là tìm lý do để hưởng thụ cuộc sống. Chẳng lẽ anh không tìm được lý do để tẩm mình trong bể tình ái hay sao?”.

Dư Điên Điên vừa cười vừa giơ ngón tay cái lên: “Bác sĩ Trần, anh thật thông minh, anh còn biết trước sau ăn khớp với nhau nữa”.

Ngón tay cái ấy ở rất gần rất gần anh, anh đột nhiên thần không biết quỷ chẳng hay đưa tay nắm lấy ngón tay ấy, sau đó nắm lấy cả bàn tay cô, kéo cô lại gần mình thêm chút nữa.

Dư Điên Điên bất giác tiến lên trước một chút, ngẩng đầu lên, căng thẳng nhìn vào mắt anh. Anh cúi đầu, nhìn cô hồi lâu, khi trái tim cô đang không ngừng đập thình thịch, anh đột nhiên cong khóe môi, khẽ hỏi: “Dư Điên Điên, có thể cho anh một nụ hôn tạm biệt không?”.

Trái tim cô càng đập loạn, còn chưa kịp trả lời bỗng cảm thấy có thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào trán mình.

Dịu dàng mà ấm áp, nhẹ nhàng mà tuyệt diệu. Làn môi anh tựa như chuồn chuồn đập nước, không hề báo trước, khẽ khàng dừng lại trên làn da cô.

Khoảnh khắc này, quanh quẩn bên mũi cô là hương thơm nhẹ nhàng, thanh khiết và vô cùng quen thuộc của anh, tay trái cô vẫn được anh nắm thật chặt. Trước mắt cô bất chợt tối sầm lại, không còn chút ánh sáng nào nữa, trong mắt chỉ còn màu trắng của cổ áo anh, cùng yết hầu đang khẽ động bên trên. Cô như thể bị giật điện, toàn thân run rẩy, trong đầu trống rỗng, ý thức trở nên hỗn độn. Thế nhưng chỉ một lát sau, bờ môi anh liền rời khỏi trán cô, cổ áo cùng yết hầu cũng dần rời khỏi tầm nhìn của cô.

Trần Thước cong khóe môi, khẽ bảo: “Mau về nhà đi, Dư Điên Điên, đêm Giáng sinh vui vẻ!”.

Cô như thể đang nằm mơ, khuôn mặt đỏ bừng lên, chạy thẳng về phòng, không hề quay đầu lại.

Về đến nhà cô mới như người tỉnh mộng, dần dần lấy lại ý thức, lướt qua Lục Tuệ Mẫn với khuôn mặt ngờ vực, vội vội vàng vàng chạy thẳng

vào phòng mình. Cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Trần Thuộc: “Rõ ràng là anh hỏi em có thể cho anh một nụ hôn tạm biệt không, tại sao chưa có sự đồng ý của em mà anh đã tùy tiện hôn em!!”.

Khuôn mặt cô vẫn nóng hần hập, như nước vừa được đun sôi vậy.

Một lúc sau, màn hình điện thoại sáng lên.

“Cái đó hả, đó chỉ là vì phép lịch sự, không thể không hỏi được. Còn về việc không được sự đồng ý của em mà đã trực tiếp hôn em, đó chẳng phải là vì trong lòng anh biết rõ em sẽ không đồng ý hay sao.”

Giờ phút này cô bỗng nghiêng rãnh nghiêng lợi, như một con tôm đã được luộc chín vậy.

Những ngón tay nhanh chóng bấm chữ trên phím điện thoại: “Bác sĩ Trần, anh đúng là cậ̀n thú đó!”.

Người ở đầu bên kia điện thoại chậm rãi trả lời: “Có một chút như vậy mà đã là cậ̀n thú rồi ư? Em phải biết anh muốn một nụ hôn lúc tạm biệt, nhưng khi thực hiện lại chỉ là một nụ hôn nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa. Như thế là anh đã lịch sự lắm rồi đó”.

Cô ném điện thoại sang một bên, vùi mặt vào trong chăn, bu ãn bực kêu “A a a” một tràng, cũng chẳng biết tại sao mình lại tức giận như vậy.

Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh lại được, cô bấu môi thò mặt ra ngoài, lầm bầm: “Đồ xấu xa, dù sao thì cũng là cậ̀n thú rồi, còn nói đến lịch sự cái gì chứ?”.

Rõ ràng là nói nụ hôn để tạm biệt, tại sao lại không hôn chứ...

A a a a... Dư Điền Điền, cô đang nghĩ cái gì vậy hả?

A a a a... cô lại bắt đầu vùi mặt vào trong chăn tiếp tục phát tiết.

Xong rồi, xong rồi, cô đã hoàn toàn mất đi tiết tháo, trở thành một con quỷ háo sắc mong muốn có được bờ môi của bác sĩ Trần rồi.

...

Đêm hôm đó, Dư Điền Điền xoay ngang xoay ngược, trong mơ toàn là cảnh tượng bác sĩ Trần hôn cô. Toàn thân cô nóng bừng, đến nửa đêm còn đạp tung chăn ra, cuối cùng thì tỉnh giấc vì quá lạnh. Đáng sợ nhất chính là

khi cô cảm thấy rất lạnh ấy lại đúng là lúc trong mơ bác sĩ Trần đang đẩy cô vào tường, chỉ vì lạnh quá mà khiến cô tỉnh mộng, thời khắc được đẩy vào tường mà cô mong ước ấy cũng tan thành mây khói.

Cô mở trừng mắt nhìn lên trần nhà một lúc lâu, muốn khóc mà không sao chảy nổi lệ.

Em là vầng mặt trời bé nhỏ của anh

Buổi sáng khi thức giấc, tâm trạng của Dư Điên Điên vô cùng vui vẻ, bởi vì giờ đây, người gọi cô dậy không phải là tiếng chuông của chiếc đồng hồ báo thức vô tri vô giác nữa mà là bác sĩ Trần - chiếc đồng hồ hình người biết tự động quan tâm đến người khác.

Bảy giờ sáng, cô vẫn còn chìm trong giấc mộng, thì điện thoại đổ chuông.

Cô mơ mơ màng màng đưa điện thoại lên tai, nhận điện thoại trong cơn ngái ngủ: “A lô?”.

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói trầm ấm êm tai của Trần Thước: “Còn đang ngủ sao?”.

Cô dần tỉnh, còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng anh cười khe khẽ: “Đồ lười, bây giờ đã tỉnh ngủ chưa?”.

Lần này cô mới hoàn toàn tỉnh giấc.

Cô cầm tai nghe vào điện thoại rồi đi đánh răng rửa mặt. Khi cô vặn vòi nước, bỗng nghe thấy trong điện thoại cũng truyền tới tiếng nước chảy. Cô ngẩng đầu lên nhìn mình miệng dính đầy bọt kem đánh răng trong gương, cùng lúc đó Trần Thước cũng đang cạo râu bằng máy cạo râu điện.

Hai người tuy ở hai nơi khác nhau nhưng lại đang cùng làm những việc giống nhau. Thế là trong khi làm vệ sinh cá nhân của mình, Dư Điên Điên cũng không sao ngăn được lòng mình liên tưởng đến dáng vẻ của Trần Thước.

Khi đập trứng vào nĩa, Trần Thước hỏi cô: “Bữa sáng em ăn gì?”.

Cô nói: “Bánh mì kẹp trứng”.

“Đó chẳng phải là sandwich sao?”

“Sandwich kiểu Trung Quốc ư?” - cô bật cười - “Em vẫn luôn gọi nó là bánh mì kẹp trứng”.

“Tên anh nói nghe mới Tây, em đúng là quê mùa quá” - anh dương dương tự đắc.

“Em quê mùa đấy, vậy anh yêu một người quê mùa, thì anh là gì?”

“Một anh chàng nhà quê!” - anh hùng dũng trả lời, đáp án mang đậm phong cách bác sĩ Trần.

Suốt cả quá trình nấu cơm, khuôn mặt Dư Điền Điền đều toát ra niềm vui khó diễn đạt thành lời, cười không khép được miệng. Khi tắt bếp bắc nồi xuống rồi mang đĩa ra bên ngoài, cô chợt thấy Lục Tuệ Mẫn đang đứng bên cửa phòng bếp cười mà như không cười nhìn cô.

“Tớ nói này, vừa mới sáng sớm ngày ra cậu đã độc ác như vậy, cậu có thể có tâm một chút được không?”

Dư Điền Điền liền nhét đĩa đồ ăn vào tay Lục Tuệ Mẫn, cau mày: “Được thôi, có tâm một chút đúng không? Vậy cậu đến nấu cơm đi. Nếu cậu nấu cơm, tớ có thể vào trong phòng khóa cửa lại nói chuyện với bác sĩ Trần. Cậu cũng không cần lo lắng cuộc nói chuyện của bọn tớ làm phiền đến cậu nữa”.

Nếu như bình thường, ngữ điệu của cô chắc chắn sẽ hơi nặng, thế nhưng hôm nay tâm tình tốt, cô vừa đáp trả bạn, vừa nở nụ cười bên khóe môi.

Lục Tuệ Mẫn và Dư Điền Điền cùng ngồi xuống bàn ăn sáng. Cắn một miếng sandwich kiểu Trung Quốc, Lục Tuệ Mẫn còn không quên bực bội nói: “Mắng người cũng phải tàn bạo như vậy, cậu thử dử tợn thêm một chút nữa xem? Đừng có mà đeo cái bộ mặt tình cảm nồng nàn ấy nữa, nổi hết cả da gà rồi”.

Dư Điền Điền đột nhiên cười ha ha, cười xong một tràng mới ngừng đầu lên nhìn Lục Tuệ Mẫn: “Bác sĩ Trần bảo tớ nói với cậu, từ nay về sau tớ thích thể hiện tình cảm nồng đượm thế nào cậu phải để tớ tình nồng ý đượm như thế. Nếu như cảm thấy trong người không được thoải mái về tình cảm của tớ thì anh ấy sẽ khám bệnh và kê đơn thuốc miễn phí cho cậu”.

Lục Tuệ Mẫn tức giận cầm đĩa đứng dậy đi ra phòng khách: “Hai người đúng là trời sinh một cặp, đầu đê tiện giống hệt nhau. Ít thể hiện tình cảm ân ái trước mặt tớ đi”.

Dư Đì ên Đì ên còn không quên đáp lại một câu: “Tình cảm ân ái gì chứ? Đây là mối quan hệ bình thường mà. Tớ còn chưa nhận lời làm bạn gái bác sĩ Trần mà, bây giờ vẫn là giai đoạn hai người có quan hệ bình thường với nhau”.

Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Thước như cười mà như không, nói: “Ồ, không ngờ em lại phóng khoáng như vậy, quan hệ bình thường mà có thể nắm tay hôn trán r ấ”.

“...” - Dư Đì ên Đì ên lập tức ngắt điện thoại chỉ trong một giây sau.

...

Cả một buổi sáng, tâm trạng cô vô cùng tốt đẹp.

Trần Thước lái xe đến đón cô và Lục Tuệ Mẫn, cả dọc đường đi vô cùng ồn ào, Lục Tuệ Mẫn lấy trứng chơi đá, lấy một chơi hai, kết quả đã thất bại thảm hại trước Trần Thước độc miệng cộng thêm sự trợ giúp của Dư Đì ên Đì ên.

Cô nàng vô cùng giận dữ, hùng hùng hổ hổ bước xuống xe: “Để sống thêm được mấy năm nữa, tớ thấy từ nay về sau tớ vẫn nên đi xe bus đến bệnh viện thì hơn”.

Còn lại Dư Đì ên Đì ên và Trần Thước từ từ đi từ bãi đỗ xe đến thang máy.

Lên tới tầng hai, Trần Thước còn đứng bên ngoài thang máy nói với theo cô: “Dư Đì ên Đì ên, một ngày thuận lợi nhé”.

Cánh cửa thang máy khép lại, cô cong khóe môi cười, đôi mắt cong cong thành hình trăng khuyết.

Sao có thể không thuận lợi được chứ? Từ khi có anh, ngày nào cô cũng cảm thấy hạnh phúc ngay từ khi vừa thức giấc. Nhưng vấn đề có thuận lợi hay không lại cần đến một vận may nhất định nữa. Chưa đến một tiếng sau khi Trần Thước nói câu đó, “sự không thuận lợi” của Dư Đì ên Đì ên đã bắt

đầu tới. “Sự không thuận lợi” ấy bắt nguồn từ hai vị khách không mời mà đến.

Khi Dư Diên Diên vừa đi kiểm tra bệnh nhân về, còn chưa kịp tới phòng trực ban của y tá, đã nghe thấy Chủ nhiệm Mã đang đứng ở cuối hành lang gọi mình: “Có người tìm cô, nói là có việc gấp”.

Ông ấy chỉ về phía phòng làm việc, sau đó nhường không gian lại cho Dư Diên Diên cùng hai người bên trong. Nhìn thái độ của ông ấy, Dư Diên Diên bỗng có dự cảm chẳng lành, bởi vì thông thường Chủ nhiệm Mã rất cương quyết, hôm nay bỗng nhiên ông ấy lại khách khí, còn chủ động nhường lại phòng làm việc cho cô. Điều đó nói rằng người đang ở trong phòng có xuất thân không hề tầm thường. Trái tim Dư Diên Diên đập mạnh một hồi, sau đó đẩy cánh cửa đang khép kín ra.

Trong phòng làm việc, Trần Lộ Dao đang ngồi trên sofa, trên tay đang bưng tách trà khói vẫn bay nghi ngút, bên cửa sổ, một bóng hình cao lớn đang đứng, tuổi khoảng chừng gần năm mươi, nhưng rất biết cách chăm chút cho bản thân, nên không hề mang dáng vẻ bề vạ của những người đang ở trong độ tuổi này.

“Chị Dư” - Trần Lộ Dao lập tức đứng dậy nở nụ cười. Sau đó bóng lưng của người đang đứng trước cửa sổ cũng từ từ quay lại, Trần Diệu Phàm bình tĩnh nhìn Dư Diên Diên, cười lịch sự, nói: “Cô Dư, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

...

Ban đầu, trong đầu Dư Diên Diên hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng dường như chỉ trong tích tắc, một tiếng nói mãnh liệt nhất dấy lên trong tâm trí cô: “Có lẽ Trần Diệu Phàm đến để yêu cầu cô rời xa Trần Thước”.

Trong phim ảnh chẳng phải thường xuyên diễn ra cảnh này đó sao?

Thế nhưng đi đâu đáng ngờ lại là Trần Diệu Phàm không hề nhìn cô với dáng vẻ nghênh ngang hống hách, ra vẻ bề trên yêu cầu cô rời xa Trần Thước, mà ngược lại, thái độ của ông ấy vô cùng thành khẩn, thậm chí còn thấp giọng cầu xin cô.

Vừa mở miệng, ông ấy đã lịch sự nói: “Theo tôi được biết thì cô và Trần Thuộc đang hẹn hò với nhau, có phải như vậy không?”.

Dư Diên Diên ngậm ngừng một lúc sau đó gật đầu.

Thực ra bản thân cô cũng hiểu rõ, hiện giờ cô chỉ đang làm nũng bắt Trần Thuộc phải hoàn thành bước theo đuổi mình mà thôi, trên thực tế hai người đã hoàn toàn vượt xa giai đoạn đó rồi. Cho nên cô không hề phủ định điều đó.

Trần Diệu Phàm không hề thể hiện sự không vui giống như cô tưởng tượng, mà ngược lại còn nở nụ cười ấm áp, nhìn cô bằng ánh mắt vui vẻ, chân thành nói: “Tôi rất vui khi A Thuộc có thể ở bên cô”.

Dư Diên Diên bán tín bán nghi, không nói câu nào.

Ông ấy bèn đặt tách trà đang cầm trên tay xuống bàn, tiến gần về phía cô, nói: “Tính tình của A Thuộc khó ưa lại gai góc, tôi luôn lo lắng tính tình của nó như thế thì sẽ không có bạn, chứ đừng nói gì đến bạn gái. Cho nên hôm nay biết được nó đã có người yêu, mà còn là một cô gái ưu tú như cô, tôi thực sự cảm thấy rất vui”.

Thái độ của ông ấy hoàn toàn giống như một người bố hiền từ, từng điều bộ giờ tay nhắc chân đầu toát lên khí chất của người được giáo dục tốt. Đương nhiên rồi, công việc kinh doanh của ông ấy rất phát đạt, một số công trình của chính phủ cũng có phần đóng góp của ông ấy, thành công trong cuộc sống khiến ông trở nên ung dung hiền hậu cũng là lẽ đương nhiên. Thế nhưng khi nghe thấy ông ấy bình tĩnh, vui vẻ nói đến chuyện của Trần Thuộc, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy không được thoải mái.

Nếu như cô không biết đến quá khứ của Trần Thuộc, thì có lẽ cô cũng sẽ bị thuyết phục trước sức quyến rũ về nhân cách của Trần Diệu Phàm. Thế nhưng cô đã hiểu tất cả quá khứ của Trần Thuộc.

Người đàn ông này có tư cách gì để nhắc đến Trần Thuộc với dáng vẻ của một ông bố hiền từ?

Lẽ nào ông ấy không cảm thấy rằng mình có lỗi với Trần Thuộc, có lỗi với Trần Hi, và có lỗi với mẹ của họ sao?

Dư Đì ền Đì ền im lặng nhìn ông ấy, một lúc lâu sau mới nói: “Tính tình của bác sĩ Trần rất tốt, vô cùng lương thiện, thông minh nhanh trí, nếu như nói anh ấy tính tình khó ưa, gai góc, thì có lẽ cũng là do môi trường sống khi anh ấy trưởng thành tạo nên. Dù sao thì chẳng có ai vừa mới sinh ra đã muốn bản thân trở thành người như vậy, có những khuyết điểm này cũng không thể trách anh ấy được, nếu muốn trách thì hãy trách người đã không thể cho anh ấy một môi trường sống tốt nhất để lớn lên”.

Khi nói, cô ngừng đầu lên nhìn thẳng vào Trần Diệu Phàm, bình tĩnh nói từng câu, từng câu một, ngôn từ vô cùng chuẩn xác.

Trần Diệu Phàm ngẩn người một lúc lâu.

Đúng lúc ấy, Trần Lộ Dao đi lấy nước ở cây nước uống quay lại, đưa cho Dư Đì ền Đì ền cốc nước trên tay mình, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa cô và bố mình: “Chị Dư, chị uống chút nước đi”. Hành động đó của cô ta khiến Dư Đì ền Đì ền không cách nào từ chối được, cũng cho Trần Diệu Phàm đủ thời gian để xóa bỏ tâm lý gượng gạo ban nãy của mình.

Dư Đì ền Đì ền nhận cốc nước, không nói lời nào nhìn Trần Lộ Dao. Trên mặt cô ta mang theo nụ cười nhàn nhạt, dường như hành động đó là vô tình, như thể hoàn toàn không hề nghe thấy đoạn đối thoại gượng gạo ban nãy.

...

Khoảnh khắc này, Dư Đì ền Đì ền bỗng nhớ tới lời miêu tả của Trần Thước dành cho “cô em gái” này, tâm địa sâu xa quả thật không chỉ là lời nói suông.

Trần Diệu Phàm đến đây là muốn nhờ Dư Đì ền Đì ền giúp mình khuyên giải Trần Thước, con gái sắp kết hôn, bất luận thế nào con trai cũng không chịu tham gia buổi hôn lễ, chuyện này mà truyền ra ngoài thì đúng là một chuyện đáng nực cười.

Bao nhiêu năm qua, sự nghiệp của ông ấy vô cùng thành công, người ngoài nhìn vào đương nhiên sẽ thấy ông ấy thăng quan tiến chức như vậy, hiển nhiên là một người công thành danh toại trong cuộc sống.

Thế nhưng con gái út của ông ấy tàn tật, đang sống bên nước ngoài; con trai cả lại không muốn thừa kế sản nghiệp của ông ấy nên không chịu về nhà. Bên cạnh Trần Diệu Phàm chỉ còn lại bà vợ lẽ cùng cô con gái của hai người, Trần Lộ Dao.

Trần Thước quay về tham dự hôn lễ của Trần Lộ Dao, đây không chỉ là vấn đề về thể diện mà còn là khúc mắc trong lòng ông ấy.

Trần Diệu Phàm trầm giọng nói: “Cô Dư, tôi biết A Thước đã kể cho cô nghe hoàn cảnh gia đình tôi, tình hình khi đó rất phức tạp, tôi cũng đã làm sai một vài điều. Thế nhưng khi còn trẻ, có ai là không mắc sai lầm chứ? Tôi thừa nhận, sai lầm của tôi nghiêm trọng hơn người khác rất nhiều, thế nhưng tôi cũng từng này tuổi rồi, cho dù có hối hận cũng chẳng còn cơ hội để làm lại một lần nữa”.

Dù sao thì cũng là người có danh dự, Trần Diệu Phàm không thích nói nhiều đến quá khứ của mình, ông ấy chỉ nói qua qua mấy câu rồi thở dài một hơi, chuyển chủ đề khác.

“Tôi đã từng này tuổi rồi, con cái không ở bên cạnh, mặc dù việc làm ăn kinh doanh có phát đạt, nhưng đứa con trai duy nhất lại không bằng lòng tiếp quản... Những việc đáng tiếc đó, cuộc sống dù giàu có đến mấy cũng không thể bù đắp được. Cô và A Thước đã chính thức hẹn hò với nhau, xem ra A Thước cũng rất quan tâm đến cô, nếu như có thể tôi rất hy vọng cô khuyên nể nó. Dù sao cơ ngơi của tôi cũng cần có nó tiếp quản, cuộc sống sau này của hai người cũng sẽ được cải thiện rất nhiều, đối với tôi và đối với cả hai người, đây đều là lựa chọn đúng đắn, chẳng phải sao?”.

Ông ấy là người kinh doanh, người làm kinh doanh đương nhiên thường giỏi trong việc đàm phán, không mang thái độ cương quyết, cũng không có ý uy hiếp dọa dẫm, nhưng ông ấy lại bắt đầu phân tích một cách rành mạch rõ ràng từ góc độ tình cảm và lợi ích của cả hai bên, để cô thấy rõ tính cần thiết của việc khuyên Trần Thước trở về nhà.

Nếu như Trần Thước về nhà, cô sẽ là cô con dâu của nhà họ Trần, từ hôm nay trở đi sẽ cùng Trần Thước sống một cuộc đời dư dả phú quý giàu

sang, là một người thành công trong thương giới.

...

Thế nhưng đối với Dư Diên Diên, đây lại là một sự đả kích rất lớn.

Cô đặt tách trà mình vẫn chưa uống một ngụm nào xuống bàn, nhìn chăm chăm vào làn khói trắng đang phảng phất bên trên.

“Ông Trần” - cô gọi ông ấy như vậy, không phải là chú Trần, cũng không phải là cách gọi thân mật là bố - “Thực ra ông nói những điếu này với tôi cũng chẳng có tác dụng gì, mặc dù tôi đã từng nghe qua một chút về hoàn cảnh gia đình ông, nhưng người trải qua những việc đó không phải là tôi, người phải chịu tổn thương cũng không phải là tôi, tôi không có lập trường, cũng không có tư cách để nhận lời ông bất cứ thứ gì”.

Làn khói trắng không ngừng bay lên từ cốc trà, sau đó biến mất trong không trung, nhưng sau đó lại tiếp tục có muôn vàn làn khói trắng khác bay lên.

Giống như sự tổn thương mà ai đó đã phải chịu đựng, nếu như nó khắc quá sâu trong lòng, mỗi một lần nhớ lại là một lần đau. Mỗi một lần nhớ, lại là một lần phải chịu đựng nỗi xót xa nhất, khó chịu nhất.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệu Phàm.

“Cho dù tôi có tư cách để bình phẩm và quyết định việc này, tôi cũng sẽ không giúp ông khuyên bác sĩ Trần tham gia hôn lễ của Trần Lộ Dao và trở về tiếp quản việc kinh doanh của ông. Nếu như ông muốn tôi nhúng tay vào chuyện này, tôi ngược lại sẽ ủng hộ bác sĩ Trần hãy dựa vào chính bản thân mình, cho dù anh ấy là bác sĩ cả đời này, không so sánh được với người có sự nghiệp thành công như ông, tôi cũng sẽ tự hào về anh ấy, và yên tâm về chính mình. Bởi vì ít nhất, từ việc xảy ra trong gia đình ông, tôi có thể nhận ra một điếu, có tiền chưa chắc đã là chuyện tốt. Con người sẽ thay đổi, nhất là khi đã bị nhuộm màu tiền bạc.”

Cô cười một cách lịch sự, nói: “Xin lỗi, để ông phải mất công đến đây rồi”.

Trước khi đi ra khỏi cửa, Trần Lộ Dao liền gọi cô lại, còn vội vàng giữ

chặt cánh tay đang định mở cửa của cô.

“Chị Dư, cứ coi như chị không thích ti ền, cũng không ham hố gì việc kinh doanh của nhà chúng tôi, thế nhưng chị không nghĩ đến anh tôi sao? Anh ấy sống cô đơn một mình bao nhiêu năm như vậy, một mình không có ai quan tâm chăm sóc, cô muốn anh ấy phải sống cô đơn một mình như vậy cả đời hay sao?”

Dư Đi ền Đi ền dừng bước.

Thấy cô dừng lại, thái độ của Trần Lộ Dao li ền dịu đi một chút, thấp giọng nói: “Chị Dư, tôi thương bố tôi, cũng thương anh trai tôi. Bố tôi muốn con trai về nhà, còn anh trai tôi đã phải sống một mình bao nhiêu năm rồi, cũng cần có một mái nhà, cần có sự quan tâm chăm sóc của người thân. Nếu như chị yêu anh ấy, thương anh ấy, chị cũng nên nghĩ cho anh ấy...”.

“Cảm ơn sự quan tâm của cô” - Dư Đi ền Đi ền quay đầu lại nhìn Trần Lộ Dao, sau đó rút tay lại - “Về đi ểm này thì tôi hiểu rõ hơn hai người. Tôi rất vui khi thấy hai người vẫn biết rằng bao nhiêu năm qua anh ấy đã sống cô đơn một mình, có nhà mà không thể về, có người nhà mà chẳng ai quan tâm chăm sóc. Nếu như tôi và anh ấy vẫn tiếp tục ở bên nhau, anh ấy sẽ có một gia đình, sẽ có người thân, về đi ều này hai người hãy yên tâm. Tôi sẽ làm hết khả năng của mình, đền bù cho anh ấy tất cả những thứ mà các người không thể cho được”.

Ngừng lại một chút, Dư Đi ền Đi ền cong khóe môi: “Còn cô, việc kinh doanh của bố cô có lẽ chỉ mình cô mới có thể tiếp quản, tương lai của cô không biết sẽ bận rộn đến mức nào, làm sao có tâm trí mà quan tâm chăm sóc cho anh trai cô chứ?”. Dứt lời, cô không buồn quay đầu lại li ền rời đi.

Hành lang không hề dài, chỉ đi chục bước chân nhưng sao cô cảm thấy mình đã đi rất lâu, rất lâu rồi, tấm lưng thẳng tắp nhìn về phía trước. Không biết cô lấy dũng khí ở đâu để nói ra những lời đó với thái độ kiên cường và quyết đoán như vậy, nghĩ lại cô vẫn cảm thấy không sao tin nổi. Nhưng cô cũng như vừa được trút giận vậy.

Bác sĩ Trần của cô phải chịu tổn thương cũng là bởi hai người đang ngỗ trong phòng kia gây ra, hai người lấy tình thân ra để mặc sức làm xằng làm bậy, ban đầu không hỏi han gì đến anh, vậy mà hôm nay cần đến anh thì lại cho rằng chỉ cần nói dăm ba câu là có thể gọi anh về.

Cô biết đối mặt với hai người họ, Trần Thuộc sẽ phản ứng vô cùng kịch liệt, nhưng trong lòng chắc chắn cũng chẳng thoải mái gì, cho nên để anh tự đến đối mặt với họ chi bằng để cô làm thay anh, giúp anh đối phó với họ.

Chẳng phải cô đã quyết định từ lâu rồi sao? Từ nay về sau cô sẽ là vầng mặt trời nhỏ bé của anh, cho dù bờ vai có nhỏ bé thì cô cũng sẽ làm hết sức mình để bảo vệ anh.

Dư Diên Diên nắm chặt bàn tay, khoảnh khắc này bỗng cảm thấy bản thân mình giống như sắt thép, toàn thân đầy sức mạnh.

...

Dư Diên Diên không hề kể cho Trần Thuộc nghe chuyện Trần Diệu Phàm và Trần Lộ Dao đến tìm mình.

Khi ăn trưa ở căng tin, cô chỉ gầy gầy đồ ăn trong bát, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng lúc sáng.

Trần Thuộc nhìn cô một lúc lâu nhưng cô cũng chẳng có phản ứng gì, nên anh bèn không vui nói: “Dư Diên Diên, ăn cơm cùng anh mà em cứ thất thần thế à. Một anh chàng đẹp trai thế này ngỗ trước mặt em, sao em có thể xem như không thấy chứ?”.

Dư Diên Diên lấy lại tinh thần, khẽ đưa tay trước ngực:

“Bác sĩ Trần, anh đừng có như vậy, em vốn đã không béo rồi, anh đừng có làm ảnh hưởng đến hệ tiêu hóa của em, làm em không ăn cơm được nữa”.

Trần Thuộc nhìn xuống ngực cô, làm như có thật gật đầu: “Đúng là không béo, phải nên bỏ từ lâu rồi mới phải”.

Dư Diên Diên thật muốn lật bàn.

Một lúc lâu sau, cô mới cảm thấy hết giận, bình tĩnh lại nói với Trần Thuộc: “Là như thế này, bác sĩ Trần, bởi vì em không phải là người thích

nhai đi nhai lại một chuyện, cho nên vấn đề ngực béo hay không, em sẽ không nói nhiều nữa”.

“Vậy em muốn nói chuyện gì?”

“Em muốn nói rằng, cho dù anh mãi mãi là một bác sĩ, không có tiền nhiều như nước, cũng không thể hô mưa gọi gió, chỉ cần anh là bác sĩ Trần, em đã cảm thấy vô cùng vô cùng tốt rồi.”

Trần Thước ngẩn người, nhìn cô hồi lâu: “Sao đột nhiên em lại nói chuyện này?”.

“Muốn nói thì nói thôi” - cô liền chăm chú gõ đũa vào khay cơm của anh - “Này, anh có ăn chân gà nữa không? Không ăn em ăn nhé”.

Dứt lời, cô liền đưa đũa tới, cũng chẳng đợi sự cho phép của Trần Thước, cô gấp chân gà về khay cơm của mình, vui vẻ thưởng thức nó.

Trần Thước cúi kính nói: “Đánh lạc hướng để gấp chân gà của anh đúng không? Em thật gian xảo đó”.

Dù nói thế nhưng khóe môi anh vẫn cong lên một nụ cười, anh liền đẩy cốc coca đến trước mặt cô: “Ăn chậm thôi, không có ai tranh ăn của em đâu”.

Cái chân gà đó vốn là gọi cho cô mà. Đờngốc!

...

Một thương nhân thành công dù biết cách xử lý các mối quan hệ xã hội đến đâu, đằng sau vẫn có muôn vàn kẻ thù. Trần Diệu Phàm cũng không ngoại lệ. Quá khứ của ông đã trở thành câu chuyện phiếm trên bàn trà, bàn cơm của mọi người xung quanh từ lâu, mặc dù chẳng có mấy ai dám nói đến chuyện đó trước mặt ông ấy.

“Cho dù ông ta có tiền đi chăng nữa, thì chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông vứt bỏ vợ, đưa nhân tình về nhà, bạc tình bạc nghĩa. Anh xem xem, đến cả con trai con gái ruột của ông ta còn chẳng buồn nhận ông ta nữa kìa!” - rất nhiều người đều nói như vậy.

Trong buổi hôn lễ, bên ngoài ai cũng cười cười nói nói chúc mừng hạnh phúc gia đình, nhưng sau lưng lại lời quá khứ của ông ấy ra để chuyện trò

vui vẻ, nhưng Trần Diệu Phàm không hề biết đi đâu đó. Thế nhưng khoảnh khắc này, khi Trần Hi xuất hiện, được Trần Lộ Dao nhiệt tình và vui mừng tiếp đón, đám đông lại được dịp xôn xao bàn tán.

“Kia là ai? Sao Trần Lộ Dao lại nhiệt tình với cô ta thế?”

“Nghe Trần Lộ Dao gọi cô ta là Hi Hi, lẽ nào đó là cô con gái của Trần Diệu Phàm với người vợ trước?”

“Nói đùa à, cô bé Trần Hi đó chẳng phải sang nước ngoài du học ư? Sao lại trở thành kẻ tàn phế thế kia?”

...

Khi người ta thích tám chuyện, người ta sẽ không buồn để ý xem những lời nói của mình có truy cập đến tai người trong cuộc hay không, lòng tò mò hiếu kỳ và sở thích tìm hiểu chuyện của người khác giống như một cây dây leo chẳng bao giờ biết thỏa mãn, một khi đã sinh sôi nảy nở thì chừng chưa đạt được mục đích sẽ không khi nào dừng lại.

Ban đầu khi Trần Hi gặp tai nạn, khi được chẩn đoán là không thể đứng dậy được nữa, dường như chỉ trong vòng một tuần, cô ấy đã được đưa sang nước ngoài.

Trần Diệu Phàm ngửi trước giường bệnh con gái, nước mắt lăn chã rơi, nắm chặt tay Trần Hi, không ngừng nói: “Đầu tại bố không tốt, bố có lỗi với con”. Thế nhưng dù ông ấy có hối hận thế nào thì sự việc đã đi đến bước đường không thể cứu vãn được nữa rồi.

Ngày đưa tang mẹ, Trần Hi vẫn còn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh, khi tỉnh dậy, cô ấy không thể ngờ được rằng thế giới đã hoàn toàn thay đổi.

Mẹ Trần Hi đã qua đời, bản thân mình cũng trở thành tàn phế.

Cả thế giới của Trần Hi sụp đổ chỉ trong tích tắc, giây phút hạnh phúc trong quá khứ đã trở thành đi đâu vô cùng xa xỉ, cô ấy không sao chạm tới được nữa.

Trần Hi đã khóc, đã gào thét điên cuồng, thế nhưng thậm chí khả năng đập phá đồ đạc trong phòng cô ấy cũng không còn, cuối cùng cô ấy đã

tuyệt vọng.

Nhìn người đàn ông nước mắt lưng tròng trước mắt, Trần Hi im lặng một lúc lâu, không sao gọi được tiếng bố nữa.

Ông ấy đã từng cho Trần Hi một mái nhà hạnh phúc, nâng niu ước mơ của cô ấy bằng chính đôi vai của mình, nói Trần Hi là cô công chúa nhỏ của ông ấy. Thế nhưng hôm nay ông ấy đã đích thân phá hủy đi ước mơ của con gái.

Trần Hi nhắm mắt, yên lặng, không khóc cũng không gào thét nữa. Cô nói: “Cho con sang nước ngoài, con không muốn tiếp tục ở đây nữa”.

So với việc để người quen bạn bè nhìn thấy bộ dạng người không ra người quý chẳng ra quý của cô ấy, chi bằng đi đến một nơi không ai biết đến mình còn hơn.

Mười hai tuổi, cô bé Trần Hi trưởng thành sớm vì biến cố gia đình đã được đưa sang nước ngoài.

Vì tất cả tin tức đều được giữ kín nên chẳng có ai biết chuyện Trần Hi đã trở thành người tàn phế.

Khi đó bạn bè hay tin cô ấy sang nước ngoài, ai nấy đều vô cùng ngưỡng mộ nói: “Người có tài đúng là tốt thật, cô ấy thích vẽ, bố cô ấy liền cho sang nước ngoài học vẽ ngay”.

“Ồ, cậu bảo khi nào trở về, cô ấy có trở thành một họa sĩ nổi tiếng không?”

“Đi đâu đó là đương nhiên rồi. Dù sao thì nhà cô ấy giàu có như vậy, nói không chừng cô ấy sang nước ngoài tìm một người thầy nổi tiếng ấy chứ, như thế chẳng phải tương lai của cô ấy rất xán lạn hay sao?”

“Cậu nói xem sao mình lại không có một ông bố có điều kiện như thế chứ?”

“Đi đâu này thì phải đi hỏi mẹ cậu đi.”

...

Không có ai biết sự thật của câu chuyện, không ai biết chuyện Trần Hi sang nước ngoài như thế nào.

Cô bé mười hai tuổi đã được bác sĩ chẩn đoán rằng từ nay về sau chỉ có thể ngồi trên xe lăn, tay cô ấy không thể cầm thứ gì nặng, chân không thể bước đi, chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn thế giới xung quanh, mãi mãi bị cách ly với đám người bình thường kia.

Vậy mà khoảnh khắc này, những tiếng xì xào của đám đông không ngừng truyền đến tai cô ấy... “tàn phế”, “kẻ què”, “không thể tự do trong cuộc sống”, và “thật đáng thương”...

Cũng chỉ trong tích tắc, Trần Lộ Dao đột nhiên quay người lại, lạnh lùng nói với mấy người khách đang ngồi ở bàn gần đó: “Cô nói ai tàn phế?”.

Người con gái đó ngẩn người, cắn môi, muốn nổi nóng nhưng lại ngại chỗ đông người, không dám gây sự.

Cô ta không vui nói: “Tôi chẳng nói gì hết, cô Trần, hình như cô nghe nhầm rồi”.

Trần Lộ Dao cười lên mấy tiếng, rồi nhấn mạnh từng câu: “Hi Hi là em gái tôi, hôm nay đến tham dự lễ cưới của tôi, chẳng có gì khác biệt với tất cả những người ngồi đây. Mặc dù cơ thể cô ấy có chút không tiện, nhưng tôi hy vọng mọi người sẽ tôn trọng cô ấy, cũng xem như nể mặt tôi và bố tôi”.

Khuôn mặt Trần Hi phút chốc trắng bệch.

Thì ra một người cơ thể không tiện như cô ấy phải dựa vào mặt mũi của Trần Diệu Phàm và Trần Lộ Dao mới không bị mọi người cười nhạo.

Trần Hi ngồi im ở đó, cắn chặt môi dưới, những ánh mắt sau lưng dường như quá gắt gao, quá nóng bức, cô ấy không thể không thu lại lòng tự tôn, ngồi thẳng dậy nhìn cảnh trước mắt.

“Trần Lộ Dao” - cô ấy khẽ gọi người con gái đang đứng trước mặt mình nói những lời chính nghĩa kia - “Hôm nay là ngày vui của chị, tốt nhất chị nên giữ miệng giữ miêng”.

“Hi Hi...” - Trần Lộ Dao quay đầu lại, khuôn mặt hiện rõ sự tổn thương không sao tưởng tượng nổi.

Sau đó, Trần Diệu Phàm rẽ đám đông đi tới.

Ông ấy kéo Trần Lộ Dao về phía sau mình, ra hiệu cho cô ta nói ít đi vài câu, sau đó bước lên trên mấy bước, quỳ xuống nắm lấy tay Trần Hi.

“Hi Hi” - ông ấy khẽ gọi, môi mấp máy, nhưng không biết phải nói gì với con gái, một lúc lâu sau mới hỏi được một câu - “Con... sống có tốt không?”.

Bàn tay Trần Hi khẽ cử động, nhưng không sao rút tay ra được.

Trần Hi ngẩng đầu lên, lãnh đạm nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó chậm rãi nói: “Ở đây đông người, không phải là nơi để ôn lại chuyện cũ”.

Ánh nhìn lướt qua Trần Diệu Phàm, dừng lại trên người cô dâu xinh đẹp, Trần Hi khẽ cười: “Huống hồ hôm nay là ngày cưới của con gái bố, bố cần làm việc gì thì cứ đi làm đi”.

Ánh mắt Trần Hi tiếp tục kiếm tìm trong đám đông, ánh mắt khẽ động, hỏi: “Anh trai con đâu?”.

Trong phút chốc, Trần Diệu Phàm bỗng trở nên căng thẳng, nói: “Hi Hi, anh trai con... con nghe bố nói, thực ra sự việc rất phức tạp...”.

Vừa nghe bố ấp a ấp úng nói như vậy, dường như Trần Hi liền hiểu ra tất cả, bỗng nhiên rùng mình, ngẩng đầu nhìn Trần Diệu Phàm: “Anh con không đến?”.

Trần Diệu Phàm khó xử nhìn con gái, gọi tên con như thể đang cầu xin: “Hi Hi...”.

Trần Hi vô cùng giận dữ.

Đối với người đàn ông mình gọi là bố, Trần Hi vốn chỉ còn lại sự oán hận, hôm nay lại bị ông ấy lừa, chỉ vì mong Trần Hi tới tham dự lễ cưới của Trần Lộ Dao?

Chỉ cách đó vài bước chân, ánh mắt cô ấy lướt qua người đàn ông trước mắt, chạm tới ánh nhìn của Trần Lộ Dao.

Trần Lộ Dao đang nhìn cô ấy với ánh mắt mãn nguyện, thậm chí còn mang theo một nụ cười khiêu khích, như thể đang nói “Thế nào, nhìn thấy tất cả những gì thuộc về cô hôm nay đều đã thuộc về tôi, chắc cô tức giận lắm chứ?”.

Trần Hi thu lại ánh nhìn, quay đầu lại nói với người đang đứng phía sau: “Phùng Tử Cận, phiền anh đẩy em ra ngoài, bữa cơm này không cần phải ăn nữa”. Chàng thanh niên trẻ khẽ cười, nhanh chóng mà dịu dàng trả lời cô: “Được”. Anh ấy liền đẩy Trần Hi ra ngoài, đúng lúc ra tới hành lang thì gặp Trần Thước đang vội vàng vàng chạy tới.

Khoảnh khắc ấy, Trần Thước vừa chạy ra từ thang máy, khuôn mặt vô cùng giận dữ. Khi nhìn thấy Trần Hi đang ngồi trên xe lăn, anh khẽ khựng lại, từng bước chân anh dường như đang giẫm lên những lưỡi dao sắc. Ánh nhìn của anh di chuyển từ khuôn mặt trắng bệch của Trần Hi sang thân hình Trần Diệu Phàm đang đuổi theo phía sau cô ấy, sau đó chuyển đến thân hình Trần Lộ Dao khoác trên mình chiếc váy cưới tinh khôi đang dựa bên cửa. Ba biểu cảm hoàn toàn khác nhau ấy như kim châm đâm thẳng vào mắt anh.

...

Nửa tiếng trước, Trần Thước từ phòng mở bước ra, thấy Dịch Tiểu Vũ đang cầm điện thoại của anh đợi anh ngoài hành lang, vừa chạy đến vừa nói: “Bác sĩ Trần, vừa rồi điện thoại của anh không ngừng reo, hình như có người muốn tìm anh có việc gấp, cho nên tôi mới cần đến đây cho anh”.

Anh tiện tay cầm điện thoại, nhìn những cuộc gọi nhớ hiện trên màn hình, mười một cuộc gọi nhớ, tất cả đều là của Trần Lộ Dao. Thế là anh bèn nhớ ra hôm nay chính là ngày cưới của cô ta. Thế nhưng chuyện này có liên quan gì đến anh chứ?

Anh liền vứt điện thoại vào trong túi áo blouse, nhưng chưa đi được mấy bước, điện thoại trong túi lại reo lên. Vì không nghe máy thì điện thoại của anh không phút nào được yên, nên anh bèn ấn nút nghe, lạnh lùng nói: “Tôi đã nói tôi sẽ không tới tham dự lễ cưới của cô rồi, cô Trần, mong cô đừng làm phiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đó”.

Người ở đầu bên kia điện thoại cười khẽ, giọng nói vô cùng xúc động lòng người: “Anh, sao phải nói lời khó nghe thế chứ?”.

“Đối với loại người như cô, không cần phải nói lời dễ nghe” - Trần

Thước chẳng chút nể mặt.

“Đối với người em gái như em, đúng là anh chẳng nói được lời gì dễ nghe, không nể mặt em thì thôi, nhưng hôm nay còn có một người nữa đến tham dự lễ cưới của em, em muốn xem xem, anh có nể mặt người đó hay không?” - Trần Lộ Dao cười nói, ngữ điệu rất chậm rãi, rất bình tĩnh - “Tục ngữ có một câu rất hay, vuốt mặt thì phải nể mũi, anh không nể mặt cô em gái như em thì thôi, nhưng không biết anh có nể mặt Hi Hi không?”.

Trần Thước vội dừng bước, trái tim không ngừng đập thình thịch: “Cô có ý gì?”.

“Chẳng có ý gì cả, chỉ là gọi điện đến báo cho anh biết, chỉ một lát nữa thôi, Hi Hi sẽ tới tham dự hôn lễ của em. Nếu như anh không muốn gặp mặt cô ấy thì anh cứ tiếp tục nhàn nhã mà làm công việc bác sĩ của anh đi, không cần đến đây nữa.”

Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Lộ Dao mỉm cười r ỡngắt máy.

...

Anh đã có hẹn với Dư Di ền Di ền là sẽ ăn cơm trưa cùng nhau, nhưng vì một cuộc điện thoại đột xuất này, Trần Thước không còn tâm trạng đâu mà nhớ đến cuộc hẹn lúc trước nữa, li ền ném điện thoại vào lòng Dịch Tiêu Vũ, r ỡ sau đó vội vã chạy mất.

Anh không biết vì sao đột nhiên Hi Hi lại về nước, càng không biết được rằng Trần Lộ Dao đang có mưu đồ gì. Trái tim anh cứ không ngừng đập trong lồng ngực, cứ nghĩ đến cảnh tượng Hi Hi ng ỡ trên xe lăn xuất hiện trước mắt mọi người là dòng máu đang chảy trong người anh như muốn đông lại.

Đó vốn là một bí mật.

Từ nhỏ đến lớn, Hi Hi luôn rất kiêu ngạo, vì muốn giấu kín bí mật này, hơn chục năm nay, Hi Hi chưa một lần về nước, vậy mà hôm nay cô ấy lại phơi bày sự thiếu sót của cơ thể mình trước mắt bao nhiêu người...

Anh hoảng hốt đến mức không biết phải làm sao.

...

Dư Điền Điền vẫn ng ỡ trong căng tin đợi anh. Chỗ ng ỡ nơi cô và anh đ ắm mình trong ánh mặt trời dường như đã trở thành không gian thuộc về riêng hai người. Trưa nào hai người cũng ng ỡ đó ăn cơm cùng nhau.

Anh luôn thích gọi một cái chân gà, khi cô vui vẻ cướp nó đi, anh vờ như tức giận nói: “Dư Điền Điền, em đúng là thổ phỉ, là kẻ ăn cướp!”.

Cô sẽ hùng h ền nói: “Em cướp của anh đấy, anh có ý kiến gì không?”.

“Bây giờ cướp không thích hợp.”

“Vậy thì khi nào cướp mới thích hợp?”

“Đương nhiên là khi danh chính ngôn thuận trở thành người nhà họ Trần rồi, lúc đó cho em ăn chân gà tùy ý.”

Một mình cô ng ỡ bên bàn ăn, chốc chốc lại nhìn ra phía cửa, sau đó lại chốc chốc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

Kỳ lạ, tại sao giờ này vẫn chưa đến nhỉ?

Đã hẹn là mười một giờ bốn mươi phút gặp nhau rồi, đã đến giờ hẹn rồi mà sao anh còn chưa tới?

Mười hai giờ. Mười hai rưỡi.

Mười hai giờ bốn mươi phút.

Ban đầu cô nghĩ rằng Trần Thuớc vì bận làm phẫu thuật, lỡ mất thời gian nên đã quên mất cuộc hẹn, nhưng về sau cô ng ỡ đợi đến mười hai giờ bốn mươi phút, căng tin đã sắp đóng cửa rồi, cô mới lấy điện thoại ra gọi điện cho Trần Thuớc.

Thế nhưng chẳng có ai nghe máy. Hết lần này đến lần khác, điện thoại luôn ở trạng thái không có người bắt máy.

Cô chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn vội vội vàng vàng chạy xuống khoa Ngoại dưới tầng hai, đứng bên ngoài phòng làm việc của Trần Thuớc, nhưng điện thoại của anh vẫn đang ngay ngắn nằm trên bàn, không thấy bóng dáng anh đâu cả.

Cô bèn chạy tới phòng trực ban của y tá, hỏi Lục Tuệ Mẫn: “Cậu có nhìn thấy bác sĩ Trần đâu không?”.

Lục Tuệ Mẫn cảm thấy kỳ lạ, nói: “Hơn một tiếng trước bác sĩ Trần đã

đi ra ngoài r ồi mà. Anh ấy không tới tìm cậu à?”.

Dư Di ền Di ền ngẩn người: “Hơn một tiếng trước đã ra ngoài r ồi ư?”.

“Đúng thế, Dịch Tiêu Vũ còn nói gì đó với anh ấy nữa...”

Ý, Dịch Tiêu Vũ đi đâu r ồi?” - Lục Tuệ Mẫn nhìn trái ngó phải.

Có người nói: “Hình như ra ngoài ăn Malatang^{21*} r ồi”.

** Malatang là món lẩu xiên đường phố có nguồn gốc từ vùng Tứ Xuyên, Trung Quốc, đặc trưng bởi hai vị cay và tê.*

...

Dư Di ền Di ền đứng đó một lúc lâu, không biết nên đi đâu tìm anh bây giờ. Anh đã rời đi được hơn một tiếng r ồi, lại không mang theo điện thoại, thậm chí còn quên mất không bảo cô đừng đợi anh ở căng tin nữa.

Cô có chút lo lắng, bởi vì từ trước tới giờ không lúc nào là anh không nghe điện thoại cả, cho dù là tiến hành phẫu thuật, chắc chắn anh sẽ nhắn tin báo trước với cô là ca phẫu thuật sẽ kéo dài khoảng bao lâu mới kết thúc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ở lễ cưới, cô dâu và bố cô dâu đột nhiên vội vội vàng vàng chạy ra khỏi lễ đường, tất cả quan khách trong đại sảnh được một phen xôn xao.

B ầu không khí trên hành lang được trang trí bằng những tấm lụa trắng và những đóa hoa vô cùng lãng mạn ấm áp giờ trở nên căng như dây đàn, Trần Thước và bố con Trần Lộ Dao đứng ở hai đầu hành lang, ở giữa chính là Phùng Tử Cận đang đẩy xe lăn của Trần Hi.

Trần Thước đi từng bước tới gần Trần Hi, sau đó chầm chậm quỳ xuống cạnh cô ấy.

Đã mười năm r ồi. Mười năm qua, đây là lần đầu tiên anh đối diện với Trần Hi.

Trước đây anh đâu đứng trốn ở phía xa nhìn em gái, không dám đến gần, không dám gọi em, chỉ dám lén lút đứng từ xa nhìn lại mà thôi. Ai biết được hôm nay anh sẽ gặp cô ấy trong trường hợp đột ngột như thế này.

Anh nhìn thấy khóe mắt Trần Hi từ từ đỏ hoe, nhưng đáy mắt vẫn le lói

niềm vui.

Trần Hi khẽ gọi: “Anh”. Chỉ một từ đơn giản như vậy thôi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chạm tới góc khuất nơi trái tim đã được anh đóng kín bao nhiêu năm nay.

Anh nhìn lên chiếc chần đang đắp trên chân em gái, rồi lại nhìn đôi chân nhỏ bé lộ ra dưới tấm chần ấy, lòng đau nhói. Sau đó anh đứng dậy, mặt không cảm xúc, nhìn về hai bố con đang đứng ở cuối hành lang, nói từng câu: “Là hai người gọi Hi Hi về nước sao?”.

“A Thước...” - khoảnh khắc này Trần Diệu Phàm bỗng cảm thấy chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Khi Trần Lộ Dao đưa ra ý kiến, ông ấy cũng đã do dự, ông ấy lo lắng Trần Thước sẽ nổi nóng, nhưng nghe con gái miêu tả tình hình và những điều có thể xảy ra khi đó thực sự là quá tuyệt vời, ông ấy không thể không bị lôi cuốn, và cuối cùng quyết định mạo hiểm một lần này.

Trần Lộ Dao nói với bố, chỉ cần ông gọi điện cho Hi Hi, nói với cô ấy, câu chuyện của bao nhiêu năm qua cũng đến lúc cần một cái kết rồi, tài sản của ông ấy giờ cần có người thừa kế, Hi Hi chắc chắn sẽ về nước.

Đương nhiên, với tính cách của Hi Hi, chưa chắc cô ấy đã thêm khát số tiền của bố, cho nên ông ấy liền nói với Trần Hi: “Không chỉ là vấn đề tiền bạc, mà còn là tương lai của anh trai con nữa. A Thước không thể cả đời làm một bác sĩ bình thường được, sản nghiệp của bố tương lai cũng sẽ giao hết cho A Thước. Nếu như nó không chịu tiếp quản, thì bố còn có thể giao cho ai nữa đây?”.

Trần Hi vẫn từ chối.

“Anh có cần hay không là chuyện của anh, con không quyết định được.”

Thế nhưng câu nói cuối cùng của Trần Diệu Phàm đã khiến con gái không sao từ chối được thêm nữa. Ông ấy nói: “Hi Hi, sức khỏe của bố ngày càng không ổn rồi, mấy năm nay đã yếu đi rất nhiều. Tiền chỉ là thứ yếu, bố cũng biết anh em con chẳng tha thiết gì với những thứ này, nhưng ngôi nhà rồi kinh doanh của nhà họ Trần đều là công sức của mẹ con và bố

khi đó làm ra, đây đều là những thứ cuối cùng bà ấy để lại cho các con... Quay về đi, Hi Hi”.

Ông ấy thở dài một tiếng, trái tim như cũng đang lung lay trước sự im lặng của con gái, đợi được một lúc, cuối cùng con gái ông cũng mở lời sau một hồi lâu im lặng.

Cô ấy nói: “Anh cũng sẽ đến chứ?”.

Ông ấy liền gật mạnh đầu: “Có”, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an.

“Con biết rồi” - Trần Hi ngắt điện thoại, ngăn người ngồi nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, sau đó mới quay đầu sang nói với người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đọc sách - “Em muốn về nước”.

Tất cả mọi việc đều được quyết định trong phút chốc. Trần Hi không hề nghi ngờ, có lẽ trong tiềm thức của mình, bao nhiêu năm đã qua rồi, dù cô ấy có hận người đàn ông kia đến thế nào thì trong lòng vẫn luôn coi ông ấy là bố của mình.

Thế là Trần Hi đã quay về, nhưng chào đón cô lại là một màn kịch được dày công sắp đặt.

Trần Diệu Phàm cũng không thể ngờ rằng, ước mơ gia đình đoàn tụ của mình chỉ thành hiện thực trong chớp mắt. Thật vậy, cô con gái mười năm qua chưa từng đoàn tụ với ông cuối cùng đã trở về bên cạnh ông, nhưng chỉ trong phút chốc, ông ngừng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của con gái.

Trần Thước đứng thẳng lưng nhìn ông với ánh mắt hằn học, giọng lạnh lùng như một lưỡi dao, chất vấn ông: “Trần Diệu Phàm, rốt cuộc ông muốn làm gì?”.

...

Trần Thước vẫn luôn nhớ, hồi còn nhỏ Trần Hi rất thích những chi tiết liên quan đến lễ cưới.

Ví dụ như cô ấy thường xuyên ngồi một mình trong phòng để vẽ chiếc váy cưới mà mình mơ ước, trong phòng đọc sách đã treo rất nhiều tác phẩm của cô ấy, trong mười bức tranh thì có đến tám chín bức là vẽ cảnh lễ

cưới. Trần Hi đã từng vẽ một cô gái mặc chiếc váy trắng tinh khiết đứng bên rặng tường vi, vẽ một lễ cưới vô cùng lãng mạn bên bờ biển, vẽ một đôi cô dâu chú rể tay cầm ly rượu nhìn nhau hạnh phúc, vẽ rất nhiều rất nhiều thứ liên quan đến đám cưới.

Có lẽ đây là điều mà tất cả các cô gái đều mơ ước, nhưng đối với Trần Hi, thì niềm mơ ước đó mãnh liệt hơn, cuộn trào hơn mà thôi.

Chính tình yêu mãnh liệt cùng năng khiếu hội họa bẩm sinh của Trần Hi đã khiến cho những bức tranh cô ấy vẽ mang theo một sự cuốn hút, một nét độc đáo riêng, là kết hợp giữa sự ngây thơ của thiếu nữ cùng sự nhạy bén của cô gái sớm trưởng thành.

Trần Hi còn rất thích lấy chiếc khăn trắng của mẹ quấn lên người, sau đó mặc chiếc váy công chúa màu trắng tinh khôi của mình, đi đôi giày cao gót của mẹ to hơn rất nhiều so với chân mình, chạy từ trong phòng ra ngoài, dáng vẻ vô cùng buồn cười, thản nhiên tuyên bố với mọi người: “Hôm nay con kết hôn rồi!”.

Trần Thuốc và mẹ mình ngó trong phòng khách cùng cười vang.

Khi đó, mẹ đã hỏi Trần Hi: “Con muốn cưới ai thế?”.

Trần Thuốc cười nói: “Đương nhiên là sẽ cưới con rồi, Hi Hi yêu quý con nhất”.

Chẳng ai ngờ được rằng một đứa trẻ chưa tròn mười tuổi lại bĩu môi nói: “Em không muốn cưới anh đâu, tính tình anh khó ưa lắm”.

“Vậy em muốn cưới ai?” - Trần Thuốc không vui.

Đôi mắt Trần Hi long lanh, một lúc lâu sau mới chân thành tuyên bố: “Em muốn cưới bố!”.

Mẹ liếc trêu con gái: “Thế nhưng bố con đã lấy mẹ rồi, con lấy bố làm sao được đây?”.

Hi Hi nói: “Khi nào con lớn thì mẹ cũng già rồi, mẹ không xinh đẹp bằng con. Đến lúc đó con sẽ bảo bố cưới con, bởi vì khi con lớn lên chắc chắn sẽ rất giống mẹ khi còn trẻ”.

Mẹ ngẩn người.

Cô bé tự biên tự diễn tiếp tục nói: “Hôm đó con nghe thấy mẹ nói với dì Lý, vì mẹ là hoa đã tàn rồi nên bố mới không thích về nhà nữa. Mọi người đều nói trông con rất giống mẹ, sau này khi con lớn lên, con sẽ thay mẹ cưới bố, như thế thì bố sẽ không thường xuyên vắng nhà nữa”.

Trần Hi mặc chiếc váy màu trắng chạy nhảy trong phòng khách, lúc thì quỳ gối xuống làm lễ, khi lại nhún nhảy một điệu múa không tên.

Mẹ nhìn con gái, không biết phải nói gì nữa.

Sau đó nhảy một rỗi, Trần Hi lại nũng nịu đòi anh phải bế mình về phòng.

Trần Thước bế cô em gái bé nhỏ, khẽ khàng đặt em xuống giường, rồi cởi đôi giày cao gót ra cho em, cuối cùng cúi người đặt lên trán em một nụ hôn nhẹ.

“Bố thì có gì tốt chứ, Hi Hi, sau này em cứ cưới anh đi.” Hi Hi bĩu môi: “Anh không tốt, anh luôn hung dữ với em. Bố thương em nhất, bố thường xuyên mua cho em đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp, váy công chúa của em cũng là bố mua đó”.

Cô em gái của anh vô cùng đáng yêu, ngây thơ, đáng nhận được những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Khi đó, nhìn khuôn mặt xinh đẹp vạn phần của em gái, Trần Thước chợt nghĩ sau này nhất định phải tìm được cho em gái một người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, có thể bao dung cho sự ngây thơ đáng yêu của em, và luôn ủng hộ em để em dũng cảm theo đuổi ước mơ của mình.

...

Thế nhưng đến ngày hôm nay, anh đứng bên cạnh Trần Hi, nhìn thấy tình cảnh châm biếm trước mắt, trái tim anh như bị thứ gì đó khoan sâu vào.

Trần Lộ Dao kết hôn, đương nhiên khách sạn cũng phải là khách sạn sang trọng nhất trong thành phố, dưới sàn trải thảm lông dê dày và mượt, bên trên treo chùm đèn lung linh sáng như vầng mặt trời, hành lang treo đầy những bông hoa tươi màu hồng và màu trắng, bầu không khí lãng mạn

đẹp mắt được trang hoàng bằng những tấm lụa màu trắng. Còn người bố mà khi bé Trần Hi vẫn luôn miệng nói muốn cưới giờ đây đang đứng bên ô cửa phía cuối hành lang cùng cô con gái của mình, Trần Lộ Dao khoác trên mình chiếc váy cưới nạm kim cương lấp lánh trông vô cùng chói mắt. Tất cả những gì Trần Hi mơ ước, giờ đã bị người ta cướp đi. Giấc mơ của cô ấy, ước muốn của cô ấy, khát khao về hạnh phúc của cô ấy, vậy mà hôm nay chỉ biết ngồi trên xe lăn trừng mắt nhìn người ta lấy đi tất thảy.

Trần Thước không sao tưởng tượng nổi em gái đang đau lòng đến cỡ nào. Đó là cô em gái anh thân nhất, anh yêu nhất. Cô ấy càng đau đớn bao nhiêu thì anh lại càng hận bấy nhiêu.

Anh nhìn chằm chằm Trần Diệu Phàm, hỏi ông ấy rốt cuộc đang muốn làm gì. Còn Trần Diệu Phàm thì mở miệng nhưng lại chẳng nói ra được lời nào.

Trần Lộ Dao dững cảm bước ra, chắn trước mặt bố mình, giải thích: “Anh, hôm nay là ngày cưới của em, bố chỉ muốn cả nhà mình được đoàn tụ, cho nên mới gọi Hi Hi về nước. Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cho dù có hiểu lầm như thế nào thì giọt máu đào hơn ao nước lã là đi đâu không thể thay đổi được. Bất luận thế nào, chúng ta đều là người một nhà...”.

“Câm miệng” - Trần Thước nói từng câu.

Anh chần chạp bước lên trước mấy bước, chỉ tay vào mũi Trần Lộ Dao: “Ở đây không đến lượt cô lên tiếng”.

“A Thước!” - Trần Diệu Phàm giật mình, quát cấm hành động lỗ mãng của con trai - “Nó là em gái con, sao con có thể đối xử với nó như thế...”.

“Tôi đối xử với cô ta thế nào?” - Trần Thước đột nhiên cất cao giọng chất vấn cô ta, vẻ oán hận và giận dữ toát lên trong mắt anh - “Nó là em gái tôi? Nó có tư cách gì để làm em gái tôi? Trần Diệu Phàm, cả đời này tôi chỉ có một cô em gái là Hi Hi, ông không có tư cách đứng ở đây mà chỉ tay năm ngón bảo tôi phải làm thế này làm thế kia”.

“Con có hận bố thế nào thì tốt xấu gì bố vẫn là bố của con, sao con có thể nói chuyện với bố như thế hả?” - Lòng ngực Trần Diệu Phàm không

ngừng đập mạnh, giọng nói cũng to lên - “Bao nhiêu năm qua rồi, bao nhiêu năm qua con đầu oán hận bố, đến khi nào mới kết thúc đây? Khi đó mẹ con qua đời, con cho rằng trong lòng bố thoải mái lắm sao? Bao nhiêu năm qua không có ngày nào là bố không cảm thấy hổ thẹn, con...”.

“Đúng, chưa bao giờ ông hết hổ thẹn. Ngày nào ông cũng sống vui vẻ hòa thuận với bà vợ lẽ cùng cô con gái riêng của hai người, ngày nào ông cũng hô mưa gọi gió trên thương trường, ngoài việc ông gửi tiền cho Hi Hi, ngoài việc thể hiện niềm tiếc nuối giả tạo mỗi khi nhắc tới chuyện của gia đình mình hồi đó, ông còn làm được những gì? Nỗi hổ thẹn của ông cũng thật đặc biệt, đặc biệt đến mức chẳng ai nhận ra là ông đang hổ thẹn” - lời nói của Trần Thước đã trở thành những lưỡi kiếm, từng câu từng câu đâm thẳng vào trái tim người khác.

“Mẹ tôi qua đời, mộ còn chưa xanh cỏ, ông đã vui vẻ đón vợ bé về nhà. Đúng, tôi nhận ra ông đang hổ thẹn. Hi Hi bị bệnh, ngày nào cũng phải cắn răng chịu đựng để tập luyện hồi phục chức năng ở Chicago, cố gắng muốn đứng dậy nhưng lại chẳng thể đứng được, mười năm rồi, ông không một lời thăm hỏi, đúng, tôi nhận ra ông đang hổ thẹn. Hồi đó đã hứa sẽ cho Hi Hi một đám cưới đẹp nhất, lãng mạn nhất thế gian, sẽ tìm cho Hi Hi một người đàn ông tốt nhất, yêu thương chiều chuộng em ấy nhất, có thể chăm sóc em ấy cả đời này, vậy bây giờ ông đang làm gì? Trong mắt ông khi nào tồn tại tôi và Hi Hi? Điệu ông để ý chỉ là thể diện của ông, chỉ là địa vị danh tiếng của Trần Diệu Phàm ông, chỉ có cô con gái ngoan ở bên cạnh ông, còn cả cô vợ thảo ở nhà ông nữa.”

Mỗi lần nói ra một câu, lồng ngực Trần Thước lại không ngừng phồng lên. Anh cảm thấy bản thân mình giống như một quả bóng hơi đang được bơm căng phồng, chỉ cần thêm một chút nữa thôi là cả cơ thể anh sẽ nổ tung.

Nỗi oán hận bao nhiêu năm qua, anh vốn cho rằng chôn sâu trong lòng đến một ngày nào đó nó sẽ dần dần tiêu tan, cùng lắm thì chỉ là coi ông ấy như người dung, là quên mất rằng bản thân mình từng có một người bố.

Thế nhưng hôm nay, khi đứng trước mặt Trần Diệu Phàm, anh mới nhận ra mình đã ngây thơ làm sao.

Vết thương trên thịt da có đau đến cỡ nào thì cũng sẽ có ngày lành lại, thế nhưng nếu trong trái tim có một vết sẹo thì vết thương đó mãi mãi không cách nào lành lại được.

Anh là bác sĩ khoa Ngoại, có thể cắt bỏ u ác tính trong cơ thể bệnh nhân, nhưng chẳng có cách nào lấy được cái u ác tính trong cơ thể mình ra.

Anh đã từng nói anh sẽ bảo vệ Hi Hi, thế nhưng hôm nay anh cảm thấy bất lực. Sức khỏe của Hi Hi, hạnh phúc của Hi Hi, ước mơ của Hi Hi, anh chẳng thể giúp cô giữ được bất cứ thứ gì. Thậm chí anh còn để cho hai bố con Trần Diệu Phàm và Trần Lộ Dao một lần nữa làm tổn thương đến Trần Hi.

Hai bàn tay của Trần Thuộc nắm lại thật chặt, chặt đến mức các khớp tay trắng bệch ra.

Anh hận sự bất lực của mình, càng hận hơn sự vô tình vô nghĩa của Trần Diệu Phàm.

...

Tất cả những người trong lễ đường dường như đều im lặng, cách một cánh cửa, giọng tranh cãi ngoài hành lang truyền vào lễ đường không gì có thể rõ ràng hơn.

Bí mật được cất giữ bao nhiêu lâu nay của nhà họ Trần cuối cùng cũng bị lộ.

Người nói vô cùng đau khổ, nhưng người nghe thì lại cảm thấy vô cùng tò mò thú vị.

Trần Lộ Dao không buồn để ý đến chiếc váy cưới đẹp như thiên sứ trên người mình, không buồn nghĩ đến bản thân mình lao đến trước mặt bố, gào khóc nói với Trần Thuộc: “Anh còn muốn thế nào nữa? Lễ nào anh còn muốn bố quỳ xuống đây cầu xin anh tha thứ? Ai mà không làm sai đi đâu gì?”

Ai khi còn trẻ mà chưa từng theo đuổi hạnh phúc mà mình mong muốn?

Khi một gia đình chẳng còn chút tình cảm nào, chỉ còn lại những trận cãi vã và muôn vàn mâu thuẫn. Nếu đổi lại là anh, lẽ nào anh không muốn vứt bỏ tất cả? Anh chỉ biết trách móc người khác, anh chỉ biết trách móc bố không nghĩ tới anh và Trần Hi, sao anh không nghĩ xem đã có khi nào bố thấy thoải mái chưa? Lẽ nào em và mẹ em thì cảm thấy thoải mái?”.

Cô ta nói: “Từ khi mới sinh ra em đã bị người ta nói là con hoang, mẹ em thì bị tất cả mọi người sỉ nhục. Cứ cho là sau này mẹ con em được bước vào nhà họ Trần, nhưng cũng chẳng có ngày nào mà không phải sống trong nơm nớp lo sợ. Bởi vì bất kể ở đâu bất kể khi nào đều sẽ có người nhắc tới mẹ con em, họ nói mẹ con em là đầu sỏ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Thế nhưng lẽ nào cái chết của mẹ anh là do em và mẹ em gây nên? Gia đình anh không hạnh phúc lẽ nào đều trách mẹ em? Cho dù trên thế gian này không có em và mẹ em, thì cũng sẽ người phụ nữ khác bước chân vào nhà anh, bởi vì bản thân mẹ anh có vấn đề, sao anh dám trút mọi tội lỗi lên người khác? Tại sao anh không nghĩ rằng mẹ anh xảy ra tình cảnh này có lẽ cũng chẳng có gì là bất ngờ cả, mà là đi đầu bà ấy đáng phải nhận...”.

... Bốp!

Một cái bạt tai giáng xuống.

Trần Thước thẳng tay đánh Trần Lộ Dao không chút nể mặt, khuôn mặt sa sầm đến đáng sợ.

Ánh mắt anh tựa như một cơn bão đang từ biển khơi kéo đến, đem theo tất cả nỗi tức giận và nóng nảy không gì che giấu nổi.

Anh đưa tay túm lấy bông hoa trang sức màu trắng trước ngực Trần Lộ Dao: “Cô nói thêm một câu nữa về mẹ tôi xem, có giỏi thì cô nói thêm một câu nữa xem!”.

Trần Lộ Dao nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhưng vẫn cuồn cuộn loạn cất tiếng: “Sao chứ, em nói đúng rồi nên anh chột dạ phải không? Em coi anh là anh trai, bao nhiêu năm qua em mong mỗi được anh yêu thương một chút, kết quả thì sao chứ? Em đã làm sai đi đâu gì để đáng bị anh hận đến

như vậy? Em đã vứt bỏ hết nỗi giận dữ cùng gai nhọn, chỉ để được anh coi trọng một chút, kết quả anh đã cho em được những gì? Anh đẩy em ngã xuống đất, anh yêu cầu em cúi đi, anh nói em không có tư cách, không xứng làm em gái của anh. Nếu như anh đã không coi em là em gái, thì vì sao em phải làm theo ý của anh chứ? Em vẫn cứ nói, em vẫn cứ nói mẹ anh đấy”. Cô ta còn cười ha ha: “Mẹ anh đã chết rồi, em gái anh tàn phế rồi, anh có biết em vui mừng đến cỡ nào không?”.

“Anh!”

“Trần Thước!”

Khoảnh khắc đó, dường như Trần Hi và Trần Diệu Phàm cùng cất tiếng gọi, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Trần Thước đã đẩy mạnh Trần Lộ Dao xuống đất, gân xanh đã nổi đầy trên trán anh, khuôn mặt đen sì đáng sợ hết như ác thần A-tu-la trong tín ngưỡng Ấn Độ.

Anh hận không thể giết chết Trần Lộ Dao. Trong lòng anh không ngừng vang lên câu nói: “Tại sao không giết chết cô ta từ sớm, ngay từ khi mẹ anh qua đời, ngay khi hiểu rõ âm mưu của cô ta, lúc đó anh nên giết chết cô ta đi mới phải!”.

Trần Diệu Phàm bước lên giữ tay anh lại nhưng liền bị anh hất ra.

Trần Thước từng bước từng bước tiến tới gần Trần Lộ Dao: “Cô cho rằng tôi không dám làm gì cô có đúng không? Mẹ tôi qua đời, Hi Hi ngã trên xe lăn, tất cả đều do cô và mẹ cô ban tặng, vậy mà cô dám cười nhạo họ?”.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu anh không có bất cứ thứ gì, chỉ tồn tại một suy nghĩ. Anh phải trả toàn bộ những khổ đau mà mẹ anh và Trần Hi đã phải chịu cho Trần Lộ Dao.

Anh giơ tay lên thật cao, đứng vào khoảnh khắc ấy thì bất chợt phía sau có người ôm chặt lấy eo anh. Có người đang gào thét: “Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần, anh muốn làm gì vậy? Anh bình tĩnh một chút, đừng kích động quá”. Người đó đang cố hết sức kéo anh về phía sau, thế nhưng vì thân hình nhỏ

bé nên chẳng thể khiến anh di chuyển chút nào. Cả người Trần Thước cứng đờ, cánh tay đang giơ cao cuối cùng cũng không rơi xuống.

Cô ý tá ấy hấp tấp không để ý đến bất cứ thứ gì chạy đến trước mặt anh, ra sức đẩy anh ra xa, vừa đẩy vừa vội vàng nói: “Bác sĩ Trần, anh đừng kích động như vậy, anh đừng trúng phải mưu kế của cô ta. Anh làm sai việc gì thì Hi Hi phải làm thế nào, ai sẽ chăm sóc cho Hi Hi? Nếu anh làm sai việc gì, thì em... em biết tìm ai chấp nhận em nữa”.

“Dư Diên Diên” - Trần Thước khẽ gọi tên cô, từ từ nói - “Em buông tay ra”.

Nhưng Dư Diên Diên vẫn cảm nhận được cơn giận của Trần Thước, cô sợ trong cơn kích động, Trần Thước sẽ làm chuyện gì sau này muốn hối hận cũng không kịp, cho nên vẫn kiên quyết lao vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh: “Em không buông tay, trừ khi anh đi cùng em”.

Cô lại ra sức gào lên: “Bây giờ bố mẹ em đều đã biết anh và em hẹn hò rồi, cả bệnh viện đều biết em và anh là một cặp rồi, em đã không thể lấy ai nữa rồi. Nếu anh làm sai đi đâu gì, anh bảo em phải tìm đám khác như thế nào? Hơn nữa nếu anh ra tay đánh con gái, nếu truyề ra ngoài bạn trai em là người dùng bạo lực để đáp trả phụ nữ, anh bảo em sao có thể ngừng đầu lên được chứ?”.

Cô không ngừng nói ra những lời khiến người ta dở khóc dở cười. Trần Thước muốn cô im miệng nhưng cuối cùng người phải im miệng lại là chính bản thân anh.

Cảnh tượng trước mắt thật khiến người ta sợ hãi, người bố mà anh đã từng tôn trọng, cô em hàng xóm anh đã từng yêu thương, giờ đây đều trở thành những người đáng căm hận nhất.

Thế nhưng bàn tay lạnh giá của anh bỗng nhiên được nắm bởi một bàn tay khác, nhỏ bé mềm mại và vô cùng ấm áp.

Dư Diên Diên ra sức đẩy anh, như thể muốn đẩy anh vào vùng lý trí. Cô năn nỉ anh: “Bác sĩ Trần, chúng ta đi thôi, rời khỏi đây có được không? Đưa cả Hi Hi đi theo nữa, đừng để Hi Hi nhìn thấy bộ dạng này của anh có

được không?”.

Trần Thước cả người chấn động, quay đầu lại nhìn Hi Hi đang ngồi trên xe lăn. Đôi mắt cô ấy đã đỏ hoe, khẩn thiết nhìn anh trai.

Trong lòng Trần Thước hỗn độn bao nhiêu cảm xúc, oán hận, ăn năn, tiếc nuối, đau đớn... Cuối cùng anh nắm chặt tay Dư Diên Diên, đi về phía Trần Hi: “Chúng ta đi thôi”.

Anh nắm tay cô thật chặt, như thể đang nắm lấy sợi dây cứu sinh, như thể nếu không có Dư Diên Diên thì anh sẽ rơi vào vũng bùn lầy, không thể leo lên được nữa.

Phùng Tử Cận đẩy xe cho Hi Hi, khẽ nói: “Đi thôi”. Nhưng ánh mắt anh ấy thì đang nhìn về Trần Thước.

Nhìn người đàn ông như thể vừa phát điên ấy, cuối cùng anh ấy cũng hiểu vì sao người anh trai mà Trần Hi nói đến suốt mười năm qua lại quan trọng đối với cô ấy đến như thế.

Anh ấy hoàn toàn không cảm thấy hành động của Trần Thước có chút gì đáng cười, mà ngược lại trong mắt Phùng Tử Cận giờ đây còn có thêm một thứ gì đó. Đó chính là lòng khâm phục, áp đảo hoàn toàn cảm giác thù địch bất giác nảy sinh đối với người đàn ông chưa từng gặp mặt này vì tình cảm mình dành cho Hi Hi.

Anh ấy buông tay, tạm thời trao lại nhiệm vụ đẩy xe lăn cho Trần Hi sang cho Trần Thước.

Trần Diệu Phàm đứng phía sau, giọng run run gọi tên con gái, nhưng chẳng còn ai để ý đến ông ấy nữa.

Hai anh em họ đã đi ra ngoài chẳng lời chào hỏi, Dư Diên Diên đi theo họ mấy bước, nhưng rồi lại nhanh chóng quay người chạy tới bên hai bố con điệu bộ nhếch nhác kia.

Cô bước tới trước mặt Trần Diệu Phàm, nhấn mạnh từng câu từng lời: “Ông Trần, tôi hy vọng sau này ông đừng tìm đến Trần Thước gây rắc rối cho anh ấy nữa. Tiền của ông, chúng tôi không ham muốn một đồng nào, trong mắt chúng tôi, việc kinh doanh của ông, gia sản của ông đều không

đáng một xu. Sau này Trần Thước cứ giao cho tôi, hạnh phúc của anh ấy, cuộc sống của anh ấy cứ để tôi lo liệu, phần ông hãy cất lòng thương cảm và tình yêu của ông đi, đừng lấy tình cảm của người bố ra để mặc sức làm xằng làm bậy nữa. Tất cả những thứ đó anh ấy không cần chút nào, tôi cũng chẳng cần chút nào”.

Sau đó cô nhìn Trần Lộ Dao từ trên cao xuống, nói giọng coi thường: “Dù sao cũng đã khoác lên mình chiếc váy cưới tinh khôi, thì phần cô đừng làm gì có lỗi với màu váy. Bên ngoài thì xinh đẹp là vậy, thế mà trong lòng thì xấu xa độc địa, chỉ khiến người ta coi khinh. Tốt nhất sau này cô nên tránh xa Trần Thước và Hi Hi ra một chút, nếu không...”.

Cô suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Nếu không, tôi gặp cô lần nào sẽ đánh cô lần đó. Đừng cho rằng tôi không đánh được cô, tôi biết tiêm đó, tôi có thể hạ độc, trong bệnh viện có rất nhiều thuốc có thể gây chết người, chủ nhiệm của chúng tôi gọi tôi là thần tiêm đấy nhé”.

Trần Hi đứng ở cửa thang máy, ngăn người nhìn Dư Điên Điên đang hùng hù hỏ hỏ, khí phách hiên ngang quay lại, cô ấy có chút giật mình. Đây chính là chị Dư xinh đẹp, dịu dàng, đáng yêu và tốt bụng mà anh trai hay nói đó sao?

Trần Hi ngăn người ngẩng đầu lên nhìn anh trai, bỗng phát hiện ra người anh vừa rồi mặt còn sần sì đáng sợ giờ đã thay đổi hoàn toàn, khuôn mặt giận dữ và hàng mày nhíu chặt ban nãy đã không còn nữa.

Trần Thước nhìn Dư Điên Điên đang ngược sáng đi tới, trên mặt là nỗi giận dữ và thù hận, giống như chính bản thân anh giận dữ vậy.

Trong khi anh đang đau lòng vì Hi Hi, thì người con gái luôn đặt anh trong trái tim mình lại đang đau lòng vì chính anh. Nghĩ tới những điếu này, Trần Thước lại đột nhiên nhớ tới những lời Dư Điên Điên nói khi nãy, đột nhiên không sao cảm thấy tức giận được nữa.

Anh cúi đầu nhìn cô đã đi tới trước mặt mình, từ từ đưa tay khẽ vuốt mái tóc cô. Mặc dù anh không nói gì nhưng khi cúi đầu đẩy Hi Hi vào trong thang máy, khóe mắt anh bất chợt ươn ướt.

Bao nhiêu năm rồi.

Bao nhiêu năm rồi anh chỉ cô đơn một mình sống qua ngày chẳng khác gì cọng cỏ dại, hôm nay bỗng nhiên lại xuất hiện một người để ý đến anh, quan tâm anh.

Cô nói sẽ bảo vệ anh. Cô sẽ cùng vui với niềm vui của anh, và sẽ cảm thấy buồn nếu như anh buồn.

Trần Thuộc nhắm mắt, trong lòng vô cùng xúc động.

...

Một lễ cưới đáng ra sẽ phải vô cùng hoành tráng giờ đã trở thành một trò khôi hài. Trần Diệu Phàm vẫn đứng ở cuối hành lang, nghe thấy những tiếng xôn xao bàn tán vọng lại từ trong lễ đường, và nhìn thấy bóng dáng con gái cuối cùng cũng khuất dần sau cánh cửa thang máy.

Cả thế giới như tối sầm lại, ông ấy đứng ngược sáng cho nên chẳng thể nhìn thấy một tia sáng nào. Hoặc cũng có thể bởi thế giới của ông ấy đã mất đi hoàn toàn mọi sắc màu, chỉ còn lại một màn đêm tối tăm.

Trong lúc mê man, dường như Trần Diệu Phàm thấy mình đang quay lại thời điểm của hơn mười năm trước. Khi đó bỗng nhiên ông ấy có được một lúc rảnh rỗi, liền bị Hi Hi bám lấy, bắt đưa con bé cùng Trần Thuộc đến trường. Trần Diệu Phàm đứng ở cổng trường dõi theo hai con đeo cặp sách bước vào trường học, cô con gái vẫn không ngừng quay lại vẫy tay với bố, nụ cười trên môi còn xán lạn hơn cả ánh mặt trời đang chiếu trên đầu.

Khi ấy Trần Diệu Phàm chỉ cười cho có lệ, rồi chốc chốc lại cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

Sắp đến giờ họp rồi, ông ấy phải đi thôi. Đây là một cuộc họp vô cùng quan trọng, có một hợp đồng lên đến khoảng mấy trăm nghìn Nhân dân tệ đang đợi ông ấy đến ký.

...

Thực ra đối với Trần Diệu Phàm khi ấy, đây chẳng phải là ký ức đáng để trân trọng, thậm chí nó chỉ là một bài nhạc đệm nhỏ bé, trong mắt ông ấy

lúc đó chỉ có việc làm ăn kinh doanh, chỉ có khoản tiền kia mới đáng để ông ấy bận tâm. Thế nhưng thời gian thấm thoát thoi đưa, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, người ta không chỉ già đi ở khuôn mặt, mà còn già đi cả về ý chí, khát vọng và nhiệt huyết ban đầu.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào vậy? Bắt đầu từ khi nào ông ấy cảm thấy chẳng chút hứng thú, cảm thấy những thứ mình bỏ tâm sức ra theo đuổi khi trước dường như đã chẳng còn lôi cuốn như lúc ban đầu nữa, ông ấy bắt đầu thấy nhớ về những thứ đã từng không được ông quan tâm, nhưng chẳng biết vì sao lúc này cảnh tượng ấy lại khắc sâu trong tâm trí ông ấy.

Thấy bóng dáng con gái dần mất khỏi tầm nhìn của mình, cảnh tượng này sao mà quen thuộc quá, giống như khi đó ông ấy đứng dõi mắt theo bóng hình hai con đi vào trường vậy.

Trần Diệu Phàm gọi tên các con, thế nhưng hai con đã không còn quay lại nữa rồi, đã không còn cười tươi như ánh mặt trời vẫy tay với ông ấy nữa rồi. Đúng là đến lúc này, ông ấy mới ý thức được rằng ông ấy đã hoàn toàn mất đi hai con rồi.

Những tiếng xì xào bàn tán bên tai dần dần nhỏ lại, bóng hình Trần Lộ Dao nhếch nhác lau nước mắt đứng dậy bên đường dường như cũng xa khỏi tầm nhìn của ông ấy, trước mắt ông ấy từ mờ hỗn độn tối mờ dần chuyển sang sáng choang, cuối cùng là một màu sáng trắng đến chói mắt bao phủ lấy ông ấy, đầu óc ông ấy hoàn toàn trống rỗng. Trong lúc mơ hồ, hình như ông ấy đã nghe thấy tiếng gọi của Trần Lộ Dao, hình như có người chạy lại phía ông ấy không ngừng gọi: “Bố ơi!”. Thế nhưng ông ấy đã quá mệt rồi, bèn để mặc bản thân rơi vào khoảng lặng, ý thức cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Tiếng gọi của Trần Lộ Dao khiến tất cả những người trong lễ đường phải chú ý, Trương Bội Lâm cũng vội vội vàng vàng chạy tới, nhìn thấy chồng mình đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đất, bà ta sắc mặt trắng bệch quỳ xuống bên cạnh. “Bố con làm sao thế? Ông ấy bị sao thế?” - bà ta sợ hãi đến mức tay chân luống cuống không biết phải làm sao.

Trần Lộ Dao bảo chồng sắp cưới của mình gọi xe cấp cứu tới, sau đó quỳ xuống bên cạnh bố mình, rồi ngẩng đầu lên nhìn mẹ, nói mà không cần suy nghĩ: “Anh không nhận bố, Hi Hi không nhận bố, bố bị họ làm cho tức đến mức ngất đi rồi”.

...

Những người đang đứng chật bên cửa lễ đường lại được một phen ồn ào.

Trần Lộ Dao nghĩ ngợi một lúc, sau đó đưa tay với hoa và khăn voan trên đầu xuống ném xuống đất, rồi đứng dậy nhìn mọi người xung quanh, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, vì bố tôi không được khỏe, sự việc xảy ra đột ngột, lễ cưới hôm nay không thể không hủy bỏ”.

Cô quay người lại nói với chú rể đang sững sốt: “Vu Gia, thật ngại quá, phiền anh giúp em giải quyết những việc ở đây nhé, em phải đưa bố em đến bệnh viện”.

Gia đình bên nhà trai cũng vô cùng sững sốt, giận dữ đứng cả ở đó.

Mẹ chú rể không sao kìm nén được nữa, cất giọng hỏi: “Lộ Dao, đâu có kiêu tạm thời hủy bỏ đám cưới được. Con cũng không nghĩ xem...”.

“Nói ít lời thôi” - bố của Vu Gia kéo vợ mình lại, mặc dù sắc mặt đã rất khó coi nhưng vẫn cố kìm nén cảm xúc, nói - “Sức khỏe của giám đốc Trần là quan trọng”.

Mất mặt là chuyện nhỏ, cả nhà ông ta đều làm việc trong công ty của nhà họ Trần, lẽ nào lại đánh mất cơ hội làm thông gia với nhà họ Vu? Huống hồ Vu Gia lại sắp trở thành con rể nhà họ Trần, không biết cả nhà họ Vu vui mừng như thế nào, đây đúng là cơ hội tốt để con trai họ một bước “vịt hóa thiên nga”.

Bố Vu Gia bèn liếc vợ một cái, ý bảo đừng nói nhiều nữa, nói nhiều ắt sai. Còn Vu Gia, gọi xe cấp cứu xong, anh ta đứng nguyên ở đó thất thần một hồi lâu, nhìn Trần Lộ Dao như thể cảm thấy cô ta chẳng có chút quan tâm nào đến mình, chỉ vội vội vàng vàng nói chuyện với mẹ mình, sau đó dặn dò nhân viên của bố mình đi lấy tấm lót mềm rồi đặt ông ấy vào đó.

Cô ta bố trí mọi việc ở hội trường đâu vào đấy, như thể là một vị lãnh đạo bẩm sinh, chứ không hề mang chút cuống cuờng hay lo lắng vì bố bất tỉnh tí nào.

Trong mắt cô ta có tất cả, nhưng lại không hề có hình dáng anh ta. Thậm chí cô ta còn không hỏi qua ý kiến của anh ta, giống như một kẻ độc tài chỉ biết ra mệnh lệnh, đơn phương hủy bỏ hôn lễ.

Thực ra Vu Gia cũng không phải là người không hiểu chuyện, chỉ cần Trần Lộ Dao hỏi, chắc chắn anh ta sẽ không chút do dự mà đồng ý, dù sao thì anh ta cũng không phải không phân biệt được cái gì nặng cái gì nhẹ. Thế nhưng đi đâu khiến người ta đau lòng nhất không phải là chuyện lễ cưới bị hủy bỏ, mà chính là việc cô dâu không hề hỏi qua ý kiến của chú rể.

Không hỏi ý kiến anh ta nghĩa là thế nào? Nghĩa là trong mắt Trần Lộ Dao vốn không hề có anh ta.

Từ khi sự việc xảy ra, đến việc gọi xe cấp cứu, rồi xe cấp cứu đến nơi, nhân viên y tế đưa Trần Diệu Phạm lên cáng, khiêng lên xe rồi lái xe rời đi, Vu Gia vẫn đứng nguyên ở đó, thế nhưng ánh mắt của Trần Lộ Dao không một giây phút nào nhìn về phía anh ta.

Khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên anh ta thấy thật nực cười. Họ có đúng là cặp vợ chồng sắp làm lễ cưới không? Thiếu một chút nữa thôi là họ sẽ trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của người kia, vậy mà trong mắt Trần Lộ Dao không hề có sự tồn tại của Vu Gia.

Trong khoảnh khắc, anh ta bỗng cảm thấy lạnh, bộ com- ple anh ta đang mặc phút chốc cũng trở nên không thực tế, cũng giống như lễ cưới này, kỳ lạ thay là chẳng chút ấm áp dịu dàng nào.

...

Xe của Trần Thước đỗ bên ngoài khách sạn, khi đây Hi Hi đi đến bên chiếc xe, anh bỗng ngăn người, nhất thời không biết làm thế nào để đưa được Trần Hi lên xe.

Phùng Tử Cận khẽ bảo: “Đỡ tôi”. Sau đó anh ấy bước đến bên cạnh Trần Hi, cúi người thành thạo bế cô ấy lên, nhẹ nhàng đặt cô ấy vào ghế

sau xe.

Trần Hi nhẹ giọng nói: “Cảm ơn”, sau đó hai tay vô thức nắm chặt lấy chiếc chần vắn đắp trên chân mình.

Khóe miệng Phùng Tử Cận cong lên, mỉm cười: “Đừng khách sáo”. Giọng nói của anh ấy giống như một viên đá quý, trầm ấm, dịu dàng, vô cùng xúc động lòng người.

Dư Điền Điền không kìm được nhìn anh ấy một lúc lâu, giờ mới phát hiện ra, anh chàng này thật đẹp trai, dịu dàng tựa như một hoàng tử vừa bước từ trong tranh ra, từng cử chỉ giờ tay nhắc chân đều vô cùng có khí phách.

Nhưng không biết tại sao đột nhiên đường nhìn của cô bị Trần Thước chắn ngang, anh khẽ kéo tay cô, điềm tĩnh nói: “Em ngồi bên ghế lái phụ, ngồi cạnh anh”.

Dư Điền Điền ngẩn ngơ đáp một tiếng ừ ừ vào ghế lái phụ. Thất đây an toàn xong, cô lại ngó đầu quay xuống nhìn Phùng Tử Cận: “Ý, đây là...”.

Trần Thước đang ngồi bên cạnh cũng vô cùng bình tĩnh đưa tay nhẹ nhàng quay đầu cô lại: “Phải lái xe ừ ừ, nhìn về phía trước đi”.

Dư Điền Điền cảm thấy thật khó hiểu: “Người lái xe là anh mà, đâu phải là em, vì sao em phải nhìn về phía trước chứ?”.

Trần Thước ho nhẹ mấy tiếng, mặt đỏ bừng lên, nói: “Bảo em nhìn thì em cứ nhìn đi, anh đang trong cơn tức giận, sợ bản thân tức đến nổ đom đóm mắt, không nhìn rõ đường, vì vậy mới cần có sự giúp đỡ của em, như thế đã được chưa?”.

Trần Hi đang ngồi phía sau khẽ cười thành tiếng, Phùng Tử Cận cũng không kìm được cong khóe môi.

Dư Điền Điền lại quay đầu xuống: “Hai người cười cái gì vậy?”.

Trần Hi nháy mắt với cô: “Chị Dư, trước mặt anh em sao chị có thể nhìn chằm chằm vào người đàn ông khác được chứ?”.

Dư Điền Điền hiểu ra, liềm quay đầu lại, mở to mắt nhìn Trần Thước,

nhưng lại nghe thấy anh nói khẽ: “Trần Hi”.

“Em nói sai rồi” - Trần Hi giả bộ hồ đồ, nhìn anh trai với ánh mắt vô tội.

“Em nói thẳng quá, nên nói khéo léo một chút thì hơn” - Phùng Tử Cận xen vào - “Anh trai em then quá hóa giận đó”.

Hai người kẻ tung người hứng, mặt Trần Thước ngày càng đỏ, như thể sắp nổi nóng đến nơi.

Dư Diên Diên biết đi đâu quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Bác sĩ Trần, mau lái xe, mau lái xe, em nhìn đường giúp anh”.

Trần Thước nhìn cô em gái qua gương chiếu hậu, một lúc lâu sau, Phùng Tử Cận đột nhiên mở lời: “Tôi còn chưa kịp tự giới thiệu, tôi tên là Phùng Tử Cận, là bạn của Hi Hi”.

Trên đường đi, Trần Thước còn chưa kịp “thăm vấn” kỹ về lai lịch của Phùng Tử Cận, thì chiếc xe đã về tới nhà.

Khi đẩy Hi Hi vào trong thang máy, Trần Thước vẫn không dám nhìn xuống chân cô ấy. Dư Diên Diên để ý thấy đi đầu đó, và cũng cảm nhận được sự gượng gạo của Trần Thước.

...

Sau khi đưa Phùng Tử Cận và Trần Hi vào nhà, Trần Thước bận rộn đi pha trà, còn Dư Diên Diên làm trợ thủ cho anh. Khi đặt trà ngay ngắn xuống bàn xong, cô đột nhiên kéo tay Trần Thước: “Bác sĩ Trần, dù sao cũng qua giờ ăn trưa rồi, em thấy hay là chúng ta xuống dưới vào siêu thị mua chút nguyên liệu đi, về nhà làm bữa cơm đơn giản thôi”.

“Trong tủ lạnh có...”

“Hết rồi mà” - Dư Diên Diên nói chắc như đinh đóng cột, chăm chú nhìn anh, ánh mắt vô cùng kiên định.

Trần Thước ngẩn người, quay sang nhìn Trần Hi, Trần Hi bèn cười nói: “Anh, anh và chị Dư cứ đi đi, có Phùng Tử Cận ở đây chăm sóc em rồi, em không sao đâu”.

Ngập ngừng giây lát, cuối cùng anh vẫn bị Dư Diên Diên kéo ra ngoài.

Hai người im lặng cả một đoạn đường. Một lúc lâu sau, anh bèn nghe thấy Dư Điên Điên hỏi mình: “Bác sĩ Trần, đã hết giận chưa?”.

Anh gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Cơn giận nhất thời thì hết rồi, nhưng có lẽ cả đời này đều sẽ nhớ mãi trong tim”.

Dư Điên Điên nói: “Vậy thì trái tim của anh sẽ mệt lắm đó”.

“...”

“Còn không phải sao? Vừa phải áy náy với Hi Hi, vừa phải oán hận bố và Trần Lộ Dao cả đời, nếu đổi lại trái tim của em là anh, thì dù tuổi có trẻ đã muốn ngừng hoạt động rồi” - cô quay đầu sang nhìn anh - “Một người phải gánh vác bao nhiêu trách nhiệm nặng nề như vậy, anh không cảm thấy mệt sao?”.

Trần Thước không hề lên tiếng.

Một ngày đẹp trời hiếm thấy, trời mây quang đãng, ánh mặt trời ấm áp từ trên cao rọi xuống.

Nhìn người đàn ông bên cạnh, đột nhiên Dư Điên Điên cảm thấy có lẽ một nơi nào đó trong trái tim anh vẫn luôn bị đóng băng, cho dù là trời có nắng, thì anh cũng không hề thả lỏng bản thân, dù là một chút.

Cô chân thành nói với anh: “Bác sĩ Trần, em biết có một số chuyện anh không muốn đối mặt, có một số lời anh cũng không muốn nghe em nói, thế nhưng em vẫn muốn nói với anh. Đôi chân của Hi Hi trở thành như ngày hôm nay không phải là lỗi của anh, anh không thể cứ ôm mãi trách nhiệm về mình được. Khi đó ai biết được phanh chiếc xe ấy bị hỏng kia chứ? Ai biết được bố mẹ anh lại đột nhiên cãi nhau vào ngày hôm đó kia chứ? Ai biết được Hi Hi sẽ chạy ra ngoài, lên xe đi cùng mẹ anh chứ? Và ai biết được rằng cuối cùng lại xảy ra tai nạn giao thông kia chứ? Anh chẳng biết đi đâu gì hết, vậy thì tại sao không phân biệt trắng đen gì mà đổ hết tội lỗi lên người mình vậy?”.

“Dư Điên Điên” - anh cắt ngang lời cô, lắc đầu nói - “Em không cần khuyên anh, những lời đó đều không có tác dụng gì đâu”.

“Đúng thế, em biết những đi đâu đó chẳng có tác dụng gì cả, vậy còn anh

thì sao? Sự áy náy và tự trách bản thân của anh thì có tác dụng? Anh đau khổ như vậy, giày vò bản thân như vậy, lẽ nào đôi chân của Hi Hi sẽ khỏi được? Cô ấy sẽ hồi phục sức khỏe giống như trước đây?” - đột nhiên Dư Diên Diên nắm chặt tay anh, khẩn thiết nói - “Anh nhìn Hi Hi xem, cô ấy đâu có trách anh, cô ấy cũng không hề đắm chìm trong nỗi đau khổ vì mất đi sức khỏe, không cách nào tự vượt qua được, bây giờ cô ấy sống rất tốt, cô ấy có niềm vui có nỗi buồn, ước mơ và khát khao của mình, cô ấy còn có Phùng Tử Cận luôn ở bên cạnh cô ấy. Dù sao thì cô ấy cũng không cảm thấy buồn đau, tại sao anh vẫn không thể đối diện với sự thật chứ?”.

Dư Diên Diên đột nhiên dừng bước, chân thành nói: “Anh biết không, thực ra mẹ em đã từng làm phẫu thuật, bên ngực trái của bà có một khối u, nó đã ở giai đoạn hai rưỡi, không còn là u lành tính nữa”.

Trần Thước cũng dừng lại cùng cô, nhìn xuống đất không nói lời nào, đợi cô nói tiếp.

“Khi đó mẹ em sống chết thế nào cũng không chịu làm phẫu thuật, bởi vì bà cảm thấy rằng làm phẫu thuật cắt bỏ ngực có nghĩa là bà sẽ mất đi sự tôn nghiêm của một người con gái, bà nói rằng bà thà để cho khối u ấy phát triển trong cơ thể mình còn hơn là làm một người không được trọn vẹn.”

“... Sau đó thì sao?”

“Sau này bố em nói với bà rằng, con người sống trên thế gian này, được và mất là đi đôi mà ai cũng phải trải qua, nên hãy nhìn mọi chuyện đơn giản một chút. Nếu như ông Trời nhân từ thì sẽ cho em cái gì đó, em có thể vui mừng, cũng có thể tự hào về đi đôi đó. Thế nhưng trời cũng có lúc nắng lúc mưa, khi ông Trời lấy đi của em thứ gì đó, em cũng không nên khóc lóc kêu trời gọi đất, đau khổ mãi không thôi” - cô nhắc lại từng câu từng từ mà khi đó bố cô đã nói - “Đôi khi những đi đôi em mất đi lại chính là những thứ mà khi xưa em tự hào về nó, hoặc coi nó là cả sinh mệnh mình, nhưng em phải nhớ rằng, cho dù có mất đi những thứ đó thì em vẫn sẽ là em, trí tuệ và cả tinh thần của em vẫn mãi kiện toàn, người quan tâm đến em sẽ vẫn quan tâm đến em, không có bất cứ việc gì thay đổi chỉ vì đi đôi đó cả”.

Cô khẽ nắm lấy tay anh, từ từ cúi đầu xuống, nhìn bóng hai người đang được ánh mặt trời in hằn trên đất.

“Hi Hi mất đi sức khỏe, nhưng anh vẫn là anh, cô ấy vẫn là cô ấy, anh yêu quý cô ấy, thậm chí tình yêu của anh còn lớn hơn cả khi xưa. Cô ấy vẫn sẽ kính trọng anh, đau lòng trước nỗi đau lòng của anh, phiền muộn trước nỗi phiền muộn của anh. Nếu đã chẳng có gì thay đổi như thế, vậy thì tại sao anh cứ phải chìm trong sự áy náy và tự trách bản thân như thế chứ?”

Sau đó giọng cô nhỏ dần, như thể đang lẩm bẫm với chính mình vậy.

“Bác sĩ Trần, đừng tự giày vò bản thân vì thương xót cho Hi Hi nữa, em cũng sẽ thương xót anh, em cũng sẽ không biết làm thế nào để an ủi anh, sau đó cảm thấy buồn phiền chán nản, cảm thấy bản thân mình thật vô dụng...”

Giọng cô ngày càng nhỏ, ngày càng khẽ, để nói được những lời tâm tình từ tận đáy lòng mình như thế, quả thực cô cũng phải cần một dũng khí rất lớn.

Cô vẫn cứ là Dư Diên Diên, mặc dù có lúc cô ăn to nói lớn như một người đàn ông, nhưng sâu trong lòng cô thực ra vẫn chỉ là một cô gái bé nhỏ hay xấu hổ mà thôi.

Cô cúi đầu, cuối cùng không nói thêm lời nào nữa. Ngay sau đó, cô từ từ buông tay mình ra, nhưng bất chợt bàn tay cô lại bị bàn tay thon dài mạnh mẽ kia nắm chặt lấy.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên muốn nhìn thẳng vào người đàn ông đang đứng trước mặt, thế nhưng còn chưa nhìn rõ anh, cô liền bị anh ôm chặt vào lòng, thế là trước mắt cô chỉ còn lại màu trắng tinh khiết sạch sẽ của chiếc cổ áo cùng đường viền màu xám của chiếc áo khoác mà thôi.

Cô bị anh bất ngờ ôm vào lòng, trên đường xe cô đi lại tấp nập, dòng người qua lại như mắc cửi, cô... cô đang vùi sâu vào trong lòng anh?

Bên tai cô vang lên tiếng thở dài khe khẽ.

Bác sĩ Trần của cô đang ôm lấy cô thật chặt, giọng nói từ trên đầu

truyền xuống: “Dư Điền Điền, em đúng là vầng mặt trời nhỏ bé của anh”.

Trái tim cô không ngừng đập mạnh, muốn ngẩng đầu lên nhìn anh nhưng liếc bị anh giữ chặt đầu lại: “Không được ngẩng đầu lên”.

“Làm sao chứ...” - cô yếu đuối kháng nghị - “Vì sao không được ngẩng đầu chứ, bác sĩ Trần, anh thật quá ngang...”.

“Xùy” - ngón tay anh đột nhiên chặn trước môi cô, nói chẳng chút dịu dàng gì - “Yên tĩnh một chút, không được cãi anh, anh đang củng cố tinh thần”.

“Củng cố tinh thần cái gì chứ?” - cô chẳng hiểu anh đang nói gì.

“Củng cố tinh thần để dũng cảm một chút” - anh khẽ nói sau đó cười nhẹ - “Anh muốn vầng mặt trời nhỏ bé của anh truyền cho anh sức mạnh, để anh có dũng cảm đối diện với những chuyện xảy ra trước kia mà anh vẫn luôn né tránh”.

Dư Điền Điền ngẩn người, sau đó ngẩng mạnh đầu lên nhìn anh, đôi mắt long lanh, giống như vì sao sáng trên bầu trời: “Bác sĩ Trần, anh đã quyết định dũng cảm đối diện với Hi Hi rồi sao?”.

Khoảng cách gần đến thế.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô chỉ cách anh gang tấc, ánh mắt cô vô cùng rạng rỡ, như thể mọi ánh đèn trên thế gian đều bị phá hủy, chỉ còn lại hai đốm lửa chập chờn đó mà thôi.

Quá đẹp, đẹp đến mức người ta không biết phải miêu tả nó thế nào.

Sao cô có thể dũng cảm như thế, xinh đẹp như thế, kiên cường như thế, và khiến người ta... tim đập thình thịch đến thế?

Trần Thước thở dài một hơi vô cùng khẽ, khẽ đến mức người ta khó lòng nhận ra được, sau đó cúi đầu, không sao tìm được hôn lên đôi môi không chịu an phận cứ không ngớt lời kia.

Vô cùng mềm mại, vô cùng ấm áp, giống như cái kẹo đường thời thơ ấu, ngọt ngào khiến người ta không sao rời bỏ nổi.

Anh không ngừng trêu đùa trên làn môi cô, từ từ thăm dò, sau đó công thành phá đảo, rồi cuối cùng là tiến tới chẳng chút chùn chân.

Bất chợt xung quanh vang lên tiếng huýt sáo, một cậu bé gào lên: “Mẹ ơi, ở đằng kia có hai người đang hôn nhau này”. Sau đó là một tràng cười vang lên.

Trần Thước rời khỏi môi Dư Diên Diên, nhìn dáng vẻ cô xấu hổ đến mức chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống liền bật cười.

Anh nắm lấy tay cô: “Đi thôi”.

“Đi đâu?”

“Đến nơi nào không có trẻ con cười, trốn đi để tiếp tục”

- Trần Thước nói chắc như đinh đóng cột.

...

Trong phòng, Xúc Xích vẩy đuôi đi dè dặt từng bước. Vì trong phòng khách xuất hiện hai người lạ, nên nó không dám hoạt bát quá. Chủ nhân không có nhà, nó chỉ có thể trốn sau ghế sofa lặng lẽ quan sát hai người kia.

“Uống nước đi” - Phùng Tử Cận đi ra từ nhà bếp, đặt cốc nước thủy tinh trong suốt xuống bàn, trước mặt Trần Hi - “Anh tự ý mở chạn bát tìm cốc uống nước, hy vọng anh trai em không để ý”.

Thực ra trên bàn còn có hai tách trà hoa nhài, chỉ là Trần Hi không uống một ngụm nào mà thôi.

Trà hoa nhài là loại trà mà trước đây Trần Hi và mẹ mình thích uống nhất, dường như ngày nào họ cũng pha trà hoa nhài, trong phòng lúc nào cũng phảng phất hương hoa nhài thoang thoảng. Từ nhỏ hai anh em đã bị ảnh hưởng thói quen của mẹ, nên hai người cũng thành ra yêu thích loại trà này. Thế nhưng sau khi xảy ra tai nạn, Trần Hi đi sang Mỹ, trong phút chốc cô đã bỏ đi rất nhiều thói quen trước đây của mình, thậm chí còn có tâm lý bài xích những thứ mà trước đây mình yêu thích. Bác sĩ tâm lý cho biết đây chính là biểu hiện của việc bị tổn thương trong lòng, cô ấy không còn thích nó nữa nên việc bỏ thói quen ấy đi cũng là chuyện bình thường. Trà hoa nhài cũng là một trong số những thứ đó. Trần Thước không hề biết chuyện đó nhưng Phùng Tử Cận thì biết rõ.

Một hai giờ chiều, ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, Trần Hi ngồi trên xe lăn, phía sau là ô cửa kính sát đất. Ánh mặt trời càng khiến cho bóng hình cô càng thêm dịu dàng tinh tế, thoáng nhìn có vài phần thoát tục, như thể tiên nữ giáng trần vậy.

Trần Hi nhận lấy cốc nước, khi cầm cốc nước lên, tay cô run run, mà nước trong cốc cũng tương đối đầy nên mặt nước sóng sánh, suýt chút nữa thì đổ ra ngoài.

Phùng Tử Cận vội lấy ra hai chiếc khăn giấy, ngồi xuống lau giúp Trần Hi mấy giọt nước rớt trên chiếc chân: “Xin lỗi, anh không nghĩ tới đi đâu này, nên rớt nhiều nước quá”.

Trần Hi ngập ngừng một lúc, nhìn người đàn ông cao lớn đang cúi người lau đi những giọt nước giúp mình, mím môi lại, chân vô thức muốn tránh sang một bên nhưng cô chỉ có thể khẽ động, cuối cùng cũng chẳng dịch chuyển được bao nhiêu.

Cuối cùng cô lắc đầu: “Đâu phải lỗi của anh, không cần phải xin lỗi em”.

Phùng Tử Cận ngồi thẳng người dậy, nghe Trần Hi từ từ nói: “Vốn là bản thân em có vấn đề”.

Phùng Tử Cận ngăn người, vứt khăn giấy vào trong thùng rác: “Em lại nói lung tung cái gì vậy?”. Giọng nói của anh ấy rất khẽ, rất dịu dàng, như ánh mặt trời ngày đông và bông liễu trở ngày xuân.

Trần Hi uống một ngụm nước, hành động đơn giản ấy khiến hai tay cô khẽ run rẩy, khi đặt cốc nước xuống, Phùng Tử Cận bèn đón cốc nước rồi đặt giúp cô lên trên bàn.

Cô ấy đột nhiên hỏi: “Khi nào thì anh về nước?”.

“Chẳng phải chúng ta đã nói về đây một tuần rồi hay sao?” - Phùng Tử Cận vô thức ngẩng đầu lên, bên môi là nụ cười khe khẽ - “Em quên rồi ư?”.

Trần Hi nhìn anh ấy, lắc đầu.

Cô không cười. Khuôn mặt cô chưa bao giờ biểu lộ vẻ nghiêm túc đến

thế.

Phùng Tử Cận chột dạ, nét cười trên mặt cũng dần tan. Sau đó anh ấy nghe thấy Trần Hi nói: “Dù sao thì đám cưới cũng hủy bỏ rồi, em cũng không cần tham gia bữa tiệc nào quan trọng nữa, cứ để anh ở bên cạnh chăm sóc em mãi cũng phiền hà cho anh...”.

“Em biết mà, anh chưa bao giờ cảm thấy phiền hà cả” - Phùng Tử Cận ngắt lời Trần Hi, hai mắt nhìn thẳng vào cô ấy.

Trần Hi cũng nhìn anh một lúc lâu rồi nhìn đi nơi khác. Cô ấy nói: “Phùng Tử Cận, ngày mai hãy trở về Mỹ đi”. Phùng Tử Cận dừng lại một lúc, sau đó mới lấy điện thoại ra: “Vậy để anh liên lạc với bên công ty hàng không để thay đổi vé máy bay một chút”.

Trần Hi không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đưa tay tới chạm vào bàn tay đang cầm điện thoại của anh ấy: “Không cần, em đã đặt lại vé máy bay rồi”.

Trần Hi vẫn không dám chạm vào ánh nhìn của Phùng Tử Cận, giọng nói cũng vô cùng nhỏ nhẹ: “Số vé máy bay đã gửi đến email của anh rồi, là chuyến bay bảy giờ tối mai, anh đến sân bay trước hai tiếng đồng hồ để lấy vé máy bay là được rồi”.

Phùng Tử Cận vẫn luôn ở bên cạnh Trần Hi, cô ấy không thể trực tiếp đặt vé với công ty hàng không nên chỉ có thể đặt vé trên mạng khi anh ấy không để ý.

Phùng Tử Cận ngẩn người, giọng nói cao lên một chút: “Anh đến trước hai tiếng đồng hồ để lấy vé, thế còn em thì sao?”.

Trần Hi không nói thêm gì nữa.

Phùng Tử Cận lập tức mở email trên điện thoại, mở tin nhắn của công ty hàng không ra, trong nội dung email đã ghi rõ số người đi chuyến bay chỉ là... một.

Ánh nhìn tức khắc rơi xuống người Trần Hi, Phùng Tử Cận liền vút điện thoại lên bàn, giọng vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Em không về Mỹ cùng anh sao?”.

Trần Hi lắc đầu. “Tại sao?”

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Trần Hi mới khẽ bảo: “Anh trai em ở đây, nhà em cũng ở đây, ngày trước vì để che giấu bản thân... che giấu bản thân tàn phế, nhưng qua việc Trần Lộ Dao làm hôm nay, tất cả mọi người đều biết chuyện của em rồi, em cũng không cần phải trốn tận sang Mỹ để tự lừa gạt mình và lừa gạt người khác nữa”.

“Vậy anh thì sao?”

“Tiền đồ của anh vô cùng xán lạn, việc thăng quan tiến chức, chắc chắn anh sẽ làm nên công trạng, anh đừng vì em mà làm lỡ dở thời gian quý giá nữa” - Trần Hi nói.

Bầu không khí như ngưng đọng lại trong phút chốc.

Một lúc lâu sau, Phùng Tử Cận mới đứng dậy, uống một ngụm trà hoa nhài, phong thái tao nhã, yết hầu khẽ động theo hành động của anh ấy, tựa như bông tuyết khẽ khàng rơi xuống từ cành cây.

Sau đó căn phòng trở nên vô cùng yên ắng.

Anh ấy khẽ cười: “Anh sẽ ở lại đây chăm sóc em, khi nào muốn về nước, chúng ta sẽ cùng về”.

“Em có anh trai chăm sóc rồi, thật sự không cần làm phiền đến anh nữa” - Trần Hi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh mình - “Anh trai em là bác sĩ, chị Dư lại là y tá, hai người họ có thể chăm sóc tốt cho em, anh không cần phải quá lo lắng cho em, thật đấy”.

“Không cần lo lắng cho em?” - Phùng Tử Cận hỏi ngược lại, giọng nói vẫn cứ dịu dàng như nước, nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi Trần Hi, sau đó hỏi cô một cách hời hợt - “Em cảm thấy có thể không?”.

“...”

“Anh đã lo lắng cho em lâu như vậy rồi, bỗng nhiên vô duyên vô cớ em bảo anh đừng quan tâm nữa. Trần Hi, em cho rằng trái tim con người không phải là thịt, mà là một thứ máy móc chỉ cần dùng đi đâu khiến từ xa tùy ý đi đâu chính được hay sao?”

“...”

Phùng Tử Cận đi đến trước mặt Trần Hi, từ trên cao nhìn xuống mái tóc

đen mượt mà của cô ấy, từ từ đưa tay vuốt ve mái tóc ấy. Giữ thái độ bình tĩnh, anh khẽ cười, nói: “Một con thú cưng còn biết có trách nhiệm, không thể gọi đến là đến, đuổi đi thì đi được. Sao chứ, đổi sang là anh thì không cần để ý đến những đi đâu này ư?”.

Sau đó anh ấy quỳ xuống, cách cô một khoảng rất gần, rất gần, gần tới mức Trần Hi không sao né tránh được đường nhìn của anh ấy.

Một lúc lâu sau anh ấy mỉm cười: “Em ở lại, anh cũng ở lại; em đi anh sẽ đi”.

Trần Hi còn chưa kịp nói gì thì chợt nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa.

Cánh cửa được mở ra, Trần Thước và Dư Diên Diên cùng nhau bước vào. Xúc Xích ngay lập tức chui ra khỏi ghế sofa, Trần Thước bèn đưa hai tay về phía nó, thế là Xúc Xích liền vui vẻ nhảy bổ vào... lòng Dư Diên Diên.

Khuôn mặt Trần Thước liền xị xuống trong phút chốc: “Đồ chó xấu xa, không nhận ra ai mới là chủ nhân của mày nữa hả?”.

Trần Hi vội vàng cười hỏi: “Hai người mua được đồ ăn rồi đấy à?”.

Khuôn mặt Dư Diên Diên bất chợt đỏ bừng lên, vội vàng đặt Xúc Xích xuống, lúng túng... bởi vì hai người tay không trở về bởi vì hai người chỉ ra ngoài “tán tỉnh nhau”, trao nhau nụ hôn, sau đó lại trở về..

Nhưng Trần Thước lại bình tĩnh như thường nói: “Là đồng chí y tá vựng về này nhớ sai, trong tủ lạnh có đồ ăn rồi, đi được nửa đường thì bỗng nhớ ra nên lại quay về”.

Bốn mắt nhìn nhau, cho dù là người không thông minh cũng có thể nhận ra ai không thật thà.

Phùng Tử Cận đã đứng lên, Trần Hi bèn cười nói: “Anh, em muốn vào bếp xem anh nấu nướng”. Thấy anh có chút ngập ngừng, Trần Hi liền tự đẩy mình vào bếp, trước khi đi còn ngẩng đầu lên nhìn Phùng Tử Cận: “Ăn bữa cơm đã, nghỉ ngơi một tối rồi ngày mai trở về”.

Trần Hi không hề để ý đến những lời anh ấy nói ban này, vẫn quyết tâm

đuôi anh ấy về

Dứt lời, cô ấy liền đi vào bếp, làm như không hề xảy ra chuyện gì vậy.

...

Dư Diên Diên biết ý để không gian riêng tư lại cho Trần Thước và Trần Hi, còn nháy mắt với Trần Thước: “Em không vào giúp anh nữa nhé, dù sao thì anh cũng là đầu bếp Trần, không cần đến sự giúp đỡ của em”.

Cô ngẩng xuống ghé xô pha, khách sáo nói với Phùng Tử Cận: “Đừng để ý đến họ, anh Phùng, anh ngẩng đi, chúng ta chỉ cần ăn thôi là được rồi”.

Trong bếp, Trần Thước đẩy Trần Hi ra xa bếp một chút, rồi dặn dò: “Đừng ngẩng gàn quá, không là lát nữa đầu mỡ sẽ bắn vào người em đó”.

Anh đáp lại ngay ngăn chiếc chắn trên chân em gái, lần đầu tiên cúi đầu chăm chú nhìn vào đôi chân ấy, một lúc lâu sau mới thu lại ánh nhìn của mình: “Đã sẵn sàng thưởng thức tài nghệ bếp núc của anh chưa?”.

Trần Hi cười, nháy mắt: “Luôn luôn sẵn sàng”.

Lúc đó đầu bếp Trần mới bắt đầu “trổ tài”. Kỹ thuật dùng dao của anh rất giỏi, chỉ mấy lần giơ dao lên hạ dao xuống là anh đã cắt được quả ớt xanh thành những miếng vừa nhỏ lại vừa đều, đôi tay nhanh nhẹn mổ cá.

Trần Hi cười nói: “Oa, dao pháp thật cao siêu”.

Anh cong khoe môi: “Ngày nào cũng múa dao trong phòng phẫu thuật, dao pháp có thể không cao siêu được sao?”.

...

Trần Hi: “...”.

Phẫu thuật người và thái thức ăn cũng có thể so sánh với nhau hay sao?

Trần Thước rất thích nói đùa, điệu bộ thái đồ ăn vô cùng chuyên nghiệp, để khoe khoang, anh còn dõn hết tâm trí để hát chèo lên, và không làm bắn một giọt dầu mỡ nào ra ngoài cả.

Cá sốt chua ngọt, ớt xanh xào thịt gà, rau cải xào... khi toàn bộ món ăn của anh được hoàn thành, từ màu sắc đến mùi vị đều rất lôi cuốn.

Anh gấp một gấp thịt gà xào ớt xanh cho Trần Hi, sau đó hỏi với vẻ mong đợi: “Có ngon không?”.

Trần Hi cười híp mắt: “Ngon lắm”.

Món ăn anh trai làm sao có thể không ngon được chứ? Dường như đã rất lâu, rất lâu rồi, Trần Hi không cười tươi như thế, hàng mày nhếch lên, khóe miệng cong cong nõn nười cười chẳng khác nào vầng trăng non đang treo phía cuối chân trời.

Trần Thước nhìn em gái, chợt nhận ra có thứ ánh sáng đang ẩn hiện trong đáy mắt cô ấy, nhất thời ngừng mọi hoạt động.

Trần Hi nhìn anh, cười hỏi: “Anh, từ khi nào anh lại luyện được tay nghề của một đầu bếp chuyên nghiệp như thế này vậy? Chắc không phải là để cưới được chị Dư nên anh mới quyết chí vươn lên khổ luyện tay nghề bếp núc đó chứ?”.

Trần Hi còn nhớ ngày trước Trần Thước là người ghét vào bếp nhất, anh chê nơi đó dẫu mỡ, chỉ có mẹ mới thích vào bếp thôi.

Trần Thước đặt đôi đũa xuống, quay người rồi quỳ xuống, xoa đầu Trần Hi: “Không phải, anh học nấu ăn là vì em đó”.

Lần này thì đến lượt Trần Hi ngăn người.

Lần đầu tiên Trần Thước nhắc tới chuyện ngày xưa. “Khi đó em rời đi, anh biết sớm muộn gì cũng có một ngày em trở về. Anh rất mong em có thể khỏe mạnh trở lại, giống như trước kia, em lại là cô bé hoạt bát thích chạy nhảy như trước đây, cho dù có nghịch ngợm bướng bỉnh thế nào cũng không sao, anh đâu nhường em hết. Thế nhưng bác sĩ đã nói, cho dù mơ ước của anh có đẹp đến cỡ nào thì cũng phải chấp nhận một tình huống tồi tệ có khả năng xảy ra nhất... Đó là em không đứng được lên, em cần phải có người chăm sóc, em không thể hồi phục lại sức khỏe giống như trước kia được nữa.”

Anh đưa tay ra khẽ chạm vào khuôn mặt em gái: “Lúc đó anh đã tự hỏi bản thân mình, anh phải làm những gì đây? Đáp án chính là anh phải học được cách chăm sóc cho em”.

Cho nên anh bắt đầu học nấu ăn, bắt đầu học cách chăm sóc một người, anh không những học được cách sống một mình, mà còn học được cách

chăm sóc thú cưng. Sự xuất hiện của Xúc Xích chẳng qua cũng là để anh luyện tập, bởi vì đến một ngày anh sẽ phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc cho Hi Hi, cho dù là chăm sóc em cả đời này, anh cũng không một lời oán than.

Đôi mắt của Trần Hi đỏ hoe trong phút chốc.

Cô ấy lắc đầu: “Em không hy vọng mình sẽ trở thành gánh nặng của anh”.

“Em chưa bao giờ là gánh nặng của anh, mà đó là trách nhiệm của anh” - Trần Thước nhìn em gái, trong giọng nói đã mang theo cả nỗi chua xót - “Thực ra anh đã chuẩn bị xong hết mọi thứ từ lâu rồi, anh nên đón em về từ lâu rồi mới phải, nhưng anh luôn thấy áy náy trong lòng, anh không dám đối diện với em, thậm chí anh còn không dám nhìn vào chân của em. Bởi vì em trở thành bộ dạng như ngày hôm nay không thể thiếu được trách nhiệm của anh. Làm một người anh, nhưng anh lại không làm được gì nên mới để em thay anh chạy ra ngoài cửa, rồi lên xe cùng với mẹ. Là tại anh không ngăn được em nên mới khiến cho em và mẹ...”.

Một ngón tay nhỏ bé bất chợt chặn trước miệng anh. Trần Hi rơi nước mắt, vừa lắc đầu vừa nói: “Không phải, những chuyện này chẳng liên quan gì đến anh cả. Tất cả mọi chuyện đều do em lựa chọn, sự việc phát triển đến thế nào, lúc đầu chẳng ai biết cả. Anh không cần phải tự trách bản thân mình, anh”.

Trần Hi cúi đầu, lật tấm chăn vẫn đắp trên chân mình ra: “Ban đầu em cũng rất ân hận, em trách số phận sao chẳng chút công bằng, vì sao việc này lại xảy ra với em, vì sao em còn nhỏ như vậy mà đã mất đi đôi chân, và không thể cầm bút vẽ được nữa...”.

Từng giọt nước mắt của Trần Hi lăn xuống gò má rồi rơi trên nền đất, và thấm vào lòng ai đó. Nhưng cô ấy lại ngẩng đầu lên, lau đi những giọt nước mắt, nín khóc rồi mỉm cười nhìn anh trai: “Thế nhưng sự việc không phải hoàn toàn đáng tiếc, em cũng có cái được mà”.

Trần Hi kéo chiếc máy ảnh tinh xảo nhỏ nhẹ đang đeo trên cổ ra: “Anh

nhìn này, mặc dù bây giờ em không thể cầm được bút vẽ, nhưng em vẫn có thể chụp ảnh mà”.

...

Chiếc máy ảnh này đã được Phùng Tử Cận cải tiến, nhẹ hơn rất nhiều so với máy ảnh thông thường, mặc dù cầm lên Trần Hi vẫn phải tốn sức một chút, nhưng không phải là không cầm được.

“Mặc dù tay em bị run, nhưng lúc lấy ánh sáng chụp ảnh, tay run sẽ tạo ra một hiệu quả kèm theo, tấm ảnh sẽ hơi mờ mờ, thậm chí có lúc còn không nhìn rõ cảnh vật trên tấm ảnh ấy, nhưng Phùng Tử Cận nói, mờ ảo cũng có cái đẹp của mờ ảo” - Trần Hi mỉm cười - “Anh, anh ấy còn lấy bức ảnh của em đi tham gia triển lãm đấy, tên của bức ảnh ấy là nét đẹp không hoàn chỉnh. Mặc dù không được giải nhưng một chuyên gia nhiếp ảnh của ban tổ chức còn đích thân đến tìm em, nói với em rằng ông ấy rất thích tác phẩm của em, hy vọng em sẽ tiếp tục chụp ảnh, để có được nhiều thành quả hơn”.

Trần Hi cười vô cùng vui vẻ, cầm máy ảnh nói với anh: “Mặc dù không thể vẽ tranh được nữa, thế nhưng em vẫn có thể bắt giữ được những sắc màu và những cảnh tượng xúc động lòng người trên thế giới này, như vậy còn có đi đâu gì em không hài lòng nữa?”.

Thế nhưng khi nói những lời này, Trần Hi cũng nhớ ra một đi đâu rằng ngày mai Phùng Tử Cận sẽ rời đi.

Là Trần Hi đích thân đuổi anh ấy đi.

Từ nay về sau có lẽ sẽ chẳng còn ai đưa cô ấy đi đến bãi biển ngắm nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn nữa, sẽ chẳng còn ai cầm tay cô ấy dạy cô ấy cách chụp ảnh nữa.

Từ nay về sau người đàn ông ấy sẽ không còn đứng rất gần cô, gần đến mức chỉ cần quay đầu lại là anh ấy sẽ trao cho cô ấy một nụ cười dịu dàng mà quyến rũ nữa.

Cũng không biết là do nhớ lại chuyện cũ hay bởi nhớ tới Phùng Tử Cận mà đôi mắt Trần Hi hoe đỏ.

Trần Thước bỏ tấm chăn ra, nhìn đôi chân nhỏ bé yếu ớt của Trần Hi, hỏi: “Còn đau nữa không?”.

Cô ấy bèn lắc đầu: “Trời mưa hoặc trời lạnh mới có một chút cảm giác, còn những ngày khác thì không đau”.

Trần Thước nhắm mắt lại, ôm đầu em gái vào lòng mình. Anh nói: “Quay về là tốt rồi”.

Từ nay về sau, anh sẽ chăm sóc cho em.

“Chị Dư của em cũng rất tốt bụng, rất kiên trì trong việc chăm sóc người khác.”

Cô ấy cũng sẽ thương yêu em giống như anh thương yêu em vậy, có lẽ cô ấy còn có thể cho em cái dù dầm và chở che mà anh không thể cho em được.

“Hi Hi, ở lại đi, sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau.”

Như vậy mới có thể vẹn toàn, mới có thể hoàn chỉnh.

Trần Hi khịt khịt mũi, sau đó cười nói: “Vâng, em sẽ ở lại”.

Ở lại, từ nay về sau cô ấy sẽ sống những ngày tháng gia đình đoàn tụ.

Ở lại, từ nay về sau cô ấy sẽ để cho Phùng Tử Cận được tự do.

Khoảnh khắc này, đông ấm hoa nở

Sau khi Trần Thuộc đi làm thì Phùng Tử Cận cũng rời đi.

Trần Hi quyết tâm không cho Phùng Tử Cận ở lại, cô muốn vạch rõ ranh giới với anh. Biết rằng nói nữa cũng vô ích, nên chàng trai ấy đành cứ thế ung dung ra đi.

Mới sáng sớm, Dư Điên Điên đã đến ở cùng Trần Hi, cô nhiệt tình nói: “Hôm nay chị trực ca tối, ban ngày có thể ở nhà cùng em, hay là chị em mình đi tiễn anh Phùng nhé?”.

Trần Hi lắc đầu: “Em chưa quen được với sự chênh lệch múi giờ, nên không đi tiễn anh ấy đâu”. Nói rồi cô ngẩng đầu lên nhìn Phùng Tử Cận đang đứng gần cửa, mỉm cười: “Anh không để ý chứ?”.

Phùng Tử Cận nhìn Trần Hi, sau khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, anh cất lời: “Anh không để ý đâu, em cứ nghỉ ngơi đi”.

Phùng Tử Cận đẩy cửa ra ngoài, nghe thấy câu nói “Giữ gìn sức khỏe” khe khẽ thoát ra từ miệng Trần Hi, bước chân anh ngập ngừng giây lát, nhưng cuối cùng anh cũng chẳng nói gì, chỉ khép cửa lại và bước đi.

Chỉ khi hai người biết chắc sẽ không gặp nhau trong một thời gian dài, người ta mới nói “Giữ gìn sức khỏe”. Phùng Tử Cận không muốn nghe câu nói đó.

Bởi chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, họ sẽ lại gặp nhau. Bên môi Phùng Tử Cận mang theo nụ cười nhẹ nhàng như có như không, bước chân rời đi vô cùng thong dong, không nhanh cũng không chậm.

...

Dư Điên Điên ôm Xúc Xích ngồi cạnh Trần Hi, thấy nụ cười của Hi Hi chợt tắt vào giây phút Phùng Tử Cận bước chân ra ngoài cánh cửa, dường như cô bỗng hiểu ra đi đâu gì đó.

Cô nghĩ một lát rồi đặt Xúc Xích xuống, thấp giọng hỏi Trần Hi: “Nếu

đã không nở rời xa thì sao phải đẩy cậu ấy đi chứ?”.

Trần Hi nói: “Anh ấy có tiền đồ xán lạn, vì một người tàn phế như em mà lỗ dờ cả một đời, thật không đáng”.

“Tàn phế”, hai từ tàn nhẫn và đáng sợ biết bao!

Dư Điền Điền cau mày: “Tại sao em lại tự hạ thấp bản thân như thế chứ? Anh trai em mà nghe thấy không biết sẽ đau lòng đến nhường nào”.

“Em sẽ không nói như thế trước mặt anh ấy, chị yên tâm đi, chị Dư” - Trần Hi nở nụ cười áy náy - “Chỉ là trong lòng em hiểu rõ, cho dù có chấp nhận hay không thì em cũng chỉ có thể như vậy mà thôi”.

Cả đời này, ngoài việc làm liên lụy đến những người xung quanh, thì cô ấy sẽ chẳng làm được việc gì khác nữa.

Một cô gái tuổi đôi mươi, tính khí vẫn trẻ con ngây thơ, thế nhưng trong đôi mắt trong sáng dịu dàng kia lại mang theo nét tang thương mà một người ở độ tuổi này không nên có.

Trần Hi thực tế và tự ti đến mức đáng sợ.

Dư Điền Điền lặng lẽ nhìn Trần Hi. Cô cúi đầu xuống, nắm lấy bàn tay của Hi Hi, một lúc lâu sau mới cất lời: “Đối với anh trai em, từ trước tới giờ, chưa khi nào em là gánh nặng cả, em chính là niềm hy vọng của anh ấy, là cô gái vẫn luôn hiện hữu trong trái tim anh ấy... Trước khi em trở về đã bao nhiêu lần chị nghe anh ấy nhắc tới em, những lúc ấy chị luôn nghĩ rằng nếu một ngày chị được tận mắt nhìn thấy em, như thế thật tốt biết bao”.

“...”

“Cho nên hôm nay được gặp em rồi, em lại đừng ý ở lại, sau này chị và bác sĩ Trần sẽ luôn ở bên em” - cô khẽ vỗ lên mu bàn tay của Trần Hi, khóe miệng cong lên - “Em đừng nói những câu chán nản như vậy nữa, em phải nhìn xem từ khi em trở về, anh trai em đã vui mừng đến thế nào, chẳng lẽ đây không phải là đã lập được một công lao lớn hay sao?”.

Cô cất cao giọng, gọi Xúc Xích đang ở trong phòng đọc sách ra ngoài, chú ta liền vui vẻ vẫy đuôi kêu mấy tiếng chạy ra ngoài.

Dư Đì ần Đì ần nâng hai chân trước của Xúc Xích lên, đặt lên đùi Hi Hi: “Đây là em gái yêu quý của chủ nhân của mày đó, sau này phải sống hòa thuận và chăm chỉ b ỗ dưỡng tình cảm với cô ấy đấy, nghe chưa?”.

Đôi mắt của Xúc Xích liếc ngang liếc dọc, tò mò nhìn người con gái đang ng ồi trên xe lăn.

Tr ần Hi cong khóe môi cười dịu dàng. Cô ấy nhớ đến lời anh trai đã nói, vì em nên Xúc Xích mới đến với ngôi nhà này.

Xúc Xích như thể hiểu được mọi chuyện, nó nhìn Tr ần Hi, do dự một lát rồi khẽ khàng cọ cọ đầu mình vào đùi cô ấy. Tr ần Hi cười thành tiếng, đưa tay gãi gãi lên bộ lông của nó, Xúc Xích bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Dư Đì ần Đì ần vừa vui vừa cảm thấy ngưỡng mộ, bèn bĩu môi nói: “Đồ chó xấu xa, ban đầu chị phải mất một tuần lễ làm bảo mẫu cho nó, nó mới chịu thân thiện với chị đấy...”.

Tr ần Hi không kìm được, nhất thời cười lên thành tiếng.

...

Khúc mắc trong lòng bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng được hóa giải, nhờ niềm vui đó mà tính tình cục cằn khó ưa của Tr ần Thước đã dịu đi rất nhiều.

Anh đến bệnh viện với một tâm trạng vui vẻ, gặp ai cũng chào hỏi: “Hi, chào buổi sáng!”.

Đám đông được một phen hú h ần.

Khi ăn cơm trưa, những y tá ở khoa Ngoại bàn tán xôn xao cả một vùng căng tin.

Người A nói: “Mọi người có phát hiện ra hôm nay bác sĩ Tr ần rất đáng sợ không? Lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ với tôi, buổi sáng còn chào hỏi tôi nữa, khi gặp nhau ở hành lang còn mỉm cười hỏi han tôi ca phẫu thuật của bác sĩ Lý có thuận lợi không, tôi nói thuận lợi, bác sĩ Tr ần còn nói với tôi vất vả cho cô quá”.

Người B nói: “Thế đã xem là gì! Hôm nay tôi dậy muộn, sáng nay chưa kịp ăn đã phải đến văn phòng rồi nên sắc mặt không được tốt lắm. Bác sĩ

Trần nhìn thấy liền gọi tôi ra, hỏi tôi bị làm sao thế, tôi nói tôi chưa ăn sáng, bác sĩ Trần liền chia cho tôi cái bánh mì của anh ấy”.

Người C nói: “Đáng sợ nhất là ca phẫu thuật sáng nay, bác sĩ Trần bảo tôi đưa dao mổ tới, kết quả tôi chẳng để ý gì, liền đưa cho anh ấy ống kim tiêm. Tôi cứ nghĩ phen này bị anh ấy mắng một trận nên thân rồi, kết quả anh ấy lại tự đi lấy dao mổ, sau đó nhìn thấy tôi đang sợ hãi còn an tôi, bảo là không sao, lần sau chú ý hơn nhé”.

Người D ngậm ngừng một lúc không nói câu gì.

Người A, người B, người C cùng chuyển ánh mắt sang người D: “Ý, cô không có gì muốn nói sao?”.

Người D liếc nhìn người đang đứng sau ba người kia với khuôn mặt tuyệt vọng: “Tôi... tôi muốn nói là... xin... xin chào bác sĩ Trần”.

Tất cả mấy người kia tức khắc quay đầu lại, bỗng phát hiện ra bác sĩ Trần đang bung khay cơm cười híp mắt đứng phía sau nghe cuộc đối thoại của họ.

Người A: “...”.

Người B: “...”.

Người C: “...”.

Tất cả mọi người đều nghĩ thôi chết rồi chết rồi, lần này thì chắc chắn con người ngang ngược khó tính kia sẽ nổi giận rồi, nhưng chẳng ai ngờ được rằng Trần Thước không hề giận, mà chỉ cười hỏi: “Hóa ra trong lòng mọi người tôi dữ dằn như vậy sao?”.

Đám đông: “Không không không không có”. Trong lòng ai cũng đang muốn rơi lệ.

Trần Thước xoa cằm, điệu bộ như suy tư nói: “Tôi cũng không phải là người không biết tiếp thu ý kiến của người khác, từ nay về sau tôi sẽ cố gắng thay đổi”.

Anh lại nở nụ cười dịu dàng, bung khay cơm vừa rời đi vừa nói: “Mọi người ăn cơm ngon miệng nhé”. “...”

Để lại sau lưng một đám người đang tỏ ra kinh ngạc không thôi.

...

Sau khi về tới phòng làm việc, Trần Thuộc gọi điện thoại cho Dư Điên Điên: “Có đúng là anh hung dữ đến như vậy không? Mọi người đều rất sợ anh?”.

Dư Điên Điên đi ra ban công, giọng điệu mỉa mai nói: “Bây giờ anh mới biết hay sao? Cả ngày từ sáng đến tối lúc nào anh cũng như hung thần ác sát ấy, mặt mũi khó đăm đăm, anh không biết những ý tá ở khoa Ngoại sợ anh đến thế nào đâu. Họ muốn tránh anh thật xa, tốt nhất là cả đời không cần tiếp xúc với anh”.

Trần Thuộc cười tít: “May mà em là y tá khoa Nhi, nếu không em cũng sẽ tránh xa anh, như thế thì không có ngày hôm nay rồi”.

...

Dư Điên Điên đỏ mặt, giận dữ nói: “Hôm nay cái gì chứ? Hôm nay thì sao chứ? Mặc dù em không phải là y tá khoa Ngoại, nhưng em cũng muốn tránh xa anh giống họ, anh không biết ban đầu anh quá đáng với em như thế nào đúng không? Anh hại em mất mặt trước bao nhiêu người, mắng nhiếc em thậm tệ, anh đúng là...”.

“Đúng là gây nên tội ác tày trời rồi” - Trần Thuộc tốt bụng giúp cô nói hết câu - “Đương nhiên là tội ác tày trời rồi, anh đã không biết thương hoa tiếc ngọc, còn làm em mất mặt, hung dữ với em, làm tổn thương đến lòng tự trọng của em, mắng em đến thịt nát xương tan, đúng là vô cùng quá đáng”.

“...” vốn có một bụng ấm ức muốn trút ra, thế nhưng lúc này đây Dư Điên Điên lại chẳng nói được câu nào.

Trần Thuộc lại bật cười ở đầu bên kia điện thoại, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Dư Điên Điên, nếu như sớm biết ngày hôm nay anh yêu em nhiều như thế này thì chắc chắn ngay từ lần gặp em ở ngoài siêu thị anh đã giữ chặt em trong tay rồi”.

...

Ánh nắng ngày đông thật đẹp, từ ban công nhìn ra ngoài tấm cửa kính

sát đất, cả thành phố bỗng trở nên vô cùng ấm áp, như thể đang khoác trên mình chiếc áo vàng dịu dàng vậy. Cách đó không xa, mặt hồ nước lay động, đập vào mắt là từng hàng cây xanh tươi tốt, xa xa dãy núi ẩn hiện trong mây mù, còn có các tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau...

Mùa xuân sắp tới gần, vạn vật đều trở nên dịu dàng khiến lòng người ấm áp.

Cô mỉm cười, khẽ bảo: “Thế nhưng trên đời này không có thuốc hồi hận, ngày trước anh đối xử tệ với em như vậy, bây giờ không có cách nào xóa được ấn tượng xấu trong em đâu”.

“Thật là không còn cách gì sao?” - người ở đầu bên kia từ từ thở dài, không biết phải làm sao đành nói - “Nếu em đã nói như vậy rồi, anh cũng không còn cách nào khác nữa, đành phải ra đòn sát thủ thôi...”.

“Đòn sát thủ gì cơ?”

“Đương nhiên là lấy thân chuộc tội rồi” - giọng điệu của bác sĩ Trần phút chốc trở nên phẫn chấn - “Ngày trước anh có bao nhiêu là tội, tội lớn tày trời không thể tha thứ, vậy anh chỉ còn cách lấy thân mình ra chuộc tội, để bù đắp lại những thiệt thòi mà y tá Dư đã phải chịu đựng thôi”.

Dư Điên Điên nghẹn lời, một lúc lâu sau mới ấp úng được một câu: “Bác... bác sĩ Trần, anh đúng là không sợ mất mặt”.

“Mặt anh đã dán vào mặt em rồi, hai người chúng ta một người không cần mặt, một người hai mặt^{22*}” - người ở đầu bên kia còn cười ha ha.

**Trong tiếng Trung, cụm từ “không cần mặt” có nghĩa là không biết xấu hổ, còn “hai mặt” có nghĩa là trơ trẽn. Ở đây, Trần Thuộc đã dùng cách chơi chữ để nói hai người họ, một người không biết xấu hổ, còn một người thì trơ trẽn.*

Dư Điên Điên lẩm bẩm: “Lớn như vậy rồi còn giờ trò lưu manh, sao anh không thể đứng đắn một chút, chín chắn một chút chứ?”.

“Châm ngôn của đời anh chính là, đến ngày lấy vợ anh mới trở nên chín chắn! Sao thế, Dư Điên Điên, em muốn làm vợ anh rồi ư?”

“... Anh nghĩ ra châm ngôn đó khi nào vậy?”

“Vừa xong thôi.”

“Bác sĩ Trần, anh trẻ con quá đấy!”

“Trưởng thành về sinh lý là được rồi.”

“Trưởng thành cái đầu anh ấy.”

“Em không tin sao? Không tin tối nay về anh sẽ cho em kiểm tra.”

“Tạm biệt, bác sĩ Trần” - Dư Điền Điền đỏ bừng mặt, hét lên - “Anh cứ nói những lời đen tối như thế là em ngắt điện thoại đó”.

Đầu bên kia điện thoại liên tục đến một tràng cười dài nhẹ nhõm, một lúc lâu sau anh mới bảo: “Dư Điền Điền, nói chuyện với em đột nhiên anh cảm thấy thế giới này như bừng sáng vậy”.

Cô cong khóe môi cười, nhưng vẫn cố tình hỏi: “Bởi vì em là bóng đèn điện ư?”.

“Không” - giọng nói của anh vô cùng dịu dàng - “Bởi vì em là vầng mặt trời bé nhỏ”.

Vầng mặt trời độc nhất vô nhị trên thế gian này, xinh đẹp và thiện lương, chỉ cần ở gần em, bất cứ lúc nào anh cũng cảm thấy ấm áp.

Trong phòng khách, Trần Hi chần chẫn kéo cái máy ảnh vẫn đeo trên cổ ra, chỉnh ống kính về phía cô gái đang đứng bên ban công, lưu giữ lại khoảnh khắc này.

Trên bức ảnh, một cô gái đỏ mặt thẹn thùng đang cúi đầu cười, mũi chân vô thức vẽ xuống nền đất những vòng tròn vì xấu hổ. Một ngày trời nắng cuối đông hiếm có, ánh mặt trời rải xuống, ôm trọn cả thế giới trong một quầng sáng vô cùng dịu dàng.

Vì các ngón tay run run, nên những tia sáng giống như những bông hoa bằng kim cương nở trên nền ảnh, mờ ảo và óng ánh.

Bức ảnh này nên đặt tên là gì đây?

Trần Hi trầm ngâm một lúc, sau đó mỉm cười.

Đông ấm hoa nở.

Trần Hi bỗng nhiên nghĩ tới bốn từ đó.

Hết